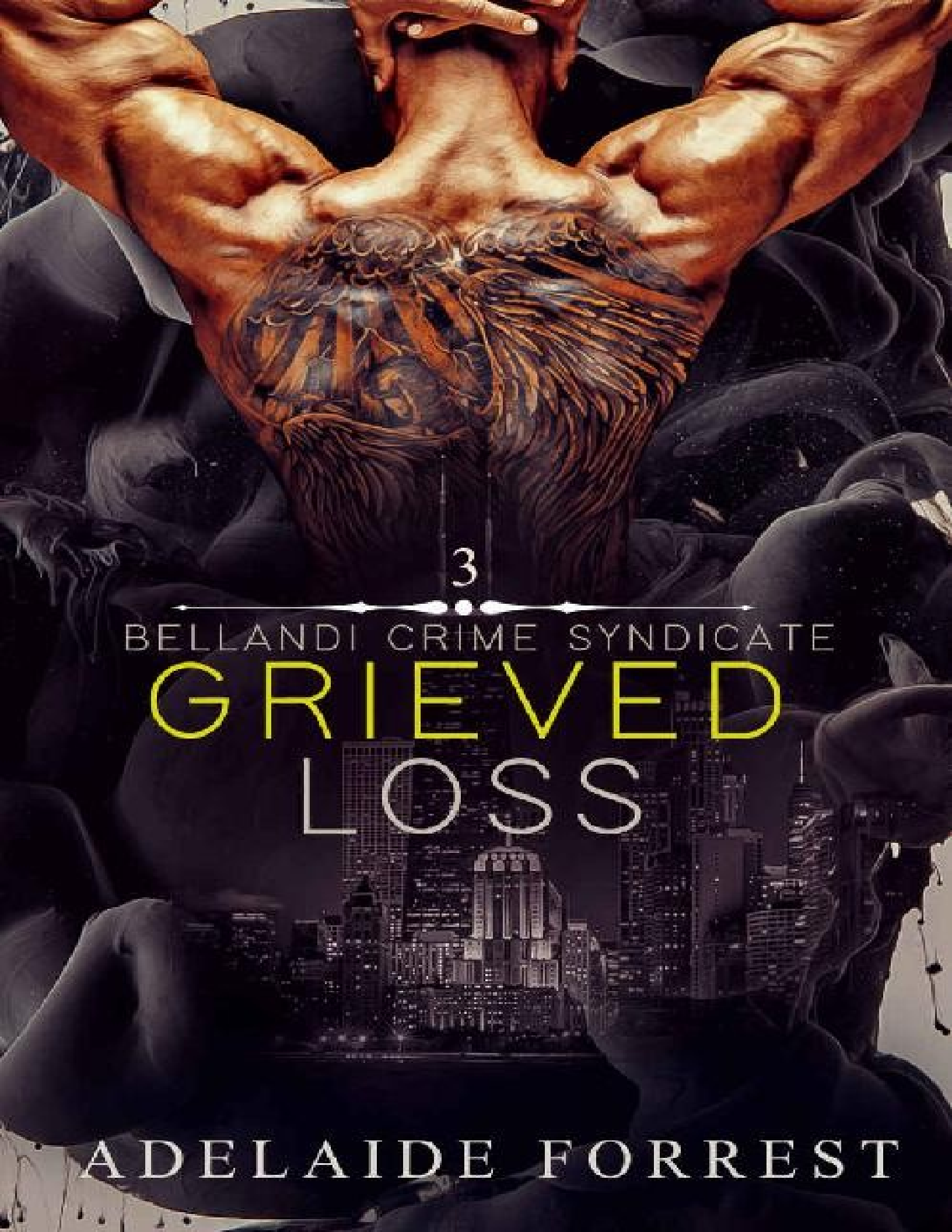

3
BELLANDI CRIME SYNDICATE
GRIEVED LOSS
ADELAIDE FORREST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kederli Kayıp

Bellandi Suç Örgütü #3

Adelaide Forrest

Copyright © 2020 Adelaide Forrest

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Adelaide Forrest
Düzeltmen: Light Hand Proofreading
Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası:
2018675309 Amerika Birleşik Devletleri'nde
basılmıştır

Gölgelerdeki güneş ışığını gören tüm okuyucularım için.

Tove için,
Her zaman Moonie'min Doodle'ı olduğun için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Adelaide küçük evinde kocası ve iki yaramaz çocuğuyla birlikte yaşıyor. Üçünü ve çoban köpeği/husky karışımını evin içinde kovalamadığı zamanlarda, tüm boş zamanını yazarak ve kitaplığında ve sabit diskinde depoladığı olay örgüsü yığınına eklemeler yaparak geçiriyor.

Her zaman yazmak istedi ve on yaşından itibaren ilk uzun fantastik romanını yazdı. Konu yıllar içinde değişti ama yazma tutkusu hiç kaybolmadı. Psikoloji eğitimi almış ve çocuk sahibi olmadan önce terapist olarak çalışmış.

Tedavi stratejisinde atlar ve engelli yetişkinler ve çocuklarla çalışmak.

Adelaide, Eylül 2019'da ters harem yazdığı diğer takma adı Kenna Bardot ile yayınlanmış bir yazar olarak yolculuğuna başladı. Yazar olma tutkusuna ulaştı,

Adelaide Forrest takma adının lansmanıyla genişledi.

Daha fazla bilgi için lütfen Adelaide'in www.adelaideforrest.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Kederli Kayıp Hakkında

Calla

Kocamı kaybettiğim zamanki gibi bir acıyı hiç tatmadım, iki çocuğuma birden nasıl bakacağımı merak etmenin getirdiği korkuyu hiç yaşamadım. Bu yüzden isimsiz bir hayırsever kocam adına bir adım öne çıktığında bunu hiç sorgulamadım.

Ve sonra Ryker bana gerçeği göstermek için gölgelerden geliyor, bana kendi aşkının ne olabileceğini göstermeye kararlı. Benden her şeyimi talep ediyor, kalbimi, ruhumu, bedenimi.

Ve her şeyi alana kadar durmayacak.

Ryker

Yıllarca Günışığımı gölgelerden izledim, onu hak etmeyen bir adamla basit hayatını yaşamasına izin verdim. Bellandi'lere olan sadakatim daha azını gerektirmiyordu, ama kocası kötü giden bir uyuşturucu anlaşmasında vurulduğunda, devreye girip Calla'yı ve çocukları kendim olarak sahiplenmemi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Ona yas tutması ve o n s u z bir hayata alışması için bir yıl veriyorum. Ama bir yıl dolduğunda, dünyamda yükselen tansiyon onu benden çalmakla tehdit ediyor. Hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

Calla'nın kendisi bile.

Sorumluluk Reddi

Kederli Kayıp, HEA'ya sahip tam uzunlukta bağımsız bir romandır, ancak seri önerilen okuma sırasını izlediğinde daha iyi bir okuma deneyimi sunar.

Bu seri, canının istediğini yapan bir anti kahramanın üst düzey takipçisi de dahil olmak üzere karanlık unsurlar içerir. Lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

Tetikleyicilerle ilgili sorularınız için lütfen Facebook üzerinden Adelaide Forrest ile iletişime geçmekten çekinmeyin.

Film Müziği

"Be Here For You" - Sam Tinnesz
"I Get Off" - Halestorm
"Goddess of the Rain" - Burn the Ballroom
"Play Dirty" - Kevin McAllister
"Grip" - Seeb, Bastille
"Chaos" - Ravenscode
"Drown" - Brian Dalton
"Devil A Pray" - Easy Mccoy
"Eye of the Storm" - Watt White
"Live in the Light" - Watt White
"Disgust Me" - New Years Day
"Nothing Is As It Seems" - Hidden Citizens
"Dance in the Rain" - Bolshiee
"Wanted" - Ben Hazelwood
"Take It All" - Pop Evil
"Animal In Me" - Solence
"Gone" - Bebe Rexha
"I Was Alive" - Dark Signal
"Underwater" - Skies Collide
"Falling Down" - Landsdowne
"Animals" - Konseptler
"Better Together" - GİZLİ DEĞİL
"Never Have I Ever" - Danielle Bradbery
"Church" - Fall Out Boy
"The Truth" - Audiomachine
"Make Me Believe" - The Everlove
"Something to Remind You" - Staind
"Hold" - Vera Blue
"Eyes on Fire" - Blue Foundation
"Snake Charmer" - Jiovanni Daniel

"Going to Hell" - The Pretty Reckless
"Zombie" - Bad Wolves
"Give Me One Reason" - Tracy Chapman
"Broken" - Seether ft. Amy Lee
"Love the Way You Lie pt 2" - Rihanna ft. Eminem
"Have a Little Faith in Me" - John Hiatt
"Love the Way You Lie" - Eminem ft. Rihanna

Önsöz

Ryker

Dört yıl önce

Yaptığım şeyler için hiçbir mazeret yoktu. Onları düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Sonunda hepsi bir yalan olacaktı zaten. Bıçağımın deriyi yarma hissini seviyordum ve kanın yere dökülüp motor yağı gibi yayılmasında bir güzellik buluyordum. Onları pişmanlık duymayacak kadar çok seviyordum ve hepsini tekrar yapardım.

Onu bulmak için.

Tüm suçlarıma ve günahlarıma rağmen, o zaman bile hiçbir şeyin Calla Latour'u takip etme suçuyla kıyaslanamayacağını biliyordum. Gizli kalmak için daha çok çalışmam gerektiği anlamına gelse bile, kocasını takip etmek kolay geldi.

Polisi izlerken kaşlarını çattılar.

Ama beyaz çitli basit bir hayatın ona yetmediğine karar verdiği için masum karısını takip etmek? Bu ölüm cezasını hak eden bir suçtu. Kendimi asla haklı çıkaramayacağımı bildiğim bir suçtu.

Özellikle de kısa sürede bir bağımlılık haline geldiğinden beri. Sanki onu bir uyuşturucu gibi içmişim gibi damarlarımda yandığını hissediyordum.

Calla gibi bir kadın tamamen iyi, tamamen gün ışığı ve aydınlıktı. Ben hayatımı ait olduğum yerde, gölgeler içinde yaşadım. Ama nedense onu ilk gördüğümde gölgelerim değişmiş gibi hissettim. Sanki benim gölgelerim *onun* gölgeleri olmuştu. Calla, aksi takdirde kasvetli olan varlığımda yol gösterici bir ışıktı ve geri dönemedim.

Zamanının çoğunu yoga pantolonuyla geçirmesi, beyaz sarı saçlarını at kuyruğu yapması ve geçen her saatle birlikte daha da bitkin görünmesi önemli değildi. O büyük, lacivert gözlerde açıklayamadığım bir şey beni çağırıyordu.

Ama mesafemi korudum. Çünkü çok yaklaşırsam Calla'yı kendime alırdım. Her şeyimi Bellandi ailesine borçluydum. Kocası Chad kendini kanıtlarsa Matteo için yararlı olabilirdi.

Çok kullanışlı.

Her gün bir Polis Teğmeninin Bellandi'nin maaş bordrosuna katılmak istemesi, kanıtları ortadan kaldırmak ya da toplanmasını engellemek istemesi pek rastlanan bir durum değildi.

Ben de onu izledim. Kocası adına kimseyle görüşmediğinden emin oldum. Onu takip ettiğim ilk andan itibaren tek çarpık yönünün gülümsemesi olduğunu bilmeme rağmen.

Parkta yürüyor, iki yaşındaki oğlu Axel'i bebek arabasında itiyor ve uykuda kalmasını istiyordu. Bunu yaparken sanki yürümeye başlayan çocuk hiç uyumuyormuş ya da ona bir an bile huzur vermiyormuş gibi acı çekiyor gibi görünüyordu. Yüzündeki ifadeye ve önceki gece boyunca onu kanepede oğluna sarılırken izlediğime bakılırsa, bunun doğru olabileceğinden şüphelenmiştim. Kocası akşam yemeğinden sonra eve gelmiş, onu kısaca selamlamış ve Axel'le ilgilenirken yorganın altında huzur içinde uyumak için yataklarına gitmişti.

Onun için fazla iyiydi. İkimiz için de çok iyiydi.

Evlerinin yakınındaki parkta patikadan aşağı doğru ilerlerken ilgisizmiş gibi davranarak birkaç adım gerisinde durdum. Temiz hava Axel'in sakinleşmesine yardımcı oluyor gibiydi, çünkü bu parkta gün içinde yaptıkları ikinci gezintiydi.

Bebek arabası aniden sağa kaydı, bir şey yerinden oynadı, bu yüzden yana yattı. Düzeltmeye çalıştı ama Axel yine de uyandı. İnleyerek, tekerleği incelemek için eğilmeden önce bir an için başını eğdi. Arkalarında durduğum için ne olduğunu göremiyordum ama Calla'nın yüzünü ellerinin arasına gömüp telefonunu çıkarması bir şeylerin ters gittiğini göstermeye yetiyordu. Bir numara yazıp kulağına götürdü ve uzanıp oğlunu bebek arabasından aldı.

Yardım için kimi aradıysa onunla konuşurken onu ritmik bir şekilde zıplattı; yüzü her saniye daha da telaşlı görünüyordu. Sonunda telefonu kapattığında oğluna gülümsedi ve onunla konuşmadan önce onu susturdu.

Beklediği her saniye vücudu daha da çöküyordu. İki yaşındaki çocuğunun ağırlığı onu yoruyordu ve doğrulmaya çalıştığında sırtının nasıl ağrıdığını görebiliyordum.

Axel'i bu şekilde uzun süre tutmak için 1.80 boyuyla çok küçüktü. Yine de bunu yaptı, onu yere bırakmaya bile çalışmadı.

umutsuzca onun yanına sokuldu.

"Siktir" diye mırıldandığımda, onun acı çekmesini izleyemeyeceğimi biliyordum. O anda, hayatını biraz olsun kolaylaştırmak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Sonu kötü bitecekti, ona yaklaşmanın ve onunla konuşmanın benim ya da onun için iyi sonuçlanmasına imkân yoktu.

Ama yine de yaptım.

Ağaçların gölgesinden çıktım ve patika boyunca yürürken kendimi daha belirgin bir şekilde görünür hale getirdim. "Affedersiniz," dedim, sesim bana bile kaba geliyordu. Pek konuşmazdım, mümkün olduğunda konuşmaktan kaçınırdım. Bir avdayken ya da gözetleme yaparken, tek kelime etmeden günler geçirebilirdim.

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım, ona elimden gelen en dostça gülümsemeyi göstermeye çalıştım. Ama arkadaş canlısı değildim. Nasıl dost olunacağını bilmiyordum. Beni insan yapan her şeyi uzun zaman önce kaybetmiştim.

Boğazımı temizledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Arkasını döndü ve o masmavi bakışlarını üzerimde öyle bir sabitledi ki, aniden karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Dünyam dönerken bedenim hareketsiz kaldı, güzel yanaklarına yayılan kızarıklığa ve büzülmüş küçük ağzının kör edici, çok hafif çarpık bir gülümsemeye dönüşmesine odaklandım. Kanımdaki öfkeyi yansıtırcasına keskin bir nefes çekti. Sanki o da benim hissettiğim aynı açıklanamaz dürtüyü, onu sahiplenme, alma ve benim yapma ihtiyacını hissedebiliyordu.

O mavi gözler güneş ışığında parlıyordu, dünyam onların benim üzerimde bıraktığı hisle daralıyordu. Bir gün önce oturma odasının penceresinden onu gördüğüm ilk andan itibaren dişlerime attığı tekmeyi hatırlatmasına.

"Sakıncası yok mu?" diye sordu ama vücudu rahatlamayla sarktı.

"Bir bakayım," diye kabul ettim ve bebek arabasının yanına gidip çömeldim. Gözleri sırtımda sıcak bir his uyandırıyor, soğuk tenimi güneş ışınları gibi ısıtıyordu. Calla'nın korunaklı hayatında benim gibi pek çok erkek gördüğünü sanmıyordum.

Bu şekilde kalmalı.

Dişleri alt dudağını ısırırken gözlerini kaçırdı ve yanakları bir kez daha kızardı. "Bunun için çok teşekkür ederim," diye iç geçirdi. "Kocam yolda, ama işten uzaklaşmak onun için zor olabiliyor," diye açıkladı. Resimde bir koca olduğunu bana bildirme çabasına gülme isteğime direndim. Normal şartlar altında bu akıllıca olurdu. İlgiyi erkenden dağıtmak sadece onun yararına olabilirdi, ama o

benim gibi bir adamın her istediğini alabileceğini bilmeliydim. Evli ya da değil.

"Sorun değil. Senin oğlan zorlanıyor gibi görünüyor," diye homurdandım, lastiğin janttan çıktığı yeri bulurken.

"Diş çıkarıyor," diye cevap verdi. "Bu dişler beni öldürecek. Genelde sakin bir çocuktur ama bu sefer bir şey onu perişan etti." Burnunu onunkinin üzerinde oynattı ve ona sarılırken bile kahkahalarla ciyaklamasına neden oldu. "Öyle değil mi Kurabiye Canavarı?" diye sordu ona.

Lastiği janta geri taktım, çözümün bu kadar çabuk gelmesine minnettardım. Geri dönmek için çok geç olmadan ondan uzaklaşmalı, aramıza mesafe koymalıydım. Oğlunun sevincine karşılık olarak gülme sesine katlanamazdım. Eğer onu yalnız bırakma şansım olmasını istiyorsam.

Doğruldum ve bu pozisyon beni ona istediğimden daha fazla yaklaştırdı. Gözlerim yüzünde aşağı doğru kayarken, bakışlarım bana bakarken narin boynundaki nabzın atışına takıldı.

Axel, Calla onu zapt etmeye çalışırken kollarını uzatarak bana doğru uzandığında dalgınlığımı bozdu. "Çok özür dilerim," diye güldü. "Genelde bu kadar arkadaş canlısı değildir."

Kalbime göre bir çocuk.

Ellerimi uzatıp onu koltuk altlarından kaldırdım ve Calla'nın kollarından çıkardım. Kısa bir an paniklemiş gibi göründü ama sonra sırtındaki ağırlık kalkınca yüzü rahatladı. Kollarımdaki küçük çocuğa, babasından miras kalan çikolata kahvesi saçlarına baktım ama annesinin mavi gözleri yüzünde parlıyordu. Küçük eli uzandı, kaşımdaki yara izine şaşkınlıkla dokundu, sonra güldü ve burnuma bir yumruk attı.

"Axel!" Calla azarladı.

"O iyi," dedim, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır ilk kez sesimde bir gülümseme duyuyordum.

Önümde güzel bir kadın, kollarımda bir şekilde bana benzeyen bir çocuk. Bir zamanlar, elimden alınmadan önce istediğim her şeydi.

Axel beni kum torbası olarak kullanmaktan vazgeçince Calla onu geri götürdü ve bebek arabasının koltuğuna oturttu.

Onu bağladıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi ve mutlu bir şekilde gülümsedi. "Tekrar teşekkür ederim. Hem de çok. Size biraz para verebilir miyim ya da-"

"Bana zaten bildiğinden fazlasını verdin," diye fısıldadım, yüzüne dokunmak için bir elimi uzattım. "İyi bir hayatın olsun, Tesoro." *Hazine.*

Ona dokunduğum anda yine nefesi kesildi, şaşkınlıkla bana bakarken elim yanağını kavradı. Onunla bir daha asla konuşamayacaktım, ona asla dokunamayacaktım ama ondan asla uzaklaşamayacaktım da.

Başparmağım onun yüksek elmacık kemiğine dokunduğu an, içimde bir şeyler değişti.

Bulundum.

Bir

Ryker

İki hafta sonra

Latour'un siyah sedanı otoparkın arka tarafında durdu. Bir ittifak uğruna ona güvenmeye geçici olarak istekli olabilirdik ama adam kendini Matteo'ya kanıtlayana kadar evine adım atmayacaktı.

Ya da depomu.

Chad arabadan indiğinde, Bellandi ailesinin reisinin araçtan çıkmasını beklerken gözleri Lincoln'ün sürücü tarafında duran Simon'a takıldı. Toplantının her yönünü, güç hiyerarşisini vurgulama ihtiyacı ve Chad'in aşina olduğu durumdan uzaklaşması etrafında tasarlamıştık.

Matteo Bellandi'nin tüm gazabının Chad Latour'un yüzüne bakması gerekiyordu, çünkü eğer Bellandi'ye karşı gelmek gibi aptalca bir hata yaparsa, öfkesini üzerine salan sadece adamın kendisi olmayacaktı.

Tapması gereken her şeyi elinden alır ve onları benim yaparken ona izletirdim.

Yedek arabam arkamda olduğu halde kenardan izledim. Öfke damarlarımı doldururken kollarımı göğsümde kavuşturarak kıçımı arabaya yasladım.

O kadar aptaldı ki. Etrafından o kadar habersizdi ki. Nasıl olur da bir insan polis olarak hayatta kalır ve bir canavarın görüş alanının hemen dışında olduğunu fark etmez?

Matteo'nun ona ihtiyacı olmasaydı, daha beni görmeden boğazını keserdim.

Simon sonunda Matteo'nun kapısını açtı ve Bellandi ailesinin reisi arabanın yanında durmak için vahşi vücudunu açarak büyük bir gösteri yaptı. O

Chad'in uzun boylu bedenine tiksintiyle baktı ve kemerine taktığı rozeti fark etti.

Bizim işimiz kirli polisleri kaçınılmaz kılıyordu, hapis cezasından kaçınmak için katlandığımız gerekli bir kötülüktü. Ancak sadakat yeminimizi ciddiye alan insanlar olarak, çizmelerimin altındaki kirden daha kötü olduğunu düşünmediğim tek bir kirli polis düşünemezdim. Sadakat önce gelirdi. Seçtiğimiz aile önce gelirdi. Kirli bir polis ikisine de ihanet etti.

Bu seferki diğerlerinden daha kötüydü, çünkü yoluma çıkmıştı.

Değiş tokuşu gölgelerden izledim. Chad, Matteo'nun elini sıkmak için elini uzattı ve patronum ona dokunmayı reddetti. Ağzı hareket etti ve Chad elini geri çekmekte gecikmedi.

Matteo mikrop fobisi olan biri değildi. Sadece insanlardan nefret ederdi. Yüzündeki zalim ifade hiç solmadı, bir an bile mutluluk belirtisi göstermedi.

Onun farklı bir adam olduğu zamanlara dair hikayeler duymuştum. Asla elinde tutamayacağı bir kıza aşık olan bir çocuk.

O duyguyu anladım.

Simon, Matteo'nun başının üzerinden bana başını salladı ve ben de arabamdan inerek çatışmanın içine doğru ilerledim. Chad hâlâ beni görmemişti, gözlerini tehdit olarak gördüğü kişiden ayırma zahmetine bile girmemişti. Ama Matteo bir tehdit oluştursa da, Chad'i asla kendisi öldürmezdi.

Yararlı olmayı bıraktığı zaman geldiğinde bu zevki benim için saklayacaktı.

Biliyordum, çünkü bana söylemişti. Böyle açık sözlü biriydik.

Takım elbiseli kıçım Lincoln'e değdiğinde ve ben kaputun üzerine tünediğimde Chad'in gözleri nihayet bana dikildi. Arabanın ağırlığı yer değiştirirken, lastikler cüssem altında inlerken Simon bana ters ters baktı. Onu görmezden geldim ve yumruklarımın kaputun kenarına kenetlenmesine izin verdim.

Ayakta duramıyordum. O pisliğe fazla yaklaşamazdım, çünkü biraz daha yaklaşırsam her şeyi berbat edip onu öldürebilirdim.

Matteo'ya her şeyi borçlu olduğum için bunu yapamazdım. Henüz değil.

Chad dikkatini tekrar Matteo'ya çevirirken gergin bir şekilde kıkırdadı. "Adamının benden hoşlandığını sanmıyorum."

Onun ölümünden başka bir şey düşünemeyecek kadar çok şey kazanmıştım.

"Karılarını ve oğullarını hafife alan domuzları sevmez," diye karşılık verdi Matteo. "İşte böyle olacak." Chad yutkundu ve Matteo daha

konuşmadan başını salladı. "Artık benim sürtüğümsün. Sana bir şey yapmanı söylersem,

sen yap. Hikayenin sonu. Benim için çalışmadığın zamanlarda, karına karşı saygılı bir koca olacaksın. Ona iyi davranacaksın, küçük kalbinin istediği her şeyi vereceksin. Ama celladımın seni izleyeceğini ve bu direktiflerden herhangi birini berbat etmeni bekleyeceğini bil."

"Karımın bununla ne ilgisi var?" Chad ağzı bir karış açık, kocaman gözlerle Matteo'ya bakıyordu.

Lincoln'den atlayıp Chad'in yüzüne doğru yürüdüm, böylece ben konuşurken bana bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Hâlâ bir karın olmasının tek nedeni Matteo'ya faydalı olabilmen. Yararlı olmayı bırakırsan, artık bir karın ve oğlun olmadığını göreceksin. Çünkü onlar benim olacak."

"Ben-ne?" diye sordu, talebimi kabul edip etmeyeceğini görmek için Matteo'ya baktı. Evli bir kadına sahip çıkmanın normal olmadığını biliyordum.

O n u incitmeden yapabilseydim önce boşanır ya da dul kalırdı.

Onu asla incitmek istemedim.

"Bunu aklında tut ve yaptığın her şeyi izleyeceğimi bil. Sakın çuvallama Latour," diyerek elimi uzattım ve yanağını yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde okşadım. "Sonra görüşürüz."

Sonra arabama doğru geri döndüm, giderken konuştukları her kelimeyi dinledim. "Çok ama çok faydalı olmanı öneririm. Ryker'ı beklemeye ikna etmek kolay olmayacak," dedi Matteo.

"Anladım," diye homurdandı Chad ve ben yürürken gözlerinin sırtımı deldiğini hissettim. "Bu çok saçma. O benim lanet olası karım."

"Öyleyse ona öyle davran," diye homurdandı Simon. "Aksi takdirde o yapacak."

Lanet olsun ki yapardım ve zamanı geldiğinde Bellandis'in tüm gücü arkamda olacaktı. Chad'in çuvallaması an meselesiydi. Her zaman yaparlardı ve yaptığında, bekliyor olacaktım.

O zamana kadar, Günışığım'ı tanıyacağım.

İki

Calla

Üç yıl önce

Eve gitmem gerekiyordu.

Köşedeki dükkândan aceleyle çıktım, geçerken kapıyı tutan adama el salladım. Oğlum, aynı zamanda kocam olan babasıyla evde yalnızken bu kadar acil hissetmemeliydim.

Tek başıma geçirdiğim zamanın tadını çıkarabilmeyi, markete göz atabilmeyi ve belki de bir kez olsun listemde olmayan şeyleri alabilmeyi diledim. Onlara geri dönmem gerekmemeliydi ve çocuğumuz konusunda kocama güvenebilmeliydim.

Onun yerine oğlumun bana ihtiyacı vardı. Chad'in Axel'e sinirlenip beni araması on beş dakika sürdü. Ayrılırken Axel'in bana attığı bakışa bu kadar uzun süre dayanması beni şaşırttı.

Axel'i seviyordu ama çalışma saatleri o kadar zorluydu ki, bazen adamlarım artık birbirlerini tanımıyormuş gibi hissediyorlardı.

O telaşla, binanın arka tarafındaki otoparka açılan sokağın ağzında beni bekleyen figürü hiç fark etmedim. Arkamdan gelen ve gölgelerin içinde yaşıyormuş gibi onlara yapışan kişiyi de fark etmedim.

Ben hiç yapmadım.

Ara sokağa döner dönmez, bir el yan taraftan uzanıp çantamı tuttu ve vücudumdan uzaklaştırdı. "Hey!" diye bağırdım, dramatik bir çekişmeyle geri çekildim. Market poşetini kaldırarak yüzüne doğru savurdum, poşet büyük bir gürültüyle çarptı. Darbenin etkisinden kurtulurken yüzündeki belli belirsiz ifadenin kaşlarını çatmasını izledim.

Yumruğu havaya fırladı ve doğrudan yüzümün yan tarafını hedef aldı. Yiyeceklerimi bırakıp kendimi korumak için elimi kaldırdığım anda çok geç olacağını biliyordum. Gözlerim kendiliğinden kapandı, onları ne şekilde olursa olsun korumak için çaresizce çırpındım.

Acının yanağımda patlamasını bekledim ama yumruk hiç gelmedi.

Sıkılı göz kapaklarımın önünden gelen acı dolu bir homurtu, ikinci bir figürün hırsızı boğazından tutup ayağa kaldırmasını izlemek için tam zamanında onları açmamı sağladı. Kurtarıcımın çıkardığı vahşi hırıltı beni bir adım geriye itti ve onlara hem şaşkınlık hem de dehşet içinde baktım. Yüzü olmayan iki adam, ne dediklerini anlayamadığım kaba fısıltılarla konuşuyorlardı. Kulaklarımda nabzımın çınlamasıyla değil.

Eğildim ve kavga sırasında düşürmüş olduğum çantamı topladım. Kaçmak zorunda kalma ihtimalime karşı hazırlıklı olmalıydım. Çoktan kaçmış olmalıydım ama tanımadığım adamın saldırganı öyle bir şekilde kavradığını görmek içimdeki en karanlık parçayı harekete geçirdi. Soygun girişimi ve yaralanmam için adalet isteyen parçamla aynı parçam.

Kurtarıcımla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu.

"İki dakika önde başlıyorsun," diye homurdandı, diğer adamı kaldırıma indirirken sesi derindi. Sonunda soyguncuyu serbest bıraktığında, küçük adam kaçmak için ara sokağa doğru fırladı ve kaçma telaşıyla kendi ayaklarına takıldı.

İki dakikanın sonunda ne olduğunu bilmek istemedim.

Kocaman gözler ve titreyen ellerle eğildim ve market poşetimden düşen eşyaları topladım.

Son eşyayı da yerine koyarken, gölgelerin arasından bir el uzandı ve almam için ona doğru yuvarlanan kutuyu tuttu. Gergin bir yutkunmayla öne doğru bir adım attım ve onu kabul ettim. Parmaklarımız birbirine değdi. Tenimin onunkine en ince dokunuşuydu ama kolumdan öyle sert bir elektrik akımı geçti ki kutu parmaklarımın arasından kaydı.

Şimşek gibi hareket etti, kaldırıma çarpmadan önce onu havadan kaptı. Ama gözlerim onu hiç terk etmedi, ışığın yokluğunda bile parlayan mavi küreleri hiç bırakmadı. Bir kurdun, avını yeme dürtüsüne zorlukla direnen bir yırtıcının gözleri. Geri kalanı

Yüzü gölgeler arasında gizlenmişti, onu görme isteğim artmasına rağmen bir gizem olarak kaldı.

Kutuyu benim için çantama bıraktıktan sonra gölgelerin içine çekildi ve kapüşonunu yüzüne yaklaştırdı. "Bekle!" Ben seslendim. "Adın ne senin? Sadece sana teşekkür etmek istiyorum!"

Cevap vermedi, ancak ayakları durakladı, böylece başını çevirip bana bakabildi. Başını hayır anlamında iki yana salladı ve ben de artan merakla kaşlarımı çatmıştım.

Bir ismin ne zararı olabilir ki?

"Evet, Gölge'm." Gülümsedim, bu sözleri söylerken bile kendimi gülünç hissediyordum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim." Birkaç saniye durdu ve sonra başını salladı, geri dönüp ara sokakta yoluna devam etti.

Takip ettim, nereye gittiğini görmeye kararlıydım. Benim arabam da aynı yöndeyken onun nereye gittiğini görmemde bir sakınca yoktu.

Ama oraya ulaştığımda sokağın sonu boştu. Ondan hiçbir iz yoktu, yine de bu kadar çabuk ortadan kaybolması imkânsız görünüyordu.

Gitti.

Arkasında belli belirsiz metal kokusundan başka bir şey bırakmadı.

Üç

Calla

Bir yıl önce

Öldü.

Kocam ölmüştü.

Herkes öldü. Herkes gitti. Hiçbir şey sabit değildi.

Neden Chad'in farklı olacağını düşünmüştüm ki?

Masanın karşısındaki adam bana baktı, gözlerinde acıma ve sempati parlıyordu.

Bundan nefret ediyordum. Hayal edebileceğim her şeye sahipken, insanların acıdığı bir kadın haline gelmekten nefret ediyordum.

Axel ve Ines'i bir öğleden sonra için bile olsa babamla bırakmak acımasız hissettirdi. Eve dönmeyeceğim korkusuyla bana öyle çaresizce sarılmışlardı ki. Beş ve bir yaşındaki çocukların böyle bir acının nasıl bir şey olduğunu bilmeye hakları yoktu. Anlamak için çok küçüklerdi. Birinin babalarını sokak ortasında vurduğunu bilemeyecek kadar küçüklerdi.

Ait olmadığım süslü bir avukatın ofisinde oturmuş, daha acı haberler almayı beklerken, karşımdaki adam her an halıyı altımızdan çekecekmiş gibi hissediyordum. Chad'in ölümünden sonra bizimle ilgilenmesi gereken yardımların asla gelmeyeceğini, amirinin Chad'in şehrin diğer tarafında olması gerekirken *neden* o bölgede olduğunu bilmediği için bunları ödeyemeyeceğini iddia ettiğini öğrenmek yıkıcı olmuştu.

Beni daha fazla soruyla baş başa bıraktı.

"Bayan Latour, merhum eşiniz artık size bakamayacağı bir gün geldiğinde siz ve çocuklarınız için hatırı sayılır bir vakıf kurdu. Hayırseveriniz bunu sizin hesabınıza ödeme yapmak için kullanacak.

ve üçünüzün en az bir yıl boyunca alıştığınız şekilde yaşamasına yetecektir."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım, elimdeki mendille burnumu silerken. Ağlamam hiç durmayacakmış gibi hissediyordum ve Chad'in ölümünden sonra bizimle ilgilenmek için elinden gelenin daha fazlasını yaptığını bilmek beni uçuruma sürükledi. "O kadar parayı nereden buldu?" Bir vakıf fonu kurduğundan ya da buna benzer bir şeyden hiç bahsetmemişti.

"Bunu tartışmaya yetkim yok, Bayan Latour." Adam bana gülümsedi, şaşkınlığım karşısında bile gözleri kibardı. "Ama bu arada, umarım ölümünden sonra karşı karşıya kaldığınız mali yükü hafifletmeye yardımcı olur. Bu geçiş döneminde çocuklarınızla birlikte evde kalmaya devam edebilir, ipoteğinizi ödeyecek ve masaya yemek koyacak paranız olacağını bilerek mutlu olabilirsiniz. Hayırseveriniz tüm faturalarınızdan ve harcamalarınızdan haberdardır ve size buna göre para gönderecektir."

"Hayırseverim. Chad'i tanıyor muydu?" Ellerimi birbirine vurarak sordum.

"Evet. Rahmetli kocanızı çok iyi tanıyordu ve ona bir şey olması halinde size ve çocuklarınıza bakacağına söz verdi."

Başımı salladım ama gözlerim kısa bir süreliğine tavanın köşesindeki kameraya kaydı. Tanıdık bir sıcaklık hissi yıllardır olduğu gibi omurgamdan aşağı kaydı. Gözlerin üzerimde olduğunu o kadar sık hissetmiştim ki bu benim yeni normalim haline gelmişti. İlk başlarda sürekli omzumun üzerinden bakmış, neredeyse bir yıl boyunca paranoya içinde yaşamıştım ama gölgem beni karanlık bir sokakta kurtardıktan sonra bu duygudan korkacak gibi görünmüyordum.

Hayal gücümün bir ürünü bana göz kulak oldu.

Hayatımda gördüğüm en güzel deri koltuğun kenarında, göz alıcı maun masanın önünde otururken bile bu durumun alışılmadık bir şey olduğunu biliyordum. Ama önümdeki evrakın üzerindeki imza kocama aitti. Okunaklı hale getirmesi gerektiğini söyleyerek çok fazla zaman harcadığım karalamasının birebir kopyasıydı.

"Madem Chad'i bu kadar iyi tanıyordu, neden benimle kendisi görüşmedi? Neden benimle görüşmek istemediğini anlamıyorum. Ona teşekkür etmek istiyorum," dedim ve karşımdaki adama bakarken başımı dik tuttum.

Gülümsedi ve ondaki bir şey çok tanıdık geldi. Sanki onu daha önce görmüştüm ama çıkaramıyordum. Kahverengi gözleri bana sıcak bakıyordu, tuzlu ve biberli saçları kısa ve iyi şekillendirilmişti. Üstüne oturan bir takım elbise giymişti.

Zayıf bedeninin üzerindeki rafineri kıyafet ve stil ne kadar pahalı olduğunu gösteriyordu.

"Şu an için kimliğinin gizli kalmasını istiyor, ancak size söz verebilirim ki o sadece sizin iyiliğinizi düşünüyor. İkinizin bir araya gelmesinin daha uygun olacağı bir zaman gelecek, ancak şu an için önemli olan iyileşmek için ihtiyacınız olan zamanı ayırmanız. Kaybınızın yasını tutmanız, Bayan Latour. Hiç şüphesiz zorlu geçecek olan bu yolda size bol şans diliyorum."

"Neden şimdi buluşmamız uygun değil? Anlamıyorum." Sesim bir seviye düştü, paranoyam arttıkça sabırlı olmaya istekli olduğum yerden cevaplar talep etmek istediğim yere geçtim.

Ayağa kalkıp devasa şeyin etrafından dolanırken elleri masanın yüzeyine zar zor değdi, öyle ki kaba görünmekten korktuğum için benim de ayağa kalkmaktan başka çarem kalmadı. "Şu anda bunu tartışmaya yetkim yok," diye karşılık verdi ve duvar kâğıtlarıyla kaplı ofisin kapısına doğru ilerledi.

"Birinin bizi kontrol etmesini beklemeli miyim? Harcamalarımızı takip etmesini mi?" Masadan uzaklaşmayı reddederek sordum. Ayağa kalkabilirdim ama dünyamı alt üst ettikten sonra beni bu kadar rahat bir şekilde kovmasına izin veremezdim.

"İrtibatta olacağız," dedi belli belirsiz ve eli kapı tokmağına dolandı.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek ona doğru ilerledim ve elini sıkmak için tuttum. "Belki onun yerine temasa geçerim," dedim, öylece yatıp cevapsızlığını kabul etmeyeceğimi ima ederek. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Lombardi," dedim gözyaşlarımı yutarak. İhtiyacı olmadığı halde bana nezaket göstermiş, içinde bulunduğum koşullarda ne kadar kararsız hissettiğimi anlamıştı.

"Lütfen bana Don deyin. O zevk bana ait Bayan Latour. Umarım bir dahaki sefere daha şanslı koşullar altında karşılaşırız."

Başımı salladım. Mükemmel hayatıma ne olduğunu anlamıyordum. Bunun neden ailemin başına geldiğini anlamıyordum.

Ofisten çıkmadan önce başımı çevirip tekrar kameraya baktım ve tenimin o çok tanıdık şekilde karıncalanmasına engel olamadım. Ekranın diğer tarafında oturan kişiyi neredeyse hissedebiliyordum.

İzliyorum. Bekliyorum.

Her zaman.

Dört

Calla

Neredeyse bir yıl sonra

Sonsuza dek boş kalacak yatağımda gözlerimi açar açmaz fark ettiğim dehşeti çocukların fark etmesini engellemek için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Bir yıl.

Chad öleli, kocamı ve ortağımı kaybedeli bir yıl olmuştu. Çocuklarım babalarını kaybedeli.

Yüzümde bir gülümsemeyle, mutfağın pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığını severek sabah rutinimi gerçekleştirdim. Yumurta çırptım. Yoga kıyafetlerimle etrafta dans ettim.

Uykulu çocuklarım her zamanki gibi benim coşkum karşısında inlediler. Axel mutfak tezgâhında başını ellerinin arasına almış, sanki sabahın gelmeye cüret ettiği gerçeğiyle başa çıkamıyormuş gibiydi. Ines bile sabahları ağırdan alıyordu ve Axel'i okula bırakmak için onu arabaya taşımadan önce biraz daha uyumasına izin verebildiğim günleri özlüyordum.

"Peynirli yumurta mı?" Ines, benim ve onu duyan herkesin kalbini eriten o minik sesiyle ciyakladı. Baştan aşağı bir prenses olan Ines, yarı uykulu olsa da gökkuşağı tek boynuzlu at elbisesini giymişti bile.

"Elbette bebeğim," diye gülümsedim. "Axe, bana peyniri getirebilir misin, tatlım?"

"Tamam anne," diye mırıldandı, ben tostlarını kızartırken o oturduğu yerden sendeleyerek kalktı ve buzdolabına doğru ilerledi. Kalbim sıkışmıştı. Oğlumun bana anne demeyi bırakacağı günün hızla yaklaştığını biliyordum. Altı yaşına gelmişti bile, tıpkı babası gibi uzun boylu bir çocuktu.

Çocuklara her baktığımda onlarda Chad'den parçalar görmem canımı acıtıyordu. Acı tatlı bir anı gibi, sanki her zaman yanımda ondan bir parça taşıyormuşum gibi. Axel'in çikolata rengi saçları ve kare yüzü vardı. Ines'in dolgun dudakları ve yeşil gözleri vardı.

Ondan miras aldıkları özellikleri seçebilsem de, benim çocuklarım olduklarına şüphe yoktu. Tavırları, Ines'in saçları ve Axel'in gözleri, hepsi benimdi. Bu kadar kısa bir süre içinde kişiliklerinde babalarının izlerinin kaybolduğunu düşünmek beni üzüyordu.

Chad fazla hevesli değildi. Evliliğimizin başlangıcında sevecendi, ancak geçen her yılla birlikte bu sevgi daha da azaldı. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile, çocukların yaptığı ve bana onu hatırlatan tek bir şey bile seçemiyordum. O kadar sakin ve kontrollüydü ki, taklit edilecek pek bir şey yoktu. Bu sadece o evdeyken önemliydi, o da giderek daha az sıklıkta oluyordu. Onun için her şey demek olan kariyerinin artan talepleri, ailesinden çok evinden uzakta zaman geçirmesine neden oluyordu.

Teyzem bir keresinde bana hayattayken hiç yanımda olmayan bir adamı nasıl özleyebileceğimi sormuştu ama en azından o zaman kendimi yalnız olmadığıma ikna edebilmiştim.

Rollerimiz ayrı olsa da ailemiz için yaptıklarımızın hepsi aynı hedefe yönelikti: çocuklarımız için mutlu ve güvenli bir yaşam.

Melankolik düşüncelerden sıyrıldım ve tabaklarına yumurta koydum, tavayı yıkamak için döndüğümde her birine birer parça kızarmış ekmek verdim. Uyandıkları gibi sessizce yediler.

"Bugün evde kalabilir miyim?" Axel sordu ve tencereyi yere bıraktığımda lavaboya çarptı. Ona döndüğümde şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Anne, bugünün hangi gün olduğunu biliyorum," dedi ve küçük sesi o kadar melankolik bir hal aldı ki kalbim göğsümde çatladı.

İçimi çektim ve tavayı bırakıp çocuklarıma doğru ilerledim. Axel yemeğini çoktan bitirmişti, çünkü hiçbir şey o çocuğu ağzına tıkmaktan alıkoyamazdı

Babasının ölüm yıldönümünde bile.

Mutfak adasının etrafında yürüdüm, bu konuşma için kucaklaşma mesafesinde olmam gerekiyordu. "Sanırım bugün okula gitmen senin için iyi bir fikir olacak." Ayaklarının dibinde yere diz çöktüm ve ellerini ellerimin arasına aldım.

ve gözlerimi yakan yaşların arasından gülümsüyorum. "Evde oturup bunu düşünmek istemiyorsun, değil mi?"

"Mezarlığa gidebilir miyiz?" diye sordu, benimkilere çok benzeyen o masmavi gözlerini bana yalvarmak için çevirerek.

"Bak ne diyeceğim," diye mırıldandım, elimi başının tepesinde gezdirip saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için uzandım. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu, bu onun ve Chad için her zaman aynı anda yaptığım bir şeydi. Chad olmadan bu ikimizin de korktuğu melankolik bir hatırlatıcıya dönüşüyordu. "Bu sabah stüdyoya gidip ders vermem gerekiyor ama öğle yemeğinden sonra Ines ve benim seni almamıza ne dersin? Babanı görmeye gideriz, sonra da dondurma yeriz."

"Tamam, anne," diye fısıldadı ve alnımı onunkine dokundurarak gözyaşlarımı bir kez daha geri çektim.

"İşte benim cesur oğlum," dedim ve ayağa kalkmak için geri çekildim. "Sırt çantanı okul için hazırla, tamam mı Cookie?"

Başını salladı ve eşyalarını almak için oturma odasına geçti. Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum, Chad olmadan her zamankinden daha güçlü olması gerektiğini hissettiğini biliyordum. Axel beş yaşında evin erkeği olmuştu ve olduğundan daha büyük görünmek için elinden geleni yapıyordu. Adanın köşesinden adımımı attığımda Ines gözüme çarptı. Küçücük kaşlarını şaşkınlıkla çattı ve parmaklarını saçlarında gezdirmek için tereyağlı elini uzattı. Çok küçüktü ve kelimelerle zar zor iletişim kurabiliyordu ama babasını iyi hatırlamadığını da gizlemiyordu. Axel'in onu özlediğini gördüğü anlar oldu ve sahip olmadığı şeyi kavramaya çalıştığını görebiliyordum.

Büyüdüğünde babasıyla ilgili hiçbir anısının olmayacağı gerçeği, yıkılmadan düşünemediğim bir şeydi. Benim annesiz çocukluğumu çok yakından yansıtıyordu.

Kocamı özledim. Bir ortağım olmasını özledim. Ama her şeyden çok, çocuklarımın bir babası olmasını özledim.

"Neredeyse hazır mısın, Prenses?" Tavayı bitirip dikkatini tekrar bana çevirirken ona sordum. Yüz ifadesi yumuşadı, parlak bir gülümseme kalp şeklindeki yüzünü değiştirdi.

Mama sandalyesinde kollarını havaya kaldırarak "Evet anne," diye ciyakladı. Islak bezi alarak kahvaltının tüm izlerini yüzünden ve saçlarından elimden geldiğince temizledim.

"Büyükbabanı görmeye hazır mısın?" Onu sandalyeden kaldırıp Axel'in beklediği oturma odasına götürürken sordum. Takılmak

Babamın garajında onunla birlikte olmak küçük prensesimin en sevdiği eğlence haline gelmişti ve ben de onu suçlayamazdım. Yıllarca babamın eski arabaları tamir edişini izlemiş, ona aletler vermiş ve kendimi onun küçük yardımcısı gibi hissetmiştim.

Annemin yokluğu bunu gerekli kıldı.

Babamın muhtemelen torunuyla her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağını hiç beklemediğini biliyordum ama Ines ve Axel'i her şeyiyle sevdiğini de biliyordum. Onlarla geçirdiği zamanın tadını çıkarmak için her şeyini verirdi, hatta dükkânda daha az üretken olmak için bile.

Ines'in baharlık ceketini giymesine yardım ettim, fermuarını çektim ve burnunu tıkadım, böylece kıkırdadı ve sessizliği küçük bir neşe parçasıyla doldurdu.

O gün ne alabilirsem onu alırdım.

Onu kundaklar kundaklamaz Axel bir adım öne çıkarak küçük elini tuttu, ben de dedesiyle birlikte mağazada geçireceği birkaç saat boyunca oynayacağı oyuncakları çantasına koydum. Ben çantamı alırken kapının yanında durup sabırla beklediler ve sonra başka bir telaşlı sabah teslimatı için dışarı çıktık.

Axel, ben arabanın kapısını açıp onu içeri çekene kadar kız kardeşini sıkıca tuttu. Her zaman onun koruyucusuydu, Chad'in yokluğunda ne kadar yakınlaştıklarını görmek beni çok sevindirdi. Ines'e yardım etmek için öne çıkmasına bayılmıştım. Sadece bunun gerekli olmasından nefret ediyordum.

Belki de Sigrid Teyze'nin yeniden biriyle çıkmayı düşünme zamanının geldiği yönündeki teşviklerine kulak vermenin zamanı gelmişti. Bu düşünce beni dehşete düşürse bile, oğluma bir baba figürü vermeyi borçlu değil miydim? Arkasına yaslanıp tekrar çocuk olmasına izin vermek?

Elimden gelen her şeyi yaptım ama babası bir kahraman olarak yetiştirilmiş bir çocuk için bu yeterli değildi.

Yeterli değildim ve asla da olamayacaktım. Ne kadar istersem isteyeyim.

Ines'i koltuğuna oturttuktan sonra, arabanın sürücü tarafına doğru yürüdüm ve Axel'in kendini doğru bir şekilde bağlayıp bağlamadığını kontrol etmek için arka kapıyı açtım. Bana gözlerini devirdi. Her zaman kendi başına yapabileceğini bilen bağımsız adamım. Yine de her seferinde kontrol ederdim, çünkü yapmazsam ve bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Bir gün anlayacaktı.

Yanağına öyle bir öpücük kondurdum ki inlemeye başladı. "Anne," diye itiraz etti ve yanağını öfkeyle ceketinin koluyla sildi. Bir kez ben

Ön koltuğa tırmandım ve arabayı çalıştırdım, Ines'in en sevdiği prenses filminin müziği hemen bana saldırdı ve Axel tekrar inledi.

Ben radyoyu değiştirirken Ines itirazını dile getirerek garaj yolundan geri döndü. "Prenses, anne!"

"İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, bebeğim. Dün müzik setini sen aldın. Bugün Axel'in sırası." Bana ters ters bakarken küçük dudaklarını büzerek kaşlarını çattı ama ben görmezden geldim. Bugün iki yaşındaki bir çocuğun öfke nöbeti için vaktim yoktu.

Hayır.

Yeni yürümeye başlayan çocuğum olan o dehşeti beslemem.

Birkaç dakika sonra babamın dükkânına yanaştığında, büyükbabasının kapıdan çıktığını gördüğü anda her türlü sinir krizi tehdidi ortadan kalktı. Kapıyı çekiştirerek açtı ve arabanın içinde etrafına bakındı. "En sevdiğim torunum nerede?" diye sordu. "Calla Lily, onu evde mi unuttun?"

"Buradayım büyükbaba!" diye ciyakladı küçük bacaklarını tekmeleyerek.

"Oh!" Alnına şakacı bir şaplak attı. "Dünyanın en güzel kızını nasıl kaçırabilirdim ki?" Elleri kızın araba koltuğuna gitti, kemerini çözdü ve onu kollarının arasına aldı. "Okulda iyi günler Axel oğlum," diye ekledi ve o sıcak gülümsemesini torununa çevirdi.

Babamın düzeltemeyeceği hiçbir şey olmadığına uzun zamandır inanıyordum, bu yüzden Axel'i gülümsettiğinde, bu sadece inancımı doğruladı. Adam mucizevi bir işçiydi.

"Deneyeceğim, büyükbaba."

"Çantasında meyve suyu ve atıştırmalıklar var ve bugün midillilerini getirdi.

-" diye başladım, gözlerini bana diktiğinde irkildim.

Babam omuz silkti, "Bir şekilde seni tüm çocukluğun boyunca hayatta tuttum. Sanırım ben hallettim." Axel arka koltukta güldü ve ben yüzümü çevirip ikisine de ters ters baktım. Anneler kendilerine engel olamıyorlardı.

"Bugün başını çok fazla belaya sokmamaya çalış, sevgili kızım." Dilimi ona doğru uzatırken babamın sözleri bakışlarımı daha da derinleştirdi. Arka koltuğun zemininden Ines'in çantasını aldı ve Axel'i okula götürmek için park yerimden geri geri çıkarken omurgamı çelikleştirdim.

Yemin ederim, Okul Aile Birliği Başkanı ile herkesin önünde *bir* tartışmaya giriyorsunuz ve insanlar bunu asla unutturmuyor.

Psh.

Neyse ki Axel'in okulu ve yoga stüdyosu babamın dükkanına yakındı, bu yüzden stüdyoya park etmeden önce sadece birkaç dakika sessizce araba kullandık

ve dışarı atladı. Axel arkadan tırmandı ve kitap çantasını yerine kaldırdı. Yaşına göre çok ağırdı ama oğlum başka türlüsünü istemezdi. Kaldırımda yürürken ve karşıdan karşıya geçerken elini tutmama izin verdi. Her sabah okulunun hemen yanındaki stüdyoda iş bulduğum için şanslı yıldızlarıma şükrediyordum, çünkü Ines'i bıraktıktan sonra Axel'i de bıraktıktan sonra arabaya atlayıp birkaç saatliğine çalışmak için şehrin başka bir yerine gitme fikri beni çok yoruyordu.

Ferforje çitler ve okulun kapısı göründü ve çocuklarını bırakan ve son moda kıyafetleri içinde tertemiz görünen tüm anneleri görünce irkilmemeye çalıştım.

Okulu bırakmak her zaman acı vericiydi. İçeri her adım attığımda gözlerini deviren bir okulda her zaman lastik bel pantolonla dolaşan anneydim.

Gerçek şu ki, Axel zekiydi. Görünüşe göre devlet okulu için fazla zekiydi.

Sayılara karşı bir ilgisi vardı, onları nereden geldiğini bilmediğim bir şekilde anlıyordu. Okulu onu anaokulunun ilk haftasında, olağanüstü yetenekli bir çocuk olduğunu söyleyerek sınıftan seçti.

Sınıf arkadaşları alfabeyi öğrenirken o okuyordu. Onlar ona kadar sayarken o yüze kadar sayabiliyordu. Böylece, Chad ve ben hiç yoktan para bulduk ve üstün yetenekli çocukların gittiği lüks özel okulun ücretini ödedik. Öğrenmeyi teşvik etmek ve her akşam eve gönderdikleri bir yığın ev ödevine yardımcı olmak için evde bir ebeveyn figürünün olmasının önemini şiddetle vurguladılar. Çoğu gün Axel'in daha fazla çocuk olmasına izin versem mi diye düşündüm, ama ona sundukları son problemleri çözdüğünde hissettiği sevinci inkar edemezdim.

Bu yüzden kusursuz fönleri, şık kıyafetleri ve küçümseyici bakışlarıyla mükemmel annelere tahammül ettim. Platin saçlarımı kafamda dağınık bir topuz yapsam ne olurdu? Siyah yoga pantolonum elit kesimin uygunsuz bulacağı şekilde kalçalarıma yapıştıysa ne olmuş?

Hayatın karşıma çıkardığı boktan durumla başa çıkmak için yapmam gerekeni yaptım.

"Beni erken alacak mısın?" diye sordu kapıya yaklaştığımızda ve sesindeki hüzün ona bakmama neden oldu. Normalde okul için çok heyecanlıydı, o kadar hızlı koşardı ki bazen sarılıp vedalaşmak için mücadele etmek zorunda kalırdım.

İçimi çektim ve ona sıkıca sarılırken başımı salladım. "Evet, Axe. Seni erken alırım. Sadece birkaç saat sonra babanı görmeye gideceğiz. Tamam mı?"

"Tamam, anne."

"Seni seviyorum." Ona iyi günler dileme zahmetine girmedim. O kadar saf değildim.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı okulun kapısından içeri dalmadan önce. İki arkadaşı onunla buluştu, sadece en yakın arkadaşlarının başarabileceği şekilde onu kuşattılar. En iyi arkadaşı James bana dönüp baktı ve her şeyi hallettiğini söylercesine el salladı.

Ona başımı sallayarak karşılık verdim ve uzaklaşıp gözden kaybolmadan önce bir elimi yüzüme bastırdım. James cenaze boyunca Axel'in yanındaydı. Her şey boyunca oradaydı. Oğlumu gün boyunca görecekti.

Sadece benimkini atlatmam gerekiyordu.

Bunu yapmaya kararlı bir şekilde okula sırtımı döndüm ve yaya geçidine doğru ilerlemeye başladım. Normal bir günde, ilk dersimin başlamasına sadece on dakika kalmış olması beni strese sokardı. Ama kafamı boşaltmak ve yogada kendimi kaybetmek için sabırsızlanıyordum. Bu yüzden, aklımda bu düşünceyle, karşıya geçmeme izin veren arabaya el sallayarak aceleyle caddenin karşısına geçtim.

Diğer tarafta tanıdık bir yüz beni bekliyordu ve her günkü gibi gülümseyerek beni selamlıyordu. Ayağım kaldırıma değdiğinde, "Günaydın güzelim," diye mırıldandı.

Gülme isteğime karşı koydum. "Günaydın, Casey." Bazen adımı bilip bilmediğini ya da görmezden gelip gelmediğini merak ederdim. Etkileşimlerimiz çok kısa olmasına rağmen, selamlamasına her zaman bir iltifat eklerdi.

Utangaç bir şekilde alt dudağını ısırdı, açık teni takım elbisesinin siyah kumaşının yanında çok sert bir kontrast gibi görünüyordu. Ona uymuyordu ama görünüşü hakkında gözlemler yaparak onu benimle konuşmaya devam etmeye davet etme şansım yoktu. "Bu gece meşgul müsün?"

Kelimelerin gelebileceğinden şüphelenmiş olsam bile, onları hiç istememiştim. Casey cana yakın bir adam olsa da ilgimi çekmiyordu. Eğer bir daha biriyle çıkarsam, bu çocukların iyiliği için olacaktı ama o zaman bile beni tüketebilecek bir erkek istiyordum. Benim tarafımdan tüketilebilecek ve bana evreninin merkezi olduğumu hissettirebilecek bir adam.

Evliliğimden memnun olsam da, gelecekteki evliliğimin sadece aşk kitaplarında okuyabileceğiniz türden olmasını diliyordum. Böyle bir şeyin olmaması utanç vericiydi ve olsa bile benim için olmayacaktı. Sevmek kaybetmek demekti ve bir daha asla kendimi bu riske atmayacaktım.

"Çocuklarımla planlarım var," dedim, planlarıma ve hayatıma burnunu sokma kararının oldukça talihsiz zamanlamasından bahsetme zahmetine girmeden.

"Peki ya bu hafta sonu?" diye sordu, hafifçe iç geçirdim ve garip bir şekilde kollarımı ovuşturdum.

Yüzü anında düştü ve vücut dilimi neyin geldiğini bilecek kadar iyi okuyabiliyordu. "Biriyle çıkmakla ilgilenmediğimi bilmelisin," dedim sesimi olabildiğince yumuşak tutarak. "Çocuklarım var ve ihtiyacım olan tek şey onlar."

"Doğru," dedi elini başının arkasında ovuşturarak. "Elbette. Bu mantıklı." Reddedilmeyi anlamaya çalışmasını izlemek komikti, ama kendini sık sık ortaya koymadığını hayal ettim. Bana teklif etme cesaretini göstermesi aylar sürmüştü.

"Sonra görüşürüz," dedim ve bu konuşmanın garipliğinden kaçınmak için yoga stüdyosuna daldım. Neyse ki pek sık çıkma teklifi almıyordum. Sonrasıyla uğraşmak berbat bir şeydi.

Sakinleştirici müzik eşliğinde stüdyoya girdiğimde ve matımı odanın önüne koyduğumda, günün ilk derin nefesini içime çektim. Gül kokusu çarptı burnuma, bir önceki gecenin esansiyel yağı rahatlatıcı bir aromayla mekâna nüfuz ediyordu.

Yoga stüdyosu her ne kadar sadece yapabileceğim bir iş olarak başlamış olsa da, çocuklarla evde geçirdiğim yılların ardından hızla ona bağımlı hale gelmiştim. Kasabayı ve stüdyoyu geride bıraktığım gün üzücü bir gün olacaktı. Hayırsever fonlarımız tükenmesine rağmen resmi olarak yeterince para biriktirdiğimde, daha küçük bir yere taşınacaktık, insanların bize sempatiyle bakmadığı ve Chad'in anılarının arkamı her döndüğümde bana saldırmadığı yeni bir yere. Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı stüdyonun arkasına bıraktığımda, öğrenciler ana odayı doldurmuş ve matlarını yerleştirmişlerdi. Kendi minderime gittim, ayakta durdum ve yapmak istediğim son şey olmasına rağmen sınıfıma gülümsedim.

Günün teması buymuş gibi hissettim.

Beş

Ryker

Depoya adımımı attığımda parmak eklemlerimden kan damlıyordu.

Bu bir ilkti.

Aptal herif, ona kadınımdan uzak durmasını söylediğimde beni dinlemeliydi. Bunun yerine, ona çıkma teklif etmek için zemin hazırladı. Hayatta kalmasının tek nedeni Calla'nın onu kısa ve öz bir şekilde geri çevirmesiydi. Eğer geri çevirmeseydi, kıyafetlerimden kan akıyor olacaktı.

Bacaklarımdaki siyah kot pantolon kıçımı ve kalçalarımı çok sıkıyor, tenime çok dar geliyordu ve değiştirilmeleri gerektiğini biliyordum. Geçen ay diğer aylardan daha fazla kilo almıştım. Calla'nın benim olmasını beklemek dayanılmaz bir hal aldığında, günlerimi evimdeki spor salonunda ya da onun hayatıma girmesi için hazırlık yaparak geçirdim. Evimi bebeklere uygun hale getirmek ilginçti ama dönüştürülmüş depomun estetiğini korumak uğruna Ines ve Axel'in güvenliğini riske atamazdım.

Yeni takım elbiselerimden birini giyebilirdim ama onları ıslak işlerde harcamak istemedim. Pis işkence odama ait değillerdi ve düşmanlarımın kanıyla kaplanmışlardı.

Neyse ki botlarım oldukça yeniydi. Son kurbanım o kadar çok kan kaybetmişti ki eskileri kanla dolmuştu ve üzerlerindeki metalik kan kokusunu çıkarmak mümkün değildi. Calla'nın ya da çocukların onlara takılıp düşeceğini düşündüğümde fiziksel olarak yüzümü buruşturdum.

Yeni çiftim su geçirmezdi.

Siyah tişört göğsüme yapışıyor ve kollarımı zorluyordu ve ben bile bana iyice baktığında Calla'yı dehşete *düşürmemek* için herhangi bir şansım olmasını istiyorsam, büyümenin muhtemelen en iyi yol olmadığını fark etmek zorundaydım.

Kadınım şoka girmişti ama güçlüydü. Herkesin ondan beklediğinden daha güçlü olduğundan şüpheleniyordum.

Çoğu insan peskataryen, yoga eğitmeni dul kadını gördü ve hayatın onu yeterince hırpaladığını düşündü. Ben ise hayatın ona yaşattığı acılar karşısında nasıl daha da parladığını gördüm.

Kırılmamıştı. Sadece çocukları için her şeyini feda ediyordu, tıpkı Chad'in var olduğu zamanlarda yaptığı gibi. Ama o günler geride kalmıştı.

Bir gün daha ve o artık bekar bir anne olmayacaktı. Benim olacaktı. O çocuklar benim olacaktı.

Her zaman olması gerektiği gibi.

"Hey, nerelerdeydin?" Dondurucuya girdiğimde Simon bana sırıtarak sordu. Simon, Bellandi'lerin geri kalanının aksine klasik bir yakışıklılığa sahipti; koyu renk saçları ve gözleri en ürkek kadınları bile kendine çeker, onları sahte bir güven duygusuna sürüklerdi. Sanki şeytan çekici olamazmış gibi. Hâlâ iki yanımda sıkılı duran yumruklarıma baktı. "Kanadığının farkındasın, değil mi?"

"Benim değil," diye homurdandım.

Simon gözlerini yüzüme dikmiş, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Bu beni zerre kadar rahatsız etmemişti, hele de bu kadar sık rastlanan bir durumken. "Ve sen ellerini yıkamadın mı?"

"Yine kanlı olacağım," dedim ona, Matteo'nun gölgelerin arasında gizlendiği odanın köşesinde sessiz bir kıkırdamayla göğsünün titremesini izlerken. Bazı yönlerden bana çok benziyordu ama bazı yönlerden de çok farklıydı.

Yani, benim gibi kana ve çığlıklara susamış değildi.

Odanın ortasındaki tahta sandalyeye bağlanmış olarak oturan adam bağlarına karşı mücadele ediyordu. Kapı çoğunlukla arkamdan kapanırken Matteo gölgelerin arasından çıktı ve içeri biraz temiz hava girmesi için sadece bir çatlak bıraktı. Dondurucu ölüm gibi kokuyordu ve yerler Matteo'nun babası beni işe aldığından beri Bellandiler için çalıştığım yıllar boyunca dökülen tüm kanlarla lekelenmişti.

Matteo o zamanlar teknik olarak yetişkin bir adam değildi, lise mezuniyetine neredeyse bir yıl vardı ve kendini tamamen Fildişi'ne kaptırmıştı. Babasının benim hizmetlerim karşılığında izin verdiği katliamdan hiç haberi olmamıştı.

"Biliyor musun, bir zamanlar beni burada hep yenerdin," diye kıkırdadı Matteo, kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak

Ben.

O haklıydı. Yıllardır, bu yer ve sunduğu rahatlama beni ayakta tutan tek şeydi.

Sonra, Günışığımla tanıştıktan sonra, damarlarımda en tatlı azap gibi dolaşan saplantıdan beni uzaklaştıran tek şey bu oldu. Işığını evim dediğim gölgelere düşürdüğü an, sonsuza dek yok olduğunu düşündüğüm parçam tekrar yerine oturdu.

"Sanırım bugün ona bir şans verebiliriz," diyerek güldü Simon ve sandalyedeki adama doğru ilerledi. Onu saçlarından yakaladı ve yalvaran gözlerle Simon'a bakana kadar başını geriye doğru çekti. "Sence de öyle değil mi Seamus?" diye sordu ve orta yaşlı adam heyecanla başını salladı.

"Sanırım şanslısın. Tiernan'ın serserisi seni rahat bırakmamı söyledi. Sanırım her gün kadınınızı ve çocuklarını öngörülebilir bir gelecek için evinize kilitlemeye hazırlanmıyorsunuz." Matteo bana gülümsedi. "Çocuklar konusunda seni kıskanmıyorum. İşleri zorlaştırıyorlar."

Omuz silktim, çünkü hiç de öyle düşünmüyordum. Çocuklar olmadan, Calla her adımda benimle savaşacaktı. Matteo onu sahiplendiğinde Ivory'nin yaptığı gibi sessizce gitmezdi. Ben uyurken gözlerimi oyma ihtimali çok daha yüksekti. Onlarla birlikte biraz kozum vardı çünkü onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Bu, onları hareketlerinin koşullarından habersiz tutmak ve bana sözlü olarak saldırmak istediğinde dilini ısırmak anlamına gelse bile.

Barışsever, granola çıtırdatan dış görünüşünün altında, Sunshine'ımın İngilizceyi yaratıcı bir şekilde kavraması vardı.

Onları incitmeyi hiç istememiş olsam bile, o çocuklar benim kozumdu. Annelerini sevdiğim kadar onlara da hayrandım. Onların büyümelerini izledim, biyolojik babalarının yerin bir metre altına gömülmediği zamanlarda bile hayatlarında olduğundan daha fazla yer aldım.

Onlar bilmiyordu ama ben her şeyi görmüştüm.

Matteo beklentiyle bana baktığında omuz silkerek, "Onlar da en az onun kadar benim," diye ekledim. Bir an düşünceli göründükten sonra yüzünde sandalyedeki adamı daha da titreten karanlık bir sırıtış belirdi. "Don yarın için hazır mı?" Matteo'nun konuşmayı benimle olan ilişkim hakkında daha fazla yönlendirmesine izin vermek yerine sordum.

Kadın. Eğer Ivory olmasaydı, ona olan ilgisine tahammül edemezdim. Ivory varken bile, onu kesme dürtüsüne direnmek zordu.

Calla'ya ilgi gösteren insanlardan hoşlanmıyordum. Geçen yıl boyunca ondan bir şeyler koparmak isteyen talipleri kovalamak için çok fazla zaman harcamıştım.

Benden başka kimse ona bir daha dokunamayacaktı ve seks yapmadan geçirdiği koca bir yıl, her gün onu düşünerek otuz bir çektiğimde hissettiğim kadar çaresiz hissetmesine yardımcı olacaktı.

Onu sahiplenmek için yapamayacağım şey yoktu.

"O hazır. Dört gözle beklemiyor ama hazır." Matteo sözleriyle yüzünü buruşturdu. Don onu planlarıma ilk dahil ettiğimde tereddüt etmişti, yas tutan bir dulu kandırma ihtimalinden hiç hoşlanmamıştı. Şahsen ben onun daha çok Calla'nın kendisine yalan söylendiğini ve sapığının onu ve çocuklarını maddi olarak desteklemesi için kandırıldığını fark ettiğinde olacaklardan korktuğunu düşünüyordum.

Bu konuda onu suçlayamam.

"Güzel," diye homurdandım. "Dedikodumuz bitti mi? Cesede geçebilir miyiz?" diye sordum.

Simon kıkırdayarak bana baktı ve sandalyeden kalkıp kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. "O bir ceset değil."

"Çok yakında olacak," diye cevap verdim, aletlerimin olduğu masaya doğru ilerledim ve en sevdiğim bıçağı seçtim.

Matteo'nun neşesi, şehri yönetmek için taktığı acımasız maskeye dönüştü ama o geride kaldı. Her zaman benim devralmama izin veriyordu, çünkü diğerlerinin aksine bu kısımdan keyif alıyordum.

Her çığlıktan ve bana merhamet için yalvardıkları her andan zevk aldım. Vücutlarından çıkan her kanın tadını çıkardılar.

"Murphy operasyonunu nerede yapmayı planlıyor?" Matteo sordu ve aldığı cevaptaki sessizlik onun kaderini belirledi.

İşkencesinin her saniyesinden zevk aldım.

Altı

Calla

Mezarlıktaki patika boyunca yürürken Ines'i kucağımda taşıdım.

Ziyaretimizden bu yana aylar geçmişti, Axel babasıyla konuşmak isteyeli aylar olmuştu.

Bunu çok sık düşündüm, hayatlarımızın devam ettiği gerçeğini. Ben hazır olmasam da yas tutma sürecimiz kaçınılmaz bir şekilde sona ermişti. Hazır olmam gerektiğini biliyordum. Çocuklar, bir zamanlar sahip olduğumuz şeylerin hatırasına tutunmamdan daha iyisini hak ediyorlardı.

Bir daha asla sahip olamayacağımız şeylerden.

Ama onu geri istedim. Birinin yanımda uyumasının ve yanımda uyanmasının ne demek olduğunu hissetmek istiyordum. Onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdım.

Axel'in eli benimkine sıkıca sarılmıştı, o küçük eliyle tahmin edebileceğimden çok daha güçlü bir şekilde sıkıyordu. Aradan aylar geçmiş olmasına rağmen o da yürüyüşü benim kadar hatırlıyordu. Her gün geldiğimiz haftalar olmuştu. Burnumuz kızarana ve akana kadar saatlerce çimlerin üzerinde oturmak için serin kış havasına göğüs gerdiğimiz haftalar.

Ama bir yıllık işaretle ilgili bir şey önemli hissettirdi. Sanki bir değişimin habercisiydi.

Sonunda tamamen devam etmek zorundaymışız gibi.

Chad'i arkamda bırakma düşüncesi her yerimi acıttı ve Axel'in yüzündeki kül rengi ifadeden bu hissin karşılıklı olduğunu anladım. Ines bana sarıldı. Normalde mutlulukla gevezelik edeceği yerde o bile sessizdi. Çimenlere döndüğümüzde Axel omuzlarını geriye iterek elimi aniden bıraktı. Kaybettiğim için irkilmemeye çalıştım.

Babasıyla konuşurken büyük bir çocuk olmak istiyordu ve ben de buna saygı duymak zorundaydım.

Beni öldürse bile.

Çünkü o benim bebeğimdi ve hep öyle kalacaktı.

Chad'in mezar taşı göründüğünde kalbim göğsümde güm güm attı. Basit olmasına rağmen yanlış anlaşılması mümkün değildi. Etrafını çevreleyen taşlar yaşlanmıştı. Ailesi: annesi, babası ve erkek kardeşi, biz tanışmadan önce bir trafik kazasında ölmüş ve Chad'i yalnız bırakmışlardı. Geriye kalan tek Latour'lar benim çocuklarımdı.

Yanına geldiğimizde taşa dokundum ve Ines'i yere bıraktım. Bacaklarını altına doğru kıvırdı ve getirdiği çiçekleri nazikçe çimlerin üzerine bıraktı. Axel taşın önünde sessizce oturmuş, dikkatle kelimelere bakıyordu.

Baba.

Koca.

Memur.

Chad'in hayatı üç kelimeye ve birkaç albüm dolusu fotoğrafa indirgenmişti.

Orada durup Axel'in babasıyla sessiz konuşmasına izin verdim. Sonunda mavi gözlerini bana çevirdiğinde, küçük çocuk yüzünde çok yaşlı görünüyorlardı. "Onunla bir dakika yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedim, ancak bu istek beni şok etti. Ne kadar yetişkin olduğunu göstermek istediği bir başka andı ve bu beni dehşete düşürdü. Sürekli kucağıma alınmak isteyen yeni doğmuş bir bebek olduğu zamanları hâlâ hatırlıyordum. Diş çıkaran bir çocuk olduğu ve parkta yakışıklı yabancıları yumrukladığı zamanları hatırlıyordum. Onun için bu bir ömür önceydi. Benim içinse dün gibi geliyordu.

Parmaklarımı taşın etrafında sıkarak durakladım. Oğluma ihtiyacı olan zamanı tanımaya niyetli olsam da, bir yanım yakın zamanda mezarlığı ziyaret etmeyeceğimi biliyordu.

Henüz hissetmeme izin vermediğim bir şekilde iyi ve gerçek bir vedaydı.

Burnumu çekerek Ines'in elini tuttum ve onu Axel'i gözümün önünde tutabileceğim ama ona ihtiyacı olan mahremiyeti sağlayabileceğim yola geri götürdüm. Bir süre dudaklarının kıpırdanışını izledikten sonra izlemeyi bıraktım ve dikkatimi küçük kızıma yönelttim. "Dondurma kulağa nasıl geliyor?" Platin saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak ona sordum.

"Nefis!" dedi sırıtarak.

"Ben de öyle düşünüyorum. Ben ıspanaklı dondurma almaya gidiyorum," diye takıldım ona, burnuna dokunup kıkırdamasını sağladım.

"Eww. Kurabiye!"

"Ispanaklı kurabiyeli dondurma?" Gülümseyerek sordum.

"Hayır. Aptal anne," diye güldü ve bacağıma sıkıca sarıldı.

"Tamam, tamam. Kurabiye hamuru o zaman," diye mırıldandım, eğildim ve parmağımla yanağıma dokundum. "Ama sanırım önce dondurma ücretini ödemen gerekiyor."

Gülümsedi ve yanağıma özensiz bir öpücük kondurdu.

O çevredeki patikada oynaşmaya devam ederken, bir şey gözlerimi uzaktaki tanıdık alana, annemin mezarının bulunduğu yere çekti. Babam hala düzenli olarak ziyaret ediyordu, bu yüzden oraya gidersem bakımlı bulacağımı biliyordum. Ne zaman Chad'ı ziyaret etsek, oraya gitmeye cesaret edemiyordum.

Doğum sırasında öldüğü için onu hiç tanımamıştım ama hayatımın her saniyesinde onun yaşamının yankılarını hissettim. Babamın, onsuz geçen yaklaşık otuz yıldan sonra onu şiddetle sevme biçiminde vardı. Fotoğraflarında gördüğüm o nazik gülümsemede de vardı.

Onun yokluğunda, bir kızın anneye ihtiyaç duyduğu her şey hakkında benimle konuşacak bir annem olmadan büyüdüğüm için ruhuma resmedilmişti.

Tıpkı bir çocuğun babaya ihtiyacı olduğu gibi.

"İyi misin?" Axel yanımıza geldiğinde ona dönerek sordum. Omuzları gerideydi, yüzü daha az solgundu.

Babasına her ne söylemiş olursa olsun, bunu yaptığı için kendini daha iyi hissediyordu.

"Evet, anne. Ben iyiyim." Onu yanıma çektim ve zorla indirmeden önce bir kez saçlarını okşayarak burnumu çektim.

"Gidip şu dondurmayı alalım o zaman," diye fısıldadım, ayağa kalktım ve Axel'e tutması için elimi uzattım. Gözlerim onun arkasındaki alana yerleştiğinde, mezarlık arazisinin kenarındaki ağaçların arasından bir gölge geçti. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yok oldu. Beni kurtaran gölgeyi düşünerek gülümsedim.

Işık olmadan gölgeler var olamazdı.

Arabaya dönüş yolunu daha yavaş yürüyorduk, Ines de küçük bacaklarıyla yanımızda yürüyordu. Axel babası gibi uzun boyluyken, Ines benim gibi minyon bir yapıya sahipti, bu yüzden yolculuğu tamamlamamız saatler sürmüş gibi hissettirdi.

Yine de önemli değildi, çünkü çocuklarım iki yanımdayken tüm dünyam ellerimdeydi.

Onlara mümkün olan en iyi hayatı vermek anlamına geliyorsa her şeye dayanabilirdim. Yalnız kalsam bile.

✻✻✻

Duvarda asılı saate bir göz atarak kitabımı yere bıraktım. Saat o kadar geç olmuştu ki başka seçeneğim yoktu. Ayağa kalkarken ışığı kapattım ve pencerelerden içeri süzülen sokak lambalarının ışığından başka bir şey görmeden merdivenlere doğru ilerledim. Geçerken parmaklarım Chad'in en sevdiği koltuğun üzerinde gezindi, bir yıldır kimsenin dokunmadığını nazikçe hatırlattı. Rahat oturma odasındaki en rahat yer olmasına rağmen kimse esnek deriye oturmaya cesaret edemiyordu. Kimse onu hayatımızdan çıkarmak istemiyordu.

Ama çocukların yatak odalarına tek tek bakıp elimden geldiğince oyalanırken, bu düşünce zihnimin mahremiyetinde bile saçma geliyordu.

Chad ölmüştü.

O ölmüştü ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Yine de Axel bebekken kucağında sandalyede uyuyakaldığı anları silemiyordum. Her sabah siyah botlarını giyerken koltuğun kenarına tüneyişini de silemezdim.

O sandalyeye bir daha kimse oturmayacaktı ve ben de bir anıt mezarda yaşayamazdım. Babam hafta sonu kaldırıma koymama yardım ederdi.

Yatak odamıza doğru ilerlerken devasa kral yatağa baktım. Hüzünlü bir gülümsemeyle içimi çekerek yatağa doğru ilerledim. Boş olamayacak kadar büyüktü. Sadece benim için çok büyüktü.

Yatağın kendi tarafımdaki yorganın üzerine tırmanarak vücudumdaki gerginliği uzaklaştırmaya çalıştım. Rahatlamak ve uykuya dalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama yalnız dulların bile ihtiyaçları vardı.

İki çocuğu düşünürken ve bir ilişki istemezken karşılanmayan ihtiyaçlar.

Bir an tavana baktım, ihtiyacımın geçmesini diledim. Aşk romanları okumak durumuma hiç yardımcı olmuyordu ama günümün birkaç dakikasında gerçek aşk gibi şeylerin var olduğu bir dünyada kaybolmak güzeldi.

Hak eden çiftlerin, sevmek için kendilerini yeterince savunmasız bırakabilen kadınların sonsuza dek mutlu olmalarını okumak güzeldi. Kadınları için her şeyi yapabilecek erkekleri okumak.

Kapalı kapıya bir bakış atarak parmaklarımın kalçalarımın üst kısımlarına dokunmasına izin verdim. Geceliğimi kalçalarıma kadar kaydırırken çok yumuşak, çok narindiler. Elimi iç çamaşırımın içine sokarken aşağıya bakmadım, sıktım

Bana dokunanın parmaklarım olduğu gerçeğini yok etmek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Ezici yalnızlığıma rağmen devam eden ıslaklığın içinden kayan kendi parmaklarım. İki parmağım klitorisimde, gözlerim daha sıkı kenetlenirken nazikçe daireler çiziyordu. Gölgeler görüşümün bulanıklığına nüfuz ediyor, sanki hiç gitmemişler gibi hissediyordum. Sanki gölgelerim her yerdeydi, görüş alanımın hemen ötesinde gizleniyorlardı.

Zevkin sıcaklığı beni tükettikçe, inşa edilen orgazm iyi pratik edilmiş ve etkili hareketlerime yükseldikçe sırtım kemerli.

Ama bedenimi bu kadar iyi tanıyor olsam bile, beni unutulmanın eşiğine getirebilecek tek bir şey vardı. Gördüklerimden dolayı hissettiğim suçluluk duygusu, aradan geçen onca zamana rağmen hiç azalmadı.

Canlı mavi gözler kafamın içindeki karanlık sisin içinden parladı, sırtım daha fazla eğilirken ve parmaklarım suçluluk duygusu beni ezmeden önce vücudumdan serbest bırakılmamın son karıncalanmalarını kandırmak için yavaşlarken benden bir nefes aldı.

Kendimi yataktan atarak, suçluluk duygusu bedenimde zonklayarak banyoya doğru ilerledim.

Beni kurtaran kocamın hafızası değildi. Hiçbir zaman olmadı.

Ama mavi gözlü, gölgeli bir yabancıyı düşünmeye hiç hakkım yoktu.

Duş beni çağırdı, tenimde gezinen kirli hissi çağırdı. Her zamanki gibi.

Yedi

Ryker

Ne zaman radara yakalanmamam gerekse kullandığım külüstür arabanın kapısını iterek açtım.

Maserati'm bütün gece Calla'nın yerleşim caddesinde göze batabilirdi. Gölgelere yapışarak yolun karşısına geçerken, başımdaki saçlar tenime yapışıyor ve boynumu gıdıklıyordu. Deponun pis kokusunu tenimden temizledikten sonra aldığım duştan dolayı hâlâ nemliydi ve çabuk kuruması için çok kalındı.

Daha fazla zaman kaybetmek istememiştim. Calla'nın evine gitmemi geciktiren tek şey, ertesi gün onun ve çocukların gelişi için her şeyin hazır olup olmadığını iki kez kontrol etme arzumdu. Telefonumdaki video görüntüsünden Calla'yı izleyerek her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol etmiştim.

Kendine dokunuyor.

Günışığımın meseleleri bu kadar gerçek anlamda kendi ellerine alması sık rastlanan bir şey değildi ve yatağında kıvranırken görüşümü engelleyen külotuna hem lanet ettim hem de teşekkür ettim. Geceliğini kalçalarından yukarı kaydıran ellerim ve amını okşayan parmaklarım olmalıydı.

Boşalırken kafasının içinde dans eden benden başka bir şey olmamalıydı. Her zaman ne düşündüğünü merak ederdim ama asla sormazdım.

Ben olmasaydım, birini öldürmem gerekecekti.

Yatak odaları hazırdı, ana mekanın mobilyaları, yeni gerçekliğini açıkladıktan sonra Calla'yı onları almaya götürdüğümde çocukların kuracağı oyun alanına uyacak şekilde yeniden düzenlenmişti.

Cüsseme rağmen, sokaklarda bir sürüngen gibi manevralar yaparken kimse beni görmedi. Ev karanlıktı, öyle olacağını biliyordum. Calla'nın gözlerinin kapandığı ve rüyalar ülkesinde kaybolduğu ana kadar izledim, bekledim.

Günışığım derin bir uykucuydu, neredeyse her gece odasına girdiğimde beni hiç hissetmezdi bile.

Ön kapıya vardığımda, evinin anahtarı çoktan elimdeydi. Kilidi çevirerek kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. Botlarımı çıkarıp kilidi tekrar yerine oturttuğumda kapıyı sessizce kapatma hareketi çok kolay ve tanıdıktı.

Merdivenlerde gezinirken, gıcırdayan yerlerden gizlice kaçındım ve en kötü basamağı tamamen atladım. Chad'in ölümünden sonra Calla'nın orada yalnız uyuduğu ilk geceden beri bunu yapıyordum. Kocası hayattayken onunla paylaştığı yatak odasına nihayet geri döndüğü ilk geceden beri.

Boş yatakla ve yalnızlığıyla yüzleşemiyormuş gibi kanepede uyuduğu haftalar geçmişti.

Yalnız olmadığını bilemezdi. Ben oradaydım, her hareketini izliyordum. Hayatındaki değişimi kabullenirken ona geçiş sürecinde destek oluyordum.

Çocukların odalarına şöyle bir göz attım ve onları mışıl mışıl uyurken görünce gülümsedim. Axel için ne kadar zor bir gün olduğunu bilsem de, bunun üstesinden iyi geldiğini de biliyordum. Babasıyla vedalaşmış, ondan annesi ve kız kardeşiyle ilgilenmesi için birini göndermesini istemişti.

Dileği ertesi gün gerçekleşecekti, ancak Chad muhtemelen karısının artık benim olduğunu bilerek mezarında yuvarlanıyordu.

Calla'nın odasının kapısı, çocuklardan birinin gece ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı her zaman bıraktığı gibi ardına kadar açık duruyordu. Ines'in her an kâbus görüp annesini arayabileceği düşünülürse, onunla aynı odada olmam riskliydi.

Bu iki kez oldu. İlkinde yarı uykulu kızı rüya gördüğüne ikna etmiş ve yatağına geri yatırmıştım. İkincisinde, Calla'nın yatağının yanında yere saklandım ve gizlice dışarı çıkmadan önce ikisinin de yeniden uykuya dalmasını bekledim.

Ama hiçbir şey beni uzak tutamazdı.

Ve o gece, Calla'nın yatağında yanına oturup uykusunda hayal kırıklığı içinde kıstırılmış tatlı yüzüne dokunmak için elimi uzattığımda, bunu son kez yaptığımı biliyordum. Son kez onu uyurken izledim ve onu kucağıma alamadım. Son kez yatak odasına gizlice girmek zorunda kaldım.

Onun kollarımda olmasını asla hafife almam.

O anı hatırlamak isteyerek cebimden susturuculu telefonumu çıkardım ve elimi yüzünün yan tarafına bastırırken fotoğrafını çektim.

saçlarını kulağının arkasına attı. Lavanta şampuanının kokusu bu hareketle birlikte havayı doldurdu ve damarlarımda kükreyen sahiplenme dürtüsünü anında yatıştırdı. Başını eğdi, sanki ben olduğumu biliyormuş gibi uykusunda bile d o k u n u ş u m a daha fazla bastırdı ve mutlu küçük bir iç çekti.

Ertesi gün, Calla benim olacaktı.

Hikâyemiz nihayet başlayacaktı.

Sekiz

Calla

Ertesi sabah çok daha hafif hissediyordu. Axel'in ruh hali babasıyla konuşmayı bitirdiği anda gözle görülür bir şekilde düzelmişti. Dondurma salonuna vardığımızda Ines'e gülümsüyor ve onu gülmekten kırıp geçirecek bildiği tüm aptalca numaraları yapıyordu.

O benim oğlumdu.

Sabahki yoga derslerimden sonra kendimi özellikle rahatlamış hissediyordum, küçük kızımı babamdan alıp eve gitmeye ve Axel'e sürpriz yapmak için onunla kurabiye pişirmeye hazırdım.

Sigrid Teyzem aradığında stüdyoda oyalandım ama arka odada fazladan zaman geçirmeye aldırmadım. O gün havaya sinen sandal ağacı kokusu her zamanki gibi rahatlatıcıydı. Vücudumdaki tüm organlarımla çocuk istemeseydim, yoga stüdyosunun esansiyel yağları gibi kokan bir ev isterdim. Minimalist bir şey, sadece yaşamak için gerekli mobilyalar ve fazladan hiçbir şey. "Günü toparlayabildiğini duyduğuma sevindim. Bütün gün üçünüz için endişelendim," dedi sesinde kasvetli bir tonla. Chad'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı, her zaman onda bir tuhaflık olduğunu söyler ve çocuklarla ve benimle vakit geçirirken ondan uzak dururdu ama bu, öldüğünde hissettiğimiz kaybı anlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Sonunda iyiydi. Tam da ihtiyacımız olan şey buymuş gibi hissettim. Gerçekten ilerlemeye başlamadan önce yas tutmak için son bir gün. Sadece idare ediyorduk ama onlar daha iyisini hak ediyor," diye iç geçirdim. "Onlar için nasıl daha iyisini yapabileceğimi bilmiyorum."

"Harika gidiyorsun tatlım. Sen tanıdığım en iyi annesin, ancak Axel hayatında bir erkek etkisine ihtiyaç duyacağı yaşa geliyor. Tekrar dışarı çıkmayı düşündün mü? Biraz flört edip suları test etmeyi?" I

Yutkunmadan önce oyalanmak için suyumu yudumladım ve istediği cevabın bu olmadığını bilsem de cevap verdim.

"Bir erkek etkisi var. Babası var."

"Baban da harika bir dede Calla. Ama üçünüzün de o evde her zaman yanlarında olacak birine ihtiyacı var. Bir baba figürüne ihtiyaçları var ve bunu duymanın seni incittiğini biliyorum. Babalarına sahip olamazlar ama harika biriyle tanışabilir ve onlara harika bir üvey baba verebilirsin. Sadece önce kendinizi buna açmanız gerekiyor."

İçimi çektim, kapıya baktım ve kızımı alma zamanının geldiğine karar verdim. Bu konuşmaya hiç hazır değildim, her ne kadar gerekliliğini kendim de düşünmüş olsam da. "Biriyle çıkmaya hazır değilim. Belki eninde sonunda o noktaya geleceğim ama şimdilik sadece bize odaklanmak istiyorum." Ayağa kalkarken masadan çantamı aldım ve devam ederken itirazlarını kestim, "Gitmeliyim. Ines'i almak için geç kalıyorum ama seni birkaç gün içinde ararım. Tamam mı?"

"Evet, tatlım," diye iç geçirdi, hayal kırıklığı ve acıması kelimelerin her hecesinde açıkça görülüyordu. "Seninle yakında konuşacağım."

"Seni seviyorum," dedim telefonu kapatıp çantama sokarken.

Ön kapıdan çıkarken sırtımı sokağa döndüm ve çantamdan anahtarlarımı çıkarıp ön kapıyı kilitlemek için sürgüye soktum. Anahtarı daha yeni çıkarmıştım ki, bir ses beni öyle bir zıplattı ki, çıkıntıya çarpacağımı sandım. "Bayan Latour?" dedi bir erkek sesi ve sadece bir kez karşılaşmış olmama rağmen çok iyi tanıdığım adama bakmak için döndüm.

Bay Lombardi ile tanıştığım günü asla unutamamıştım. Asla unutamayacağımdan şüpheleniyordum, bir yıl sonra bile durumdan hâlâ şüphe duyuyordum.

"Bay Lombardi?" Korkumu üzerimden atarken şaşkınlığım artarak sordum.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim." Yüzünde endişeli bir ifade vardı, tıpkı daha önce hukuk bürosunda karşılaştığımızda ve bana güven haberini verdiğinde olduğu gibi.

"Sorun değil." Ona gülümsedim, sürekli gergin hissettiğim için kendimi gülünç hissediyordum. Nereye gidersem gideyim gözlerin üzerimde olması, Chad'in iş arkadaşlarının güvende olduğumuzdan emin olmak için çocukları ve beni izlemesinden başka bir şey olamazdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Boğazını temizledi ve daha uzun durmak için omuzlarını dikleştirdi. "Hayırseveriniz sizinle tanışmak istiyor, lütfen benimle gelir misiniz?"

"O-ne?" Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı.

"Aradan bir yıl geçtiği ve siz artık kederinizin pençesinde olmadığınız için zamanlamanın daha uygun olduğunu düşünüyor." Stüdyonun önüne park edilmiş lüks şehir arabasını işaret etti.

"Şimdi mi?" İnanamayarak sordum. Adamın, kendisi için uygun olduğunda çağrılmaktan başka yapacak daha iyi bir işim olmadığını varsayma cüreti. Geçen yılki harcamalarımızı hallettiği için ona büyük bir minnet borcum vardı ama çağrılmak beni yola getirilmesi gereken bir köpek gibi hissettirdi. "Gidip kızımı almalıyım."

"Eminim babanız ona bir saat daha bakabilir, Bayan Latour." Bay Lombardi bana gülümsedi ve sanki ona karşı çıkmamı istermiş gibi kaşlarını kaldırdı. Bu gizemli hayırseverin faturalarımızı ödediği göz önüne alındığında, ben çalışırken Ines'in nereye gittiğini bileceğini tahmin etmeliydim. İçimden bir ses benim hakkımda rahat edebileceğimden çok daha fazlasını bildiğini söylüyordu.

"Açıklanmayan bir yere gitmek için arabanıza binmek beni rahatsız ediyor. Bu aşağılayıcı olduysa özür dilerim, sadece-"

"Sorun değil. Arabaya binseydin daha çok endişelenirdim. Size adresi vermemi ve tanıştırmak için orada buluşmamızı ister misiniz?"

Hayır demeyi ve benimle önceden ayarladığımız bir yerde buluşmasını istemeyi düşündüm ama bir yıldır istediğim cevapları nihayet alabilecekken beni geri çevirme ihtimali kaçıramayacağım bir fırsattı. Başımı salladım, ne kadar uzlaşmacı olduğu için kendime güveniyordum. Seri katiller bir yıl boyunca faturalarınızı ödeyip sonra da kendi aracınızla gelmenize izin vermezlerdi.

Değil mi?

Düşüncelerimin girdiği karanlık yolu göstermemeye çalışarak, "Bu tercih edilir, evet," dedim. Cebinden üzerinde el yazısıyla yazılmış bir adres bulunan bir kart çıkardı ve bana uzattı.

"Birazdan görüşürüz Bayan Latour," dedi hafif bir gülümsemeyle ve arabasına doğru yürüdü. Otoparka gittim, giderken babamı arayıp Ines'i biraz daha tutmasını rica ettim. Arabama binip hareket edene kadar Bay Lombardi'nin arabasının tam arkamda olduğunu ve benim çıkmamı beklediğini fark ettim.

Bunun güven verici olup olmadığından
emin değildim. Ama hissettirmedi.

Dokuz

Ryker

Cebimde çalan telefona cevap verdim. "Don?" diye sordum ve adam kıkırdadı. Kuşkusuz sesimin fısıltı gibi çıkmasından dolayı. Eğer sinirlerimden diğerlerine tek kelime ederse, beni işkence dolu bir hayata mahkûm ederdi.

"Temas kurdum. Beklendiği gibi kendisi kullanıyor ama biz yoldayız."

"Güzel," diye homurdandım ve telefonu kapatıp yutkunarak cebime geri soktum.

Derimden dışarı çıkacaktım.

Uzun zamandır kendimi bu kadar endişeli hissetmemiştim, bir başkasının üzerimde beni endişeye boğacak kadar güç sahibi olmasına izin verdiğimden beri. Ama Calla'nın arabasında olduğunu, yeni evine doğru yola çıktığını bilmek beni bir krizin eşiğine getirmekle tehdit ediyordu. Onlar benim diğer tarafımı görebilecek tek insanlardı. Sadece onlar için sakladığım yanımı.

Dördümüz için bir eve dönüştürdüğüm deponun diğer tarafındaki spor salonuna gitmek istedim. Vücudum baskının altında çökme tehlikesi geçirene kadar kendimi zorlamak istedim.

Yenilediğim rustik görünümlü parke zemin üzerinde volta atıyor, ayakkabılarım her adımda yere vuruyordu. Calla'nın yeni evine ilk ziyareti ve yıllardır benimle ilgili ilk izlenimi için takım elbise giymek istememiştim ama Axel'i kısa bir süre sonra okuldan alacaktık ve bu biraz nüfuz gerektiriyordu. Calla'nın okulda dışlandığı günler sona ermişti.

Son birkaç ayda o kadar çok para yatırmıştım ki neredeyse sahibi olmuştum.

Adımlarken Calla'nın yeni evine yaptığı yolculuğu düşündüm. Şehir sınırlarının daha da dışına çıktığında aklından neler geçeceğini sadece hayal edebiliyordum. Geri dönmeyi düşünür müydü?

Kendini isteyerek içine sürüklediği tehlikeyi fark edecek miydi?

Sonunda fark etmezdi. Calla, fırsat ayağına gelmişken benimle tanışmamak için fazlasıyla meraklıydı. Onun için mali durumunu bu kadar verimli bir şekilde yöneten adamla tanışmak isteyecekti. Kocasını kendisinden daha iyi tanıyan adamla tanışmak isteyecekti.

O bunu bilmese bile.

Bu yüzden onun içgüdüsü geri dönmek olsa bile, Günışığım devam ederdi. Her ne kadar karşı koysa da, onun da en az benim kadar bana ilgi duyduğunu biliyordum.

Bizi birbirimize bağlayan bir ip gibi, ben yanındayken beni hissediyordu. Sanki varlığım ruhuna işlemişti ve kendini benden kurtaramıyordu. Dört yıl önce birlikte geçirdiğimiz birkaç dakika yetmişti ama aramızdaki bağ yine de gerilmişti.

Toprak yoldan araba sesleri gelince, binanın önündeki küçük pencerelerden dışarı bir göz attım. Calla'nın pratik sedanı olabildiğince yavaş bir şekilde yolda ilerliyordu. Gözleri binaya takılır takılmaz tereddüt ettiğine şüphe yoktu.

Önden bakıldığında, birini öldürmek için uygun bir yer gibi görünüyordu.

Sanırım bu yüzden sevdim.

Özel bir yerdi, yakınında hiçbir şey yoktu. Evin ön cephesi kimsenin geçmediği yoldan görülebiliyordu, ancak etrafını çevreleyen ormandan gelen ağaçlar arazinin büyük bir kısmını gizliyordu. Önden bakıldığında kimse binanın ne kadar büyük olduğunu ya da arka tarafta güzel bir bahçe bulunduğunu tahmin edemezdi.

Her zaman böyle olmamıştı elbette. Neden bir bahçeye ihtiyacım olsun ki?

Ama oğlum sayıları sevdiği kadar sporu da seviyordu ve küçük Prensesimin yüzmeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Calla'nın arabası ön tarafta durdu ama Don yanına park edip arabadan inene kadar inmek için hareket etmedi. Ona güven vermeye çalışarak genişçe gülümsedi. Calla da ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sinirlerinin benimkiyle aynı olduğunu gösterdi.

Pencereden uzaklaşarak kendimi mutfağa doğru ilerlemeye zorladım. Sonra etrafıma bakındım, o içeri girdiğinde evin neresinde olmam gerektiğini merak ediyordum.

Oturup kendimi o kadar büyük göstermemeye mi
çalıştım? Ayakta durdum ve bunu kabullendim mi?

Neden hiç düşünmedim ki?

Kahretsin.

Buna hazır değildim. Ama siktir et.

Günışığımın benimle tekrar buluşma vakti gelmişti.

On

Calla

Artık resmileşmişti.

Ölecektim.

Bay Lombardi'nin bana zarar vermek istemeyeceğine aptalca inanarak kendimi sahte bir güvenlik duygusuna kaptırmıştım, çünkü kim birini öldürmek için bir yıllık masrafları öder ki?

Görünüşe göre, hayırseverim yapmış.

Toprak yolda ilerlemek benim için iyi bir şey değildi ve tabelayı olduğu gibi kabul edip geri dönmeliydim. Çünkü bina göründüğünde boku yediğimi anlamıştım.

Eski bir depo. Orijinal işlevi bir bakışta ayırt edilemez görünüyordu. Geriye kalan tek şey genel, kutu gibi tuğla bir yapıydı, ancak yaşının belirtilerine rağmen bakımlı olduğu belliydi. Birisi yeni pencerelerle modern bir dokunuş yapmış ve binanın önündeki çalılıklar fazla büyümemişti.

Yepyeni ve güzel bir şekilde detaylandırılmış devasa bir tuğla çit mülkü çevreliyordu ve yanaştığımda kapı açık olsa da, boş olsa bile çitin arkasına sıkışmış bekçi kulübesini gördüğümde bir deliğe girmek istedim.

Sanki bir hapishane gibiydi, sanki orada yaşayan her kimse o çiti insanlığın geri kalanını dışarıda tutmak için olduğu kadar birilerini içeride tutmak için de koymuştu.

Ne tür bir canavar eski bir depoda kafeslenmeye ihtiyaç duyar? Chad neden böyle biriyle arkadaş olsun ki?

Sonunda arabamı binanın önüne çektiğimde, bedenimi dışarı çıkma zamanının geldiğine hâlâ ikna edememiştim - içimde saf dehşet titreşirken değil. Vücudumun rastgele karıncalanması ile aynı şekilde

İzlendiğimin farkında olarak, korkunç bir şeyin hayatıma girmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum.

O binaya adım atmak benim için korkunç şeyler demekti. Yine de arabayı geri vitese takmayı da kendime yediremedim. İçeride beni bekleyen şeyden uzaklaşamazdım.

Bay Lombardi arabasını benimkinin yanına park ettiğinde, yaşlı adam arabasından inip kocaman bir gülümsemeyle bana doğru ilerlemekte tereddüt etmedi. Kapımı çekiştirerek açtı ve gerçekten de çok centilmen biri olduğu izlenimine kapıldım ama o anki koşullar da beni eve sokmasını gerektiriyordu.

Rahatsız ediciydi ama bir şekilde emniyet kemerimi çözdüm ve arabanın kontağını kapattım. Bacaklarım arabadan dışarı çıktığında yoga pantolonu giymiş kalçalarıma baktım ve irkildim. Gizemli velinimetimle egzersiz kıyafetleri içinde buluşmak muhtemelen en akıllıca seçimim değildi ama beni öldürse de fark etmezdi.

Beni stüdyodan aldıktan ve hemen gelmemi talep ettikten sonra bana fazla seçenek bırakmamışlardı.

Kendime kızgın bir şekilde homurdanarak koltuktan kalktım ve Bay Lombardi'nin kapıyı kapatmasına izin verdim. Uzattığı kolu tuttum ve diğer yöne koşmak istememe rağmen beni ön kapıya götürmesine izin verdim.

Eli kapıya dokunduğunda, ferforje demir dramatik bir şekilde birbirine geçip beni içeriye hapsederken dönüp kapılı araba yoluna baktım. Solumdaki adam acınası bir güven verme çabasıyla sadece kolumu okşadı ama o noktayı çoktan geçmiştik, önemi yoktu.

"Neler oluyor?" Sonunda ona sordum.

"Sizi temin ederim, tamamen güvendesiniz. Güvenlik nedeniyle Bay Fiore'nin mahremiyeti ve evinin güvenliği konusunda bazı önlemler alması gerekiyor. Hepsi bu kadar."

Kapının tokmağını çevirdiğinde, "Belki de gitmeliyim," diye itiraz ettim. "Onunla halka açık bir yerde buluşabilirim. Buraya gelmeyi kabul ettiğimde bunun bu kadar özel olacağını düşünmemiştim. Başka bir ofis hayal etmiştim, onun evi değil." Arabama doğru baktım, acaba geri dönüp gitsem mi diye düşündüm. Tüm bu durumla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum ve tenim yaklaşan tehlikeye karşı beni uyarmaya çalışırken karıncalanıyordu.

"Burası buluşmanın gerçekleşmesini istediği yer. Size asla zarar vermez, lütfen bunu bilin. Ben olsaydım bu işe karışmama izin vermezdim.

aksini düşündüm," dedi güven verici bir şekilde. Sonunda topuz döndü ve ben içeriye bakana kadar kapıyı itti.

Beni karşılayan aydınlık giriş ve lüks mutfağın görüntüsü bir an için beni şok etti ama Bay Lombardi'yle tekrar yüzleşmek için döndüğümde hissettiğim dehşetten beni uzaklaştıramadı. "Tam olarak neye karıştınız?"

Çenesini sıkarak beni ön kapıdan içeri yönlendirdi. Daha önce olduğundan daha fazla güç harcadım, sanki bacaklarım katılaşmıştı ve o son eşiği geçmeye ikna olamıyordum.

Bunu yaptığımda, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Böyle bir şeyi nasıl bilebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama *onu* içimde hissedebiliyordum. O her kimse.

Bekliyorum.

Kapı arkamdan kapanıp beni içeriye hapsettiğinde tüylerim diken diken oldu, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İri yarı adam tuğla duvarın arkasından köşeyi döndüğünde gördüğüm ilk şey bana bakan gözlerinin delici maviliğiydi.

Chad'in ölümünden bu yana geçen bir yıl boyunca rüyalarıma giren ve zevkimi tüketen aynı mavi gözler.

Gözlerim yüzünün üzerinden gece yarısı saçlarına kaydığında, aşikâr olanı inkâr etmek mümkün değildi. Karşımdaki birkaç yaş daha büyük ve birkaç beden daha geniş olsa bile, yıllar önce parkta tanıştığım adamla arasındaki benzerliği inkâr etmek mümkün değildi.

Onu tanıyordum.

"Merhaba,

Tesoro."

"Bayan Latour ben-"

"Ona öyle deme," diye homurdandı iri yarı canavar adam Mr. Lombardi.

Sinirden konuşmadan önce dudağımı ısırdım. "Ama bu benim adım. Yanlış yerde miyim?" Gözlerimi tekrar yanımdaki Bay Lombardi'ye çevirerek sordum.

"Tam da ait olduğun yerdesin." Derinden gelen ses dikkatimi tekrar ona çekti.

"Calla," diye düzeltti Bay Lombardi mahcup bir gülümsemeyle. "Bu Ryker Fiore. Son bir yıldır sizin hayırseveriniz."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim rahatsızlığımı belli etmemeye çalışarak. "Gidebilirsin Don," dedi Ryker adındaki adam Bay Lombardi'ye.

Don başını salladı ve kapıya yönelmeden önce omzuma kısa bir süre dokundu. "Bekle!" İtiraz ettim. "Sanmıyorum-"

"Gel otur, Günışığı. Konuşmamız gereken şeyler var."

Öfkelendim, kızgınlığım Don'un kapıdan çıkıp arkasından kapatmasına izin verdi. "Benim bir adım var, biliyor musun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona sordum.

Bana sırıttı, fazla yakışıklı görünüyordu ama vücut yapısı ve yüzündeki yaralar onu güzel olamayacak kadar tehditkâr gösteriyordu.

İnsan olamayacak kadar hayvansı görünen parlak gözleriyle tehlikeliydi, geceleri avını takip eden bir kurda çok daha yakındı. Burnunda, bir noktada kırılmış gibi hafifçe eğri duran bir yara izi vardı ve sağ kaşının altından kalın bir yara izi geçip yanağında belli belirsiz bir çizgi bırakıyordu. Bana bir el uzattı ve ben de elimi onunkine koymak için öne çıkmadan önce tereddüt ettim.

Sıcaklık beni anında içine çekti, avuç içi beni haşlarken bir fırın gibi hissettirdi. Çok daha küçük olan elim onunkinin içindeyken, beni hafif basamaktan aşağıya ve oturma alanına yönlendirdi. Yanında yürürken üzerimde yükseldi ve dişlerini sıkma şekli kare çenesinin dramatik köşeli hatlarını daha da abarttı.

Oturma odası, endüstriyel orijinal amacına rağmen rahattı. Düz ekran televizyon, merdivenlerin oturma ve mutfak alanlarını ayıran tuğla duvara dayandığı yerin altına sıkıştırılmıştı. Büyük bir kesit koltuk rahat ama şık ve modern görünüyordu ve beni doğruca ona yönlendirdi. Hemen dönüp mutfakta gördüğüm masaya gitmek istedim ama yine de beni kanepeye yönlendirmesine izin verdim.

U şeklindeki kanepenin bir köşesinde omzuma bastırdı, yanıma oturmadan önce yerime oturmama izin verdi. Dizleri dizlerime değdi ve o an dayanılmaz derecede samimi hissettirdi.

Koşullar göz önüne alındığında, herhangi bir erkekle böyle hissettireceğinden şüpheleniyordum, ama Ryker ile daha fazla görünüyordu. Vücudum canlandı. Tıpkı yıllar önce, cesaretimi kırmaktan ve hissettiğim için kendimi suçlu hissetmekten başka bir şey yapamadığım o gün olduğu gibi cazibeyle uğulduyordu. Evliydim ve mutlu bir evliliğim vardı. Başka bir erkeğe ilgi duymak kendime izin verdiğim bir şey değildi, bu yüzden adamı bir daha asla görmeyeceğim gerçeğiyle rahatlamıştım.

Ama artık hissetmememem gereken bir şeyi hissetmemi engelleyecek bir kocanın korumasına sahip değildim ve artık başa çıkamayacağımı düşündüğüm bir durumun içine girmiştim.

Ya da bilirsin, hiç.

Ryker Fiore gerçeğiyle başa çıkmaya asla hazır olamayacağıma dair bir his vardı içimde.

"Sorularınız olmalı," diye homurdandı sonunda ve elimi hâlâ avucunun içinde tuttuğunu fark ettim. Nazikçe, test edercesine çekiştirerek geri çektim. Elimi bıraktı ve ben de saçımı kulağımın arkasına atıp utangaç bir şekilde gülümsedim. Beni serbest bıraktığı için, beni koyduğu alanda bedenimi kontrol etmeme izin verecek kadar sınırlarıma saygı duyduğu için kendimi rahatlamış hissediyordum.

Ama elimi tekrar kalçama koyduğumda, elimi tekrar kavradı ve eli yoga pantolonumun içinde bile bir marka gibiydi. Devam etmeden önce bir süre şaşkınlıkla temasa baktım.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ve bunu yapmak için bu konuşmayı aradan çıkarmam ve bir yıldır içimde biriken soruların cevaplarını almam gerekiyordu.

"Neler olduğunu anlamıyorum. Chad'i tanıyor muydun?" diye sordum ve eli elimde sıkılaşıp çenesi kenetlendiğinde irkilme dürtümle savaştım.

Cevap verirken mavi gözleri benimkilere dikilmişti. "Onunla orada burada çalıştım."

"Subay mısınız?" diye sordum ve dudakları bir gülümseme imasıyla kıvrıldı. "Ceza hukuku alanında çalışıyorum diyelim ve öyle kalsın. Chad Bazen patronuma danışırdım ama onun irtibat noktası bendim."

"Tamam," diye fısıldadım. "Parktaki o gün sadece bir tesadüf müydü?"

"Hayır, Tesoro. Kocan bizimle çalışmaya ilk o zaman başlamıştı. Bazen işim yeni bağlantıları araştırmamı gerektiriyor."

"Beni araştırdın mı?" Elimi çekiştirerek söyledim. Elimi bırakmadı, sadece beni incitmeden sıkıca tuttu. "Chad'le arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Neden onun karısını araştırasın ki?"

"Arkadaş olduğumuzu hiç söylemedim," diye hırlayarak beni uyardı ve adamın insandan çok hayvan olduğuna dair şüphelerimi doğruladı. "Onunla çalıştığımı söyledim."

Gözlerimi onun yüzüne çevirdim ve meydan okuyan bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Eğer arkadaş olmasaydınız, Chad bize bıraktığı parayı idare etmen için sana asla güvenmezdi. Parayı ortağına bırakırdı ya da-"

"Size ve çocuklara destek olan para kocanızdan gelmedi. Don sana ihtiyacın olan parayı kabul etmen için ne gerekiyorsa onu söyledi." Elimi ondan o kadar sert çektim ki, canımı yakmak istemediği sürece beni bırakmaktan başka çaresi yoktu. Ayağa kalktığımda beni incitmek istemiyor gibi görünmesi beni rahatlattı. En azından şimdilik.

"Ama o kâğıtlarda onun imzası vardı," diye karşı çıktım ve mesafe lüksüne sahip olduğumda onunla yüzleşmek için geri döndüm. Elini üzerimden çektiğinde, teni tenime değmediğinde daha net düşünebiliyordum. Her nasılsa, ona olan yakınlığım kafamı bulandırmış ve bedenimi ön plana çıkarmıştı.

"Sahte." Omuz silkti ve ben de ona bakakaldım. Bu açık itiraf şok edici görünüyordu, sanki hayatımın bir yılı boyunca beni kandırdığı için vücudunda hiç pişmanlık yokmuş gibi. Bana istemediğim şeyler vermişti ve şüphesiz vermeyi kabul etmediğim şeyler de bekleyecekti.

"O zaman geri ödeyeceğim." Bu sözleri söyler söylemez pişman oldum. O parayı geri ödememin hiçbir yolu yoktu. Biriktirdiğim her şeyi ona versem bile Axel'in okul masraflarını karşılamaya asla yetmezdi.

"Paranı istemiyorum," dedi ve kıs kıs gülerek koltuktan kalkıp üzerime yürüdü. "Yas tutmaya ihtiyacın vardı. Ben de sana bunu yapman için ihtiyacın olan şeyi verdim." Takım elbise ceketini çıkardı ve kalbim boğazıma kaçtı. Ceketi kanepenin arkasına atarak beyaz gömleğinin kollarını sıvamasını izledim. Sağ ön kolu mürekkeple kaplıydı, hem zeytin teniyle kontrast oluşturan hem de bir şekilde sanatçının yarattığı gölgelerin içinde kaybolan karmaşık bir kabile tasarımı. Ön kolunun tam ortasındaki canlı mavi gözler, yalnız bir kurdun yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Gölgeler, bana uzanırken kaslarıyla birlikte hareket ettiği yanılsamasını veriyordu ve bunun sanatıyla o kadar dikkatim dağılmıştı ki, elleri beni belimden kavradığında ve beni kanepeye geri koymak için kaldırdığında irkildim.

"Dokunma bana!" Köşedeki koltuğa oturup arkasına yaslandığında ellerini savurarak hırladım.

"O zaman o güzel kıçını oturt ve olduğun yerde kal. Ben gidebilirsin diyene kadar gitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Affedersiniz?" Fısıldadım.

İç çekti. Sonra ellerini yüzünde gezdirdi ve bana doğru uzandı. Beni koltuktan kaldırdı, bacaklarım kalçalarına değene kadar kaldırdı ve ona baktım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" I

çığlık attım, göğsünü ittim ve kucağından çıkmak için çabaladım, ama elleri beni tam istediği yerde sabit tuttu. Çırpınışlarımdan bıkmış olacak ki, ellerini yukarı doğru uzattı ve iki elimi de yakalayıp arkama doğru çekti.

"Sakin ol Calla," diye emretti. "Sana zarar vermeyeceğim."

"O zaman bırak beni!" Ona bağırdım, tüm vücudunu dik oturmak için kaydırdığında yüzüm buruştu. Bu hareket kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırdı ve bana ihtiyacım olmaması gereken bir sürtünme sağladı. O anda bunu istememeliydim ama bacaklarımın arasındaki tüm o kasları hissetmenin ne kadar iyi geldiğini ve kulağımda inlemesinin içimi titrettiğini inkar edemezdim.

"Beni dinlemeni istiyorum," dedi ve sesi tuhaf bir şekilde yumuşadı. Konuştuğunu pek duymamıştım ama ben bile onun için alışılmadık bir şeyler olduğunu biliyordum. "Dinliyor musun, Tesoro?"

"Fazla seçeneğim yok, değil mi, pislik?" Kucağında kıpırdanarak karşılık verdim. Bacaklarımın arasındaki çıkıntının sertleştiğini hissettiğimde sustum.

"Mesele de bu zaten, Cehennem Kedisi," diye güldü ben ona ters ters bakarken. "Biz konuşurken adamlarım evini toparlıyor." Nefes nefese kaldım, kollarımı onun tutuşuna karşı salladım, ama sadece bir eli onları kavrarken bile kurtulma şansım sıfırdı. Beni tutuş şekli çok acımasızdı. Beni asla incitmiyor ama bırakmıyordu da. "Senin eskiden yaptığın gibi kıymetini bilecek çok iyi bir aileye satıldı bile. Birazdan Axel'i okuldan almaya gideceğiz, sonra da Ines'i babandan alacağız. Eve vardığımızda eşyaların burada olur. Çocukları yerleştirmeye öncelik vermelerini söyledim. Odaları hazır ve onları bekliyor."

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadım. "Evimin satılması için imza atmadım. Satılması mümkün değil." Bu sözleri söylerken bile vereceği cevabı duyabiliyordum.

Chad'in imzasını taklit etmişti. Benimkini taklit etmesine ne engel olabilirdi? "Evin mülkiyetini aylar önce senin imzanla aldım.

Tapu ve diğer tüm evraklar. Yoluma çıkabilecek hiçbir şeyin olmadığını çabucak anlayacaksın, Günışığı." Bana baktı, nefesim ciğerlerimden kaybolurken o mavi gözler beni delip geçti.

"Delirdin mi sen?" Fısıldadım.

"Muhtemelen," dedi başını sallayarak. Bir an düşünür gibi oldu, sonra devasa omuzlarını silkti ve devam etti: "Oğlumuzun babanızı gururlandıracak bir arabası ve spor odası var.

Ines'in odası sanki tek boynuzlu bir at kusmuş gibi görünüyor ama eminim Prensesimiz çok sevecektir."

"Bizim mi?!" Çığlık attım, o kadar sert geri çektim ki bileklerimdeki tutuşunu yeniden ayarladı.

"Sen benimsin Calla. Bu onların da benim olduğu anlamına geliyor," dedi basitçe, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Ben senin değilim," diye karşı çıktım. "Seni tanımıyorum bile."

İçini çekti ve boştaki elini uzatıp hak etmediği bir sıcaklıkla yanağımı okşadı. "Bu gerçekleşiyor, Günışığı. Ya bunu kabul edersin ya da bunu zor yoldan yaparız ve ikimiz de zor yolun çocuklar için hoş olmayacağını biliyoruz."

"Ne?" Ben sordum.

"Annelerinin kendi isteği dışında bu eve kapatıldığını görmenin onlara ne yapacağını sanıyorsun? Her adımda benimle savaştığını görmek onları gereksiz yere travmatize edecektir. Benimle kavga edersen ve seni buraya hapsetmek zorunda kalırsam, bunun onlar için ne anlama geldiğini düşünüyorsun? Okul ve babanı görmek için? Sana söz veriyorum, ne olursa olsun benim olacaksın."

Bileklerimi aniden serbest bıraktığında tökezleyerek kanepeye sırt üstü düştüm. Dizlerinin üzerine çöktü, vücudunun dramatik kütlesine rağmen hareketlerinde durgun ve yumuşaktı. Bir an için bu kadar iri olmanın, dünyada gezinmek zorunda kalmanın ve normal insanların asla durup düşünmediği yerlere sığamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. O an, üzerimde sinsice ilerlediğinde, elleri başımın iki yanında durduğunda ve ben düştükten sonra açık bıraktığım boşluğu doldurduğunda beni kafeslediğinde kayboldu. Elleri ve dizleri üzerinde kaldı, kişisel alanımı ihlal edip beni altına hapsettiğinde bile bedenlerimiz arasındaki mesafeyi korudu. "Onları korkutmak istemiyorum," dedi sertçe, yüz ifadesi mantıklı düşünmem için yalvarıyordu.

Sanki önerdiği delilikte bulunabilecek herhangi bir neden varmış gibi.

"*Beni* korkutuyorsun," diye belirttim ama bu konuda herhangi bir endişesi varmış gibi görünmüyordu.

Mavi gözlerindeki soğuk alev tekrar yumuşamadan önce bir an için düşünceli görünüyordu. "Seni korkutmak istemiyorum Tesoro. Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiyim. Ama benim hayatım, sen etrafımda olmaya alışana kadar seninle öylesine çıkabileceğim türden değil. Benim hayatım ya hep ya hiçtir."

"O zaman hiçbir şey seçmeme izin ver," diye tısladım, ellerimi göğsüne bastırarak. Ona dokunmayı hem istiyor hem de istemiyordum. Kendimle çeliştiğimi hissediyordum.

Her kelimeyi söylerken bana doğru eğilen o çarpıcı yüzüyle karşılaştığımda.

"Bu bir seçenek *değil*. Evlendiğinde seni yalnız bıraktım. Mükemmel bir hayat hayal etmene izin verdim ve sonra benim olanı almadan önce yas tutman için sana zaman tanıdım. Benim konumumdaki çoğu erkek bu kadar cömert davranmazdı."

"Senin konumundaki çoğu erkek mi?" diye sordum ve kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa işkence gibi geldiğini ben bile biliyordum. Issız bir yerdeki eski depo, çit, güvenlik kulübesi. Durumla ilgili her şey boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı, hayatımın yıpranmış kenarlarını ne kadar umutsuzca kavramaya çalışsam da kontrol etme şansımın sıfır olduğu bir şeyin içine girdiğimi haykırıyordu.

Yavaş bir nefes verdi, alnını benimkine dayamadan önce kafasında bir şeyler tartışıyor gibiydi. "Ben iyi bir adam değilim. Şimdilik bilmen gereken tek şey, bu şehirde seni benden almaya cesaret edebilecek hiç kimsenin olmadığı." İçimi korku kaplarken, onun altında kıpırdamadan durdum ve yoğun bakışlarına baktım. "Sana yardım etmenin bedeli herkes için çok büyük olur." Ayağa fırladı ve koltuktan kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Görmezden geldim, kendi başıma ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Nereye gidiyorsun Tesoro?" diye sordu iç çekerek.

Cevap vermedim, müdahale etmediğinde içimde bir umut kabardı. Kapıya kadar geldim, onunki kapıya çarpmadan önce elim kapı kolundaydı. Döndüm, ona ters ters baktım ve onu geri ittim.

En azından onu geri itmeye çalışıyordum. Adam kıpırdamadı, sadece ellerimi kavradı ve göğsüne bastırdı. Beni mutfak masasına doğru sürüklerken, tezgahtan bir parça kağıt almadan önce dramatik bir şekilde inledi. Kâğıtları bana uzattığında dehşet içinde hesap bakiyemin olduğu yerdeki sıfıra baktım. Köşedeki bariz hesap numarasını ya da tüm birikimlerimi sakladığım bankanın adını karıştırmak mümkün değildi. "Bu da ne böyle?"

"Paranızı şimdilik güvende tutmak için hesabıma aktardım. Güvende olduğunu hissettiğimde, onlara erişebilmen hakkında konuşabiliriz, ancak o zamana kadar paran olmadığını bilmelisin. Evin de yok. Eğer beni terk etmeyi düşünürsen, babanın dükkânını hedef alırım," dedi, sesi soğuk ve hesaplı bir şekilde ezici darbeyi indirirken.

"Hedef mi?" Kulaklarım çınlarken fısıldadım. Bu olamazdı, bana olmazdı. Bize değil.

"Uyuşturucu yüklü arabalar sattığı ortaya çıkarsa, sizce itibarı ayakta kalabilir mi? Kapısı çalındığında iyi ismi onu kanundan kurtarabilir mi? Hiç sanmıyorum, hele de savcılığı ben finanse ederken."

"Onu tanıyorlar. Chad'i tanıyorlardı. Babamın asla
-"

"Ama çok önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun, Günışığı. Polis benim elimde. Bana karşı gelmeden babanı bu komplodan kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Jason'dan yardım istemeyi düşünüyorsan bu detayı unutma. Onun patronu benim ve benimle kadınım arasına girmeye kalkarsa onu yok ederim."

Ellerimdeki kâğıt titreyerek masaya düştü ve nefret dolu iri gözlerimi onunkilere çevirdim. "Bunu nasıl yaparsın? Ben bir insanım. Benim ne istediğim senin için önemli değil mi?"

Elini kaldırıp yüzümü kavradı, başparmağı elmacık kemiğimde yıllar önce dokunduğu noktayı okşadı. Bu anı bana nostaljik gelmeliydi ve muhtemelen başka bir durumda da öyle olurdu. O zamanlar, kimse yardım etmezken bana yardım ettiği için, iki yaşındaki çocuğuyla parkta tek başına mücadele eden bir kadına acıdığı için onun bir tür parlak zırhlı şövalye olduğunu düşünmüştüm.

Ama şu anda sadece korkunçtu.

"İstediğin şey benim için her şey demek, Tesoro. Bir gün geriye dönüp baktığında, hayatlarımıza hızlı ve acısız bir şekilde alışabilmemiz için yapmam gerekeni yaptığımı göreceksin."

Gözlerim yaşarırken nefesimi tuttum. Onları inceledi, benimle birlikte acı çekmiş görünüyordu. "Bu nasıl acısız olur?"

"Seni asla incitmeyeceğim Calla," diye fısıldadı, sesi sanki benimle birlikte kırılmanın eşiğindeymiş gibi çatlıyordu. İnsanlığa dair bu ipucu beni ona yaklaşmaya itmeye yetti de arttı bile.

"Zaten öylesin," dedim hıçkırıklar içinde. "Bu beni incitiyor."

Çenesi sıkıştı ve geri çekilip bana biraz zaman tanımak için elini benden çekti. Ona umutla baktım, belki bir an için beni dinlediğini düşündüm. Beni duyduğunu ve her kelimemde ciddi olduğumu biliyordu.

Eli arka cebine gitti ve bir cep telefonu çıkardı. Telefonu eline aldı ve gözleri tekrar bana dönmeden önce telefona baktı. Gördüğümü sandığım nezaket belirtisi gitmiş, yerine çelik gibi bir kararlılık gelmişti

Bu beni endişelendirdi. "Ya çocukları birlikte almaya gideriz ya da Axel'i okuldan aldırırım. Onu dışarıda bekleyen adamımdan sen olmadan alırım ve eve geldiğinde sen onu korkutana kadar arabada oturup neler olduğunu merak edebilir. Bu yoldan gitmek istemiyorum Calla. Çirkin yol çok gereksiz ve sonuç aynı olacak."

"Onaylanmış vasiler listesinde değilseniz onu size vermeyecekler," diye karşılık verdim, sesimdeki yalpalama beni bile şok etmişti. Ryker masaya döndü, başka bir kâğıt alıp bana uzattı.

"Son altı ay içinde okula yaptığım bağışların hepsi bunlar. Yazın inşa edecekleri yeni spor salonu Fiore Spor Salonu olacak. Eminim bu projeyi duymuşsunuzdur?" Bu ismi bir ay önce eve gönderdikleri bültenden tanıdığımı fark ettiğimde yüzümün buz kestiğini hissettim. "Seçiminizi yapın."

Ona inanmayı reddederek başımı iki yana salladım. Bağışlarının yanında çarpıcı sayıda sıfır olsa bile, oğlumun güvenliğiyle oyun oynamazlardı. Buna inanmak zorundaydım. Ama iç çekip telefonundan bir numara çevirdiğinde, parmağı hoparlöre dokundu, böylece zil sesini dinleyebildim. Her biri göğsüme vurulmuş gibi hissettiriyor, kalbimin teklemesine neden oluyordu.

"Peterson Üstün Yetenekliler Okulu. Lütfen bekleyin," dedi hattın diğer ucundaki kadın sesi. Vücudum irkildi, bu kadar bariz bir gerçek karşısında Axel'in okulunu aradığını inkâr edemedim.

"Hayır! Tamam, anlıyorum," diye panikledim, ciğerlerimde kalan havayla birlikte kelimeleri de zorlayarak çıkardım. "Anlıyorum," diye tekrarladım. "Lütfen onu korkutmayın."

Ryker telefonun aramayı sonlandırma düğmesine bastı ve kolumu kavradığı gibi cebine geri soktu. Beni ön kapıya doğru yönlendirirken üzerinde bağışlarının yazılı olduğu kâğıt yere düştü.

Kapıdan geçtik ve arkasından kilitlemeye zahmet etmedi. Kapıya doğru baktığımda, nöbetçi kulübesinde bir adamın oturduğunu gördüm.

Belli ki Ryker onu sadece masum kadınları içeri çekmek istediklerinde gönderiyordu.

Not edildi.

Beni garaj yolunda neredeyse bir SUV'ye benzeyen şık siyah bir arabaya götürdü, kapıyı açtı ve beni içeri soktu. İç kısmı kırmızı ve siyah deriydi ve koltuğa yerleştiğimde para çığlıkları atıyordu, bir an için

Şaşırmıştım. Emniyet kemerini eline aldı ve beni bir çocuk gibi bağlamak için vücuduma doğru uzandı. Arabanın kapısı kapanır kapanmaz, kapıyı açma isteğime direndim. Sürücü koltuğuna oturduğunda, ne kadar yer kapladığı neredeyse saçma geliyordu. Küçük bir araba değildi, ama o içindeyken sonsuz derecede daha küçük hissettiriyordu.

Araziden çıkana kadar beklemek zorundaydım, gerçi arabam yokken çocuklarıma ondan önce nasıl gideceğim biraz yaratıcı bir manevra gerektirecekti. "Bunu yapamazsın. Lütfen bunu yapma," diye yalvardım. Onu tanımıyor olabilirdim ama yalvarışlarımın kulak arkası edileceğinden hiç şüphem yoktu. Benim ne isteyebileceğim ya da çocuklarımın neye ihtiyacı olabileceği umurunda değildi. Bir yabancının hayatlarına girmesi ve onları evlerinden koparması, ihtiyaç duydukları şeyin tam tersiydi.

Beklediğim gibi arabayı çalıştırdı ve gösterge panelindeki ekranda Maserati logosu yanıp sönmeye başladı. "Dışarıdayken herhangi bir sorunla karşılaşmadan önce bir şeyi daha açıklığa kavuşturmalıyız," dedi ve evin önünden geri geri çıkıp araba yoluna döndü. Biz oraya varmadan kapı onun için açıldı ve kapıda çalışan her kimse ona başını sallayarak sorunsuz bir şekilde geçti.

"Konuşursam beni öldüreceğini söylediğin kısım bu mu?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak alaycı bir şekilde sordum.

Kıkırdadı ve bu esprili ses bedenimi anlamadığım bir ihtiyaçla titretti. Kaba ve boğuk bir sesti, kullanılmadığından şüphelendiğim bir şekilde. "Hayır, Günışığı. Sana zarar vermeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Buna cinayet de dahil, en son kontrol ettiğimde."

"Komik." Ona parmağımı gösterdim.

"Sizi temin ederim ki başka hiç kimseye karşı böyle bir takıntım yok. Kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Dudaklarımı büzerek başımı salladım. Bu ifadenin çok fazla yorumu olabilirmiş gibi gelmiyordu ama o kadar da deli olamazdı.

Yapabilir mi?

"Bu şu anlama geliyor: Eğer birinden yardım isterseniz, bilin ki onu ortadan kaldıracağım. Bu, sana yardım eden kişi için hoş bir deneyim olmayacaktır. Bu yüzden, vicdanının sızlamasını istemiyorsan, diğer insanların yanında diline dikkat etmeni öneririm."

Yüzümü buruşturdum ama başımı salladım. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Evinizin mahremiyetinde beni işbirliğine zorlamak için ailemi kullanıyorsunuz ve diğer

yardım almamı engelleyen insanlar, ve ne? Senden hoşlanmam mı gerekiyor? Bunun böyle mi sonuçlanacağını düşünüyorsun?"

Göz ucuyla bana baktı, ama kızgınlığının altında gerçek bir eğlence yatıyor gibiydi. "Bu doğru," dedi. "Harika." Ona sırıttım. "En son ne zaman çıktığınızdan emin değilim ama her ihtimale karşı belki de stratejinizi modernize etmenin zamanı gelmiştir."

"Calla," diye sert bir sesle uyardı. "Yemin ederim, kenara çekip kıçına şaplak atmamı istemiyorsan bu şımarıklığını dizginle."

Midemde bir şeyler sıkıştı.

Hayır. Aşağı kız.

Psikopat adam menüde yoktu.

"O zaman çocuklarıma ne diyeceğiz? Senin korkunç bir adam olduğunu bilemezler ama görünüşe göre bize zarar vermeyeceksin. Dün onlar için var olmadığınızı ama şimdi sizinle yaşadığımızı onlara nasıl anlatacağız?"

Toprak yoldan çıktığımızda vites değiştirirken gözünü bile kırpmadı. "Bırak ben halledeyim."

"Um, hayır. Onlar benim çocuklarım. İnsanları hayatlarından koparıp senin için dans ettirmenin sorun olmadığını düşündüğün gerçeğinden onları korumak için bunu yapmam gerekiyorsa, o zaman planın ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Cevap vermek yerine, "Benim için her zaman dans edebilirsin," dedi.

"Ryker!" Sinirle tısladım ama ben bile itiraf etmeliydim ki, gözünü oymak istememe neden olmadığı başka bir durumda, onun tarafından eğlendirilebilirdim. Gülmeyi unutmuş gibi kıkırdayan bir adama göre, söylediğim her şey için zekice bir yorumu var gibiydi. Sanki kafamın içinde yaşıyordu ve ben konuşmadan önce sözlerimi tahmin edebiliyordu.

Ve resmen tüylerim diken diken olmuştu.

Bana doğru baktı, kararan gözlerinde mizahın tüm izleri kaybolmuştu. Beynim geri çekilmem için bağırıyordu ama o otoyolda hızla ilerlerken böyle bir şansım yoktu. "Tekrar söyle," diye emretti.

Ağzımdan onu bu kadar kızdıracak ne çıktığını merak ederek düşüncelerimi evirip çevirdim, oysa o hakaretlere gülümsüyordu. "Ryker?" Sonunda sordum.

Derin bir nefes aldı ve bir anda içine dolan gerginlikten kurtuldu. "Bir zamanlar adımı söylediğini duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Bir yanım eridi, çünkü bunun onu ne kadar etkilediğini görmek tuhaf bir şekilde tatlıydı. Ama diğer yanım tehlike çığlıkları atıyordu.

Çünkü bu çok ürkütücüydü.

"Tamam. Ama gerçekten, çocuklarıma ne söyleyeceksin?" Şehir göründüğünde sordum. Oraya bu kadar çabuk varmak için ne kadar hızlı sürdüğünü görmek için hız göstergesine bakmaya cesaret edemedim. Cinayet kulübesinden bozma evine varmam sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, gerçi bunun korkudan aklımı kaçırmış olmamla da bir ilgisi *olabilirdi*.

"Ines'e yeni bir tek boynuzlu at kusturma odası ve isteyebileceği tüm prenses elbiseleri olduğunu söyleyeceğim. O daha iki yaşında. İlişkilerin nasıl yürüdüğünü anlamıyor," diye cevap verdiğinde omuz silkmek zorunda kaldım. Benim kızım öfke nöbeti geçirebilirdi ama çoğunlukla onu memnun etmek kolaydı. Ona pembe ve ışıltılı bir şey fırlattığınızda ruhuna sahip olurdunuz.

"Ya Axel?"

"O küçük bir adam. Ben onu korurum."

"O altı yaşında," diye karşı çıktım.

"Daha önce altı yaşındaydım. Erkekleri sandığınızdan daha iyi anlıyor. Biyolojik babası kim olursa olsun, yemin ederim o çocukta benden çok şey var."

"Bütün bunlar çok saçma. Yasadışı olmasından bahsetmiyorum bile."

"Her şey yoluna girecek. Bekle ve gör, Günışığı," diye takıldı Ryker, elini kalçama koyup yoga pantolonumu şefkatle okşadı. "Paranı ağzının olduğu yere koymak ister misin?"

"Görünüşe göre bütün param gitmiş, o da var," diyerek gülmesine neden oldum.

"Tamam, zaten paranı istemiyordum. Axel'i her şeyin yolunda olduğuna ve bunun normal olduğuna ikna edebilirsem bir öpücüğü hak edeceğimi düşünüyorum."

"Seni sinsi piç kurusu," diye homurdandım. Ona ters ters bakarak elini *tekrar* kalçamdan çektim ve arabanın onun tarafına geri koydum. "Hayır."

"Yine de bir tane alacağım."

Ona bunu yapamayacağını söylemek istedim. Ona benden asla bir öpücük alamayacağını söyleyebilmeliydim, ama bir şekilde, kelimeler doğru hissettirmedi.

Yardım için kimseye gidemedim. Çocuklarımın adamın deli olduğunu bilmesine izin veremezdim.

Chad ile evliliğimizin sonunda yaklaşık altı ay boyunca seks yapmadığımız için vücudum on sekiz aylık bekârlığımı sona erdirme

zamanının geldiğini düşünüyor gibiydi.

Ugh.
Ne haltlar dönüyordu?

On bir

Ryker

Peterson Üstün Yetenekliler Okulu'na yabancı değildim. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca cömert aylık bağışlarımın her birini, okulda bir oğlumun olduğu yaklaşan olaylara hazırlanmak için elden teslim etmiştim.

Axel'i almaya gittiğimde ve Okul Aile Birliği Başkanı'nın zorbalık yapmasına izin verdiği kadınla bağlantım olduğunu fark ettiğinde Müdür Blanchet'in ne diyeceğini hayal etmeye çalıştım. Bunun onu biraz sakinleştirdiğini umuyordum, çünkü her ne kadar düzgün ve düzgün dış görünüşünün arkasına saklansa da beni gördüğünde kızışmış bir sürtük gibi davranıyordu. Bazı kadınlar yataklarında kötü bir tada ihtiyaç duyduklarını düşünürlerdi ama o benim nasıl hissettiğimi asla bilemezdi.

Bu kesindi.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak Calla'nın elini tutarak kaldırımdan ön kapıya doğru yürüdüm. İtiraz etti, eğik dudaklarını büzerek bana ters ters baktı ama sessiz kaldı. Başka biri olsa endişelenebilirdim ama Calla'yı avucumun içi gibi tanıyordum. Tüm söylediklerini biliyordum, atacağı her adımı ve kaçmaya çalışmadan önce ne yapacağını biliyordum.

Fazla uzağa gidemezdi, çünkü ben onu takip ederdim. Onu her zaman takip ederdim ama onun hayatının gölgesinde yaşamaktan bıkmıştım. Onunla birlikte ön planda ve merkezde yaşamamın, güneşin ve onun dünyayı aydınlatmasının tadını çıkarmamın zamanı gelmişti. Sadece bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Önümüzden geçerken birkaç anne durup bize baktı ve kapıdan çıkarken takım elbise ceketimi almadığım için hemen pişman oldum. Calla sanki gerçekten bir yere varacağını düşünüyormuş gibi kapıdan çıkmaya çalışarak dikkatimi dağıtmıştı. Yakında bir yere varamayacağını anlayacaktı. Küstah tavrına geri dönmesinin tek nedeni ne kadar çaresiz olduğunu bilmesiydi.

Ben artık onu istemeyene kadar beni kızdırmaya çalışırdı.

Sinir bozucu olma çabalarının çok sevimli olduğunu düşündüğümü fark etmedi.

Okulun ön kapısına yaklaştıkça Calla'nın vücut dili daha da tereddütlü bir hal alıyordu. Her öğleden sonra Axel'in okuluna geldiğinde daha da temkinli olduğunu görüyordum. Sabahları onu kapıya bırakıp içeri girişini izleyebiliyordu ama okul, bir veli ya da vasinin ofiste fiziksel olarak imzalamadığı bir çocuğun gitmesine izin vermiyordu. Bu da Calla'nın diğer annelerin yargılayıcı bakışlarına katlanmak zorunda olduğu anlamına geliyordu, çünkü stüdyodaki işi saatler önce bitmiş olmasına rağmen, bu kadınların uygun gördüğü bir kıyafeti giyecek zamanı olmamıştı.

İşini bitirdikten sonra Ines'i alıp ayak işlerini yapıyor, eve gidip temizlik yapıyor, artık benimle ilgili endişelenmesine gerek kalmayacak pek çok şey yapıyordu. Kendine yeniden zaman ayırabilirdi, onu olduğu gibi sevmediğim için değil, stresten uzak bir yaşamı hak ettiği için.

Çocukları ve işi dengelemek için bir oraya bir buraya koşturmak zorunda kalmamalıydı. Bu konuda ona yardım edecek ben vardım.

"Bay Fiore!" Ön ofise girdiğimiz anda Müdür beni karşıladı. Koltuğundan kalktı, masasının etrafından dolaştı ve beni irkilten aşırı coşkulu bir gülümsemeyle bana baktı. "Bugün sizi beklemiyorduk."

Calla'nın gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim, beni kuşkuyla inceliyordu. Dikkatinin ortaya çıkardığı gülümsemeyi gizlemek için dudağımın iç kısmını ısırdım. O küçük tatlı yüzüyle, öfke nöbetinin başlangıcındaki kızına o kadar benziyordu ki neredeyse gülmek istiyordum. "Bugün buraya bağış için gelmedim Bayan Blanchet. Beni Axel Latour'un onaylı veliler listesine eklemek için buradayız." Elimi kaldırdım ve Calla'nın elini kendi elimde sıkıca tuttuğum yeri gösterdim.

Calla bembeyaz bir yüzle, "Hayır, sadece bugün onu almaya geldik," diye ekledi. "Onu mazur görün, Hulk biraz fazla hevesli ama Axel'i her gün almaya devam edeceğim."

"Günışığı," diye mırıldandım, yüzünü bana doğru çevirerek. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Beni görmezden geldi ve sanki ben hiç konuşmamışım gibi Bayan Blanchet ile konuşmaya devam etti. "Axel hazır mı? Hâlâ kızımı almam gerekiyor." Kurnaz diğer kadın

Gözlerini ona dikmiş, yüzünün her yerinde yargılama ifadesi vardı. Calla'yı kendisi olduğu, mükemmellik için daha fazla çabalamadığı ya da onunla evlenecek başka bir adam bulmak için daha fazla uğraşmadığı için yargıladıklarını uzaktan biliyordum. Ama kocasının ölümünden bir yıl sonra başka bir erkeği sıraya koymuş olmasını da hoş karşılamadılar.

Böyle kadınlardan nefret ederdim. Biri ne yaparsa yapsın, diğerini yermek için daha çok zaman harcayan kadınlardan. Calla bunu yaparsa da yapmazsa da lanetlenecekti.

Durumu daha iyi hale getirmek istiyordum ama Müdür'ün benim için her zaman müsait olduğunu belirtmesinin Calla'nın davasına yardımcı olmayacağını da biliyordum.

Sikeyim.

Müdür telefonundan Axel'in sınıfını aradı ve birkaç dakika sonra Axel annesinin elini tuttuğumu görünce endişeyle yüzünü buruşturarak bize doğru ilerledi. Calla elini benim elimde sıkarak onu korkutmamam için bana sözsüz bir yalvarışta bulundu. Oğlunu incitmemem için.

Ona bir şey olmasına izin vermeden önce öleceğimi çok yakında anlayacaktı. Çocukken beni koruyacak biri olmayabilirdi ama bu bana çocukların her ne pahasına olursa olsun korunmayı hak ettiğine dair daha güçlü bir inanç verdi.

Kimse Axel ya da Ines'e dokunamaz. Cesedimi çiğnemeden.

İlk kez bana doğru yürüdüğünde, yüzünün bana ne kadar benzediğini fark ettim. Bir şekilde benim tavırlarım, yüz ifadelerim onda da vardı.

Sanki beni son dört yıldır gölgelerde gizlenirken görmüş ve kendi kişiliğine sindirmiş gibi. Sanki babası hiç var olmamış ve sadece Calla ve ben varmışız gibi.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandı Calla, boştaki elini uzatıp saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. Kalbim eriyerek dev bir yapışkan madde birikintisine dönüştü. Kafası karıştığında bile annesine nasıl hayranlıkla baktığını izlerken, hissettiğim aşinalık duygusuna engel olamadım.

Calla'ya her baktığımda böyle hissediyordum, bu yüzden bakışını anlıyordum.

"Anne?" diye sordu, önce onun eline sonra da o koyu mavi gözleriyle bana baktı. Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve ben de kendimi boğazımı temizlemeye ve göğsümde dönüp duran her şeyle patlayacakmış gibi hissetsem de ona gülümsemeye zorladım.

Bir zamanlar baba olmak istediğim tek şeydi ve buna tekrar hazır olmak için yolumu bulmam yıllarımı almıştı. İnsanları sevmenin riskleri vardı ve Calla'nın bunu herkesten daha iyi anladığını biliyordum.

"Hadi dışarı çıkalım, Buddy," diye önerdim ve Calla oğlunun elinden tutup kapıdan çıkarken ona zorla gülümsedi. Müdürün sanki kafasında şimdiden talihsiz bir dedikodu değirmeni dönüyormuş gibi arkamızdan bakmasını görmezden gelmeye çalıştım. Onunla daha sonra ilgilenecektim, çünkü şu anda yapacak çok daha önemli işlerim vardı.

Oğluma yeni gerçeği açıklamak ve kızımı şüphesiz bazı düşünceleri olacak olan büyükbabasından almaya gitmek gibi.

Okulun ön kapısından çıkar çıkmaz Axel endişeyle bana baktı ama ağzını açmadan Maserati'ye varmıştık. "Kim o anne?"

Önünde eğildim ve tüm dikkatimi oğluma verebilmek için Calla'nın elini bir anlığına bıraktım. "Benim adım Ryker ve babanı tanıyorum," dedim ve Axel'in gözleri bir an için açıldı, sonra burnunu çekerek başını salladı. Axel'in söylediğini bildiğim şeyleri, en karanlık anlarında dilediği şeyleri hayatlarına sızmak için kullanmaktan çekinmiyordum. "Annenin sana ve Ines'e baktığı gibi ona da bakabilecek birinin olmasını dilediğini biliyorum. Tam olarak aynı olmadığını biliyorum ama artık hepinize ben bakacağım."

Axel kocaman gözlerle bana baktı. "Seni babam mı gönderdi? Ona anneme göz kulak olması için bir kahraman gönderip gönderemeyeceğini sordum. Onu kötü adamlardan koruyacak birinin olmaması hiç adil değil. Ya biri babama yaptığı gibi ona da zarar vermeye çalışırsa?" diye sordu ve Calla'nın yanımda inlediğini duydum. Ona bir şey olursa çocuklara ne olacağını düşünmenin onu öldürdüğünü biliyordum. Babalarının başına geldiği gibi onların hayatından da koparılabileceğini düşünmek geceleri onu yiyip bitiriyordu ve her ne kadar boktan biri olsa da onun yokluğunu hâlâ hissediyordu.

"Beni onun gönderip göndermediğini bilmiyorum Axe," dedim. "Ama annene çok değer verdiğimi biliyorum ve onunla ilgilenmek istiyorum. Yine de yardımına ihtiyacım olacak. Sence onu ve kız kardeşini ikimiz idare edebilir miyiz?"

Gülümseyerek başını salladı. "Ines'e bakma konusunda iyiyimdir," dedi mutlulukla. Onun yaşında olsaydım, bana bakacak birinin olması beni rahatlatırdı.

ama aynı zamanda ailemde hâlâ çok önemli bir rolüm olduğunu bilmek isterdim.

En azından benimki tamamen boktan olmasaydı öyle olacağından şüpheleniyordum. "Gidip onu alalım mı? Sonra da ikiniz için bir sürprizim var.

Sen." Axel başını salladı, Calla'ya bakmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sürprizi biz yapabilir miyiz anne?" diye sordu.

"Elbette, Kurabiye Canavarı," diye mırıldandı kısa bir gülümsemeyle. Taşaklarıma tekme atmak istercesine ayağını defalarca yere vurmasına rağmen, Maserati'nin arka kapısını açıp Axel'in araba koltuğuna oturmasını izledikten sonra her şeyin sağlam olduğundan emin olmak için kontrol ettiğimde itiraz etmedi. Calla bizi bir şahin gibi izledi, onu düzgün bir şekilde bağladığımı fark ettiğinde gözlerini bana dikti.

Ona önce birkaç düzine kez oyuncak bebekle pratik yaptığımı söylemezdim.

Henüz o kadar çaresiz görünmeme gerek yoktu, ama sanırım hiçbir şey onu benimle birlikte olması için tehdit etmekten daha açık olamazdı. Ne olursa olsun, Calla onlarla tanıştığında bu gerçeği erkeklere söyleyecek kadar kindardı ve bunu yaşamama asla izin vermeyeceklerdi.

Bebeği Prensesime bir hediye gibi Ines'in odasına tıkıştırdığım için birden çok heyecanlandım.

Günışığım için kapıyı tuttum, onu içeri soktum ve kemerini bağladım, Axel arka koltukta gülerken çok eğlendi. Tahmin etmem gerekirse, Calla'nın pençeleri çıkmadan ve kendini kaybetmeden önce sadece birkaç saati kalmıştı, bu yüzden önce çocukları yatağa sokacak kadar barışı korumak için elimden geleni yapmam gerekecekti.

Calla'nın pençelerinin sırtıma saplanması görmeleri gereken bir şey değildi.

Sürücü tarafına doğru yürüdüğümde, Axel'in annesinin akıl sağlığına yaptığı iğnelemenin sonunu ancak yakalayabildim.

"Büyükbabam bu arabayı sevecek," dedi.

"İşte umut bu, Küçük Adam. Umut budur." Maserati'yi çalıştırmak için düğmeye basmadan önce ona şakacı bir sırıtış attım. Motorun mırıltısı kulaklarıma müzik gibi geliyordu ve Axel'in arka koltukta gülümseme şekli, içinde benden ve büyükbabasından çok şey taşıdığını hissettiriyordu.

"Hadi gidip Prenses'i alalım," dedim ve arabayı otoparkın dışına yönlendirdim.

"Annemle nasıl tanıştınız?" diye sordu arka koltuktan. Calla'nın elini kendi elime aldım, uyluğumun üzerine koydum ve vites değiştirmem gerektiğinde yanıma aldım.

"Anneni uzun zamandır tanıyorum," diye belli belirsiz itiraf ettim. "Bir süre konuşmadık ama onu ya da seni ve kız kardeşini düşünmekten hiç vazgeçmedim."

Merakla beni inceledi, annesiyle olan etkileşimlerimi inceledikçe sürprizin heyecanı azalıyordu. "O zaman neden annem senin hakkında hiç konuşmuyor?"

Calla bana "Sana söylemiştim" bakışı attı. Axel'in annesinin merakının her zerresine sahip olduğunu ne kadar çok bildiğimi fark etmemişti.

"Annen babanın yasını tutuyordu, Axe. Bazen kadınlar inatçı olabiliyor ve böyle bir olaydan sonra iyi bir şeyi gözlerinin içine bakarak göremiyorlar. Benim devreye girip onu biraz zorlamama ihtiyacı vardı, ben de öyle yapıyorum," diye gülümseyerek cevap verdim. Yaşına göre fazla bilge, doğal olamayacak kadar her şeyi gören gözlerle beni inceledi. Sadece acı ve ıstırabı tatmış bir çocuk benim gibi bir adama böyle bakabilirdi. Bilirdim, çünkü ondan daha gençken ben de aynı bakışa sahiptim.

Trafikte ilerleyerek August'un dükkânına doğru yol aldım. "Bu

yüzden mi sana ters ters bakıyor?" Axel sordu. Ona sırıttım.

"Ben inatçı mıyım? Şimdi buna böyle mi diyeceksin?" Calla sordu, ben de bir kez olsun kendisi ve kız kardeşi dışında birinin azarlanmasından hoşlanmış gibi görünen Axel'le kıs kıs güldüm.

"Evet," diye homurdandım.

"Babam seni paramparça edecek," diye fısıldadı ve arka koltukta şatonun anahtarı duruyor olmasaydı tam da bu nedenle korkabilirdim.

Garajın önüne geldiğimizde, Calla yolcu koltuğundan olabildiğince hızlı bir şekilde atladı ve Axel'i arkadan almak için hareket etti, sanki onunla gidebileceğimi düşünüyordu. Çocuk kaçırmakla ilgilenmiyordum, tabii Calla'nın seksi kıçıyla birlikte gelmedikleri sürece.

Aceleyle dükkâna girerlerken arkalarından gittim ve Calla hâlâ orada olup olmadığımı görmek için omzunun üzerinden bana bakıp durdu. Arabada beklememi mi bekliyordu bilmiyorum ama babasından gerçekten korkacağımı düşündüyse, o zaman varlığım üzerinde biraz çalışmam gerekiyordu. Kahvaltıda August Nilsson'dan daha kötü adamlar yedim.

"Calla Lily," dedi babası, Ines bacaklarına sarılırken ayağa kalkıp kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, Calla'nın başının üzerinden bana bakarak.

"Evet, her şey yolunda," dedi biraz fazla parlak bir sesle. Calla pek çok şey olabilirdi ama iyi bir yalancı bunlardan biri değildi.

"Beni arkadaşınla tanıştıracak mısın?" diye sordu ve Axel sarılmak için kendini yağ kaplı büyükbabasının kollarına attı. Çamaşır yıkamanın Calla için nasıl bir keyif olduğunu hayal edebiliyordum.

"Ben Ryker, efendim," dedim, ayağa kalktım ve elini sıkması için uzattım. Elimi sıkmadan önce bir süre ihtiyatla baktı.

"Ryker anneme bakacağını söylüyor!" Axel coşkulu sesiyle araya girdi. Calla gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu ve bunun kendisini nasıl hissettirdiğini düşündüğünü biliyordum. Chad'le evlendiğinde çocuklarla evde kalmış olabilirdi ama bunu istediği için ve onlarla geçireceği zamana kendi ihtiyaçlarını karşılama ihtiyacından daha fazla değer verdiği için yapmıştı. Chad bunu beklediği ya da ona bu konuda baskı yaptığı ya da şımartılmış bir hayat yaşamak istediği için yapmamıştı. Çünkü bunu karşılayabilecek durumdaydılar ve onun için o çocuklardan daha önemli bir şey yoktu.

Doğduğunda annesini kaybetmiş olan Calla, tek bir gününü bile boşa harcamazdı.

"Öyle mi?" August kızına kaşlarını kaldırırken kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Bu, ona açıklama yapması gerektiğini söyleyen mükemmel bir bakıştı.

"Bu yeni," dedim onu savunmak için. "Elimde tutmaya değer bir şey gördüğümde hızlı hareket ederim. Çocukları tanımak için birkaç gün izin alacağım. Neden Calla'yı arayıp bana gelmek için plan yapmıyorsun? Calla da izinli olduğu için Ines bir süre burada olmayacak ama başımızın üstünde yerin var."

Calla'nın bakışlarını ona bakmadan da hissedebiliyordum ama babası ona planlarımızı anlatmamı ve Calla'nın görüşlerini görmezden gelmemi umursamıyor gibiydi. Chad'le olan ilişkisi hakkında bildiklerime göre, pek de açık bir ilişki değildi. Yıllardır evli olmalarına rağmen Calla her zaman konuşmalarına aracılık etmişti.

Bu bana uymaz. Yetişkin bir adam kendi konuşmalarını yapabilir. En azından o öyleydi, eğer biraz olsun saygıdeğer biriyse.

Chad kılık değiştirmiş bir yılandan başka bir şey değildi.

"Ben yaparım," dedi August ve ben de dikkatimi utangaç bir şekilde kadınımın bacaklarına yapışan prensese çevirdim.

"Tek boynuzlu atları sevdiğini duydum," dedim. "Arabamda seni bekleyen yepyeni bir koltuk var ve üzerinde tek boynuzlu atlar olabilir."

"Uni?" diye sordu Calla'nın bacağının etrafından bana bakarak.

"Gidip görelim mi?" Gülümseyerek sordum, elimi uzattım ve yanıma gelmesine izin verdim. Elini utangaç bir şekilde benimkine koyduğunda onu kollarıma aldım ve omuzlarıma attım. Ben garajın önüne doğru yürüyüp onu araba koltuğuna bağlarken kahkahalarla ciyakladı ve omuzlarıma sıkıca yapıştı. Calla ve babasının Axel'i takip ettiğini belli belirsiz hissedebiliyordum ama benim odak noktam tamamen tek boynuzlu at kumaşını mutlulukla okşayan küçük kızdı. Özel olarak yaptırmak için harcadığım her kuruşa değmişti.

"Güzel bir üniversite," dedi.

"Dünyanın en güzel kızı için sadece en iyisi." Tıpkı Calla'nın yaptığı gibi burnuna vurduğumda kıkırdadı ve Calla'nın etkileşimimizi ilgiyle izlediğini görmek için döndüm. Bildiğim ve kullandığım her küçük ayrıntıyı fark ediyordu.

"Bu bir Maserati Levante mi?" August ellerini kaputun üzerinde gezdirmek için öne doğru adım atarak sordu. Ona dokunmadı ve bir araba adamı olarak bunun boyada yağlı izler bırakma korkusundan kaynaklandığını biliyordum. Maserati böyle bir görüntüyü kaldırabilecek türden bir araba değildi.

"Elbette öyle," dedim Ines'in kapısını kapatıp Axel'in elinden tutarak diğer tarafa geçmesine yardım ederken. "Buraya geldiğinde arabayı gezdirebilirsin. Garajımda tamir etmeye çalıştığım 1970 model bir Chevelle var. Onu elinize almaktan hoşlanacağınızı tahmin ediyorum. Gerçekten çok güzel," dedim ve o da bana güldü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Her şeyi restore ediyorum. Elime geçtiğinde çok kötü durumdaydı ama şimdi parlamaya başladı."

Tekrar güldü ve dönüp Calla'nın omzuna öyle sert bir el vurdu ki Calla'nın vücudu bu elin gücüyle sarsıldı. Ona her zaman dükkândaki çocuklardan biri gibi davranmış ve yağlı elleriyle gömleğini lekelemesini umursamamış gibi görünüyordu. "Eee, Calla Lily," dedi, bu sevecen terim kalbimin kızım için üzüntü içinde sıkışmasına neden oldu. Annesinin en sevdiği çiçek, o öldükten sonra ona adaş olmuştu. "Boku yedin. Yakında görüşürüz."

Kızını benim merhametime terk ederken kahkahaları garajda yankılandı.

Yolcu koltuğuna tırmanırken ona sırıttım. Direksiyonun arkasındaki yerimi aldıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturarak "Neden ben kullanamıyorum?" diye sordu.

"Düz vites kullanabildiğinden emin olduktan sonra sürmene izin vereceğim." Calla'nın nefesi kesildi. Ona eziyet etmek çok eğlenceli olacaktı ve bunu yapmak için yeterince uzun süre beklemiştim. Onun ters ters bakan yüzüne sırıttım. "Unutma, bana bir öpücük borçlusun, Günışığı."

On iki

Calla

Ryker evin önüne geldiğinde ve kapı açıldığında çocukları korkutmamak için elimden geleni yaptım. Kapı arkamızdan kapandığında çığlık atmadım ya da yaygara koparmadım ve sırf bunun için bile bir madalyayı hak ettiğimi düşündüm.

Bizi ormana götüren araba yolundaki yarıktan döndüğünde yaşadığım dehşeti dile getirmedim. Adamın yaptığı ve tüyler ürpertici olmayan bir şey var mıydı?

Bizi deponun yan tarafına götürdü ve yan tarafa geldiğimizde bina, içeriye ilk bakışımda beklediğimden daha büyüktü. Yenilenmiş iç mekânın bir dergiden fırlamış gibi olduğunu düşünmüştüm. Dikiz aynasındaki bir düğmeye bastığımda, çelik ve cam panellerden oluşan devasa bir duvar bir ray üzerinde kayarak açıldı ve kendi üzerine katlanarak babamın görse ağlayacağı kadar bozulmamış dört arabalık bir garajı ortaya çıkardı.

Buraya gelmesine izin veremezdim.

Hiç.

Benim mantıklı anne sedanım, bahsettiği Chevelle'in yanına park edildiğinde gülünç görünüyordu ve ben bile onu gördüğümde mırıldanacakmışım gibi hissediyordum. Umutsuzca bir boyaya ihtiyacı vardı ama Ryker'ın onu restore etmek için ne kadar çok çalıştığının işaretlerini görebiliyordum.

Nefret etmek istiyordum ama kabul etmeliydim ki harika bir iş çıkarmıştı.

Babam parasının çoğunu dükkânındaki özel yapımlardan kazanıyordu, bu yüzden kaslı arabalara ve iyi bir restorasyonun işaretlerine yabancı değildim. Bu herifin babamdan bonus puan almasını sağlayacak tek şeyde iyi olması gerekiyordu.

Ryker atladı, arka koltuğa gitti ve ben daha sersemliğimi üzerimden atamadan Axel'i serbest bıraktı. Bizi buradan çıkarmanın bir yolu olmalıydı.

Böylece onu tehlikeye atmadan Jason'a gidebilirdik. Bir Dedektif olarak, başvurmayı düşünebileceğim diğer insanların çoğundan daha fazla nüfuza sahipti ve Chad'in ölümünden beri çocuklarla kurduğu sözde babalık ilişkisi bize yardım edeceğini garanti ediyordu. Ryker'ın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu öğrenene kadar dikkatli davranmalıydım.

Biri benim yüzümden ölürse asla kendimle yaşayamam ama bana dokunursa muhtemelen taşaklarını keserdim. Ondan sonra bana pek faydası olacağından şüpheliydim. Sanırım bu tünelin ucundaki bir ışıktı.

Arabadan atladım ve Ryker ona da ulaşamadan Ines'i koltuğundan çektim. "Sürpriz!" diye ciyakladı, kızımı kollarımdan çekip alan ve onu ana eve açılan kapıya götüren kaba saba adama kollarını uzattı. Ryker'ın girdiği kapı bir koridora açılıyordu ve kapıyı arkamdan kapatmak için döndüğümde, çocuklarımın bir yabancıyla neşe içinde nereye gittiklerini takip etmek için dönmeden önce, garaj kapılarının kayarak kapanmasını sadece bir an için artan bir dehşetle izledim.

Onları bana sarılan yabancılar için hazırlamamıştım, sadece ben yokken yanlarında olan yabancılar için hazırlamıştım.

Ryker gibi insanlar ebeveynliği imkânsız hale getiriyordu. Onlara öğrettiğim kuralların hiçbiri Ryker için geçerli değildi, o halde bu adamın tehlikeli olduğunu anlamalarını sağlamak için onlara ne söylemem gerekiyordu?

"Odalarınızı görmek ister misiniz?" diye sordu çocuklara ve kendimi ana yaşam alanına açılan kapıdan içeri atmak için hızımı artırırken gözlerim büyüdü. Hâlâ eskisi kadar büyüktü ama daha önce boş olan köşedeki alan, çocukların evdeki oyun odasından eşyalarla doluydu. Ines'in oyuncak mutfağı, hemen yanındaki Ryker'ın mutfağındaki doğal taş ve gri dolapların güzelliğinin yanında absürt görünüyordu.

Küçük bir kanepe, bir halı ve en sevdiği oyuncaklar için raflar vardı. Kanepe ve halının nereden geldiğini bilmiyordum, çünkü evdeki oyun odası o kadar düzenli değildi.

Axel'in video oyun sistemi oturma odasındaki düz ekranın altındaki sehpaya yerleştirilmişti ve merdivenlerin dibine bir bebek kapısı yerleştirmişlerdi. Ryker o kapıyı açarak çocukları yukarı çıkardı. Axel'in önden gitmesine izin vererek arkadan geldi. Merdivenin yan tarafındaki duvar çok yüksekti ve ben

yeni bir eklenti olduğunu daha önce fark etmemiştim. Evini Ines için güvenli hale getirmeyi düşünmüş olmasını içimde eritmek istedim, çünkü üst kattaki merdivenler ve çatı katı tasarımcının istediği şekilde açık olduğunda deponun çok daha çarpıcı olduğunu hayal ettim.

Onları takip ettim ve kapıyı kapanmadan yakaladım. Metal mekanizma benim çözemeyeceğim kadar karmaşık görünüyordu, bu yüzden en azından Ines'in risk altında olmaması beni rahatlattı. Merdivenlerin tepesinde bir tane daha vardı ve Axel onu açamadı. Ryker, "Düğmeyi kaydır ve sonra kaldır, dışarı doğru sallanacaktır," dedi ve Axe bir şekilde başardı. Kapının metali bir hapishane gibi görünse de, görünüşe göre altı yaşındaki çocuğum bunun üstesinden gelebiliyordu.

Çocuklarımın köşeyi dönüp çatı katında dolaşmalarını izlemek benim için çok fazlaydı. Onlar cam duvarlı ofisin önünden geçip köşeyi döndüklerinde konuştum. "Ryker, bunun hakkında konuşabilir miyiz? Sanmıyorum-"

"Hayır," diye homurdandı. Koridorun zıt yönlere ayrıldığı yerde durduğunda içimi çektim.

"Anne, artık burada mı yaşıyoruz?" Axel sordu, küçük gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. Koridorun bir ucunda, ebeveyn odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken kapıdan bir taşıyıcı çıktı ve Ryker'a başıyla selam verdi.

Koridorda yanımızdan geçerken, "Her şey hazır olmalı, efendim," dedi.

Ryker, Usta'nın aksi yönüne gitmeden önce bana sırıttı. Koridorlar aydınlıktı, hafif mavi tonlu açık gri bir renkteydi ve tavandaki tavan pencereleri sayesinde doğal ışık mekâna doluyor ve duvarda asılı olan rastgele endüstriyel sanat eserlerini aydınlatıyordu.

Ahşap ve metalden yapılmış heykeller gibiydiler, duvara yaslanacak şekilde tasarlanmış ve karmaşık desenlerle bir araya getirilmişlerdi. "Bunları Patron'un karısının arkadaşı Duke yaptı," diye açıkladı. Adamdan pek hoşlanıyor gibi görünmüyordu ama sanatının eşsiz güzelliğini kimse inkâr edemezdi. "Kreş." Ryker sağdaki kapıya kısa bir süre dokunduktan sonra soldakine döndü. Axel'in şaşkınlıkla karnıma baktığı yere bakarak yüzümü buruşturdum.

Hayır.

Bu konuşmayı oğlumla tekrar yaşamak istemezdim. *Asla.*

"Bebeğiniz var mı?" Axel sordu ve beni ona soramamanın garipliğinden kurtardı. Bizi evine taşıyan adamın bir bebeği olduğunu bilmesem oğluma ne anlatabilirdim ki?

Lanet olsun, hayatım nerede bu kadar yanlış gitti?

"Henüz değil," dedi Ryker soldaki kapıyı iterek açarken. "Burası Ines'le paylaşacağınız banyo." Yer döşemeleri banyoyu aydınlık gösteriyordu ve çift lavabolu mavi makyaj masası da renk katıyordu. Evdeki ana banyomdan daha iyiydi. "Aşağıda odalarınız var. Ines solda, Axel sağda." Axel'in merakı tereddütüne ağır bastı ve kapıyı açmak için koridordan aşağıya doğru koştu.

"Anne puffin!" diye bağırdı heyecanla ve odanın içinde kayboldu.

Ryker'a "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım ve Ines cevap olarak sadece kıkırdadı. "Odanız için hazır mısınız, Prenses?" Ryker, Ines'in ayağına vurarak sordu
Şakacı bir şekilde.

"Uni! Uni!" diye bağırdı ve ben de iç çekerek Axel'in odasına bakmak için adım attım. Bazı çocukların plastik araba yatakları vardı. Belli ki benim oğlumunki diğerlerinden daha gerçek görünüyordu, odanın içine yerleştirilmişti ve dükkândaki bir arabaya benziyordu. Kendine ait bir masası ve sandalyesi, bir kitaplığı vardı ve tüm bu eşyalar, ulaşmak için üç basamak tırmanması gereken bir platformun üzerinde duruyordu.

Aşağı inmek için bir yol gibi görünen yumuşak bir kaydırağı vardı. Şifonyerleri alet sandığına benziyordu ve onu o odadan asla çıkaramayacağımı *biliyordum*. Oyuncak arabalarını bütün gün o kaydıraktan aşağı uçurabiliyorken olmazdı.

"Anneciğim!" Ines çığlık attı ve ben de dönüp kızımı bulmak için Axel'in odasından çıktım. İçimi korku kapladı, tiz ağlama sesi en kötüsünü düşünmeme neden oldu.

Odadan içeri bakar bakmaz vücudum rahatlamayla sarktı. Kızımı kaybettiğimi fark ettiğim an rahatlamam bir anda yok oldu.

O aşıktı.

Ona lanet bir kale vermişti.

Pislik.

Ines'in yatağı yumuşak pembe çarşaflarla kaplıydı ve üzerine bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla yastık atılmıştı. Ve hepsi bir kale gibi devasa bir kulenin içine sıkışmıştı. Ama en azından kitaplık işlevi görüyorlardı. Doldurulmuş hayvanlarından bazıları karyola çerçevesinin üstünden bakıyor, orada bolca kişisel alanla takıldıkları için çok rahat görünüyorlardı. Eve döndüğümde onları dolabındaki bir sandığa tıkma cüretini göstermiştim.

Bu ne cüret?

Oyuncak bebeklerinin minyatür bir prenses yatağı bile vardı ve yatağının karşısındaki duvarın önünde gerçek boyutlarda devasa bir tek boynuzlu at duruyordu. Pastel renklerle boyanmış ve üzerinde bir Tek Boynuzlu At resmi olan bir duvar.

"Sende bir sorun var," diye mırıldandım ona, durduğu yerde, Ines'in odanın içinde mutlu bir şekilde dolaşmasını ve tanımadığı tüm oyuncaklara sanki her birini tek tek selamlaması gerekiyormuş gibi sarılmasını izliyordum.

"Hiç ayrılmak istemesinler diye onlara güzel şeyler almaktan çekinmiyorum," diye fısıldadı ve beni yanına çekebilmek için kolunu belime doladı.

Onu bıçaklamak istedim. Çocuklarıma asla sahip olamayacakları mükemmel bir şey verdiği için acı çekmesini izlemek istedim. "Bu biraz abartılı."

"Şikâyet ediyorlar gibi mi görünüyor?" diye sordu ve beni koridora geri götürerek Axel'in odasına bakmamı sağladı; Axel arabalarını rampadan aşağı sürmeye başlamıştı bile. "Ev ödevin var mı, Buddy?" Ryker ona sordu, Axel ona baktı ve küçük yüzünü buruşturdu.

Oğlum ödev yapmayı çok severdi ve daha önce ödev yapmak zorunda olduğu için hayal kırıklığına uğradığını hiç görmemiştim. "Evet," diye cevap verdi Axel.

"On dakika daha ve sonra akşam yemeğinden önce bitirip bitiremeyeceğimize bakacağız."

"Tamam Ryker," diye cıvıldadı Axel mutlu bir şekilde. Gözlerim dikkatsizce yere fırlattığı sırt çantasına gitti ve ağlamak istedim. O anki hayatlarımız için mükemmel bir benzetme gibi görünüyordu.

Düşünülmeden atıldı. "Axe,

konuşmamız gereken-"

"Lütfen bizi eve göndermek zorunda bırakma," diye fısıldadı ve burnum yandı. "Burası harika. Ryker seni kötü adamlardan koruyacak. Kalabilir miyiz?"

Gerçek şu ki, eve gitmek istesem bile bir evimiz *yoktu*. Bizi bekleyen hiçbir şey yoktu, hayatımızı paramparça eden Ryker fırtınasından bizi koruyacak bir sığınak yoktu. Yine de oğlumu fazla bağlanmadan önce uyarmaktan kendimi alamadım. "Bu işler normalde böyle gitmez, tatlım. Sadece gerçekçi olmanı istiyorum. İşler yolunda gitmeyebilir ve hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Ama içeri girdiğimizde Ryker buranın artık bizim de evimiz olduğunu söyledi. Evimiz seni üzüyor. Odanızı gördünüz mü? Eminim o da harikadır!"

"Eminim öyledir," dedim, içinde uyumaya hiç niyetim olmasa da. Ines'in yatağı onunla birlikte kıvrılabileceğim kadar büyük görünüyordu. Onun o odada kalma hayallerini öldürmek içimden gelmiyordu. Kalmayı bu kadar çok isterken ve beni üzen ev zaten gitmişken olmazdı.

Bir yıl sonra bile Chad'in izleri her yerdeydi. Yatak odamıza her girdiğimde kendimi bir mezara girmiş gibi hissediyordum ama bu Ryker'ın çocuklarımı bana karşı kışkırtmak ve sevgilerini kazanmak için eşyaları, oyuncakları ve mobilyaları kullanmasını normalleştirmiyordu. Oğlumun Ryker'ın bizi koruma hikâyesine bu kadar kolay teslim olması, açık bir yaraya sıkılmış karbüratör temizleyicisi gibiydi ve kırılgan benlik duygumu yakıp kül ediyordu. Kendimi başarılı bir bekâr anne olarak görüyordum ve çocuklarıma hiç değilse bir güvenlik hissi verdiğimi düşünüyordum.

Görünüşe göre yanılmışım.

Bu odaları tasarlamak için ne kadar para harcadığını anlamaya bile başlayamadım. Axel oynarken biraz yalnız kalsın diye koridora çıktık ve Ines'in aşağı inmeye hazır olmasını bekledik. "Eğer odanda bir kafes ve zincirler varsa, yemin ederim seni öldürürüm," diye hırladım ona.

"Neden yatak odamızda bir kafes olsun ki?" Böyle bir şey önerdiğim için gerçekten kafası karışmış görünüyordu ve beni içine soktuğu durumu anlamadığı çok açıktı.

"Çünkü burada açıkça bir tutsağım," diye tükürdüm ona. "Bunu yapmak için çocuklarımı bile kullanıyorsun."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, bana bakarken yanağımı okşamak için bir elini uzattı ve mavi gözleri çocukların yokluğunda karardı. Bir an yüz ifadesinde bir şey parladı, sanki karanlık bir yer onu aşağı çekmekle tehdit ediyormuş gibi, ama bir sonraki an bunu üzerinden attı ve gözleri tekrar arzuyla parladı. "Günışığı, seni benim yapmak için bir kafese ihtiyacım yok. Sanırım bunu kanıtladım." Bana dokunduğu gibi aniden beni bıraktı, geri adım attı ve koridora gitmek için döndü. "Hazır olduğunda aşağı gel."

Sadece ben olsaydım, bu asla olmazdı, ama Ines'in acıkmasının an meselesi olduğunu biliyordum ve aç bir dehşet, uğraşmam gereken bir şey değildi.

Duvara yaslandım ve çocukların kendi özel vahalarından çıkmalarını beklerken başımı duvara vurdum.

Bu adamda bir sorun vardı.

***

Yatma zamanı her zaman bir kabustu. Axel'in duşa ihtiyacı vardı. Ines'in banyoya ihtiyacı vardı. Her çocuk kendi yatağında kendi masalını dinlemek isterdi.

Onlarla geçirdiğim kaliteli zamanı ne kadar sevsem de, yatma saatlerinin çakışması pek yardımcı olmadı. Çocuklar akşam yemeğinde pizza yemenin heyecanıyla yemeklerini yiyip sakinleştiklerinde saat çok geç olmuştu.

Dışarıda fazla yemek yemiyorduk, paket servis yapmıyorduk. Et yemediğim için pek çok yemek seçeneği benim için zordu, bu yüzden kendi yemeklerimi pişirmek daha kolay hale geldi. Chad peskataryen değildi ama o olmayınca çocuklar yavaş yavaş benim pişirdiğim her şeyi yemeye başladılar çünkü iki öğün yemek yapmak berbat bir şeydi. En son ne zaman pizza yediklerini bile hatırlamıyordum ve bunun için kendimi çok kötü hissediyordum.

Ebeveyn banyosundaki ek tam banyo sayesinde, ben Ines'i ortak banyolarında yıkarken Axel duş almak için içeri dalmıştı. Yatma vakti rutininin yarıda kesildiğini görmek garip hissettirdi ve Axel pijamalarıyla koridora çıktığında, ben çoktan huysuz bir prensesi küvetten çıkarmış ve saçlarını havluyla kuruluyordum.

"Hikayeni seç!" Axel'e seslendim.

"Tamam!" diye bağırdı ve ben de Ines'e gülümseme isteğime karşı koydum. Prenses geceliğini başının üzerinden çektiğimde bana kaşlarını çattı.

"Pembe!" diye itiraz etti.

"Bulamadım. Bu gece mor olanı alacaksın."

"Pembe!" Ayağını yere vurdu.

"Uh oh! Bu yatma zamanı ejderhası! Yine prensesi mi yedi?" Omuz hizasındaki saçlarını hızla taramak için tarağı elime alarak alay ettim.

"Ejderha yok," diye dudak büktü.

"O zaman öyle davranmayı bırak," dedim gülümseyerek ve Axel'e kitap okumak için onu kollarıma aldım. Normalde önce Ines'e kitap okurdum ama onun yatağına kıvrılıp saklanmaya niyetim olduğu için rutinimizi tersine çevirmek mantıklı geldi.

Axel'in odasına girdiğimde Ryker platformun kenarına tünemiş, Axel'in okuldaki kütüphaneden eve getirdiği en yeni kitaptan bir bölüm okuyordu. Ines'i içeri getirdim ve Ryker'ın okumayı bitirmesini beklerken onu kucağımda sakinleştirici bir şekilde zıplattım. Onu boğmak istesem bile

Hikaye zamanını benden aldığı için. Kendisini çocukların hayatlarının her alanına sokmaya kararlı görünüyordu, sanki onların babasıymış gibi ve bu bana hiç uymuyordu.

Bırakın tamamen yabancı birini, çıktığım bir adamın bile çocuklarıma karşı bu kadar küstah davranmasını kabullenemezdim. Saat daha dokuzdu ve ben şimdiden bir yatağa kıvrılmak istiyordum. Bunun için yatma zamanı rutinini atlatmam gerekiyordu ama bu çocuklarımla geçireceğim zamanı kaybetmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Ryker öne doğru eğildi, Axel'in başının üstünü sıcak bir şekilde öptü ve ona iyi geceler fısıldadı.

"İyi geceler, Kurabiye Canavarı. Bana ihtiyacın olursa seslen," diye mırıldandım, Axel'in alnından öptüm ve Ryker Axel'in kapısını kapatırken Ines'i odasına götürdüm. "Ben sadece onu yerleştirmeye gidiyorum. Biraz zaman alabilir."

Ryker bana sırıtarak "Merak etme," dedi ve odasına girip yatağının battaniyelerini geri çekti. Onunla birlikte içeri girdim, kule raflarından en kısa öykülerinden birini seçerken yorganı üzerimize çektim. Ryker yatağın kenarına tünemişti ve ben kızıma tek boynuzlu atlarla ilgili bir hikâye okurken onun varlığını görmezden gelmeye çalıştım. Kitabı bitirip kapattığımda Ryker elimden aldı ve raftaki yerine koydu.

"Bir süre onunla kalacağım. Burası yeni bir ev ve yeni bir oda," dedim.

"İyi misin, Prenses?" Ryker beni görmezden gelerek sordu.

"Mmm," diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu. Yanağından öpmek için eğildi ve sonra beni belimden yakaladı.

"Ines'e iyi geceler dile, Günışığı," diye emretti.

Onu öptüm ama yataktan çıkmak için hiçbir harekette bulunmadım. Bunun yerine yorganın içine daha da gömüldüm, belimdeki ellerini çekiştirdim ve orada yoklarmış gibi davranmaya karar verdim. Yorganı kolayca geriye attı ve beni yataktan kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı. Ben orada tünemiş ve sessizce öfkelenirken, o uzandı ve Ines'in battaniyelerini düzeltti, onu güzel ve sıkı bir şekilde sıkıştırdı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara Prenses," diye fısıldadı ona.

"İyi geceler," diye mırıldandı o uykulu sesiyle. Bundan memnun görünüyordu, sessizce kapatmak için zaman ayırmasına rağmen kapıdan dışarı adım attı.

"Aptal gibi mi görünüyorum?" diye sordu koridordan ebeveyn yatak odasına doğru yürürken.

"Aradığın cevabın hayır olduğunu tahmin ediyorum," diye karşılık verdim. "Hayır dersem beni indirir misin?"

Tırnaklarımı gömleğinin üzerinden yan tarafına geçirdiğimde homurdandı. Başlangıçta çimdikleyecek bir şey arıyordum ama *hiçbir şey* yoktu.

Adamın kas kütlesinin üzerinde deri bile yok gibiydi. "Yatma vakti geldi," dedi ve büyük yatak odasının kapısını hızla açtı. Axel duş aldığında dehşet içinde dışarı fırlamadığı için korkunç bir şey olmadığını düşünmüştüm. Odadaki leylak rengi vurguları ya da ön taraftaki tuğla dış duvarın beyaza boyanmış olmasını beklemiyordum. Evin yan tarafındaki duvarın tamamı büyük bir pencereydi ve dışarıdaki orman manzarası bana ne kadar izole olduğumuzu hatırlatıyordu. Kapıyı sessizce kapatmak için döndüğünde, odanın tüm beyaz ve siyahının aksine neredeyse gümüş gibi görünen çarşaflı ve yorganlı alçak platform yatağı ilk kez gördüm ve yastıklar da en sevdiğim leylak rengiydi.

"Leylak rengine boyamadığım için özür dilerim. Burada uyurken benim de bazı sınırlarım var," diye homurdandı ve beni omzundan fırlatarak yatağa çarpmama neden oldu.

Kendimi isteyerek yatakta kalacağım bir pozisyona sokmak istemediğim için hızla ayağa fırladım. En azından canavar odada benimle birlikteyken.

Ryker bana, "Yatmak için üstünü değiştirmelisin," diye homurdandı.

"Yorgun değilim," diye yalan söyledim ve kapıya yöneldim. "Ayrıca, bekleyip çocukların bana ihtiyacı olup olmadığını görmek istiyorum." Duvardaki bir panele gitti, bir düğmeye bastı ve hafif bir geri bildirim sesi odayı doldurdu.

"Ses monitörleri," diye homurdandı. "Bu oda ses geçirmez, bu yüzden onlar olmadan onları duyamayız."

"Doğru, ama yine de yorgun değilim," diye tükürdüm ve sonra onun sözlerini değerlendirirken içime bir tereddüt yerleşti. "Odanın tam olarak neden ses yalıtımına ihtiyacı var Hulk?" Sinirlerimi yuttum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona baktım.

Cevap olarak sadece bir kaşını kaldırdı ve sanki sorunun cevaba ihtiyacı yokmuş gibi devam etti.

Kesinlikle bir cevaba ihtiyacı vardı.

"Ines'le yatağa kıvrılmaya çalıştığında yeterince yorgundun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yatak odasının kapısının önünde dururken fazlasıyla tehditkâr görünüyordu. "Git yatmak için hazırlan, yoksa seni tekrar yatağına yatırırım.

böyle. O yoga pantolonuyla rahat uyuyabileceğini sanmıyorum ve muhtemelen spor sütyenini çıkarmak için can attığını biliyorum."

"Kadın konforu anlayışınız endişe verici," diye tısladım, gözlerimi ona dikerek. "Duş almam lazım. Bugün stüdyodan sonra duş alamadım, çünkü *biri* beni toplantı kisvesi altında buraya getirdi ve sonra bir haydut gibi rehin aldı."

"Bir haydut mu?" diye sordu, beni incelerken yaralı kaşlarını kaldırdı. "Evet, aşırı kaslı bir haydut."

"Günışığı, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok ama ben bir sokak serserisi değilim."

"Tabii ki kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, kendini deli gibi hayatıma soktun. Bu normal değil! Neyin var senin?"

Kıkırdadı, başını eğip yere baktı, sonra kaldırdı ve o canlı mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Gölgeler, başını eğiş şekliyle gözünün üzerinde uzanan yara iziyle oynuyordu ve bu yüzden daha tehditkâr görünüyordu. "Eğer yapacaksan git duş al. Yoksa yatağa gidiyoruz."

"Seninle aynı odada uyumak istemiyorum! Evime ve yatağıma gidip yalnız uyumak istiyorum!" Sesimin histerikleşmeye başladığının farkındaydım, boğazımı yakan gözyaşlarımı sonsuza kadar tutamayacağımı biliyordum.

O sabah çocukları için her şeyi yapabilecek bekâr bir dul olarak uyanmıştım. Ryker aniden ortaya çıktığında neye dönüştüğümü bile bilmiyordum ama yine de çocuklarım için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Bu Ryker'ı uykusunda bıçaklamam anlamına gelse bile. Beni incelerken yüzünde beliren gülümseme benim için iyiye işaret değildi.

"Denemeni görmek isterim, Tesoro," diye mırıldandı, bir adım öne çıkarak. Yatak odasının mahremiyetinde, çocuklarımdan ve zarar verebileceği diğer insanlardan uzakta olduğumuzda geri çekilmeyi reddederek yerimde durdum.

"Neyi deneyeyim?" Masumca sordum.

"Sana karşı sabırlı olmaya çalışıyorum, ama beni bıçaklamaya çalışırsan bu pencereden dışarı çıkacak. Şimdi sana son kez duş almanı söyleyeceğim. Eğer o küçük tatlı kıçın otuz saniye içinde banyoya girmezse seni soyacağım ve çıplak uyuyacaksın." Bizim hakkımızda ve hayatlarımız hakkında bu kadar çok şey bildiğini, tam o anda onu öldürmeyi düşündüğümü bilecek kadar beni iyi tanıdığını düşünmek istemiyordum. Sonraki sözleri de beni ne kadar iyi tanıdığını doğruluyordu.

Kafamın içinde dolaşan düşünceler. "Benden saklayabileceğin hiçbir sırrın yok."

"Sabah duş alırım," diye mırıldandım ve ayağa kalkıp elimi tutmadan önce inledi. Tutuşuna karşı koymamaya çalışırken beni banyoya götürdü, ama duşu açmak için uzandığında doğal geldi. Koyu gri fayanslı duvarları, kocaman, beyaz derin küvet ve makyaj masasıyla büyük bir alandı. Modern lüks, tavan pencerelerinde küçük endüstriyel dokunuşlar ve ikinci katın tüm tavanı boyunca uzanan doğal ahşap kirişler.

"Bu gece duş alacaksın. Üzerinde yoga teriyle yatağa girmeyi sevmiyorsun," dedi ve ben de ters ters baktım.

"Sen yakınlardayken kıyafetlerimi çıkarmayacağım, seni dev köfte!" Bunun üzerine kıkırdadı ama beni belimden yakaladı ve kendisiyle birlikte duş spreyinin içine çekti. Çığlık attım, sıcak su beni boğulmuş bir fare gibi ıslattı ve duşun karşı köşesine kaçtım.

Hâlâ kıkırdarken başını arkaya eğdi ve parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirerek yüzündeki dağınık parçaları taradı. Gözlerindeki bakış ve yere bakmak için yüzünü eğdiğinde başından damlayan su neredeyse kalbimi kırıyordu, var olabileceğini hiç düşünmediğim kadar kırılmış bir adam görüyordum.

Ağzını açtığında göğsümde çınlayan sempatiyi mahvetti. "Kedilerin suyu sevmediğini duymuştum."

"Bu bir amcık göndermesi miydi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Bir kahkaha attı. Bu kadar korkutucu biri için onun bu kadar sık gülmesini beklemezdim. "Hayır, Günışığı. Bu bir amcık göndermesi değildi," dedi ve ben buna cevap verme zahmetine girmeyince ellerini gömleğinin düğmelerine götürdü.

"Ne yapıyorsun?" Her seferinde bir düğmesini açarken iri gözlerle sordum. Göğsünün pürüzsüz genişliği yavaş yavaş ortaya çıkıyor, vücudundaki her kasın kışkırtıcı çizgileri görüşümü dolduruyordu. Gömleğini pantolonundan çekiştirerek çıkardı ve son birkaç düğmeyi de çözdü. Panik beynime hücum etse de başka tarafa bakamadım.

Bu kadar çok karın kasına sahip olmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum ama artık resmileşmişti. Sekiz tane vardı. Gömleğini omuzlarından sıyırıp ayakta duran devasa duşun köşesine fırlattığında, gözlerim göğüs uçlarına saplanmış halterlerin gümüş ışıltısına takıldı. Ön kolunda gördüğüm kabile kurt dövmesi göğsüne kadar devam ediyordu,

Göğüs ucunun üzerinde durmadan önce köprücük kemiğinin üzerinde kıvrılıyordu. Yüzünü bana döndüğünde sırtındaki mürekkebi ve kürek kemiklerinin arasına yerleşip kalçalarına kadar uzanan meleği iyice görebildim. Kendini suçlu ilan etmiş bir adamın melek dövmesi yaptırması bana tuhaf gelmişti ama pantolonunu bacaklarından aşağı indirdiğinde hiç umursamadım.

Erkek gibi kabarık bir poposu vardı ama onu örten boxer külotuna rağmen, poposunun da geri kalanı gibi kaslarla dolu olduğunu görebiliyordum. Kalçaları kumaşı zorluyor ve sınırlarına kadar geriyordu. "Sanırım bedenini büyütmen gerekiyor koca oğlan," diye sinirli sinirli güldüm. "Lütfen üzerinde kalsın."

"Sorun nedir, Tesoro? Çok hoşuna giden küçük striptiz gösterisine devam etmemi istemiyor musun?"

Utançtan yüzüm kızarmıştı ama izlediğimi fark etmesine şaşırmamıştım. Hiç de kurnazca davranmamıştım. "Siktir git, köfte. Umarım orada kalırsın."

Arkasını döndü, duşun diğer tarafından bana baktı, aradaki boşluğu kapatmadan önce ellerini uzatarak beni duvara hapsetti ve bana doğru eğildi. Üzerimde gezinirken çok uzun görünüyordu ve duvara doğru büzülmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Seni sikmeyi çok isterim Calla," diye fısıldadı. "Ama ilk kez içine girdiğimde iyi ve hazır olmanı istiyorum." Sert sesi derinleşti ve yüzümdeki göğüs kaslarına ya da aniden düşünmeden edemediğim meme ucu piercinglerine bakmamaya çalıştım.

"Lütfen bana delinen tek şeyin bu olduğunu söyle," diye ağzımdan kaçırdım, kelimeleri söylerken gözlerim şok içinde açıldı.

Kıkırdadı ama konuşmadı. Dehşetim arttı, çünkü deriden çok metal olan aletlerin oldukça ürkütücü resimlerini görmüştüm. "Sikimi görmek mi istiyorsun?"

"Hayır! Hayır! Kesinlikle hayır. Sadece bir tür canavar olmadığına dair güvence istedim. Bilirsin, kadın nüfusunun geri kalanı için." Kızardım ve duvarın içinde eriyip gitmeyi diledim. Adamın sahip olduğu tüm bu yoğunluğun ne olduğunu ve neden beni aptal gibi davrandırdığını anlamıyordum, ama bana sabitlenme biçiminde çok doğal olmayan bir şey vardı.

Sanki dünyada başka kimse yoktu ve önemli olan tek kişi bendim. Daha önce hiç kimse bana bu kadar yakın ilgi göstermemişti ve bu beni bocalıyormuşum gibi hissettirdi, şok içindeydim, sadece kızmam gerekirken nutkum tutulmuştu.

"Delindiğim tek yer orası değil," diye itiraf etti, dudaklarını şefkatle alnıma bastırarak. "Ama söz veriyorum bir canavar değil. En azından piercing yüzünden değil," dedi ve sonra geri adım atıp duştan çıktı. "Sana giyecek bir şeyler alıp tezgâhın üzerine bırakacağım, sonra da duş alman için seni yalnız bırakacağım."

Ve öylece gitmişti ve beni muhtemelen aletinin nasıl bir canavar *olduğunu* bilmek istemediğim hissiyle baş başa bırakmıştı.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

***

Onu
öldürecektim.

Bu kesindi.

Yatarken giymem için ne seçeceğini düşünmemiştim ama omuz silktiğim leylak rengi kombinezonun gardırobumda olmadığını biliyordum.

Sütyen yok.

İç çamaşırı yok.

Uykusunda boğulsun diye geceliği boğazına sokmazsam şanslı sayılırdı, ama hal böyleyken giymem gereken *tek şey* buydu. Dolaba ulaşmak için yatak odasından geçmem gerekiyordu.

Kalçalarım bu şey için çok kalındı ve kıçım müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyordu. Yoga vücudumu sıkılaştırmak için harikaydı ama bazı bölgelerim daha da kaslandı ve asla kaybolmadı. Bacaklarım gövdemin gerektirdiğinden daha uzundu, ama bu sayede kazanmış olabileceğim uzunluğu, kombinezonun kıçımın üzerinde esneme şekli yüzünden kaybettim.

Diş macunumu tükürdüm, ağzımı çalkaladım ve saçlarımı at kuyruğundan aşağı çektim. Yatakla ilgili hiçbir şey yapmak istememiştim ama şimdi çaresizce o battaniyeyi örtünmek için kullanmak istiyordum. Dolaba doğru koşmaya kararlıydım, banyo kapısını açıp diğer kapıya doğru fırlamadan önce derin bir nefes aldım.

Ryker yüzünü buruşturarak yataktan fırladı ve beni belimden kavrayıp vücuduna çekti. Giydiği tek şey yeni bir çift boxer külottu ve tüm o kasları sırtımdaki derinin çoğuna bastırarak, kombinezonun aşağıya indiği yerde ortaya çıkardı. "Ryker!" Beni yerden kaldırıp yatağa götürmek için döndüğünde bacaklarımı tekmeleyerek çığlık attım. "Hayır!"

"Rahatla, Tesoro. Benimle güvendesin."

"Yalancı!" Tısladım ve beni sırtüstü yatırıp üzerimde sürünmeden önce yüzüstü yatağa bıraktı. Kalçaları ve kolları beni her iki yanımdan hapsederken donup kaldım ve nefes nefese ona baktım. "Bunu giymemi isteyip beni yatağa yatıramazsın. Bırak üstümü değiştireyim."

"Hayır," diye homurdandı. "Bu senin en sevdiğin renk ve tenine çok yakışıyor. Peri gibi bir şeye benziyorsun."

Ona ters ters baktım ama etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bunun yerine beni yanıma yuvarladı ve göğsüne doğru çekti. Devasa kolları beni sardı ve ben onları kalçalarımla karşılaştırmayı düşündüm. Onun kollarının daha büyük olduğundan oldukça emindim.

Kalçalarından biri bacaklarımı sararak beni sıkıca sabitledi ve kıçımdaki devasa çıkıntıyı ya da sanki lanet olası bir vücut yastığıymışım gibi davrandığı gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

"Uyu, Tesoro."

"Bana öylece söyleyemezsin-" "Az önce yaptım," diye esnedi.

Dudaklarımı büzdüm ama sustum, tamamen uyuyana kadar beklemek ve sonra gizlice kaçmak niyetindeydim.

Ama bunun için çok çabuk uykuya daldım. Vücudu bana karşı bir fırın gibiydi, beni vücudumun bir aptal gibi güvende hissettiği rahat ve sıcak bir yere götürüyordu.

On üç

Ryker

Yatağımdan hiç ayrılmak istemedim. Calla hâlâ bana sarılmıştı, göğsüme ve kalçalarıma sımsıkı ve sıcacık sokulmuştu, tam da olması gerektiği yerdeydi. Gecenin karanlığında geceliği yukarı sıyrılıp çıplak poposunu kasıklarıma bastırdı ve ben sertleşmiş aletimi ona sürtme isteğime zorlukla karşı koydum. Nefes alış verişi uykunun sabit ritmiyle düşüyordu ve önceki gün Günışığım için zor bir gün olmuştu. Kollarımda ilk kez bu kadar huzurlu bir şekilde dinlenirken onu rahatsız edemezdim.

Son bir yıl içinde uykusunun nasıl göründüğünü, beyni sustuğunda ve rüyalar dünyasında kaybolduğunda nasıl hissettiğini bilecek kadar çok kez onu izledim. Onu rahatsız etmeyen ya da korkutmayan rüyalar. Günışığım için uyku huzurlu bir inzivaya benziyordu. Bir gün önce kıl payı kurtulduğum öfkeli cehennem kedisinden eser yoktu.

Tatlı. Yumuşak.

Benimkini.

Ama Axel'in kalkıp yataktan çıkma sesi beni çağırıyordu ve güneş çoktan karartma perdelerinin ve pencereyi örten perdelerin kenarlarından parlamaya başlamıştı. "Calla, kalkmam gerek," diye fısıldadım, platin rengi saçlarını yüzünden geriye doğru tararken.

Şikayet edercesine inledi, benden uzaklaştı ve uykulu bir şekilde mırıldandı. "Çok sıcak," diye mırıldanarak boğazımdan boğuk bir kıkırdama çıkardı.

Vücut ısım hala yatağı ısıtırken bile, ondan uzaklaştığımda uykusunda beni takip etmek için döndü ve yüzündeki küçük çarpık gülümsemeyi gördüğümde onu terk etmek daha da zorlaştı. Gözleri kapalıydı, hala ne olup bittiğini bilmediği o yerde kaybolmuştu.

Ama yine de kendimi gitmeye zorladım çünkü onun uykuya, Axel'in de yemeğe ihtiyacı vardı.

Üzerine eğildim ve uzun zamandır yaptığım gibi ona baktım. Tek fark, bu sefer ona korkmadan dokunabiliyordum. Eğer uyanırsa, bu dünyanın sonu olmazdı. Çocuklar uyanmadan ya da komşular sokağın aşağısına park ettiğim arabamı merak etmeden önce evden gizlice çıkmam gerekmiyordu.

Calla yine uykusunda mırıldandı ve ben ona gülümsedim. "Uyumaya devam et, Günışığı," diye fısıldadım, dudaklarımı dudaklarına değdirmek için öne doğru eğildim. Uykulu haliyle bana doğru eğildi ve kısa bir iniltiyle verdiğim şeyi aldı. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde hissettiğim duygu, sistemime yapılan en güçlü atış gibiydi ve onu terk etmek zorunda kalmak beni öldürüyordu. Daha fazlasını istiyordum, ağzımın onunkine ilk değdiği an, bana vermek zorunda olduğu her şeyi arzulamama neden olan bir alaydan başka bir şey değildi.

Yakında hepsine sahip olacaktım ama o anda değil. Yarı bilinçli haliyle teklif edeceğini bildiğim şeyi kabul edemezdim. İlk seferimiz oğlu uyanık ve evde dolaşırken ve o yarı uykudayken olmayacaktı, böylece aklı başına geldiğinde beni suçlayabilecekti.

Sonunda ilk kez benim olanı aldığımda tamamen farkında olacaktı.

Odadaki soğuğa karşı koymak için onu tekrar yatırdım ve oğlumu beslemek için eşofmanlarımı giydim.

***

Her iki çocuğu da kaldırdıktan ve kahvaltı için onlara Fransız tostu yaptıktan sonra dışarı çıktık. Gün ısınmaya başlamıştı ve ben de onların güzel havanın tadını çıkarmalarını istiyordum. Axel'in okulunu arayıp o gün okula gelemeyeceğini söyledikten sonra Calla'yı uyandırmak içimden gelmedi. Kendisini ve çocukları telaşlı sabahlarına hazırlamak için her zaman sabahın köründe kalkardı ve hafta sonları bile sabah yogası öğretebilmek için çocukları babasına götürmek zorundaydı. Bir kez olsun uyumayı hak etmişti.

Çocukları onun izni olmadan evden çıkarırsam onun gazabına uğramak istemezdim. Bu yüzden ona bir not yazdım ve komodinin üzerine yapıştırdım, sonra Axel'in giyinmesine izin verdim. Ines'in geceliğinin altına bir pantolon giydirdik ve başına da bir prenses elbisesi geçirdik.

Henüz üstünü değiştirirken rahattım. Niyetim ne kadar saf olursa olsun, söz konusu çocuklar olduğunda, onlara yabancı olduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Calla'ya onlara karşı davranışımı sorgulaması için herhangi bir sebep veremezdim.

Zamanla, bir çocuğa yan gözle bakan herkesi öldürebileceğimi öğrenecekti ama önce hepsine beni tanıma şansı vermeliydim. Evin arka tarafına gitmek için koridordan geçerken Axel mutlu bir şekilde zıplıyor, önceki geceden kalan tüm enerjisi yüzeye çıkıyordu. Ines elinde yeni bebeklerinden birini taşıyordu, tesadüfen araba koltuklarında alıştırma yaptığım bebeklerden biriydi ve zavallı şey sürüklenirken kıkırdadım yere bıraktı. Ama onu taşımaya kararlıydı, *o* bebek olması gerektiğine kararlıydı, ben ise ellerimde bir battaniye ve iki bebek daha taşıyordum.

Axel heyecanla bağırarak havuz odasına açılan kapıyı açtı. Cam tavan ve cam panelli duvarlar sayesinde güneş pencerelerden içeri giriyor ama havuzu yıl boyunca ısıtabiliyordum. Ve yazın biraz temiz hava almak istersem, duvarlardan biri buna da uyum sağlamak için açılıyordu. "Bu çılgınlık!" Axel bağırdı.

Ines pek emin görünmüyordu, küçük yüzü hoşnutsuzluk içinde kıvrılıyordu. Calla'nın geçen yıl onu arka bahçedeki küçük havuza sokmaya çalışmasını izlemiştim ve yüzdürücülerle bile Ines'in pek hoşuna gitmemişti.

Aslında, kanlı bir cinayet çığlığı atmıştı.

Neredeyse bir yaş büyük olmasının, bana yeterince güvendiğinde avantajımıza olacağını umuyordum. "Buraya annen ya da ben olmadan girmeyeceksin, anladın mı?" Axel'e tüm ciddiyetimle sordum. "Yüzme gözetim altında. Hatta o kapının kilitli olduğundan emin olacağım."

"Seni anlıyorum," dedi ve bunun beni ciddiye yakın bir şekilde duyduğu ilk an olduğunu fark ettim.

Beni tanıyan çoğu insan ciddi olmamayı bilmediğimi, mizah yapmadığımı ya da hak eden birine eziyet ettiğimde duyduğum neşeden başka bir şey hissetmediğimi söylerdi. Ama gerçekte, hayatımın çoğunu sahip olamadığım ya da benden alınan şeylerin yasını tutarak geçirmiştim.

Calla'ya kadar.

Ve son olarak, onun ve çocukların burada benimle birlikte olması beni hayata döndürdü. Bana gülebileceğimi, kadınımla şakalaşabileceğimi ve her saniyenin tadını çıkarabileceğimi hatırlattı.

Tekrar hissedebildiğimi.

Dış kapıya varır varmaz Axel futbol ağını gördü ve kapıyı açıp dışarı koştu. "Sporu sevdiğini duydum." Ona gülümsedim.

Annesininkine çok benzeyen açık teni yanmasın diye Ines'i evin yakınına ve gölgeye yerleştirdim, narin eli yıllar önce ağabeyinin yaptığı gibi yara izime sürtünmek için uzandığında ona gülümsedim.

Axel'e döndüğümde, burnunu konsantrasyonla kırıştırarak merakla bana baktı. Sanki ilk tanıştığımız günü hatırlıyordu ama hafızasının silik kenarlarını tam olarak kavrayamıyordu. Evin karşısındaki çöp kutusundan birkaç futbol topu almak için döndüm. Ben Axel'e bir top atarken Ines oyuncak bebekleriyle mutlu bir şekilde oturmuş, hiç umursamadan çoğunlukla hayali bir dilde gevezelik ediyordu.

"Bu yarayı nereden aldın?" Axel topu yakalayıp ayaklarının dibine bırakırken sordu, topu ayağının altında ileri geri kaydırdı.

"Hepimiz bizi korumak için her şeyini verecek bir anneye sahip olacak kadar şanslı değiliz," dedim ve dudaklarını büzdüm. Tıpkı annesi gibi, muğlak ifadelerimi anlamaya çalışırken merak onu yiyip bitirecekti. Ama belirlediğim geçici sınıra saygı duyarak başka bir soru sormadı.

Çocukluğum ona yasaktı. En azından o büyüyene kadar.

Kaleye doğru adım attım, bana güldüğünde ona baktım. "Bu hiç adil değil! Neredeyse tüm kaleyi kaplıyorsun!" Bir o yana bir bu yana bakarken, kesin bir boşluk eksikliği olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Bence daha büyük bir hedefe ihtiyacımız var," dedim.

Ben dışarı çıkarken Ines kıkırdadı ve Axel topu bana doğru atınca topu aldı. Topa ileri geri vurmak kadar basit bir şey yapmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Bayıldım.

Axel'in sohbet ederken ve bana okuldaki arkadaşları hakkında her şeyi anlatırken gülümsemesine bayılıyordum. Onları zaten biliyordum, ama bir şekilde bilginin ondan gelmesi çok daha anlamlıydı.

On dört

Calla

Uyanmam yavaş oldu, battaniyenin altındaki sıcaklık yataktan kalkmamı gerektirmeyecek kadar rahat hissettiriyordu. Yastık hatırladığımdan daha rahattı, benim için özel olarak yapılmıştı ve bulunması imkânsız gibi görünüyordu.

Gözlerim nihayet açıldığında, önceki günün anıları üzerime çöktüğünde aniden irkildim. Kaburgalarıma dolanan kombinezonu panikle aşağı ittim ve odaya baktım.

Boş oda.

Işık, büyük penceredeki panjurların kenarlarındaki boşluklardan içeri girmeye çalışıyordu ve içimi dehşet kaplarken battaniyeleri üzerimden attım.

Çocuklar.

Ryker gitmişti ve çocuklarım evdeydi. Ben ise onun yatağında bir aptal gibi tek başıma uyuyordum.

Yatak odasının kapısını fırlatıp açarak odalarına koştum ve yataklarını boş bulunca göğsümü tuttum.

Onları bile hazırlamışlardı, her şeyi bir gece önce geldiğimizdeki gibi tertemiz bırakmışlardı. "Axel!" Bağırdım, döndüm ve koridorda hızla ilerledim. Çatı katının köşelerini döndüm, aceleyle merdivenlerin tepesindeki kapıyı açmaya çalışırken zorlandım. Üzerine tırmanmayı düşündüm ama sonunda açıldı. Merdivenlerden hızla indim. Merdiven boşluğundan oturma odasının boş olduğunu görebiliyordum ve ben hızla aşağı inip alttaki kapıdan daha etkili bir şekilde geçerken ev sessizdi.

"Axel!" Tuğla duvarın etrafından dolanıp mutfağa ve yemek odasına bakarak tekrarladım. Çocukların ve Ryker'ın ayakkabıları, dün akşam yemeğe oturduğumuzda girişte bıraktıkları yerde yoktu.

pizza yemek. "Ryker!" Çığlık attım, döndüm ve garaja açılan kapıya doğru uçtum.

Ayaklarım fayans zemine çarpıyor, panikle aldığım nefeslerin sesiyle birlikte yankılanıyordu. Onu öldürecektim. Çocuklarımı alırsa onu yavaşça öldürür ve acı çekmesini sağlardım.

Garaj boştu ama üç araba da bıraktığımız yerde duruyordu. Koridorun ilerisinde, birinin açık bıraktığı kapıdan bir kahkaha sesi geldi ve kalbim boğazımda, kapıya doğru koştum.

İyi olmak zorundaydılar. Onlara bir şey olursa asla hayatta kalamazdım.

Kapıyı iterek sonuna kadar açtığımda onları camla çevrili havuzun dışında gördüm. Ines'in küçük sarışın kafası neredeyse cama değecekti, oyuncak bebeklerinden birini mutlulukla havada sallıyordu. Ryker Axel'i kucağına aldı, başının üzerinde salladı ve kollarındaki tüm kasları kullanarak onu bahçede koşarken uçabilecekmiş gibi orada tuttu ve Axel histerik bir şekilde güldü.

Sikeyim.

Dehşetim kaçtı, bıraktığı boşluğu anında öfke doldurdu.

Sadece oğlumun okulda olması gerekmiyordu, Ryker gereksiz yere ödümü koparmıştı. Birinin, boş bir eve uyandığımda çocuklarımın, yoluna çıkan insanları ortadan kaldıran, kendini suçlu ilan etmiş biriyle gitmiş olmasının bana ne yapacağını düşünmeyecek kadar kalın kafalı olabileceğine inanamıyordum.

Ayaklarımı yere vurarak havuz alanına doğru hışımla ilerledim. Kapıyı açtığım anda üç göz de bana çevrildi ve Ines mutlu bir şekilde cıvıldadı. "Prenses anne," dedi beni göstererek ve giydiğim tek şeyin hala kombinezon olduğunu fark ettim.

Çocuklarımın tehlikede olduğunu düşündüğümde bu en son endişem olmuştu ama Ryker'ın gözlerinin mavi alevlere dönüşürken benimkiler üzerinde daralması neredeyse bu aciliyeti tekrar düşünmeme neden oluyordu. Axel'in ayakları yere değene kadar sırtından aşağı kaymasına izin verdi.

Bakışlarım dinmeyince Ryker bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi. Axel'in başını kısa bir süre okşadı, başıyla beni havuz odasına doğru işaret etti ve ben de onu takip ettim. Axel bana sanki patlayacakmışım gibi bakıyordu ve bunu engelleyen tek şey çocukların önünde fazla bir şey söyleyememdi.

Onları korkutmayacak ne söyleyebilirim ki?

Ryker kapıyı kapattığında, tereddütlü bir ses tonuyla fısıldadı. "Calla-"

"Bunu bana bir daha asla yapma," diye homurdandım. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Çocuklarımı alıp almadığını merak etmek zorunda kalmak? Ödümü kopardın!" Boğazım kendi kendine kapanma tehlikesi geçirirken gözlerim yanıyordu.

"Komodinin üzerine bir not bıraktım," diye açıkladı.

"Geç olduğunu fark ettiğimde ilk işim komodine bakmak mı oldu sanıyorsun Ryker? Tek umursadığım çocuklarıma ulaşmak ve onlara zarar vermediğinden emin olmaktı." Sesim çatallaştı ve boğazımı iyice tıkayan duyguyu temizlemek için yutkundum.

"Onlara asla zarar vermem Tesoro," diye mırıldandı ama sesi sertleşti. Yavaş yavaş, kızgınlık ve hayal kırıklığı yüzünü kapladı.

"Doğru. Eve gitmeme izin vermeyen adama tamamen güvenebilirim," diye alay ettim ve çocuklarımın yanına gitmek için ona ve yoğun bakışlarına sırtımı döndüm. Axel, Ines'i camdan uzaklaştırmaya çalışmış, ona topa vurmayı öğreterek eğlendirmişti. İkisi de tartışmamızı dikkatle görmezden geldi.

Kapıya doğru bir adım attım, Ryker arkamdan homurdandığında irkilerek durdum. Eli ensemi kavradı ve beni kendisine döndürmek için ön kolunun tüm gücünü kullandı. Bedenim onunkiyle aynı hizaya geldiğinde ve dudakları dudaklarıma yapıştığında ona bakarak inledim.

İtiraz ederek göğsünü ittim ama eli ensemde durdu ve beni tam istediği yerde tuttu. Ama öpücüğü zorlamadı, sadece dudaklarını benimkilere basitçe, iffetli bir şekilde bastırdı ve ben iç çekerken bana bakacak kadar uzaklaştı. Sahiplenici görüntüsü ve boynumu sıkıca tutması, merkezimde ısı birikmesine neden olmamalıydı. Ama öyle oldu ve bu yüzden ondan daha da nefret ettim. "Sakın benden uzaklaşayım deme, Günışığım," diye fısıldadı. "Çekip gitmeni izlediğim çok uzun yıllarım oldu. O zaman bitti. Beni anlıyor musun?"

Ona ters ters baktım, tüm vahşiliği karşısında nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı. "Bırak beni," dedim. "Çocukları korkutacaksın."

"Bana korkmuş gibi görünmüyorlar," diye kıkırdadı, omzumun üzerinden bakarak. Boynumu kontrol etme şekliyle, onları kendim görmek için zar zor dönebildim. Taşaklarına diz çökme isteğime direnerek ona ters ters bakmakla yetindim. "Ben sadece onları güvende ve mutlu tutmak istiyorum. Bana bunu veremez misin?" I diye sordum, arkama bakarak küçük bir görüntü yakalayabildim.

Ryker'ın bakışlarımı takip ederken başını çevirdiğini hissettim. Kendini dengelemek için derin bir nefes alırken burun delikleri alevlendi. "Bana şu anda güvende ya da mutlu görünmediklerini söyle. Senden gelen pek çok şeye tahammül edebilirim, ama kabul etmeyeceğim şey sahtekârlıktır. Birbirimize karşı her zaman dürüst olacağız, Günışığı."

Yutkundum ve başımı sallayarak onayladım. Beni kontrol etmeye çalışan adama rağmen futbol oynayan ve her saniyesini seven çocuklarımın görüntüsü karşısında yalan söylemeyi kendime yediremiyordum.

"O çocuklara asla zarar vermeyeceğim. Bunu anlaman gerek." Konuşmaya başladım, parmağını dudaklarıma dokundurunca durdum. "Ama seni korkuttuğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi." Kelimeler içimde kayboldu, gözlerindeki gerçek pişmanlık bakışı nefesimi kesti.

"Ne?" Fısıldadım, tamamen hatalı olsa bile Chad'den herhangi bir konuda özür dilemek için ne kadar uğraşmak zorunda kaldığımı hatırladım. Bütün erkeklerin hatalarını kabullenmekten aciz olduğunu düşünürdüm.

"Özür dilerim. Seni bir daha böyle korkutmayacağım. Bir dahaki sefere seni uyandırıp söylerim. Çok huzurlu görünüyordun ve uykuya ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Özrüne cevap vermek yerine "Okulda olması gerekiyor," dedim. Teşekkür etmek istiyordum ama henüz kelimeleri bulacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Bir gün kaçırmak onu öldürmez, Günışığı. Okulu aradım ve Müdür taşınma nedeniyle alışmak için bir güne ihtiyacı olduğunu anladı. Her şey halledildi, sen git çocuklara günaydın de, ben de sana kahvaltı hazırlayayım." Eğildi, dudaklarıma bir kez daha dokundu ve ben daha önce yatakta yarı uykudayken beni öptüğünü hayal meyal hatırladım. Gece benden kolayca faydalanabilirdi.

Ama yapmamıştı ve sanırım bunun için söylenecek bir şey olmalıydı.

Kafamın içinde inledim. Stockholm Sendromu yaşıyor gibiydim. Beni esir alan kişiye minnettardım çünkü henüz bana tecavüz etmemişti. "Aç değilim," diye fısıldadım o çekildiğinde.

Yoluna devam ederken beni görmezden geldi. "Bir daha düşündüm de," diye mırıldandı duvarda asılı saate bakarak. "Öğle yemeği hazırlayacağım."

"Ryker! Aç değilim," dedim.

"Yemek yemelisin. Gücüne ihtiyacın olacak," dedi ve beni havuz odasında debelenirken bırakıp gitti. Gücüme ne için ihtiyacım olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Kapıyı iterek açıp çocuklara parlak bir gülümseme verirken, gördüklerini ve babaları olmayan bir adamı öpmem hakkında ne düşünebileceklerini düşünmemeye çalıştım.

"Anne, 'yker benim babam mı?" Ben dışarı çıkarken Ines sordu. Yüzüm kızardı ve Axel bile yüzümdeki dehşet dolu ifadeye güldü. Baba kelimesini bu kadar rahat kullanmasını beklemezdim, hele bu kadar kısa sürede, ama Ryker Axel'e önemli olduğunu göstermek için Chad'in hayatının son bir yılında yaptığından daha fazlasını yapmıştı.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Tanrı yardımcım olsun.

***

Ryker ocakta makarna ve peynirden oluşan hızlı bir öğle yemeği hazırladı. Gurme bir yemek olmayabilirdi ama kutudan çıkmamıştı, etsizdi ve Chad'in çocukları beslemek için harcadığı çabadan daha fazlasını gerektiriyordu. İki erkeği bu kadar zahmetsizce karşılaştırıyor gibi görünmek hoşuma gitmiyordu ve bu durum kocama olumlu yansımıyordu.

Kaçırılma dışında, her neyse.

Öğle yemeğinden sonra Ines hemen uykuya dalmak için huysuzlandı, ben de onu yatırmak için yukarı çıkardım. Hikayesinin yarısında uykuya dalması sadece birkaç dakika sürdü, prenses şatosundaki yatağına rahatça yerleşti, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve Axel'in yarın okuldan geri kalmamak için okuması gerektiğini bildiği şeyleri yapmak üzere yerleştiği odasına baktım. Altı yaşından çok daha büyükmüş gibi davranan sorumluluk sahibi oğlum. "İyi misin, Kurabiye Canavarı?" Ona sordum.

"Evet anne," diye fısıldadı, yatağına uzanmış ve yıllardır uyumayan bir çocuğa göre uykulu görünüyordu. Bunu son iki günün heyecanına ve Ryker'ın ben uyanmadan önce saatlerdir onlarla birlikte dışarıda oynamasına bağlıyordum. En son ne zaman bu kadar uzun ya da zor uyuduğumu hatırlamıyordum. "Ryker duş alacağını söyledi."

"Tamam bebeğim," dedim ve uyuyakalırsa diye kapısını kapattım. İkisinin de programın dışına çıkmasını istemiyordum ama Axel'in ertesi gün okula zombi gibi dönmesini de istemiyordum.

Merdivenlerden inmeyi düşündüm. İki çocuğu da alıp Ryker'ın dikkati dağılmışken dışarı çıkmayı düşündüm ama kreşin kapısını açıp pencereden ön kapıya göz attığımda kapalıydı. Beklediğim gibi kulübede bir güvenlik görevlisi oturuyordu ve hayal kırıklığı içinde iç çektim.

En azından orada biri olduğu sürece kaçmak mümkün olmayacaktı ve bu da kapıyı açabileceğimi varsayıyordu. Kendimi dengede tutarken düzensiz bir nefes aldım. Sadece doğru anı beklememiz gerekiyordu.

Aşağı inmek yerine ana yatak odasına gittim ve bir kazak almak için dolaba gizlice girmeyi umdum. Ines beni sersemlettikten hemen sonra öğle yemeği için içeri girdiğimizde kıyafetlerimi değiştirmiştim ama depoda her zaman hafif bir soğukluk var gibiydi.

"Üşürsen kaloriferi açabilirim," diye homurdandı Ryker, gizlice geçmeye çalıştığımda, beni o kadar korkuttu ki sıçradım. Onun kadar büyük bir adam saklanmamalıydı, hareket ettiğinde bu kadar sessiz olmamalıydı, ama sanki bir yırtıcı hayvan, gölgelerde saklanan bir panter gibiydi.

Ona bakmak için döndüğümde tişörtünü başından sıyırdı, yine kendi çıplaklığıyla fazlasıyla rahat görünüyordu. Onu suçlayamazdım, gerçekten. Böyle bir vücudu sergilemedikten sonra ne anlamı vardı ki?

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Kazakları ve battaniyeleri severim."

"Biliyorum. Kanepenin içine yerleştirilmiş depoda battaniyeler var. Minderler kalkıyor ve altında da örtülerinizi sıkıştırdıkları bir panel var."

Başımı salladım ve yumuşak bir "teşekkür ederim" mırıldandım.

Elleri eşofmanına giderken kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Sunshine?"

Ayaklarımı gergin bir şekilde sürüyerek omuz silktim. Bu konuşmayı başlatmanın neden bu kadar zor geldiğini, neden mantıksız bir istekmiş gibi hissettirdiğini bilmiyordum ama değildi. O delicesine sahiplenici, dik kafalı beyninde ne iddia ederse etsin, onlar *benim* çocuklarımdı. Onun değillerdi.

"Bu sabah olanların bir daha asla yaşanmamasını sağlamanı istiyorum. Onlarla gidemezsin. Onları bensiz bir yere götüremezsin. Eğer onlara bir şey olursa-"

"Seni endişelendirdiğim için üzgün olduğumu zaten söyledim Tesoro. İzniniz olmadan onları mülkten çıkarmayacağım, ancak üzerinde çalışmanız gerekiyor

Dizginleri gevşetiyorum. Eninde sonunda onlarla yalnız kalacağım. Axe'ı okula götüreceğim ve çalışmak zorunda kalırsam Ines'i babana götüreceğim. Artık her şeyi tek başına yapman için bir neden yok."

"Bunun için hazır değilim," diye itiraz ettim.

"Biliyorum, ama oraya ulaşmak için çalışmanız gerekiyor. Biraz sabırlı olacağım ama üçünüzün de burada benimle olması için uzun süre bekledim. Yeni rutinimize alışmak için daha fazla beklemeyeceğim."

Döndü, söyleyeceğini söyledikten ve bundan hoşlanmayacağımı anladıktan sonra yapmaya çok eğilimli göründüğü gibi banyoya yöneldi. "Neden bir melek?" Sırtındaki dövmeye bakarak sordum. Birden çok önemli göründü, sanki bulmacanın parçalarını barındırıyordu ve beni duvara yapıştıran adamı neyin yönlendirdiğini anlamak için ona ihtiyacım vardı.

O deliydi. Kırılmıştı. Komikti. Çocuklarımla arası çok iyiydi.

Ama gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun sadece dikkatle kontrol edilmiş bir parçasını gördüğümü hissediyordum, sanki yapbozun geri kalanı bana gösterdiğinden daha korkunçtu.

"Birini kaybeden tek kişi sen değilsin Calla," diye mırıldandı, kısa bir süreliğine bana döndü ve o acı yine gözlerini doldurdu. O kadar güçlü, o kadar kırılmıştı ki ne yaptığımı anlamadan ona doğru bir adım attım.

"Kimdi o?" diye sordum ve kalbimin acıyla sıkışmasından nefret ettim. Kıskanç olmak istemiyordum. Kıskançlık önemsediğim, adama duyduğum nefretin altında bir yerlerde merhamet olduğu anlamına geliyordu.

Bana hüzünle gülümsedi. "Onlar benim için sen ve o çocuklar kadar önemli olan diğer insanlardı, bu yüzden onlara zarar vereceğimden endişelenmeni asla istemem. Onlara hiçbir şeyin dokunmasına izin vermem."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, çünkü her kim olursa olsun kıskanıyor olsam bile, yüzüne kazınan acı çok gerçekti. Anında ona sarılmak, üzerine yapışan gölgeleri kovmak ve oğlumu havaya fırlatıp güldüren adamı geri getirmek istedim.

Onun gülümsemesini görmek ve o sert kahkahasını duymak istedim. Ve sonra bunun için anında kendimi tekmelemek istedim.

"Ben de, Günışığım, ama aynı zamanda bana şu anda sahip olduklarımın kıymetini bilmeyi de öğretti. Onu korumayı. Bu ev senin olabileceğin en güvenli yer. Yakında her şeyi anlayacaksın," diye mırıldandı ve banyoya doğru adım attı. Son anda durakladı ve bana bakmak için geri döndü. Hissettiğim kıskançlık duygusu, onun bana bakışı karşısında buharlaşıp uçtu.

Beni. Sanki ona en ufak bir cesaret versem beni yiyip bitirecekmiş gibi. "Kendini evinde hissetmelisin. Eşyalarını istediğin yere koy. Nemlendiricini ve losyonunu komodinin üzerine. Eşyalarını yerleştirdiğini biliyorum ama nakliyeciler eşyalarını *senin* isteyeceğin yerlere koymazlar. Burası artık senin evin. Buna alış."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum, sözlerinin sertliği ortak kayıplarımız için duyduğum sempati anını yok etti.

Şüphelendiğim nokta da buydu. Ryker da benim gibi acımaktan nefret eder ve bundan kaçınmak için her şeyi yapardı. Belli ki beni kızdırmak için bile.

Ama başka bir şey beni o kadar sert bir şekilde etkiledi ki, şok dalgalarının derimin üzerinde süründüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

Komodinimde ne sakladığımı biliyordu.

On beş

Calla

Ryker ve çocuklarla vakit geçirirken, her şey yolundaymış ve sakinlik içindeymiş gibi davranırken, hayatlarımızın nasıl devam edeceğini görmek çok kolaydı. Gerçek bir ilişki olduğunu düşündüğü ilk günlerde bile önceliğinin biz olduğumuzu açıkça belli ediyordu. Üzerime titriyor, parmağımı bile kıpırdatmama izin vermiyordu ve meşgul olmadığım zamanlarda hayatımın gerçekliği karşısında giderek daha fazla bunalıma giriyordum.

Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum ve sadece bu bile hayatımın ne hale geldiğinin üzücü bir göstergesiydi. Nasıl meşgul olmayacağımı bilmiyordum.

Axel'i okula, Ines'i de babama bıraktıktan sonra Ryker'a ters ters baktım. Babama Ines'in birkaç günlüğüne bizimle evde olacağını söylemişti, bu yüzden her zamanki gibi işimize geri dönmemiz garip görünüyordu.

Henüz stüdyoya geri dönemesem bile. Bir gün önce benim yokluğumda aramış ve yakın gelecekte olmayacağımı söylemişti.

Geri döndüğümde patronumun bunun için bana nasıl öfkeleneceğini hayal edebiliyordum. Beni kendisinin aramamış olması benim için ya da geri döndüğümde işimin hala orada olma olasılığı için iyiye işaret değildi.

"Bugün çalışmamam gerekiyordu," dedi Ryker bakışlarımı hissetmiş gibi. "Matteo şimdilik izinli olduğumu biliyor ve önemli olmasaydı beni çağırmazdı."

Ben de ona homurdanarak karşılık verdim. "Peki neden işe gidemiyorum?" Dizlerimde açık kalan ve tenime yapışan yıpranmış kotumu çekiştirdim. Elastik olmayan bir şey giymeyeli uzun zaman olmuştu sanki. Siyah tişört basitti ve şehirden çıkıp Chicago'nun daha zengin banliyölerine doğru ilerlerken kendimi yetersiz giyinmiş hissediyordum. Tek rahatlık Ryker'ın siyah kot pantolon ve siyah gömlek giymesi ve ayağında botlar olmasıydı.

"Bir dahaki sefere güvenliğinizi ayarlayacağım ama bugün için Matteo sizi sadece eve getirmemi söyledi." Arabayı sürerken göz ucuyla bana bir bakış attı.

"Hangi ev?" Beni nereye götürdüğünü söylemekten kaçınacak kadar çaresiz görünmesinden nefret ederek sordum. Ryker benimle yüzleşmekten korkmadan fikirlerinde rahat görünüyordu, bu yüzden endişe avuçlarımı terletirken tüm durumu daha da uğursuz hale getirdi.

"Matteo'nun Yeri. Kadınlarla tanışabilirsin. Böylece çocukları getirdiğimizde daha rahat olursun," dedi ve uzun araba yoluna doğru döndü. Yolun sonundaki kapı, Ryker'ın güvenli kalesini bile çocuk oyuncağı gibi gösteren bir lüks timsaliydi.

"Hangi kadınlar?" diye sordum. Gişedeki görevli Ryker'a başıyla işaret etti ve kapılar açılırken Ryker da ona karşılık verdi.

"Diğer eşler, Ivory ve Samara. Matteo'nun kızı Luna. Ivory'nin arkadaşı Sadie," diye açıkladı kapı arkamızdan kapanırken. Önümdeki ev İtalyan lüksünün tam tanımıydı ve Ryker Maserati'yi öne çekmekte tereddüt etmedi. Maserati kullandığı düşünülürse, bu şaşırtıcı olmamalıydı.

Kesinlikle az giyinmiştim.

"Matteo kim demiştin?" Yolcu tarafına gelip kapıyı açtığında sordum.

"Matteo Bellandi. Patronum."

"Ryker!" Yüzüm kızardı. "Beni burada bırakamazsın!"

"Burası benim yanım dışında olabileceğin en güvenli yer, Günışığı. Burada kimse size zarar vermeyecek," diyerek güldü.

"Kimse bana zarar vermeyecek mi? Sen psikopatsın," diye karşılık verdim ve yumuşak bir kahkaha attı. Ama kişiliğindeki kararlı değişimi fark etmemiştim. Arkamdan arabanın kapısını kapattığı anda kişiliğindeki karanlık ton daha da güçlenmiş gibiydi.

Kıpırdamadan durdum, beni dirseğimden tutup evin önüne götürmek için çaba sarf etmesini sağladım. Kıpırdamamaya çalışırken ayağımdaki gri patikler yere sürtünüyordu. Sadece kaçınılmazı uzattığımı biliyordum ama Matteo Bellandi'nin evinin içinde yürüyebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Suçlu olduğunu söylediğinde, Bellandi'lerle ilişkilendirecek kadar suçlu olduğunu tahmin etmemiştim.

Bu başka bir seviyeydi.

"Ryker!" Beni ileri doğru sürüklerken itiraz ederek fısıldadım ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Beni kıyametim olduğuna emin olduğum şeye daha da yaklaştırırken adımlarında duraksamadı bile.

Makyaj bile yapmamıştım. Kim bir mafya babasıyla buluşmak için makyaj yapmaz ki?

Ben. İşte o benim.

Ön kapıyı ittirerek açtı ve sanki oraya aitmiş gibi içeri girdi, ben de soluk soluğa kalma isteğime direndim. Lanet olsun, kapıyı çalmadı bile.

Vurulacaktık.

"Calla!" diye bağırdı tanıdık bir ses neşeyle ve Samara'nın bakır rengi saçları oturma odasından girişe doğru uçarak geldi. Bana çarptı ve Ryker'ın homurdanıp geri adım atmasına neden oldu.

"Samara?" Şaşkınlıkla sordum, geri çekildim ve ona doğru hafifçe baktım. Gözlerim aşağıya indiğinde, neden kaburgalarıma fazladan bir yumruk indirmiş gibi göründüğünü anladım. "Sen hamilesin!" Gülerek söyledim. Karnındaki şişlik çok küçüktü ama narin ellerimle dokunduğumda, hatırladığımdan çok daha sert olduğunu hissettim. Samara'yı görmeyeli yıllar olmuştu, Axel'e hamileyken yoga derslerine gitmeyi bıraktığımdan beri, ama neredeyse bir gün bile yaşlanmamış görünüyordu. Gülümsemesi daha parlak, kollarımı sıktığında attığı kahkahalar daha içten görünüyordu.

"Öyleyim ve şimdiden iki tane olduğunu duydum!"

"Evet," diye onayladım. Tanımadığım bir kadın öne çıkınca başımı salladım.

Daha uzun ve zayıftı, bize gülümserken gözleri parlak bir deniz yeşiliydi.

"Bu Ivory," diye tanıttı Samara ve ben de başımı salladım. "Matteo'nun karısı." I

yüzüm kızardı ve bakışlarımı sessiz bir nöbetçi gibi durup bizi izleyen Ryker'a çevirdim.

"Matteo seni depoda göreceğini söylememi istedi," dedi Ivory ona. Mutfaktan iri yarı bir adam çıktı ve Ryker omzuna dokunup ona fısıldamak için yanına gitti.

"Kimse sırlardan hoşlanmaz!" Samara alay etti ve Ryker'ın bile üzerinde yükselen adam ona gülümsedi.

Ryker'a "Onu yakaladım," dedi. "Sal, Dante ve Leo çevrede. O güvende."

"Onun tehlikede olmasından endişelenmiyorum," diye homurdandı Ryker. "Kaçmaya çalışması konusunda endişeliyim." Samara ve Ivory güldüğünde

Alacakaranlık kuşağına girmiş gibiydim.

"Gel tatlım. Sana içecek bir şeyler getirelim. Şaraba ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Ivory, eliyle koluma dokunup beni mutfağa yönlendirerek.

"Saat sabahın dokuzu," diye fısıldadım ve o da omuz silkti.

"Mimoza içelim, ben de seni besleyeyim." Beni mutfağa doğru yönlendirdi ve Ryker yolumuza çıktı. Ivory gözlerini devirdi ve beni onun merhametine bırakmak için etrafından dolaştı.

"Scar'ın gözünün önünden ayrılmayacaksın," dedi ve ben de bana sırıtan iri adama baktım. Ryker'ın eli kalkıp saçlarıma gömüldü ve gözleriyle buluşana kadar başımı geriye doğru çekti. "Ciddiyim Calla. Beni peşinden koşturma," diye uyardı.

"Beni ne tür bir örümcek maymunu sandığından emin değilim ama barikatlara tırmanacak kapasitede değilim Ryker." Ona gözlerimi devirdim.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Ivory ve Samara'yı tanıyın. Sadie sizi sorgulamak için gelene kadar sessizliğin tadını çıkarın."

"İyi," diye iç geçirdim. Efsanevi Matteo Bellandi orada olmadığı için minnettardım. Eşlerle başa çıkabilirdim ama bir mafya babasına hazır değildim. "Köfte kıçını buraya geri getirdiğinde konuşmamız gerekiyor," dedim dişlerimi sıkarak.

Scar yanımızda bir kahkaha attı ve mutfağa girip bize baktı. "Hadi ama Cehennem Kedisi, burada gayet iyi olacaksın," diye mırıldandı ve Ryker başımın üstünden ona ters ters baktı.

"Beni zorlama," diye homurdandı ve diğer adam cevap olarak sadece gülümsedi. "Kıçı çok yuvarlak olduğu için mi köfte?!" Samara yan taraftan bağırdı

Ryker'ın yüzü sıkıntıyla kıvrılıp alnını benimkinin üzerine düşürdüğünde kıkırdadım. Bu, yanaklarının hafifçe pembeleştiğini görmemi engellemedi.

"Sadece birkaç saatliğine uslu durabilir misin?"

"Muhtemelen hayır," diye omuz silkerek itiraf ettim. "Ama ne yaparsan yap sana iyi eğlenceler Bay Gizli Pantolon. Ben sadece sana karşı kullanmak için dedikoduları topluyor olacağım."

"Calla," diye hırlayarak uyardı. Cevap vermediğimde ve korkuyla sinmediğimde, başını bana doğru salladı ve sonra yüzünü aşağı eğip dudaklarını dudaklarıma dokundurduktan sonra geri çekildi. Çocuklarımın önünde bana verdiğinden daha da iffetli bir öpücüktü, sanki arkadaşının önünde herkesin önünde teşhir etmek korkunç bir şeymiş gibi.

Ryker gibi bir adamın başkalarının önünde duygularını göstermekten pek hoşlanmadığını hayal ediyordum, sahip olduğumuz şeyde duygular olduğundan değil. Tabii sahiplik bir duygu değilse.

O uzaklaşırken kıçına baktığımı fark ettiğimde başımı salladım. Kimseye onu istediğim izlenimini vermeyi göze alamazdım.

Akıl sağlığımı korumak ya da bizi içine soktuğu kafesten kurtulmaya çalışmak gibi bir umudum varsa hayır.

İç çekerek arkamı dönüp mutfağa girdim, dünyam başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Ivory'yi fırına kek koyarken ya da Bay Lombardi'yi odanın kenarında durmuş, kucağında bir bebeği zıplarken bulmayı beklemiyordum. "Calla," dedi gülümseyerek, öne doğru bir adım atarak. "Nasılsın?"

"Ciddi misin?" Ondan uzaklaşarak sordum. Adada Samara'nın yanına oturdum ve kadının bir tepsiden ahududu koparıp ağzına atmasını izledim. "Nasıl olduğumu sanıyorsun? Beni bir tuzağın içine çektin!"

"Don'a kötü davranma," diye mırıldandı ve ben de kıkırdamak zorunda kaldım. Axel'e hamileyken ben de kurabiyelere aynı şekilde davranmıştım. Aşermesinin sağlıklı olduğuna şükretmeliydi. "O sadece Matteo ve Lino ne isterse onu yapıyor."

Don'a son bir bakış attıktan sonra odağımı Samara'ya çevirdim. Her ne kadar adamı dürtmek istesem de, yüz ifadesi sempatikti. "Lino'yla mı evlendin?" Parçalar nihayet kafamda bir araya gelirken sordum. Birlikte derslere girdiğimizde onunla arkadaş olduğundan belli belirsiz bahsettiğini hatırlıyordum ama o zamanlar önemli görünmemişti.

Kendimi Bellandi Malikanesi'nde bulacağımı asla tahmin edemezdim.

"Evet," dedi kısa bir sırıtışla. "Ivory de ben de senin gibi biraz acı çektik ama sonunda her şey yoluna giriyor."

"Ne olursa olsun," diye araya giren Don, bana bakabilmek için adanın kenarına çekildi. "Şu anda travmatik hissettirdiğinden emin olduğum bu olaya karıştığım için çok üzgünüm."

"Merak etme," diye mırıldandım. Onu suçlamak istiyordum ama o işin içinde olmasaydı da bir şey değişmeyeceğinden şüphelendiğim için bunu yapamıyordum. Ryker'ı gördüğüm kadarıyla, beni parmağının altına almak için ne gerekiyorsa yapardı. Don'un dahil olması

Çünkü o olmasaydı başka biri olacaktı.

Beni istemediğim sözde bir ilişkiye hapsettiği için suçlanması gereken tek kişi Ryker'ın kendisiydi.

"Nerede o?" diye sordu girişten bir başka kadın sesi ve ardından hayatımda gördüğüm en ufak tefek kadın hışımla odaya daldı.

"Oh, sarışınmış!" diye bağırdı, ayağa kalktı ve taburede yanımda durdu. Muhtemelen ondan çok uzun olmadığımı biliyordum, ama kaslı ve minyon formu oturduğum yerden çok küçük görünüyordu. "Artık hepiniz tam bir takım gibisiniz! Esmer, kızıl, sarışın." Bal rengi gözleri kalkık badem gibiydi ve bunlar esmer teniyle birleşince yüksek elmacık kemiklerini ve güçlü kemik yapısını daha da belirgin hale getiriyordu.

"Sus bakalım," diye onu tersledi Samara. "Onu korkutup kaçıracaksın."

"Ryker ile aynı yatağı paylaşıyor. Eğer o adamdan kurtulabilirse, o zaman ben çocuk oyuncağıyım."

Ivory tezgahı temizlerken gözlerini devirdi. "Bu Sadie," dedi. "O çok fazla. Seni kızdırırsa tokatla gitsin."

"Hayır, bunu yapma. Seni yere serer ve sonra da Scar'ın başı Ryker'la derde girer," diye güldü Samara.

"Ama o zaman onları dövüşürken izleyebiliriz. Bu her zaman eğlencelidir," dedi Sadie alaycı bir sırıtışla. "Ne demek istediğimi anlıyorsan, bunu yeterince izleyemiyorum. Takım için bir tane almak ister misin?"

"Hayır mı?" diye sordum ve bana suratını astı.

"Senden hoşlanıyor muyum bilmiyorum," diye fısıldadı ama oturduğunda yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Ivory önüme bir mimoza koydu, ben de ona bakmadan önce bir an mimozaya baktım.

"İç," diye emretti ve ikinci kez söylememe gerek kalmadı.

Yudum yudum içtim, bitirdiğimde elimi ağzımın arkasına sildim. "Sanırım bunlardan altı taneye daha ihtiyacı var," dedi Sadie.

"Hayır! Sarhoş olamam."

Samara yüzünde küçük bir sırıtışla bana baktı. "Oh? Bunun köfte kıçıyla ve yarına kadar ona atlayıp binmek istediğin gerçeğiyle bir ilgisi var mı?"

"Fikrimi değiştirdim," diye cıvıldadı Sadie, kendi mimozasını nazikçe yudumlarken. "Sanırım senden hoşlanıyorum. Yine de sormak zorundayım, bacakların onu sarıyor mu?"

İkinci mimozamın ilk yudumunu neredeyse tükürecektim. "Bilemem. Genelde onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Ve yarına kadar ona binmek istemiyorum!" Samara'ya fısıldadım, köşede duran Scar'a sinirli sinirli baktım ve gülmemeye çalıştım. Sonunda dikkatimi Ivory'ye verdiğimde, içkime ne kadar şampanya koyduğunu merak ederek gözlerimi onun omzuna diktim. "Bu bir kertenkele mi?"

"Bu Smaug. Şuradaki Luna dışında herkesin favorisi." Don'un kucağındaki bebeği işaret etti ve onu kollarıma bırakacakmış gibi yanıma getirdi.

"Hayır!" Ciyak ciyak bağırdım. "Biyolojik saatim çok hassas. Yemin ederim onu kucağıma alırsam bir hafta içinde hamile kalacağım ve bu *olmayacak*."

Samara kıkırdadı ama ben ona ters ters bakınca dilini ısırdı. Ivory, "Bu adamlar bizi hamile bırakmadan önce uzun süre bekleme konusunda pek iyi bir üne sahip değiller," dedi.

"Tango yapmak için iki kişi gerekir ve ben dans *etmiyorum*."

Sadie neşeyle Ivory'ye baktı. "Bir hafta veriyorum."

Ivory "iki hafta" diye cevap verdi.

"Üç gün veriyorum," dedi Samara ve ona doğrulttuğum bakışlardan kaçmak için geri çekildi.

"Ryker'la seks yapmayacağım," diye mırıldandım.

"Yapacaksın ve buna bayılacaksın. Bunu sürekli yapacaksın. Sonra bir bakmışsın evlenmişsin, bir ay sonra da hamile kalmışsın. Yemin ederim, tek yapmaları gereken bize *bakmak* ve hamile kalmamız." Ivory kertenkeleyi elime bırakıp kekleri kontrol etmek için geri döndüğünde gülümsemesi sıcacıktı. Başını eğip bana göz kırpan ve uykuya dalan kertenkeleye baktım.

"Karşı koyma," diye fısıldadı Samara, birdenbire geldiğimden beri olduklarından daha ciddi görünmeye başlamışlardı. "Her iki durumda da fark etmez ama Ryker sana ve çocuklara çok iyi bakacaktır. İyi bir adam olmayabilir ama sana iyi davranacaktır. Önemli olan da bu," diye ekledi.

"Ne istediğimi umursamıyorsa bana nasıl iyi davranabilir?"

"Matteo da öyle, Lino da," diye karşılık verdi. "Bu adamlar normal erkekler gibi değil. Yaşadıkları hayat, istediklerini aldıkları anlamına geliyor. Bizi istediler, aldılar. Onlar için gerçekten bu kadar basit."

"Ve benim bunu kabul etmem mi gerekiyor?" Şaşkınlıkla sordum.

"Seni kendisine aşık edecek. Tıpkı onun sana aşık olduğu gibi. Kendini ruhuna kazıyana ve seni başka erkekler için mahvedene kadar durmayacak. Kendini ona bırakırsan her şey çok daha kolay olur," dedi Ivory ve ben bir an durduğu yerden Scar'a baktım. Ivory'nin söylediği her şeye katılıyormuş gibi bana başıyla onay verdi.

Sadie gülerken başımı masaya koyup adaya vurdum.

"Bu normal değil," diye fısıldadım.

"Normal sıkıcıdır, bebeğim. Yolculuğun tadını çıkar," dedi Sadie. "Normalden bahsetmişken," diye araya girdi Ivory. "Patrick nasıl?"

Sadie'nin tüm vücudu kıpırdamadan durdu ve bize bakıp omuz silkti ve sanki pratik bir yabancının özel tartışmasına girmesini umursamıyormuş gibi devam etti. "Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bunu istemem gerektiğini de biliyorum."

"Ama sen bilmiyorsun?" Boş olduğunu fark edene kadar mimozamı yudumlayarak sordum.

Tekrar.

Kahretsin.

Dramatik bir şekilde içini çekti ve başını arkaya eğerek tavana baktı. "Çok sıkıldım. Yemin ederim tek yapmak istediği evde oturup film izlemek."

"Bunun nesi yanlış?" Samara en küçük kadına ters ters bakarak sordu.

"Hiçbir şey, eğer adın Samara ise," diye alay etti Sadie, başını ellerinin arasına alarak. "Benim gibi kadınlar için güçlü bir kişilik gerekir. Bizi idare et. Dürüst olalım, iyi günümde gerginimdir. Ben bir adam istiyorum film izleyebilmemiz için sessiz olmamı isteyen biri değil." Samara düşünceli bir şekilde "Ya sür ya öl," diye düşündü, yüzü hafif bir gülümseme.

"İşemem lazım," diye araya girdim aniden, taburemden kayarak. Hareket zarif gibi görünse de, Scar öne doğru atılıp beni yakalamaya hazırlanırken gözler hareketi dikkatle izledi.

"O kadar da ateşli değildi, ha?" Ayaklarımı daha sağlam bir şekilde altıma alarak sordum.

Ivory elini ağzına bastırarak güldü. "O kadar da değil tatlım," diye mırıldandı.

"Kahretsin," diye inledim koridora doğru tökezlerken. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmem bir anımı aldı. "Sarhoşum," diye ilan ettim. "Azap Malikânesi'ndeki tuvalet nerede?"

Ivory öne doğru uzandı ve ayağa kalkmaya çalışmamdan hemen önce önüme bıraktığı çoğunlukla dolu mimozayı aldı. Lavaboya döktü ve ben de üzüntüyle sıvının kayboluşunu izledim. Scar beni kavrayıp koridordan banyoya doğru yönlendirirken, "İyi karar," dedim. "*Sana* neden Scar diyorlar?" Yüzüne dokunmak için bir parmağımı kaldırarak sordum. "Mükemmel yüzünde yara izleri olan Ryker."

"Yara izi olacak birden fazla yer var, Calla Lily," diye mırıldandı Scar ve sarhoşluğuma rağmen sözlerindeki melankoli karşısında kalbim sıkışmıştı. Sarhoş olmadığımda, babamın lakabını kullanmasının bende daha fazla yankı uyandıracağını biliyordum.

Sarhoş halimle tek hissettiğim Ryker'ın arkadaşlarıyla benim hakkımda konuşma zahmetine girmiş olmasıydı. O sersem halimle bu bana çok tatlı gelmişti. "Bu doğru," diye kabul ettim ve işimi yapmak için banyoya girdim. Olması gerekenden daha uzun sürdü ve kot pantolon giydiğim için kendime lanet ettim.

İşimi bitirip Scar beni mutfağa geri götürdüğünde, tabureye çıkmama yardım etmek zorunda kaldı. Sanki ellerini üzerime koymak ona acı veriyormuş gibi yüzü buruşmuştu. "Güzellik kraliçesi olmadığımı biliyorum ama o kadar iğrenç miyim?" diye sordum ve o da beni yerleştirdikten sonra gülünçmüşüm gibi kıkırdamakla yetindi.

"Sen Ryker'ın kadınısın. Ellerimin kollarıma bağlı olmasını seviyorum, tamam mı?"

Samara yanımda Luna'yı kucağına almıştı ve ben de ona baştan çıkarıcı bir şeymiş gibi bakıyordum.

Hayır, biyolojik saatimin beni anlamsız bir karmaşaya dönüştürmesine izin veremezdim. Sarhoşken bile. Başımı Luna'nın yüzünden kaldırdığımda Don gözlerime memnun bir gülümsemeyle baktı. "Asla kendi çocuğum olamayacak," diye açıkladı ve oda hareketsiz kaldı. Bunu kızlara hiç söylemediği izlenimine kapıldım ve sisin içinde bile o anın önemli olduğunu hissettim.

Sanki hava, söylemeyi planladığı şeyin önemiyle dalgalanıyordu. "Aslında karım ve ben bu yüzden boşandık. O çocuk sahibi olmayı ve onlara sahip olmamamızın beni üzmemesi aramızda günlük bir kavga haline geldi." Durakladı, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktı.

Anladım. Diğerlerinin ona bakışlarından, kaçırdığım şeyi çoktan anladıklarını hissediyordum.

"Çocuk istemiyor muydun?" Ağzıma atmaya çalışmadan önce bir ahududu kopardım. Iskaladı ama kimse görmemiş gibi davrandım. Sadie yanımda kıkırdarken bile.

"Benim bedenimden çıkmamış olabilirler ama zaten iki oğlum vardı. Matteo ve Lino isteyebileceğim her şeye sahiptiler. Ryker için neden farklı olsun ki?" Kıpırdamadan durdum, konu nihayet başımın üzerinden uçmak yerine tepeme yerleşti.

"Seni affedebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Sorun değil. Bunu yapmak için koca bir ömrün var."

Eff.

On altı

Ryker

İnsanlara işkence etmeyi severdim.

Bıçağımın altında derilerinin yarılması hissini ve dondurucunun duvarlarında yankılanan çığlık seslerini seviyordum.

Ama Calla hayatımdayken, artık bunu uzatmak istemiyordum. İhtiyacımız olan cevapları alıp eve, kadınların yanına dönmek istiyordum.

Calla'nın kollarımda olmasını ve uyanık olduğum her saniyeyi onu yeni gerçekliğine ikna etmeye çalışarak geçirmeyi istiyordum.

Kaçınılmaz olduğumuzu ve birlikte olacağımızı. Umarım Ivory ve Samara kaydettiğim küçük ilerlemeye zarar vermemişlerdir. Umarım onu bizi kabul etmeye ikna edebilirlerdi.

Beni kabul etmen için.

Çünkü hiçbir yere gitmiyordum.

Benim olmadan önce onu takip etmiştim ve artık benim olduğu için yapabileceklerimin sınırı yoktu.

"Miguel, Tiernan Murphy ile olan savaşından geri adım atmayı mı planlıyor?" Matteo sordu ve canı çok sıkılmış görünüyordu. Maske takma konusunda her zaman odadaki en iyi kişiydi, birini konuşturmak için hangi taktiği kullanırsam kullanayım kayıtsız kalıyordu. Simon bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve muhtemelen biraz sert girdiğimi biliyordum.

Oops.

Birinin canlı canlı derisini yüzmek, ilk iki saat yerine genellikle oyunun ilerleyen zamanlarında uyguladığım bir taktikti.

Matteo'nun gözleri bana bakarken bilmiş bir ifadeye büründü. "Ryker'ın özensiz çalışmasını mazur görmelisin. O genellikle bir sanatçıdır." Derisini soyduğumda hızla bir et parçasına dönüşen adamın kolunu işaret etti

azar azar. "Ama sizi bekleyen kaliteli bir kadın olduğunda nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Lütfen dur," diye yalvardı Miguel'in satıcısı, gözleri dövmeli derisinin yerde durduğu yere sabitlenmişti.

"O zaman bana Miguel'in ne yapmayı planladığını söyle."

"Şehri terk ediyor! Onun için buna değmez! Gürcistan'da çatışmalar yaşanıyor ve iki cephede birden savaşmayı göze alamaz." Oymayı bıraktım, Matteo'ya bakmak ve adamın itirafına verdiği tepkiyi incelemek için dizlerimin üzerine yaslandım. Tiernan Murphy'yi halledebilirdik ve muhtemelen Miguel Cuevas'ı da halledebilirdik ama Murphy'yi kazanmak Cuevas karteline göre çok daha kolay bir savaş olurdu.

"Georgia'da Chicago'daki bir kaçakçılık çetesi yerine burayı seçecek kadar önemli ne var?" Simon adamın kolunun etli kısmını tekmelemek için öne doğru adım atarak sordu.

Adını öğrenmeye zahmet etmemiştim. Zaten öldüğünde bir önemi kalmayacaktı.

Çığlığı, Calla'dan bu kadar uzun süre, bu kadar erken uzak kalmanın verdiği endişeyi biraz olsun yatıştırdı.

"Bir kadın! O bir kadın! O sürtüğe kafayı takmış durumda ama kadın bir türlü yola gelmiyor. Onun getireceği ilgiye ihtiyacı yok, ama ondan uzak duramıyor gibi görünüyor." Pantolonumu fırçalayarak ayağa kalktım. Matteo'nun daha fazla çöple ilgilenmeyeceğinden emindim, çünkü adamın söyledikleri doğruysa, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ne kadar istesem de, hiç tanımadığımız bir kadın adına devreye giremezdik.

"Adam kaçakçılık yapıyor. Neden onu almamış?" Simon sordu.

"O bir valinin cebindeki on yedi yaşındaki kızı. Eğer kızın saçının teline dokunursa Georgia'daki desteğini kaybeder. Bu adımı atmaya neredeyse hazır ama hem bunu yapıp hem de burada savaşamaz."

"Yani babasına düşkün erkek arkadaşı mı oynuyor?" diye sordum ve damarlarımda öfke birikti. Miguel Cuevas'ın neler yapabileceğini biliyordum.

Zavallı kız, Miguel ona sahip olduğu anda ölmüş olmayı dileyecekti.

Matteo başını salladı, kendimi kaybedeceğimi düşünmüş gibi bana baktı.

Birkaç yıl önce olsa onu ziyaret edip uyarabilirdim. Ama şimdi endişelenmem gereken Calla ve çocuklar vardı ve onları her şeyden önce güvende tutmalıydım.

İçimden bir parça kopsa bile.

"Sandro?" Matteo seslendi ve Matteo'nun adamlarından biri kapıdan içeri girdi. Gençti, rütbesini yükseltmeye çalışıyordu ama güvenilir olduğunu çoktan kanıtlamıştı. "Gece boyunca onu gözleyin. Sabah söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığına bakarız. Kan kaybından ölmemesi için kolunu sarın."

"Emredersiniz patron," diye homurdandı Sandro, köşeden bir bez almak için hareketlendi. Kirliydi ama önemli değildi.

Adam enfeksiyon kapmadan çok önce ölmüş olacaktı.

***

Matteo'nun o gün neden benimle ata bindiğini anlayamamıştım. Konuşmaya hazır görünmediğimde "Ee?" diye sordu.

Görünüşe göre evlilik Matteo'yu dedikodu kralına dönüştürmüştü.

"Yani?" Maserati'min viteslerini değiştirerek homurdandım. Simon, Matteo'nun Aston'uyla arkamızdan geliyordu ve direksiyonun arkasında gülümseme şekli onu krallığın anahtarları verilmiş bir çocuk gibi gösteriyordu.

"O nasıl? Ne umuyordun?" diye sordu.

"İki gün oldu," diye mırıldandım.

Sırıtışı soldu. "Doğru." Yüzünden bir ifade geçti ve muhtemelen Ivory'nin, onu zorla evine taşıdıktan sonraki ilk iki gününü düşündüğünü anladım.

"O üzgün bir tip değil. Ben uyurken beni öldürecek diye daha çok endişeleniyorum," dedim. Bu onun yüzüne karanlık sırıtışını geri getirdi.

"Scar zar zor uyuduğunu söylüyor, o yüzden bu biraz zorlayıcı olabilir." Garaj yolunun köşesini döndüm ve Malikâne göründüğünde rahat bir nefes aldım. Hâlâ dimdik ayaktaydı ve muhafızların hiçbiri kadınım bir şekilde kaçmış olsaydı beklediğim gibi paniklemiş görünmüyordu.

Göz ucuyla ona baktım, dudaklarımın bir gülümsemeyle yukarı kalktığını hissettim, bu da onun şaşkınlıkla başını geriye atmasına neden oldu. "Başarılı olacağını söylemedim."

Kısa bir kahkaha attı, kim olduğumu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Kapı açıldığında içeri girdim ve Matteo'nun arabadan benden önce inme şansı yoktu. Arabayı park ettim, dışarı fırladım ve hışımla eve girdim.

Kadınıma ihtiyacım vardı. Beni terk etmediğini ya da incinmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Mantıken yapamayacağını biliyordum. Matteo'nun haberi olmadan kimse onun evine girip çıkamazdı. Ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek, eski acılardan kurtulmak zordu.

Gözlerim adanın taburesinde kıkırdarken tüm vücudu titreyen ve sallanan vücudu herhangi bir işaretse dördüncü mimozası gibi görünen şeyi yudumlayan kıza takıldığında, göğsüm rahatlayarak sarktı. Sadie'nin şakacı itişiyle taburesinden fırlayarak yana savrulduğunda bu rahatlama bir anda kayboldu. "Ne kadar hafifsin!" Sadie kıkırdadı ve Samara Calla'yı sabitlemek için uzandı ama ıskaladı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve Günışığım yere düşmeden onu yerden kaldırdım. "Sarhoşsun Tesoro," diye fısıldadım, bana karşı kıkırdayınca.

O gece onun içine girme şansım sıfırdı. İçip de hemen yatağa girmezse alkolün baş ağrısı yapması gibi.

"Ines'i almaya hazır mısın?" Ona sordum ve kollarımda kıvrandı.
Sanki kendi başına yürüyebilecekmiş gibi. "Ne kadar içti?"

"Üç mimoza," diye cevap verdi Ivory, Matteo arkasından gelip onu öpmek için kollarının arasına aldığında. Bu Calla'nın uygunsuz bulacağı türden bir öpücüktü ama zamanı geldiğinde bunu aşacaktı.

Hazır olur olmaz herkesin önünde ona sahip çıkacaktım.
Hoşuna gitse de gitmese de.

Karısını yeterince öpüp sersemlettikten sonra Don'a doğru ilerledi ve kızını kollarından çekip aldı. "Hey, Küçük Ay," diye fısıldadı ve Calla'nın gözlerinin özlemle etkileşime kayışını izledim.

Hep üç çocuk istemişti.

Yakında onlara sahip olacaktı.

Onu yemek alanındaki daha sağlam sandalyelere taşıdım, böylece mutfağa göz atabilir ve Matteo ile Luna'yı izleyebilirdi. Başka bir bebek arzusunu teşvik etmeye karşı değildim. Onu yerleştirirken Matteo bana sırıttı ve adamın genellikle başardığından daha sakin bir yürüyüşle yanıma geldi.

Normalde kimi dehşete düşürdüğü umurunda bile değildi ama görünüşe bakılırsa Calla'nın durumunu biraz olsun anlamak için zaman ayırabilirdi.

"Calla," dedi o gırtlaktan gelen sesiyle. Calla'nın başı hemen kalktı ve ağzı açık kalmadan önce bir an için şok olmuş gözlerle adamın kucağındaki bebeğe baktı.

Matteo'nun sadece sırıtarak karşılık verdiği sessiz bir "Vay anasını!" diye fısıldadı.

"Günışığı, bu benim patronum Matteo," diye tanıttım, ancak adamın tanıtılmaya ihtiyacı olmadığı çok açık görünüyordu. Eğer Luna Matteo'nun kim olduğuna dair yeterli bir işaret değilse, o zaman adamın yüzünün sık sık haberlerde yer alması muhtemelen öyleydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye fısıldadı, özlemle kapıya bakarak.

"Angel!" diye bağırdı aniden, dönüp endişeyle dudağını ısıran karısına baktı. "Ona ne söyledin? Çok korkmuş."

Ivory kıkırdamasını bastırarak Calla'nın solgun yüzüne baktı. "Sevgili kocacığım, belki de sadece psikopat havası yaydığın aklına geldi mi?"

Matteo bana dönerek, "Ryker'la yatıyor," diye karşılık verdi. Yüz ifadesi yalvarır gibiydi ve onunla aynı fikirde olmamı istediğini biliyordum. Kuşkusuz, ilk bakışta daha korkutucuydum.

Ama çok değil.

Calla akıl sağlığını gerçekten yitirmeden önce onu eve götürmem gerektiğini bildiğim için onu görmezden geldim. "Scar'la bir dakika konuşmam gerek Tesoro," diye mırıldandım, bana gözlerini devirdiğinde buz gibi sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"İyileştim," dedi ve sözcükler uzamış olsa da ağzından kaçmamıştı. Sarhoşken bile kelimelerle arası her zaman çok iyiydi. En büyük silahının kelimeler olduğunu düşündüğü için bu çok mantıklıydı.

Onun en büyük silahının ben olduğumu anlamadı.

Kıkırdayarak ağzı açık kalmış kadınlardan uzaklaştım ve Scar'ın bir reality şov bulmuş gibi izlediği yere doğru gittim. Beni oturma odasına kadar takip etti. Simon yanımızdan geçerken konuşmayı hızlandırmak için aklıma bir not aldım. Simon'ın onu kızdırmama ihtimali sıfırdı. "Sana sorun çıkardı mı?" diye sordum.

"Hiç. Dedikodu yaptılar, ona her şeyi oluruna bırakmasını söylediler ve seni becermek istediğini ima ettiler. Sonra da onu sarhoş ettiler. Sadie, 'güneş doğana kadar senin köftelerine binebilmek' için çekingenliğini azalttıklarını söyledi."

Başımı yere eğip iç geçirdim. Günışığı sayesinde herkes köftelerimden bahsedecekti.

Köfte. Canavar bir metal penis.

Aletim gün geçtikçe daha da tuhaflaşıyordu. Eğer yakında ona sikimi göstermezsem, bir sonraki bildiğim şey, marinara tükürdüğünü iddia edeceğiydi.

"Onun senin köftelerine binmesine izin mi vereceksin, Ryke?" Scar kahkahalarını bastırmaya çalışarak sordu.

"Kapa çeneni," diye güldüm. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Arkanı kolladığımı biliyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Sana bunu verebilecek tek kişi o." Omuz silkti ama onu aklından neler geçtiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Durumlarımız benzer olsa bile o aynı mutluluğu hak etmiyordu.

"Senin de var. Onu bir gün bulacaksın. Birden ortaya çıkacak ve hepsi bu kadar olacak," diye homurdandım ve çocuklarımızı almaya gidebilmek için kadınımı almak üzere yemek odasına geri döndüm.

Simon masada onun yerine oturmuş, ona doğru eğilmiş ve bir şeyler fısıldıyordu. Kanımı kaynatan öfkeyle savaştım. Simon çılgın bir herifti, hakkını vermeliydim. Ama aptal değildi.

Bana ait olana dokunmayı asla düşünmezdi ve ben yaklaştıkça bu giderek daha belirgin hale geldi. Çok yakındı ama tek bir parçası bile ona dokunmamıştı. Ona söylediği her ne boksa kıkırdadı ve sonra yüzümdeki gürleyen ifadeye gülümsemek için geri adım attı.

"Calla'ya boş zamanlarında resim yapmayı sevdiğini söylüyordum," dedi Simon, yüzü bir kahkahaya dönüşerek. Anında onu boğmak istedim.

Yaptığım tek resim kanlıydı.

"Sanırım gidip Ines'i getirmenin zamanı geldi, Günışığı," diye mırıldandım, aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve ellerini tuttum. Göğsüme basana kadar onu kaldırdım. Dudaklarımı başının tepesine değdirmek için üzerine eğildiğimde odanın sessizleştiğini hissettim. Kalp atışlarım ve vücudumdaki tüm kasları titreten öfkem, Günışığım'ı tekrar kollarıma aldığımda anında dağıldı. Gölgeleri kovaladı.

"Siz ikiniz neden akşam yemeğine kalmıyorsunuz?" Matteo kıkırdayarak sordu ama ben ona ters ters baktım. Daha fazla kalmaya niyetim yoktu ve adam da bunu biliyordu.

Calla başını kaldırıp bana baktı, alkolün etkisiyle gülümsemesi daha da çarpıklaşmıştı.

Mabedimize dönmeye hazırdım. Tek başıma.

Sadece dördümüz.

Home.

On yedi

Calla

O bir parti kakacısıydı.

Beni neredeyse arabaya kadar taşıdı ve hoşnutsuz bir nefesle yolcu koltuğuna bıraktı. Başımı yana eğip emniyet kemerini bulmaya çalıştım, o parlak mavi gözlere bakarken elimi sinirli bir şekilde itti ve emniyet kemerini kendi ellerine aldı.

Bir kolumu uzatarak parmak uçlarımı ağzına dokundurdum.

Kabarcık popo. Yastık dudaklar.

Adamla ilgili her şey baştan çıkarıcıydı. Bir anlık şokla ağzı açık kaldığında, kemeri bırakıp ben ona dokunurken yüzüme sabitlendi. Parmağım alt dişlerinin düz üst kısımlarını okşarken, ben dudak bükerek geri çekilene kadar parmağımı sertçe ısırdı. "Çok dikkatli olmalısın, Tesoro. Ben seninle oynayacak bir adam değilim."

"Bir erkekle nasıl oynaşılır bilmiyorum," diye fısıldayarak itiraf ettim. Bunun gerçekliği göğsümde ezici bir ağırlık gibiydi. Daha deneyimli bir kadın Ryker'ın cazibesiyle nasıl oynayacağını ve bu sayede özgürlüğünü nasıl kazanacağını biliyor olabilirdi ama sarhoş cinsel enerjimin mutlu sersemliğinde bile bunun ben olmadığımı biliyordum.

O biz değildik.

Benimle işi bittiğinde beni çiğneyip tükürürdü ve bir şekilde her dakikasını sevmemi sağlardı. Sadece nefret ve hayal kırıklığı olması gereken yerde, vızıltılarımda kalan tek şey asla sahip olamayacağım tehlikeli bir adama duyduğum çekimin kalıcı etkisiydi.

Çoktan yapmışım gibi görünse bile, asla kalmayacaktık. Asla sürmezdi.

Emniyet kemerini tutup tekrar üzerime doğru çektiğinde, eğildim ve dudaklarımı yanağına dokundurdum. Gözlerini kapattı.

Beni görmezden gelmek istedi ama o uzaklaşırken kolunu tuttuğumda bunu yapamadı. Parmaklarımızı iç içe geçirip gömleğimin yakasına doğru yönlendirdiğimde o kocaman el benimkinin içinde çok büyük görünüyordu. Yutkundu ve ben de ona gülümseyerek parmaklarını kumaşın altından sütyenimin içine doğru yönlendirdim, böylece göğsümün üst kıvrımını kavradı.

"Calla," diye uyardı.

Ona suratımı astım. "Günışığı," diye fısıldadım. "Ben senin Gün Işığınım."

Lakabımı kabul ettiğimde gözleri alev alev parladı. "Günışığı, ayıldığında buna pişman olacaksın."

"O zaman buna değsin," diye fısıldadım gülümseyerek, orta parmağının sert uçları meme ucumu sıyırana kadar elini ileriye doğru yönlendirdim.

Nefesim kesildi, dokunuşun tüm vücudumda bir sigorta gibi vızıldadığını hissettim. Dehşete kapıldım, bir iniltiyle geri çekildi ve ben onun yokluğuna ve bıraktığı boşluğu dolduran ani soğuk hava şokuna tepki bile veremeden kapıyı çarparak kapattı. Koltuğa oturduğunda, kot pantolonlu kalçasına dokunmak için uzandığımda elimi itti. "Kes şunu," dedi. "Ben bu durumu kontrol etmeye çalışmayı bırakmadan önce."

"Ama Ryker," diye yakındım. "Neden sana dokunmamı istemiyorsun?"

"Bana dokunmanı istiyorum. Alkol değil." İrkilerek geri çekildim, kollarımı göğsümde kavuştururken ona hırladım.

"Tabii ki. İşine geldiği zaman ahlaklı oluyorsun. Beni rehin almak ve evine kilitlemek kabul edilebilirdi. Bana daracık bir gecelik giydirmek ve boxer kaplı sikini kıçıma dayamak çok iyiydi. Ama ben istediğim zaman göğüslerime dokunman sınırı aşıyor. Anladım."

Yanımda gülümsedi ve bir elini uzatıp kot pantolonumun kalçasına koydu. Kalın kumaşın, teninin tenimde yarattığı hissi engellemesine hemen lanet ettim. O rahatsız edici eli kavradım ve sürtünme için umutsuz bir çabayla uyluklarımın tepesine doğru yönlendirdim. "Sadece sik beni," diye yalvardım. Sesim muhtaç ve çaresizdi, daha önce hiç olmadığım bir kombinasyondu. Adamın bana ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama sadece rahatlamak istiyordum.

Aletinin neden bir canavar olduğunu bilmek istiyordum.

Bu bana, şok içinde haykırmama neden olan, göbeğime doğru hızlı bir vuruş kazandırdı. "Seni arka koltuğa atmayı ve sana pazarlık ettiğinden daha fazlasını vermeyi ne kadar istediğimi biliyor musun? Beni baştan çıkarmaya çalışmayı bırak.

İkimizin de pişman olacağı bir şey ve uzun oyun benim için senin içine girmekten daha önemli olduğu için şükret."

Emniyet kemerimi çözdüm, orta konsola dalıp kendimi onun kucağına bıraktım, o ise şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ellerim onun kemerine gitti ve bileklerimi sıkıca kavrayıp ellerimi arkama doğru çekerek beni durdurmadan önce kemerini açtı. "Arka koltuğa binmek zorunda değiliz," diye kıkırdadım.

Başını salladı, ben merkezimi ona doğru bastırırken beni görmezden gelmeye çalışıyordu. "Calla, yemin ederim-"

"Yap şunu." Onun kontrolü karşısında neredeyse ayıldığımı hissediyordum ama içimden bir ses onu test etmek istiyordu. Onu sınırlarına kadar zorlamak ve bu kontrolün ve beni incitmeme arzusunun ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu. Bu oynamak için tehlikeli bir oyundu, ama bir şekilde geleceğimiz için çok önemli görünüyordu.

"Kemerimi çıkar," diye emretti Ryker ve ellerimi serbest bıraktı. Hemen gidip ilmiklerden geçirdim ve bir an bile durup neden çıkarmam gerektiğini düşünmedim.

Kendimi onun kucağına bıraktığım gibi, beni koltuğuma geri yatırdı ve kemerimi bağladı. Şaşkınlıkla elimdeki kemere baktım, sonra bileklerimi bir araya getirip sabitlemek için kullandığında gözlerimi açtım. "Ryker!" Ona ters ters baktım ve çırpındım ama ne kadar çekersem çekeyim kemer gevşemiyordu.

"Surat asarken çok tatlı oluyorsun," dedi ve elini kalçamdan itmeye çalışırken ona en sert bakışlarımı yönelttim.

"İyi o zaman. Beni yalnız bırak. Senin saçmalıkların için çok sarhoşum."

Arabayı vitese takarak bir kahkaha attı. "Günışığım, seni asla yalnız bırakmayacağım." Parmakları kalçamda en tatlı işkence gibi sıkıştı.

Onu uykusunda öldürürdüm.

Buna karar verildi.

***

Ertesi sabah başımın zonklaması adil görünmüyordu. Sürekli cezalandırılmam adil görünmüyordu. Ben ve alkolle ilgili hiçbir şey adil değildi.

Kustuğum sırada Ryker'ın saçlarımı tuttuğu sisli anılar inlememe neden oldu ve en azından Cumartesi olduğu için Tanrı'ya şükrettim. Ryker saatin erken olmasına rağmen yatağında değildi.

Saat o kadar erkendi ki çocukların bile uyanmamış olacağını biliyordum. Koridorda koştum, ikisinin de yataklarında uyuduğundan emin olmak için kapılarından kafamı uzattım.

Onları tam olarak olmaları gereken yerde görmek beni rahatlattığında, omuzlarım rahatlayarak çöktü ve ustaya geri döndüm. Komodinin üzerindeki ağrı kesici ilaç ve su şişesi beni çağırdı ve iki hapı da kocaman bir yudumla yuttum. Bunun ne kadar tatlı olduğunu ya da bir gece önceki sarhoş halimde bana saçma bir şekilde mükemmel bakmış olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Çocuklar izlerken onu bir oyuncak ayı gibi kucaklamaya çalıştığımdan oldukça emindim. Çocuklarımı Ryker'dan uzak durmaya teşvik etmek için kusursuz bir örnek oluşturuyordum.

Ryker'ın nereye gittiğini bilmiyordum ama onu bulmak için acele etmiyordum. Özellikle de yanaklarım utançtan kızarmışken. Aynaya baktığımda, çılgınca karışmış saçlarım ve beni hissettiğim kadar hasta gösteren solgun tenimle ne kadar berbat bir halde olduğumu gördüm. Bir iniltiyle duşu çalıştırdım ve akşamdan kalmalığımın tadını ağzımdan atmak için fırçalamaya başladım.

Bir önceki akşam Ryker beni yatağa yatırdığında zaten akşamdan kalmaydım ve eğer biri gece akşamdan kalma olabiliyorsa, ertesi sabah başının ağrısından kurtulması gerekirmiş gibi görünüyordu.

Ama ben değilim.

Alkolle hiç başa çıkamadım.

Duşa girdiğimde kendimi daha insan gibi hissetmeye başlamıştım bile. Saç kremini saçlarımın düğümlerine yedirmek ne kadar acı verse de, kendimi kaynar suda boğmak daha da yardımcı oldu.

Nihayet duştan çıktığım anda kafamın patlamayacağını hissettiğimde, duşu kapattım ve cilt bakım rutinimi uygulamaya başladım. Elimden geldiğince oyalandım ve başıma rahat bir elbise geçirmek için acele etmedim. Bir gün önceki kot pantolondan sonra, bu kadar daraltıcı bir şey giymek için acelem yoktu. Yoga pantolonum bile hata olacakmış gibi hissettiriyordu.

Odamdan çıktığım anda çocukların hâlâ uyuduğunu anlamıştım. Giyindiğimde güneş daha yeni doğmaya başlamıştı ve ev

Çatı katından gelen hafif, ritmik bir gümbürtü dışında çoğunlukla sessizdi. Ryker'ı aşağıda bulacağımı düşünerek oraya doğru yürüdüm ama kenardan baktığımda onu hiçbir yerde bulamadım.

Geçerken boş ofisin açık kapısından metal şangırtılarının sesi geldi ve etrafa bakmak için içeri girdim. Köşede bir duvar olması gereken yerde, sesin geldiği yere bakan bir balkondan başka bir şey yoktu.

Oraya doğru yürürken, kenardan bakarken dikkat çekmemeye çalıştım. İhtiyacım olan son şey Ryker'ı bir suç işlerken izlemek ve bunu yaparken görülmekti.

Vücudunun ikiye katlanmış olduğunu, bir çubuğa asılı olduğunu ve dizlerini çubuğun üzerinden kaydırıp kendini desteklemek için kancaladığını görmeyi beklemiyordum.

Bunu yaptıktan sonra gövdesini aşağı indirdi ve bir süre sallanmasına izin verdi. Gömleksizdi, kasları yaptığı her ince hareketle dalgalanıyor gibiydi ve gri eşofman altı kalçalarına yapışıyordu. Kollarını gövdesiyle aynı hizada tuttu, orada asılı dururken çıtırdama hareketi yapmak için kızgınmış gibi esneyen karın kaslarından başka bir şey kullanmadı. Aşağı indiğinde hareketi yavaş ve kontrollüydü. Vücudunu yapmaya zorladığı her şey kendi seçimiymiş gibi, yaptığı her hareketin sahibiydi. Yerçekimi gibi bir şeyin ne zaman ve nasıl ineceği konusundaki seçimini elinden almasına izin vermeyecekti. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Karın kaslarından ve göğsünden ter damlacıkları damlıyordu ve terin seksi olduğunu düşündüğüm bir zaman olduğunu hiç hatırlamıyordum.

Ryker'a kadar.

Gözlerimin her geçen gün daha da cazip hale gelen yarı çıplak adamdan uzaklaşıp odadaki diğer egzersiz aletlerine bakmasına izin verdim. Çok büyüktü, garajın en az yarısı kadardı. Spor salonunun endüstriyel yapısı evdekinden daha belirgindi ama adam sanki deponun kemiklerini egzersiz yapmak için kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Ellerini barın etrafına sarıp dizlerini serbest bırakarak sıkıca kavradığında gözlerim tekrar ona kaydı. Pozisyon değişikliği sayesinde sırtına, omuzları ve sırtının üst kısmı boyunca uzanan yoğun erkeksi kas çizgilerine ve tenindeki melek dövmesinin güzel mürekkebine baktım. Bir an asılı kaldı ve sonra tüm vücudunu yukarı salladı. Çubuk yan taraftaki direklerden kalktığında onun için panikledim. Ama bir sonraki oluğa sıçradı ve yerine oturdu. Birbiri ardına d e v a m etti.

En tepeye ulaşana kadar, direğe tırmanırken elindeki çubuktan ve vücudundaki güçten başka bir şey kullanmadı. Sonra geri indi ve en alttaki direğe ulaştığında ayağa kalktı ve bana doğru döndü, o mavi gözleri onu izlemeye başladığım andan beri bildiğini hiç şüphe duymadan *bildiğim* bir şekilde benimkilere bakıyordu.

Siktiğimin gösterişçisi.

Bir erkeğin böyle bir canavar olması, kasların masum kadınları daha iyi karar vermelerine rağmen baştan çıkarması mümkün olmamalıdır.

Karın kaslarının oluklarını dilimle keşfetmeyecektim.

"Neden aşağı inip bana katılmıyorsun Tesoro?" diye sordu, sesi baştan çıkarıcı bir törpüyle çıkıyordu ve zar zor nefes nefese geliyordu. Kesinlikle gösterişçiydi.

"Bugün ölüme meydan okuyan egzersiz hareketleri için giyinmedim, teşekkürler," diye karşılık verdim. Balkonun kenarından kıvrılan merdivenleri tırmanmadan önce bana sırıttı ve beni merdivenlerden yakalayıp spor salonuna götürdü. "Daha yeni duş aldım! Hepiniz iğrençsiniz," diye bağırdım. Beni görmezden geldi, bir örümcek maymunu gibi tırmandığı bara götürdü ve bir bezle sildi. Yüzüne karşı güldüm.

"Sandığından daha güçlüsün," diye homurdandı ve kollarını kolsuz elbisemin çıplak bıraktığı pazularıma dokundurdu. "Alçak olanla başla." Elleri kollarımdan belime doğru kayarak beni orada sıkıca kavradı. "Düşmene asla izin vermeyeceğim, Günışığım," diye mırıldandı. Benden bir kol boyu uzakta durdu, şüphesiz vücuduma bir şekilde lanet olası bir direği hareket ettirmek için yanlış yönlendirilmiş girişimimde manevra yapması için gereken alanı veriyordu, ama ne kadar aptalca olacağını umursamadan onu kavramak için uzandım. Parmaklarım direğe değene kadar beni kaldırdı ve sonra avuçlarımı direğin etrafına sardım. Direği kavradıktan sonra beni serbest bıraktı, arkaya doğru adım attı ve kutsal olan her şey için elbisemin belime kadar gelmemiş olmasını umdum.

Eğer öyleyse, yüzüne bir sürü kıç yiyebilirdi ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

Ellerinin hemen altımda gezindiğini hissedebiliyordum ve içimden bir ses düşmeme izin vermeyeceğini söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini fark etti. Ellerinin üzerimde olmaması ya da beni fiziksel olarak desteklememesi önemli değildi.

Kaçınılmaz olarak düştüğümde beni tutardı.

Aklımı kaybediyor muyum diye düşündüm. Öyle olmalıydım ama derin bir nefes aldım ve vücudumu kendi içine doğru çıtırdayarak salladım. Direğin ayrıldığı anı hissettim

metalin metale sürtünmesini hissettim ve tutuşumu bırakma içgüdüsüyle savaştım.

Direk ikinci oluğa kayarken bir çatışma daha oldu ve neredeyse tutuşumu kaybediyordum. "Sana söylemiştim," dedi Ryker'ın derin sesi kıkırdayarak arkamdan.

Bu kadar insanüstü görünen bir şeyi yaptığıma inanamayarak karşılık olarak güldüm. Birinci ve ikinci olukların hepsine en yakın olması, tırmandıkça boşlukların giderek büyümesi önemli değildi.

Her şekilde bir zaferdi.

Bir sonraki oluk için vücudumu sallarken, direğin oluktan çok erken ayrıldığını hissettiğimde irkildim. Yeterince çaba göstermemiştim, bir sonraki boşluğu açmak için ihtiyacım olan ivmeyi kazanamamıştım. Direk yan direklere çarptı, çınlama sesi içimi titretirken ellerimden kaydı. Düşerken hafifçe çığlık attım ama söz verdiği gibi Ryker beni havadan yakaladı.

Beni tek koluyla yakaladı, vücudunun üst kısmını benimkinin üzerine koruyucu bir şekilde kıvırırken yere hiç değmemem için beni kucakladı ve neredeyse kafasına çarpacak olan direği diğer eliyle kavradı.

Beni ayağa kaldırana kadar umutsuzca omzuna sarıldım.

"İyisin," diye mırıldandı ve direk bir çınlamayla yere düştü. "Gidip duş almalıyım. Bugün yine bir süre dışarı çıkmam gerekiyor." Benden uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı, nefesini yüzümde hissetmeme rağmen yüzlerimizi ayırmak için en ufak bir hareket yapmadı.

Nane ferahlığı burnumu gıdıkladı ve bununla ilgili bir şey önceki günün puslu havasını dağıttı. Tanıdık bir şeydi. "Teşekkür ederim," dedim beceriksizce. "Beni yakaladığın ve dün gece benimle ilgilendiğin için. İçki içmemeliydim. Aptalcaydı."

"Benimle güvende olduğunu söylerken ciddiydim. Benimle her zaman güvende olacaksın, Günışığım. İçebilirsin ve sana tecavüz edeceğimden endişelenmezsin. Sen istediğinde bile," dedi ve sesi boğuk bir kıkırdamaya dönüştü. "Gerçi artık ayık olduğuna göre belki de endişelenmelisin." Şaka yaptığından oldukça emindim ama ellerinden biri elbisemin kalçama kadar indiği yere kayınca ve nasırlı ellerini oradaki hassas derinin üzerinde gezdirince şaka yapmadığını anladım. Dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oldu ve içimdeki cazibe kayarken ürperdim. Ryker'ınki gibi kasları daha önce hiç hissetmemiştim, hiç böyle dokunmamıştım.

Kusursuz bir ten. Elim köprücük kemiğinin etrafında kayarak göğsünün dövmesiz tarafında kalbinin üzerindeki boşluğa dokundu.

Üzerinde çok az kıl vardı ve bu kararı için onu suçlayamazdım. Eğer göremeyecekseniz teninize böylesine güzel bir sanat eseri kazımanın ne anlamı vardı?

"Bizi yine Matteo'ya götürecek misin?" diye sordum ve çocuklarımın o evin hapishanesine gitme düşüncesi çok erken geldi. Sanki silahlı muhafızların devriye gezdiği yerlere neden gittiğimizi asla anlayamayacaklarmış gibi. Konfor alanımızdan çok uzaktaydık; hayatlarımızın geri dönülmez bir şekilde değiştiğini anlamalarını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

"Hayır, güvenliğiniz birazdan burada olur," dedi ve eli kalçamdan ayrıldı. Onu geri koyma, elbisemin altına sokma dürtüsüyle savaştım, böylece onu istememem gereken, *onu arzulayamayacağım* bir yerime dokunabilirdi. Bir gün önce onu istediğimi düşünmesi için ne yaptığımı düşünmek istemiyordum ama o arzunun bulanık kalıntıları bedenimde birikiyordu.

Parmakları çeneme dokundu, başımı eğip ona bakmamı sağlarken eğildi ve burnunu yanağıma sürttü. "Güvenliğim mi?" Fısıldadım ve öfke damarlarımı doldurdu. Daha çok bebek bakıcım gibi.

"Evet," diye mırıldandı Ryker ve gözleri benimkilerde parladıktan sonra aşağıya inip dudaklarıma baktığında verebileceğim her yanıt boğazımda düğümlendi. Öne doğru eğilerek, yumuşak, dolgun yastık dudaklarıyla benimkilere dokundu ve benimkilere karşı son derece nazik hissettirdi.

Başka her yeri bu kadar sert olan bir adamın dudakları, benimkilere daha sıkıca bastıran dudaklar kadar yumuşak olmamalıydı. Göğsünün içinde inledi, ses içimde titreşti, böylece onu ruhumun derinliklerinde hissedebildim. Bir iz gibi, tenimde dalgalanan bir damga gibi hissettim, beni ona o kadar kalıcı bir şekilde bağladı ki dokunuşunu üzerimden asla atamayacaktım.

Dudakları aralandı, ben boyun eğip ona istediğini verene kadar dili benimkinin dikişiyle oynadı. İçime girdiği an, birbirimize çarptığımız an, benden bir inilti çıkardı. Bu sadece onu teşvik ediyor gibiydi, sadece beni kollarında daha yükseğe kaldırırken ve beni sırtüstü yatırdığı bir bankın yanına getirirken onu çıldırtıyor gibiydi. Ben onu kollarımla ve bacaklarımla sararken ve dikkatim dağılmış bir şekilde kalçalarına sarıldığımda ayak parmaklarıma *zar zor* dokunabildiğimi fark ederken ağzı benimkini hiç bırakmadı, beni yutmayı hiç bırakmadı.

Eli yukarı uzandı, elbisemin kumaşı üzerinden göğüs ucuma sürtündü ve zihnimde bir anı şoku yarattı. Onu ben yapmıştım.

bana dokundu. Vücudu benimkine doğru bastırdı ve sert uzunluğunun sıcaklığının göbeğime dokunduğunu hissettiğim anda ağzımı onunkinden geri çektim.

"Dur, Ryker. Durmak zorundayız. Çocuklar bizi görebilir," diye soludum ve bana karşı inledi, yüzünü boynumun kıvrımına bıraktı ve derin nefes aldı.

"Siktir," diye fısıldadı. Üstümde kaldı ve beni incelemek için başını yeterince geriye çektiğinde pişmanlık dolu gözlerle bana baktı. Titriyordum. Bana dokunmasına, beni öpmesine izin verdiğime inanamıyordum, sanki her şey yolundaymış ve beni hayatımdan koparmamış gibi. "İçine girdiğim ilk an sarhoş olduğun ya da antrenman yaptığın zaman olmayacak." Benden çok kendini azarlıyor gibiydi ve kendini yukarı itip üzerimden kalkarken, görmemesi gereken her şeyi örtmek için elbisemi aşağı çekmeye yardım etti. Benim de onun yaklaşmasına izin vermemem gerekiyordu.

Chad'den başka kimseyle birlikte olmamıştım. Kocam beni çıplak gören ya da bana dokunan tek erkekti ve şimdi kendimi yanıma yaklaşan ve bana ilgi gösteren ilk erkeğe atıyordum.

Onu tanıyan ama ona saygı duymuyor gibi görünen bir adam.

"Aşağıda buluşuruz," dedi Ryker başını sallayarak ve ana eve dönmek için merdivenleri tırmanmaya başladı. Aptallığımı ve çaresizliğimi anlamam için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu fark etmiş gibiydi. Ryker'da beni başka biriyle asla düşünmeyeceğim şeyleri yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlamıyordum. Chad hayattayken bile Ryker'a karşı dayanılmaz bir çekim hissediyordum.

Sanki birlikte olmam gereken kişi oymuş da ben olamamışım gibi. Ve olamayacaktım da.

***

Ryker yatak odasından merdivenleri indiğinde çocuklar uyanmış ve mutlu bir şekilde simitlerini kemiriyorlardı. Henüz mutfakta neyin nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve ilk günümü Ryker olmadan geçirmek beni korkutuyordu. "Günaydın," diye homurdandı Ryker, normalde olduğundan daha karamsar görünüyordu. Koyu renk kot pantolonunun içindeki paketine bakmamaya çalıştım, çünkü dürüst olmak gerekirse hissettiklerimden sonra o şeyi oraya nasıl sığdırdığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir an sonra huysuzluğundan sıyrıldı, tezgahtan bir simit aldı ve ağzına bir lokma atmadan önce üzerine krem peynir sürdü. "Günaydın," dedi Axel ve Ryker'ın ayaklarını botlarının içine soktuğunu görünce suratını buruşturdu. "Gidiyor musun?"

"Bugün bazı işleri halletmem gerekiyor, küçük adam. Ama mümkün olduğunca çabuk döneceğim ve ben yokken dostum Dante gelip sizinle takılacak."

"Nasıl olur?" Axe sordu. "Sen buradayken bizimle takılmayı tercih etmez miydi?"

Sırıtma isteğime karşı koydum, Ryker'ın *buna* bir cevap bulmak zorunda kalacağı düşüncesi hoşuma gitti.

"Hani seni ve anneni kötü adamlardan koruyacağıma söz vermiştim ya?" diye sordu Axel ile göz hizasına gelecek şekilde diz çökerek. "Bazen işe gitmem gerekiyor ve sizinle birlikte olamıyorum. Ben burada olmazsam sizi koruyamam, bu yüzden arkadaşlarımdan bazıları size göz kulak olacak. Ben yokken başınıza kötü bir şey gelmediğinden emin olun." Oğlum sanki cevap çok mantıklıymış gibi mutlu bir şekilde gülümsediğinde hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim. Güvenliğimizin onun kafasını karıştırmasını istemiyordum ama korunmaya ihtiyacım olduğunu bu kadar kolay kabul etmesinden de nefret ediyordum. İhtiyacım olmayan ya da istemediğim bir koruma.

Sanki babasının ani kaybı onu benim bildiğimden daha fazla etkilemişti ve bunu göremediğim için kendimi berbat bir anne gibi hissediyordum.

Bazen babasına çok benziyordu, çok soğukkanlı ve duygularını göstermekte tereddütlüydü. "Tamamdır," dedi Axel, simidinin son lokmasını da ağzına attı ve kahvaltıdan sonra söz verdiğim gibi video oyunları oynamaya gitmek için acele etti.

"Ellerini yıka!" Arkasından bağırdım, koltuk yerine banyoya yöneldiğini duyunca başımı salladım.

"Peki ya siz Prenses? Nasıl uyudunuz?" Ryker sordu ve Ines tereddütle ona baktı.

"Kötü bir rüya," diye fısıldadı, bana sarılmak için döndü. Buna şaşıramazdım, son birkaç günde değişen onca şeyden sonra kâbus görmemesine, görmesinden daha çok şaşırırdım.

Ama Ryker onun itirafı karşısında yüzünü buruşturdu ve acı dolu bir gülümsemeyle başını salladı. "Belki bu gece daha iyi olur." Başının üstünü okşadı ve sonra ön kapının penceresinden dışarı bakmak için döndü. "Dante burada. Neden

Onunla ilk sen mi tanışacaksın, Günışığı?" diye sordu ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı salladım.

"Annen hemen dönecek, tamam mı fıstık?" Ona sordum ve simidini ısıra ısıra çiğnemeye devam ederken başını salladı.

Cipten inen adam Ryker'dan çok daha ufak tefekti ama bu zor bir iş değildi. Saçları büyük ölçüde ağarmıştı ama kırk yaşından bir gün bile fazla olamazdı. Takım elbise giymişti ve o kadar komik bir şekilde abartılı görünüyordu ki gülmekten kendimi alamadım. Kaçıp gitmediğimden emin olmak için benimle ve iki çocuğumla takılmak için takım elbise giymişti. "Dante, Bellandi'lerin güvenliğini sağlayan Enzo için çalışıyor. O en iyilerin en iyisidir ve ben yokken üçünüzün başına bir şey gelmemesini sağlar," dedi Ryker ben ön kapıdan çıkarken.

"Bayan Fiore," dedi Dante, sıkmam için elini uzatmak üzere ayağa kalkarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Latour. Benim adım Calla Latour," diye düzelttim ve Ryker'ın sözlerimle birlikte çenesini sıkmasını görmezden geldim.

"O zaman neden Calla ile gitmiyoruz?" Dante, Ryker'a canlı canlı yenecekmiş gibi bakarak sordu. Bu beni şaşırtmazdı. O vücut kütlesini korumak için çok fazla proteine ihtiyacı olmalıydı.

"Gitmem gerek ama yakında döneceğim. Bugün uzun sürmez," dedi Ryker, beni yanına çekti ve yüzümü yukarı çevirdi. Ben itiraz edemeden beni öptü ve boğazını yumruklamak istememe neden olan bir sırıtışla geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" Cesur olmaya karar vererek sordum. Ryker orada bile değilken onun evinde mahsur kalmak beni kızdırıyordu. Kendimi bir mahkûm olarak düşünmek beni tiksindiriyordu, özellikle de gardiyanım bir anda değişebilecekmiş gibi görünürken. Dante ya da Ryker'ı tanımıyordum ama çocuklarımın hayatı konusunda onlara güvenmemi bekliyorlardı.

"Cevaplayamayacağımı bildiğin sorular sorma," diye homurdandı Ryker. Maserati'nin onu beklediği yere doğru birkaç adım attı. "Kibarca belirttiğin gibi, sen benim karım değilsin. Bu tür ayrıntıları evlendikten sonra öğrenebilirsin." Sanki evlilik ilanıyla dünyamı alt üst etmemiş gibi bana sırıttı.

Onu bir sürpriz bekliyordu, çünkü ben asla yeniden evlenmeyecektim.

Bir daha asla kocamı kaybetmenin getireceği acıyı göze alamazdım. İlkini toprağa vermenin nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra olmazdı.

İkinci bir kişiyle yapmazdım.

"Onu da becermemi ister misin? Yoksa bu sadece benim gardiyanım *olduğun* zaman mı geçerli?" Bilerek zorlaştırarak sordum. Beni bir yabancıya tahammül etmem gereken bu duruma soktuğu için adamı öldürebilirdim.

Ryker'ın yüzü kaşlarını çattı ve Ryker'ın öfkesi karşısında teni solan Dante'ye baktı. "Dante'den hoşlanıyorum. Bir şeyi kanıtlamak için onu incitmek zorunda bırakma beni," diye homurdandı Ryker.

"Sen delisin," diye alay ettim ona, başımı başka yöne çevirerek onun aptal ve kızgın yüzüne bakmak zorunda kalmadım.

"Ve sen de benimsin," diye homurdandı ve aceleyle arabaya gitmeden önce yüzüme doğru geri adım atarak dudaklarını iddialı bir öpücükle dudaklarıma çarptı.

Maserati çalıştığında, dönüp uzaklaşmadan önce açık pencereden bakışlarımla karşılaştı. Kapı arkasından kapandığında, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken bakışlarımı Dante'ye çevirdim.

"Bunu ben seçmedim, biliyorsun değil mi?" diye sordum ve gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturduğunda suçluluk hissetmemeye çalıştım. Yine de devam ettim. "Gitmemize izin vermiyor. Kendi seçimimi yapmama izin vermiyor ve sen beni burada kilitli tutmasına yardım etmekte bir sakınca görmüyor musun?"

"Ben sadece işimi yapıyorum, hanımefendi."

"Senin işin berbat," dedim ona ve dönüp eve doğru yürüdüm. Ben Ines'in yüzüne bulaştırdığı krem peyniri temizlemeye çalışırken o da beni takip etti. "Ve bana hanımefendi deme," diye emrettim. Başını salladı, davranış sorunumdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

Uzun bir gün olacak.

On sekiz

Ryker

Depoya vardığımda, Calla ve çocuklardan uzakta olmanın verdiği aciliyet duygusuyla tenim dans ediyordu. Ben yokken birinin onlara zarar vereceği ya da kaçacakları hissinden kurtulmak mümkün değildi.

Onları terk etmenin bir hata olduğunu.

Emilio'nun Lino'ya ihanet etmesinden sonra Matteo, Enzo ve ben haftalarca temizlik yaptık. Kendi adamlarımıza işkence etmek hafife aldığımız bir şey değildi, ama güvenemediğimiz herkesin test edilmesi gerekiyordu.

Emilio'ya güvenmiştik.

Bu güvene ihanet etmiş, ailemize bir leke bırakmış ve neredeyse kadınlarımızdan birine mal oluyordu.

Bu affedilemezdi.

Yöntemlerim Samara'nın kartele satılması girişiminde suç ortaklığı yapan üç kişiyi daha ortaya çıkarmıştı. Miguel Cuevas'ın bölgesel şubesini yönettiği aynı kartele.

Pisliğimizin temiz olduğunu, kalan insanların sadık olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Sandro gibi insanların bana şeytanmışım gibi bakması anlamına gelse bile. Kabuslarına musallat olmamdan, Matteo'nun dürüstlük aşılamak için beni öcü gibi kullanmasından hoşlanmadığını sanıyordum.

"Bana ihanet edersen seni Ryker'a yediririm," en sevdiği cümle haline gelmişti. Gecenin bir vakti ortaya çıkan tehdit olmak umurumda değildi.

Gerçekten de kariyerimde doğal bir evrim oldu.

Dondurucuya girdiğimde Matteo ortalıkta yoktu ve Sandro çalışmam için bana mahremiyet sağlamak üzere aceleyle dışarı çıktı. Geri kalan homurdananları motive etmek için kullandığımızda bıçağımın hainlerimizi oyduğunu görmüştü.

Köşeye gidip Matteo'yu beklemeye başladım. Bir zamanlar sabırla beklerken, şimdi endişeli bir enerjiyle bıçağımı parmaklarımın arasında döndürüyordum. Hazırlık, beklenti, eğlencenin yarısı olmalıydı.

Ama Güneş Işığım bunu benden almıştı. Buna kızamadım bile.

Kafamın içi sessizdi. Bir zamanlar sürekli bir öfke olan şey gitmişti ve birinin kanını akıtmak için zorlayıcı bir ihtiyaç hissetmiyordum.

Kadınımı becermek, ona tam olarak kime ait olduğunu ve sarhoş maskaralıklarıyla neyi baştan çıkardığını hatırlatmak ihtiyacını hissettim. O sabahki öpüşmemizden sonra, onun hazır olduğunu biliyordum. Zamanı gelmişti ve yakında onu altımda hissedecektim. Sadece önce eve gitmem gerekiyordu.

Çocukları da yatır.

Onları kendi çocuklarımmış gibi seviyordum ama bu Calla'yı omzuma atıp üst kata çıkaramamanın ve kendi adını hatırlayamayana kadar beceremememenin sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ta ki Günışığım ve Gölgesinden başka bir şey kalmayana kadar.

Matteo ve Simon nihayet dondurucunun kapısından içeri girdiler ve Matteo yüzüme bir kez bakıp güldü. "Hâlâ hayır, ha?" diye sordu.

Yanıt olarak homurdandım ve Simon başını salladı. "Bir avuç deli herif. Yemin ederim," diye mırıldandı ve gösteriyi izlemek için diğer köşeye geçti. Duvara yaslanmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmiş gibi görünüyordu. Kanın sıçrama eğilimi göz önüne alındığında akıllıca bir seçimdi. Boş zamanlarımı lanet olası duvarları temizleyerek geçirmiyordum.

Ve temizlik ekibimiz ancak ben sandalyedeki herifi öldürdükten *sonra* gelebilirdi.

Tabii gelirlerse.

"Başka bir şey bilmiyorum. Yemin ederim," diye mırıldandı, sesi sanki bir yılını Sahra'da dolaşarak geçirmiş gibi törpülenmişti.

"Sandro!" Matteo bağırdı. "Ona su vermezsen nasıl konuşacak?" Sandro elinde bir su şişesiyle aceleyle odaya girdi ve açgözlülükle su içebilmesi için şişeyi adamın dudağına dayadı.

Kusardı.

Birkaç gün yetecek kadar kusmuk görmüştüm. "Bu kadar yeter," diye homurdandım ve Sandro geri çekilerek odanın en ucuna doğru koşmaya başladı.

"Çocuk sadık," diye ekledi Simon. "Ama taşaklarının biraz düşmesi gerekiyor. Bunun ne olduğunu sanıyordu? Parıltılı ve pullu oyun zamanı mı?"

"O daha genç," diye karşılık verdi Matteo ve sözlerinde hafif bir ısırık

vardı. Gelecekteki oğullarını düşünen bir adam olarak tanıdım.

doldurmaları beklenen rol için sertleşirler.

Aklıma hemen Axel geldi, çünkü biyolojik çocuğum olmasa da o da benim çocuğumdu. Onu aile içinde büyütecektim.

Calla bundan hoşlanmazdı ama çocuğun bu iş için doğduğunu şimdiden görebiliyordum. Sayılara olan merakı muhtemelen Lino'yla çalışacağı anlamına geliyordu ama ne olursa olsun aileden biri olacaktı.

"Bir adamın boğazını kestiğinde on beş yaşındaydın," diye belirtti Simon. Matteo omuz silkti ama ikimiz de oğullarını babasının onu yetiştirdiği gibi yetiştirmeyeceğini biliyorduk. Onu kaderinde yazılı olan karanlıktan çekip çıkaran sadece Ivory olmuştu ve ondan uzaklaşmak zorunda kaldıktan sonra bile işini masum insanları mümkün olduğunca az tehlikeye atacak girişimlere yönlendirmek için çalışmıştı.

Bir kurallar listesi vardı, çiğnenmemesi gereken ilkeler.

En azından onun şehrinde hayatta kalmak istiyorsan.

"Miguel şehirden ne zaman ayrılacak?" Matteo sordu.

"Önümüzdeki hafta içinde," diye itiraf etti adam ve gözleri havluyla sarılı duran koluna kaydı. Öne doğru bir adım attım, kenarından tutup çektim. Tüm kurumuş kanı, iyileşme potansiyelini de beraberinde götürdü ve adam acı içinde inlerken taze kan hemen yüzeye çıktı. "Lütfen! Yemin ederim tek bildiğim bu."

Masama geri dönerek dün kullandığım fileto bıçağımı aldım. Normalde aletlerime çok iyi bakar, her kullanımdan sonra onları temizlerdim, bu yüzden bıçağın üzerindeki kurumuş kanı görünce durakladım.

Sonra yanağına dokundum. "Sence ölmeden önce gözünü oyabilir miyim?" Bıçağın sivri ucunu gözünün hemen altındaki noktaya dokundurarak s o r d u m .

"Bunu daha önce de yaptı," dedi Simon. "Biri ölmeden önce iki gözünü ve bir kolunu aldığından oldukça eminim."

"Ah, doğru ya," diye iç geçirdim. "Sanırım bu, acıyı hissetmek için bolca zamanın olacağı anlamına geliyor."

Sandalyede debeleniyordu ve ben de bir elimle göz kapağını araladım. Bıçak gözüne yaklaştığında, bilgi sahibi normal bir adam itiraf ederdi. Ama acınası iniltileri dışında sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Onu yere bırakın. Başka bir şey bilmiyor. Zaten ihtiyacımız olanı aldık." Matteo dramatik bir şekilde içini çekti ve ben de başımla onu onayladım. Bıçağım kayarak boğazına o kadar hızlı bir şekilde saplandı ki, bıçakla vurmak için zamanı bile olmadı.

Tehditteki değişimi kaydettim. Boğazındaki düz çizgiden akan kanla aynı şekilde gözlerinden akan hayatı izledim.

Geri döndüğümde bıçağı Sandro'ya fırlattım. "Temizle şunu," diye homurdandım. "Lanet cesedi ve sandalyeyi de yakma fırınına koy. Geri kalan pisliği temizlemeleri için temizlikçileri çağır," dedim ona.

"Evet, Ryker."

"İşte iyi bir çocuk," dedi Matteo, kapıdan çıkarken beni takip ederken sesinde alaycılık vardı. "Acelen mi var?"

"Siktir git Bellandi!" O ve Simon arkamdan kahkahalarla gülerken ben Maserati'ye tırmanarak seslendim.

Umurumda değildi, çünkü eve gitmeden önce hâlâ dükkâna gitmem gerekiyordu.

***

Elimdeki pelüş kurt çok sevimliydi, canlı mavi gözleri yüzünün vahşiliğini yansıtıyordu.

Tek umudum bunun Prensesim için işe yaraması ve kötü rüyaları uzak tutmasıydı. Ines'in uykusunda acı çekmesine tahammül edemezdim.

Elimde kurtla eve döndüğümde nasıl bir karmaşanın içine girmeyi beklediğimden emin değildim ama Dante'nin kendi çocuklarının fotoğraflarını göstermesi ve elinde kahveyle masada oturması öyle değildi.

Cehennem kedimin, hala tutsaklığı olarak gördüğü şeyde suç ortaklığı yaptığı için onu paramparça edeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, görünüşe göre tüm o kinini bana saklamıştı, çünkü garajdan kapıya adım attığımda yüzündeki gülümseme kayboldu ve bana sert bir bakış fırlattı.

Dante enerjideki değişimi hissetti, akıllıca bir hareketle masadaki yerinden kalktı ve ön kapıya doğru ilerledi. "Hoşça kal Dante!" Axel seslendi ve Ines kurabiye pişiriyormuş gibi yaptığı küçük köşesinden başını kaldırdı.

"Güle güle!"

"Yarın bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim sesimi kontrol etmeye özen göstererek. Günışığımın çiçekli elbisesinin içindeki görüntüsü bile sikimin kot pantolonumun içinde sertleşmesine yetmişti ve onu altıma almadan önce hala saatlerim vardı.

Lanet olsun.

"Seni geçireyim," dedim Dante'ye, baş başa konuşabilmek için onunla birlikte ön kapıdan çıkarken. Calla'nın ona karşı dostça davranması beni rahatsız ediyordu. İçime dolan şüpheye engel olamıyordum. "Nasıllardı?" Garaj yolundaki arabasına doğru yürürken sordum.

"Çocuklar harikaydı. Olabildiğince tatlılar ve annelerine karşı çok iyi davrandılar. Calla ilk başta huysuzdu ama zaman geçtikçe yumuşadı ve ısırmayacağımı ya da talepkar olmayacağımı anladı. Dürüst olmak gerekirse yetişkin etkileşimine aç gibi görünüyor. Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalısın." Arabaya binerken sırıttı. "İhtiyacın olduğunda beni ara."

Dudaklarımda alaycı bir ifadeyle eve geri döndüm. Bu konuda bir şeyler yapacaktım.

Eve girdiğimde Calla'ya "Duş alacağım, sonra da aşağı inip akşam yemeği için ne pişirebileceğime bakacağım," dedim. Kıpırdamadı, bakışları her geçen an üzerimde daha da ağırlaşıyordu.

Kızgın olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Ines'e döndüm, eğildim ve kurdu ona doğru uzattım. Bir an kurda baktı ve şaşkınlıkla beni inceledi. "Bir kurt yavrularını korur, değil mi?" Ona sordum ve gözlerinin sehpanın üzerinde duran küçük beyaz bir kurtla ilgili hikaye kitaplarından birinin olduğu yere gittiğini izledim.

"Ben mi?" diye sordu.

"Evet siz, Prenses. Sizi kötü rüyalardan koruyabileceğini düşündüm." Ona söyledim ve kurdu ellerimden kapmadan önce kollarını boynuma dolamak için sıçradı.

"Ines, ne diyorsun?" Calla her zamanki anneliğiyle sordu.

"Teşekkür ederim, 'yker!" Ines kanepede oturan bebeklerine yeni oyuncağını göstermek için yanına gitti ve ben de gülümseyerek gözlerimi Calla'ya çevirdim. Onun gözleri belime dikilmişti ve ben de bakışlarını kot pantolonumun fermuarının yanında fark etmediğim kırmızı bir lekeye doğru takip ettim.

Kahretsin.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve yüzündeki parıltı yerini daha gergin bir ifadeye bırakırken dudaklarını yaladı.

"Calla-" diye başladım.

"Sonra," dedi başını çocuklara doğru sallayarak.

Haklı olduğunu biliyordum, çocukların önünde pantolonumdaki kan hakkında konuşamayacağımızı kesinlikle biliyordum ama yüzündeki ifadeden nefret ediyordum. Daha dikkatli olmalıydım, ama bu konuda endişelenmeye alışık değildim.

Eve geldiğimde birinin kan görmesini istemezdim. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti.

Tek yaptığım bir boğaz kesmekti, Tanrı aşkına.

Yine de duş almak için yukarı çıktım, ama ancak nöbetçi gardiyanı arayıp ekstra tetikte olmasını söyledikten sonra.

Calla'nın çocukları alıp kaçma riskini göze almazdım.

Düşmanlarımın kanıyla ailemi kirletmeyecek kadar temiz olabilmek için derimdeki pisliği yıkadım.

On dokuz

Calla

Şiddete inanmıyordum.

Şiddete inanmadım. Şiddete

inanmadım.

Belki yeterince söylersem sonunda inanırım.

Ama dev kafasının arkasına bakarken tek düşünebildiğim, harika bir futbol topu olabileceğiydi. Ağımız bile vardı.

İlk başta kot pantolonunun fermuarındaki kırmızı lekenin ruj olduğunu düşünmüştüm. Beni kilit altında tuttuğu, bana sahip olduğunu iddia ettiği, bana dokunduğu ve o sabah köftelerini kıçıma vuramayınca dışarı çıkıp başka bir kadınla birlikte olduğu için vücudum öfke ve kızgınlık ateşiyle dolmuştu. Sonra bunun beni kızdırdığını ve *kıskandığımı* fark ettiğimde daha da sinirlenmiştim. Başka bir yerde boşalması umurumda olmamalıydı, çünkü onun canavar a l e t i n e binmeye hiç niyetim yoktu.

Kan olabileceğini fark ettiğimde, o kızgınlık tamamen öfkeye dönüştü. Kızıma dokunmuştu. Elleri kanlıyken kızımın ona sarılmasına izin vermişti.

Pantolon.

Önemli değildi.

Kan mı yoksa ruj mu olmasını tercih ederdim bilemiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Ruj olmasını istemeliydim, çünkü bu onun insanları öldürmediği ya da Ryker'ın Bellandiler için yaptığı her ne haltsa onu yapmadığı anlamına geliyordu.

Dışarı çıktı, ızgaranın yanına gitti ve benim için pişirdiği çizburgerlerden nazikçe ayırdığı bir parça somon balığı vardı.

O ve çocuklar. Ines daha önce hiç çizburger yememiş olsa da, onları umutsuzca istiyorlardı.

Ines içeri girdiğinde tepsideki çizburgerleri işaret etti, "Et mi?"

"Evet, bebeğim. Cheeseburger etli," diye cevap verdi Ryker, ben bir kenarda durmuş salata için sebze doğruyordum.

"Yani annem gibi Pescatarian değilsin?" Axel soslu makarnayı karıştırırken sordu.

"Tabii ki hayır. Pescatarian'a benziyor muyum? Et yiyorum. Sonra da annenin rock müziğin sadece gürültü olduğunu düşündüğünü söyleyeceksin."

Elini göğsüne götürüp çörekleri masaya koyarken abartılı ve yaralı bir ifade takındı. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama somonum ağzımı sulandıran teriyaki sosuyla mükemmel görünüyordu.

Her nasılsa, en sevdiklerimden birini tesadüfen yaptığından şüpheliydim.

Adamın hakkımızda nasıl bu kadar çok şey bildiği beni aşıyordu ama göz göze geldiğimizde kibirli sırıtışına bakılırsa rock müziği sevdiğimi biliyordu.

Şiddete inanmıyordum.

"Bu annemin en sevdiği!" Axel masaya oturup üzerine ketçap sıkmak için bir çörek kaparken yardımsever bir şekilde konuştu.

"En azından bir konuda iyi bir zevki var," diye karşılık verdi Ryker, ona diktiğim bakışları görmezden gelerek. Sanki Chad'in sık sık odadan kaçmasına neden olan bakışlara karşı bağışıklığı varmış gibiydi.

Spatulayı kullanarak somon balığımı tabağıma, kendi tabağının yanına yerleştirdi, sandalyemi bir beyefendi gibi çekti, eve aleti şüpheli kırmızı bir lekeyle gelmiş bir kaba adam gibi değil.

Süper klas.

Kan ya da ruj, bunun centilmence bir yanı yoktu.

"İyi olup olmadığını söyle, Tesoro. Daha önce hiç somon yapmadım," dedi ve oturmam için koltuğumu sıvazladı. Beklendiği gibi yaptım, masada göze çarpan bıçak eksikliğini düşünürken kıçımı sandalyenin en ucuna tünedim. Sanki günlerinin sayılı olduğunu biliyor gibiydi.

"Ines'in çizburgerini lokmalar halinde kesmek için bir bıçağa ihtiyacım var," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Kaşlarını kaldırarak Ines'e kendi çizburgerini uzattı ve o da tıpkı kardeşi gibi hemen alıp mideye indirdi.

"Ne diyordun?" Ryker, sesindeki eğlenme tonuyla ona dönmemi sağladı.

"Hm. Her zaman etin parçalara ayrıldığında daha tatmin edici olduğunu düşünmüşümdür." Köfte parçalama ihtimaliyle bile karşılaşan çoğu erkek gibi kıvranmasını beklerken, bana o karanlık tarzıyla sırıttı.

Sanki tehditlerim çok sevimliymiş gibi.

Adamda bir sorun vardı.

Çocuklarımla günleri hakkında konuşmak için yerleşti, Dante ile yaptıkları her şeyden bahsetti ve çocuklarıyla bir oyun randevusu isteyip istemediklerini sordu.

Başka bir mafya karısıyla tanışmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bana bakışı, çocuklar yatar yatmaz her şeyin biteceğini bildiğini gösteriyordu. Ne yazık ki gözleri heyecanla parlıyordu, sanki yaklaşan yüzleşme eğlenceli olacakmış gibi.

Tanrı yardımcım olsun.

Şiddete inanmazdım.

***

Axel'in odasının kapısını arkamızdan kapattığımızda, Ryker bana manik bir sırıtış attı ve büyük yatak odasına doğru yürümeye başladı. Oradaki ses yalıtımının sadece seks için yapılmadığına dair bir his vardı içimde, çünkü bunun söz konusu olmadığını biliyor olmalıydı.

Hiç.

Köftelerini saklamasına izin verirsem şanslı sayılır.

Arkasından içeri girdiğimde kapı açıktı ve gömleğini omuzlarından çekip dolaba fırlatmak için başının arkasına uzandı. Odanın ortasında durmuş, kollarını ağzımı sulandıran göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Bu konuşmanın yatağa bu kadar yakın bir yerde yapılmasından nefret etsem de, içeri girerken kapıyı arkamdan iterek kapattım. Her şey bittiğinde onunla aynı yatakta uyuyor olacağım düşüncesine dayanamıyordum.

Ryker kanepeye atılmaya tahammül edecek birine benzemiyordu ve benim de orada uyumama izin vermeyeceğini biliyordum. Bir yıl boyunca yalnız uyuduktan sonra, yalnız uyuyabilmeyi özleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama onun başka bir kadına dokunduğu düşüncesinin bende bıraktığı iğrenç duyguyu düşününce, o boşluğu istedim.

"Evet, Tesoro? Söyleyecek bir şeyin olduğundan oldukça eminim?" Ryker sordu, dudakları suratını dağıtmak istediğim bir sırıtışa dönüştü.

"Aletinde başka bir kadının ruju varken eve geldin ve kızıma dokundun," diye tısladım dişlerimi sıkarak. Bunu dile getirmek istememiştim, kandan başka bir şey olduğunu ima etmek istememiştim. Ama içimi parçalayan öfke zehirli gibiydi, sanki onu itmezsem patlayacaktım.

Çünkü buna nasıl cüret eder?

İki elimi göğsüne koyarak onu geri ittim, kıpırdamayınca irkildim. Bir binayı itmek gibi hissettirdi ama elleri benimkileri kendisine hapsetmek için yukarı kalktı. Sanki tekrar denemem için bana meydan okurcasına bana baktı ve gözleri sıcaklık ve öfke karışımıyla parladı. "Başka bir kadının sikime dokunmasına izin verdiğimi mi sanıyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum!" Hırladım, kollarımı ondan geri çekip kurtulmaya çalıştım ama o beni sabit tuttu. Çırpındığım her saniye beni daha da sıkıyor, yüzü tam benimkinin üzerine gelene ve aramızda bir santim bile kalmayana kadar beni kendine çekiyordu. "Kan ya da rujdu ve benim için önemli olan tek şey, dışarıda kim bilir ne yaptıktan sonra kızımın sana sarılmasına izin vermen! Seni hiçbir şey yapmaktan alıkoyamam. Bu çok açık. Ama en azından çocuklarımı her türlü hastalığa maruz bırakmak yerine eve gelmeden önce duş alıp üstünü değiştirebilirsin."

"Yeter!" diye hırladı ve tırnaklarım cevap veren öfkemle göğsüne saplandı. "Başka bir kadınla birlikte değildim."

Yutkundum, çünkü sevişmeye gitmediği için rahatlamış olsam bile, bu birinin kanını akıttığı anlamına geliyordu. Bu bilgiyi işlerken aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak kendimi uzaklaştırdım. Ryker iyi bir adam olmadığı konusunda her zaman dürüst olmuştu, ama bir şekilde bunun doğrudan kanıtıyla yüzleşmek tamamen farklı hissettirdi.

Ona baktığımda yüzüm buz kesti ve ben uzaklaşmaya çalışana kadar gözleri bir anlığına yumuşadı. "Birini incittin," diye fısıldadım, ses monitöründen gelen sessiz geri bildirim dışında s e s s i z l e ş e n odada ses çok yüksek görünüyordu.

"Hayır, Günışığı. Onu ben *öldürdüm*."

Yirmi

Calla

Kelimeler kafamın içinde babamın eski, çizik plaklarından biri gibi tekrar tekrar yankılandı.

Öldürüldü.

Birini öldürmüştü.

Ellerimi bıraktığında bir adım geri çekildim ve göğsüm kabarırken ona baktım. "Neyin var senin? Neden?"

"Çünkü bu işte iyiyim. Çünkü bundan zevk alıyorum. Çünkü bazen yeryüzünün pisliklerinin pis köpekler gibi yere serilmesi gerekir," diye homurdandı ve ben geri çekilirken bana doğru sinsice yaklaştı.

"Birini öldürdün," diye fısıldadım, "ve bundan zevk mi aldın?"

Eli yanağıma dokundu, başparmağı sık sık yaptığı gibi tenimin üzerinde gezindi. Bu temasa bakarken yüzü huşu ile doldu. "O ilk değildi ve son da olmayacak, Günışığı. Her şey siyah ve beyaz olamaz. Bazen insanlar ölmeyi hak eder."

Nefesi saçlarımı karıştırırken göğsüm bir hıçkırıkla sarsıldı ve beni göğsüne doğru çekip sıkıca kavradı. "Bunu yapamam." Sesim kırık bir törpü gibiydi ve içimi kaplayan ürpertiyle titriyordu.

"Öldüreceksin. Ben sadece hak eden erkekleri öldürürüm. Asla kadınları ya da çocukları değil. Bunun şu anda senin için önemli olmadığını biliyorum ama sana söz veriyorum, bir kez anladığında önemli olacak."

"Lütfen Ryker," diye yalvardım. "Bırak gidelim. Beni bunun bir parçası yapma. Bunun bir parçası olamam." Başımı salladım, göğsünü itmeye ve kendimi umutsuzca onun elinden kurtarmaya çalıştım.

Çocuklarım bir seri katille aynı evde yaşıyordu.

"Başka seçeneğin yok," dedi, sabrı tükenirken o derin sesi bir kez daha sertleşti. Beni hoş göreceğine dair hiçbir yanılsamam yoktu.

sürekli itaatsizlik. Sözleri ne olursa olsun, değerimden daha büyük bir yük haline gelirsem benden kurtulacağı neredeyse kesindi.

Ellerinden biri belimden kalkıp yüzümü kavradı ve ben ondan ürkerek uzaklaştım, dehşet içinde ellerine baktım. Elleri kan içindeydi, ne kadar temizlerse temizlesin.

"Sen benimsin," diye homurdandı, ellerimi kaydırarak tırnaklarımın göğsünün derisi üzerindeki baskısını hafifletti. Kızgın kırmızı girintiler gözlerimi içine çekti ve onu incittiğim için bir an pişman oldum, ama izlerimi teninde görmekten *hoşlandığımı* fark ettim. Beni, kanının akmasını isteyecek kadar kana susamış bir kadına dönüştürmüş olmasından nefret ediyordum.

Ama o da bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Etmiyorum!" Yüzüne karşı bağırdım.

"Sen öylesin, tıpkı benim senin olduğum gibi. Başka hiçbir kadın sikime yaklaşamayacak, Günışığı. Sadece sen."

"Artık diğer kadınları umursadığımı mı sanıyorsun?! Sen bir katilsin! Senin sikinle yapmak istediğim tek şey onu kesmek," diye homurdandım ve yüzü bir an için muzaffer bir sırıtışa dönüştü.

Sonra dudakları dudaklarıma çarptı ve itirazımı kesmek için dilini ağzıma soktu. Sertçe ısırmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim ve ağzına dokunmak için uzanırken sırıtarak geri çekildi. "Sakın bana dokunma," diye uyardım onu, yanağımdaki eli saçıma doğru kayarak bir avuç dolusu saçımı yakaladığında irkildim.

Başımı geriye çekerek dişlerini boğazımın sütunlarında gezdirdi. "Beklemekten bıktım. Hepsini alacağım, Tesoro. Ve sen de bana vereceksin," diye uyardı oradaki narin deriyi ısırırken. Dudakları dudaklarıma hafifçe dokunduğunda gözleri benimkilerle buluştuğunda, asla kaçamayacağımı bildiğim mavi alevler gibi parladılar.

Beni ateşe verip diri diri yakacaktı.

Dişleri alt dudağıma battığında inledim, ruhunu benimkiyle birleştirene kadar dişlerinin üzerimdeki her kıstırışının savunmamı daha da parçaladığını hissettim. Sanki istediğini elde ettiğinde onu durdurmak mümkün olmayacakmış, sanki bende hiçbir şey kalmayana kadar hepsini alacakmış gibi. "Dur," diye tısladım, alt dudağımı dişlerinin bir canavar gibi tutması yüzünden hareket ettiremeden sesim boğuk çıkıyordu.

"Hayır," diye cevapladı sonunda saldırısından dolayı şişmiş ve morarmış hisseden dudağımı serbest bırakırken. "Durmamı istemiyorsun. Durmak zorunda değilsin.

Beni istediğin için, sana yapacağım her şeyi istediğin için utanmalısın."

Dili ağzımın içinde alaycı bir şekilde okşandığında tekrar inledim. Yastık dudakları benimkilerin üzerine kapandığı anda işim bitmişti. Kollarım göğsünün etini terk etti, boynuna sarılmak için yukarı uzandı, eli kıçıma doğru kaydı ve beni kollarının arasına aldı. Ağzının içine doğru ciyakladım ve o da benimkinin içine doğru inledi. Saçlarımdaki eli bıraktı, kalçalarıma doğru kaydı ve beni duvara bastırırken elbisemi yukarı doğru çekti.

Tuğlaların sırtımdaki eti ısırması ya da saçlarımın yırtık oluklara takılması umurumda değildi. Eli külotumun askısını kavrayıp kumaşı amımdan çekip aldığında da umurumda değildi. Eli kalçalarımın arasından kayarak bir parmağını yarığımdan geçirdi ve içime kaydırdı. O ilk temasta, en hassas yerime ilk dokunuşunda, benim inlediğimden daha mı yüksek sesle inledi bilmiyorum ama içimde süzülüşünü duyabiliyordum. Çok ıslanmıştım ve utanç içime işledi.

Parmağını benden kurtardığında kayboldu ve eli eşofmanını aşağı doğru çekmeye başladı. Aletinin küt başı bana dokundu, metalin soğuk ısırığı tenimi gıdıkladı ve kendini bana doğru kaydırdı. İçime doğru. Ağzı benimkini hiç terk etmedi, onu durdurmazsam sikiyle taklit edeceğini bildiğim dilinin karmaşasında beni akılsızca öptü.

Onu durdurmalıydım. Her süzülüşünde merkezimde oluşturduğu saçma ihtiyacı değil, kafamla düşünmeliydim.

Kafasını girişime dayayıp ilerlediğinde ne kadar acıyacağını bilseydim, muhtemelen onu durdururdum.

Beni yararak açtı, sert pompalarla beni etrafına germeye zorladı. Ağzının içine ağladım ve bana bakmak için geri çekildi. "Çok fazla," diye inledim ve karnına dokunup beklemesini sağlamak için bir elimi aramıza soktum.

Sadece beklemesi gerekiyordu. Çok uzun zaman olmuştu.

Vücutlarımızın birbirine bastırma şekli ve vücut ağırlığımı desteklemek için kendi vücudunu kullanma şekliyle onu göremiyordum. İçime sokmaya çalıştığı kör aleti göremiyordum. Alnı sıkışmadan önce sadece bir dakika bekledi ve yıldızları görmeme neden olan sert bir sürüşle ileri doğru itti. "Siktir!" Çığlık attım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sakinleşirken. Alışmamı beklerken elleri kıçımın etini yoğurdu. Çok doluydu, çok fazlaydı. Hem çıkmasını istiyordum hem de hiç gitmesini istemiyordum. Boğazımın kenarını öperek, kalçalarım kendi istekleriyle ona doğru hareket edene kadar içimdeki sıcaklığı yeniden inşa etti.

Ancak o zaman hareket etti, kalçalarını sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiren bir süzülüşle benden uzaklaştırdı. Tekrar içime girdiğinde, piercing'inin metali amımın arka duvarına sürtündü ve başımı bir nefesle geriye atmama neden oldu. Sikinin ucu beni dürttü ve sonra tekrar geri çekildi. Ona sarıldım, kollarımı boynuna doladım ve hayatım için tutundum. Ona saplanmış olmak çok savunmasız hissettiriyordu, yere düşüp kendimi ikiye ayırabilirmişim gibi geliyordu. Gerginliğimi hissetmiş gibiydi, bu yüzden bir hırıltıyla beni duvardan uzaklaştırdı ve odanın diğer tarafındaki yatağa doğru ilerledi. Beni kollarında asılı tuttu, elleri ve dizleri üzerinde yatağın ortasına doğru sürünürken benden hiç ayrılmadı. Beni nazikçe yatırdıktan sonra vücudumu kendi vücuduyla kapladı, dizlerimden birini yukarı itti ve beni becerdi. Sertçe.

"Tanrım," diye bağırdım ve ağzını ağzıma dayayıp dişlerini alt dudağıma batırarak yakarışlarımı susturdu.

Bir kolumu ona doladım, tırnaklarımı kıçına geçirdim ve onu kendime daha sıkı çektim. Homurdandı, daha derine ve daha sert itti, böylece her itme onu bir şekilde bağımlılık yaratan keskin bir acı darbesiyle sonuna kadar itti.

"Lanet olsun," diye homurdandı, sesi hem tehditkâr hem de bir şekilde bağımlılık yapıcıydı. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemek, onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğumu bilmek, daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi.

Beni gittikçe daha yükseğe çıkardı. Beni evine hapsettiğinden beri yaşayacağım ilk orgazma daha da yaklaştırdı. O iri elleri elbisemi ortasından yırtarak kabarık göğüslerimi bakışlarına maruz bıraktı. Önden kopçalı sutyenlere hiç bu kadar minnettar olmamıştım, ta ki kopçayı çevirip serbest bıraktığı ve parmağının meme ucumu yakaladığı ana kadar. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, göğüslerime bakarken gözleri benimkilerle parladı.

"Bana benim olduğunu söyle," diye homurdandı ve parmak uçları karnımdan aşağı kayarak klitorisime dokundu. Gözleri sonunda hareketi takip etti ve yüzümü bırakıp kalçalarının şiddetli şaklamalarıyla içime girip çıktığı yeri izledi.

"Siktir git," diye fısıldadım meydan okurcasına.

"Sanırım bunu hallettik." Sertçe öne doğru itti, başı bana çarparken parmağını klitorisime dokundurdu. "Söyle ve gelebilirsin."

"Ryker!" diye bağırdım, hassas etime doğru vururken onun amansız saldırısından uzaklaşıyordum. Klitorisimdeki parmakları bana işkence ediyor, boşalma ihtiyacıyla çılgına dönene kadar beni daha da yükseltiyordu. Kontrolü için ondan nefret ediyordum, bir orgazm için ona ruhumu vaat edene kadar beni sakin bir şekilde çalıştırdığı için. "Lütfen," diye yalvardım.

"Söyle Tesoro. Lanet kelimeleri söyle."

"Ben seninim," diye inledim ve bu zayıflığım yüzünden kendimden nefret ettim.

"Çok haklısın, Günışığı." Parmakları klitorisimin etrafında mükemmel bir hareketle dönüyordu, kendime dokunduğumda yapacağım şeyin mükemmel bir kopyasıydı ve onun etrafında paramparça olmam sadece iki vuruş sürdü. Orgazmım o kadar güçlüydü ki, onun etrafında nasıl titreştiğimi hissedebiliyordum ve beni sıcakla doldururken adımı kükredi.

Bir an öylece kaldık, nefeslerimizi tutarken gerçeklik içime işledi ve alt dudağımın titrediğini hissettim.

Ne halt ettim ben?

Şakağımı öptü ve içimden çıktığında sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi. Etinin her yerimde kayma şekli devam etti ve çok hassas hissettirdi ve sonunda serbest kaldığında bir sıvı fışkırdı.

Sanki büyülenmiş gibi amıma baktı, ben de onun uzunluğunun kalçasından aşağı sarktığı yere ilk kez iyice baktım ve parıltısını görünce irkilmek istedim.

Prezervatif takmamıştı.

Yirmi Bir

Calla

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, kafam karışmıştı. Beni ezmiş, tüketmişti. Ondan başka hiçbir şey yoktu, pişman olacağımı bildiğim bir şeyi yapmakla ilgili ikinci bir düşünce yoktu.

O gün birini öldürdüğünü öğrendikten sadece birkaç dakika sonra bir seri katille yatmıştım.

İstediğini elde etmiş olmasına rağmen üzerimde geziniyor, beni kalabalıklaştırıyordu. Ben de bir aptal gibi ona teslim olmuştum.

Kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirmek için bacaklarımın müstehcen bir şekilde açılması gerekiyordu ve birdenbire bacaklarımın kapanmasını istedim. Gözlerini üzerimden çekmesini, beni bir daha asla görmemesini istedim. Bana o kadar dikkatle bakıyordu ki sanki etimin her bir parçasını inceliyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden elini aşırı ısınmış tenime dokundurduğunda, bir hırıltıyla serbest kalışını tenime sürttüğünde, sarsıldım ve kendimi ondan uzaklaştırmak için bacaklarımı kullandım.

Yataktan fırladım ve kendimi sabaha kadar kilitleyebileceğim banyoya doğru ilerledim. Kendime güvenemiyordum, onun etrafında olamazdım.

"Calla!" diye bağırdı ve beni kovalarken ayak seslerinin gürültüsü arkamda yankılandı. Döndüm, kapıyı iterek kapattım ama ayağı kapının kilitlenmesini engelledi ve eli kapının kenarına dolandı, kapıyı iterek tekrar açtı ve sinsice içeri girdi. "Calla," dedi sakince ve yavaşça bana doğru adım attı. Yüzünde bir şey vardı, bana doğru ilerlerken canımı acıtacak kadar nazik bir şey. Sırtım duş kapısına çarptığında kapı tıkırdadı ve bir anlık panikle öne doğru tökezledim.

Beni kollarına doğru itti ve ben de onu geri ittim. Başımı çevirdiğimde aynada kendimi gördüm, gözlerim vahşi ve panik içindeydi, saçlarım hayatımda gördüğüm en kötü seks saçıydı. Göğsümün derisi seks yüzünden kızarmıştı ama yüzüm çoktan solmuştu.

"Günışığı, sorun yok," diye mırıldandı Ryker, kollarını bana dolayarak. Beni göğsüne doğru çekti ve yumuşak aleti bana dokunduğu anda şimdiye kadar çıkardığım en acınası sesle ciyakladım.

"Bu iyi değil!" İlk hıçkırık bedenimi sararken bağırdım. "Ben ne yaptım ki? Benim bir kocam var. Yapamam-"

"Tesoro, o öldü." Ryker'ın sesi yumuşaktı, çırpınışlarıma rağmen beni kendine doğru çekerken sesinde acı dolu bir titreme vardı. "Artık onun karısı değilsin."

Kendimi her zaman Chad'in karısı olarak gördüğümü fark ettiğimde kalbim karnıma düştü. O gitmiş olsa bile. "Ben her zaman onun karısı olacağım," diye tükürdüm ve beni bırakmadığında yüzümü çevirip ona baktım. Bu sözlerin doğru olmadığını biliyordum ama bana saklanacak bir yer veriyorlardı. Yeniden evlenemezdim, biriyle çıkamazdım ya da kaybedebileceğim başka biriyle hayatıma devam edemezdim. Zaten bir kocam varken olmazdı. Bana sunulan korumaya ihtiyacım vardı.

Ryker başını salladı ama kendi yüzü de öfkeyle sertleşmişti. Ölmüş bir adamın anısına sarılmam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Hayattayken bile seni asla hak etmedi. Seni hiç sevmemiş bir adamın yasını tutarak hayatını boşa harcamana izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım ve kalbimin göğsümde durduğunu hissettim. "Elbette beni seviyordu. Ben onun karısıydım," diye fısıldadım.

Ryker başparmağını titreyen alt dudağıma dokundurarak, "Tesoro, o aşık olabilecek biri değildi," dedi. "Ama seni sevmiş olsa bile, o artık yok. Seni koruyor mu? Sana bakıyor mu? Çocuklarını besliyor ve geceleri onları yatırıyor mu? Ines'e içi doldurulmuş kurtlar getiriyor ve Axel'le futbol oynuyor mu? Seni öpüyor ve seninle sevişiyor mu?" diye sordu başımı elinden çektiğimde. "Hayır, bunları ben yapıyorum Calla. O artık senin kocan değil."

"Sen de öyle," diye fısıldadım, bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Hemen sildi ve tuzlu sıvıyı yanağıma sürdü. Eli seks gibi, bizim gibi kokuyordu ve iğrenerek yüzümü geri çektim.

"Yine de," dedi, duşu açmak için içeri uzanırken. "Bunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz, Tesoro."

Başımı salladım, o da konuyu daha fazla uzatmadı ama yapması gerekeni de yapmadı.

Beni özgür bırakmadı. İlişkimiz hakkında kendi seçimimi yapmam için bana seçenek sunmadı.

Başka erkekleri öldüren bir adamla asla evlenmezdim. *Olabilecek* bir adam Her an öldürülüp beni ve çocukları terk edebilirler.

Duşa girmeme yardım etti, sabunlu ellerini vücudumda hızla gezdirdi ve sonra bir tanesini bacaklarımın arasına soktu. Çok acı çektiğimi hissederek ve vermek istediğimden fazlasını alacağını düşünerek irkildim ama beni sadece nazik hareketlerle temizledi.

"Bu bir daha olursa prezervatif tak," diye fısıldadım. Bunu söylememe gerek kalmamasını, onun söz konusu olduğu yerde kendi kontrolüme güvenebilmeyi diledim. Ama adamı sadece dört gündür tanıyordum ve bir şekilde ona bir ağaç gibi tırmanmıştım. Beni yıkarken eli bir an durdu, sonra başını arkamdan salladı ve nazik temizliğine devam etti.

"Aramızda bir şey yok," diye homurdandı.

"Bu çocuklar için adil değil. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Çok fazla değişim oldu, çok *fazla* değişim, çok hızlı. Şu anda onlara bir bebek verecek kadar sorumsuz olamayız." Arkamdan sessiz kaldı, ne katılıyor ne de karşı çıkıyordu, ben de kendimi savunmaya devam ettim. "Onları sevdiğini iddia ediyorsun. Birini sevmek, onun ihtiyaçlarını kendi isteklerinin önüne koymak demektir, Ryker. Lütfen alışmak için zamana ihtiyaçları olduğunu anla," diye yalvardım ve ağzını başımın tepesine değdirip başını salladığında bedenimin rahatladığını hissettim.

"Şimdilik. Şimdilik prezervatif takacağım," diye kabul etti ve ben de rahatlayarak sarktım. En azından bir endişem halledilmişti. Zihinsel olarak döngümü gözden geçirdim. Ryker'ın birkaç hafta boyunca hayatta kalabilen süper spermleri olmadığı sürece teorik olarak iyi olmalıydık.

Her şey yoluna girecekti. Buna inanmak zorundaydım, çünkü ilk fırsatta tozunu atmaya niyetli olduğum bir adamdan bebek sahibi olamazdım.

***

Hafta sonunun geri kalanı olaysız geçti. Ryker bana tekrar dokunamayacak kadar acı çektiğimi fark etmiş gibiydi. Bu yüzden Pazar gününü çocuklarla ilgilenerek geçirdi ve bana onlarla daha fazla etkileşime girdiğini görmem için zaman verdi.

Onları gerçekten ne kadar çok seviyor gibi göründüğünü fark etmek beni üzdü. Onlarla daha çok ilgileniyor, birlikte geçirdikleri zamanda Chad'in hiç hatırlayamadığım kadar aktif oluyordu. Çok fazla çalışmış ve çok fazla

Eve döndüğünde akşam yemeğini yemek ve telefonuyla uğraşmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Ines'in bezini hiç değiştirdiğini sanmıyordum. Geriye dönüp baktığımda, her zaman böyle değildi. Axel'in altını değiştirmiş ve daha küçükken onunla daha çok oynamıştı ama bir süre sonra evliliğimiz değişmişti.

Yatağımı paylaşan ama bana nadiren dokunan bir bakıcı oldu. Bana Ines'i sırf başka bir bebek için yalvardığım için vermişti.

Ona hamile kalmam sadece bir kez olmuştu ve o sekiz aylıkken eve gelip benimle s e v i ş t i ğ i bir gece vardı. O gece kocamın bana son dokunuşuydu.

Geriye dönüp baktığımda kendimi naif hissediyordum, çocuklara o kadar kaptırmıştım ki gözümün önündekini görememiştim. Chad artık beni arzulamıyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Dış görünüşüne önem veren bir kadınken, rahat kıyafetler içinde yaşayan ve üstü başı tükürük içinde bir kadın haline gelmiştim.

Ne yazık ki anneliğin ya da kalçalarımın derisini gölgeleyen çatlakların seksi bir yanı yoktu.

Ines mutlu bir şekilde kıkırdayınca hayallerimden sıyrıldım. "Anne rüyası," dedi. Ona güldüm ve burnunu okşarken başımı sallayarak onayladım.

"Öyleydim," diye fısıldadım. "Gidip çocukları kontrol etmek ister misin?" diye sordum. Axel ve Ryker'ın Chevelle üzerinde çalışırken garajda birkaç dakika yalnız kalmalarına izin vermek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekmişti. Birkaç gün önceki ifşaatından sonra, ondan gelen en ufak bir hareketten bile ürkmüştüm.

Ryker beni daha az ürkütmek için normalde olduğundan daha yavaş hareket etmeye başlamıştı. Axel arabayı taşımasına yardım etmemi istediğinde, bunu reddetmem mümkün değildi.

Gerçeği kabul etmeden olmaz.

Ines ana evdeki çay partimizden fırladı ve salona açılan kapıya yöneldi. Orada durdu, kapıyı açmama izin verdi ve klasik rock'ın sesi açık garaj kapısından süzüldü. Bu ses beni hemen çocukluğuma, garajın bir köşesinde oturup babamın araba üstüne araba parçalamasını izlediğim günlere geri götürdü. Oyuncaklarım her zaman yağ içindeydi.

Ines garaj kapısından koşarak içeri girdiğinde ona yetişmek için acele ettim. Axel kafasını alet kutularından birine gömmüş, şaşkın şaşkın bakıyordu.

hazineye şeker gibi baktı ve aynı anda hem dışarı fırlayıp hem de onu ısırabilirdi.

"Hey Sunshine, Axel'in kadran göstergesini bulmasına yardım edebilir misin?" Ryker sordu. Başını kaputun altına sokmuş, bir şeylerle uğraşırken kolları motor bölmesinde kayboluyordu. Bir göz atmak için can atıyordum ama kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve oğluma yardım etmeden önce bir süre daha manzaranın tadını çıkardım.

Ryker'ın kolları, ön kolları büküldüğünde çok iyi görünüyordu ve yanımda olduğu her an yükselecekmiş gibi görünen libidomu bastırmak zorunda kaldım.

Seksin nasıl bir his olduğunu unutmuştum ve sadece yirmi yedi yaşında olduğum düşünüldüğünde bu çok üzücüydü. Doğum günüm hızla yaklaşsa bile.

Başımı sallayarak alet kutusuna gittim, kadranlı göstergeyi aldım ve Ryker'a uzattım. Axel arkamdan gülümsedi, annesinin aletlerini ve araba parçalarını bilmesinden gurur duyuyordu. Arkadaşları her zaman bunun beni havalı bir anne yaptığını, erkeklerden biri olabileceğimi düşünürlerdi.

Altı yaşındaki çocuklar bile beni erkeklerden biri olarak görüyorsa, uzun zamandır seks yapmamış olmama şaşmamalı. "Aç mısın?" Geri çekilirken ona sordum. "Çay partimiz bitti ve geç oluyor."

Ryker sıcak bir gülümsemeyle bana başını salladı. "Temizlenmek için hemen geliyorum. Axe, annen yemeğe başlarken sen de yukarı çıkıp duş alsana, olur mu?" diye sordu.

"Tamam," diye başını salladı Axel ve kapıdan çıkıp ana eve girdi.

Ona döndüm, çocukların babasıymış gibi davranmakta ısrar etmesine sinirlenmiştim. "Spagetti olur mu? Yanına biraz köfte pişirebilirim." Ona bir sırıtış attım.

Yüzünü buruşturdu ve gözleri ikimiz arasında gidip gelen Ines'e baktı.

"Evet, Günışığı. Kulağa hoş geliyor," diye yalan söyledi.

Eve doğru giderken dönüp Ines'in elini tuttuğumda, Ryker'ın kadranlı göstergenin ne olduğunu bildiğimi bildiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Tamirci babaları olan birkaç kadın tanıyordum. Çoğu zar zor lastik değiştirebiliyordu.

Bu, bilmemesi gerektiğini bildiği bir şey daha, hayatlarımızı ne kadar iyi bildiğine dair bulmacanın bir parçasıydı. Bize verdiklerinin ne kadarının manipülasyon olduğunu ya da gerçekten ne olduğunu söyleyemezdim.

Çünkü rahat etmemizi istiyordu ama her halükarda araştırmasını yapmıştı.

Bu bana mutlu bir his vermedi ve koridorun eşiğinden geçerken tüylerim diken diken oldu ve çok tanıdık bir şekilde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Döndüm ve Ryker'ın bakışlarını sırtımda yoğun bir şekilde buldum.

Sinirle yutkunarak koridora çıktım ve gözden kayboldum.

Saçlarım hemen düzeldi.

Yirmi İki

Ryker

Cep telefonuma yeni bir bildirim geldiği anda kendimi kaybetmemek için her şeyi yaptım. Kendi mesajlarımdan değil, Calla'nınkileri bana ileten uygulamadan gelen türdendi.

Kim olduğunu biliyordum. Son bir saattir kadınıma mesaj attığını biliyordum.

Enzo yüzümdeki öfkeye eğlenerek baktı, sanki kadınlarımıza ve onların bizde uyandırdığı saçma duygulara boyun eğdiğimizi görmek onu çok eğlendirmişti.

Kıskançlık en sevdiğim bakış değildi, ama Günışığım söz konusu olduğunda kalıcı bir demirbaş olacak gibi görünüyordu. "Ne yaptı da beni buraya sürüklemek zorunda kaldın?" Kendisini sandalyeme oturtan son sikiciyi başımla işaret ederek sordum.

Enzo'nun onu bana getirmesi için bir adamın yapabileceği pek bir şey yoktu. Adamın gizli operasyonlardaki deneyimi onu aramızdaki en dürüstlerden biri yapmıştı ama yine de sahtekârdı.

Hepimiz öyleydik.

Enzo, daha az hevesli müttefiklerimizin çoğu gibi, şehirdeki Bellandi yönetiminin yararını gördü.

Biz kadınları yönetmedik.

İnsanların çocukları öldürmesine izin vermedik.

Bir suç örgütü olabilirdik ama neyin kabul edilip neyin edilemeyeceğine dair standartlarımız vardı. Enzo bunun değerini anladı. Eğer biz var olmazsak ve şehrin kontrolünü elimizde tutmazsak, çok daha kötü birinin ortaya çıkıp yönetimi ele geçireceğini biliyordu.

Tiernan Murphy gibi biri.

Enzo kollarını göğsünde kavuşturarak, "*Indulgence*'da bir kadına ilaç vermiş," dedi. Eğer bu Bellandi'lerden biri için zaten büyük bir yasak olmasaydı

özellikleri, Matteo'nun on iki yıllık ayrılıkları sırasında birinin Ivory'yi bir tecavüz girişiminde uyuşturduğunu öğrenmesinden sonra hızla bir hale gelmişti. Artık suç kralı, tecavüz mağdurlarına destek olmak için kulüplerinde hayır galaları düzenliyordu.

Adamı tanımayan biri için bu bir akıl tutulması gibi görünebilirdi ama o bunu kendi lehine çevirdi. Güç ve para, bir insanın tuhaflıklarını açıklamakta uzun bir yol kat ediyordu. "Ne yapılmasını istiyor? Ölü mü? Canlı mı?" Aletlerimin yanına gidip onları incelerken sordum.

Gerçekten de bu kelimenin ölmüş olmasını umuyordum. Genelde bu yönde bir eğilimim vardı, çünkü tahammül edemediğim tek bir şey vardı, o da tecavüzdü.

"Uyarı," diye sırıttı Enzo, sanki bir şeyi öldürmem gerektiğini hissetmiş gibi. Yani Jason Taylor adında birini. "Cennette sorun mu var?" diye sordu. Cevap olarak ona ters ters baktım, çünkü onu tartakladıktan sonra gitmesine izin verdiğimiz bir adamın önünde Calla hakkında konuşamazdım. Bazen aptal insanlar böyle kan davaları olduğunda aptalca şeyler yaparlardı ve kendime ait bir kadınım olduğu bilgisi henüz halka açıklamam gereken bir şey değildi. En azından potansiyel düşmanlarıma.

Yumruklarımı bantladım ve Enzo hayranlıkla izledi. Adamın buna yabancı olmadığını biliyordum. Onunla birkaç kez antrenman yapmıştım ama bundan hoşlanmazdı. Rakiplerinin, onlarla dövüşmeden önce neler yapabileceğini bilmesini istemiyordu. Bunda bir mantık vardı, ama gerçek bir dövüş ihtiyacına ne zaman yaklaştığını her zaman anlayabilirdim.

Ellerimi bantladığımı gördüğünde gözleri parlamıştı, sanki hepimizin bir şeyleri dövmek için hissettiğimiz şiddetli çekim aniden karşı konulmaz hale gelmişti. Enzo benden daha insan olabilirdi, içindeki seri katil söz konusu olduğunda biraz daha az canavar olabilirdi, ama günün sonunda hepimiz etten yapılmış bir tuval üzerinde kanın güzelliğini arzulayan canavarlardık.

Enzo gözlerini devirdi, masamdaki ses engelleyici kulaklıkları kaptı ve adamın kafasına taktı. Enzo kirli bir bezi kulaklıkların etrafına sarmadan önce adamın gözlerindeki panik ifadesine bir kahkaha attım. "İşte," dedi kollarını iki yana açarak. "Işık ve ses yoksunluğu. Cezanın ta kendisi. Peki kıçına ne girdi ve öldü?"

"Chad'in ortağı kontrol etmek için ona mesaj atıp duruyor. Görünüşe göre, stüdyoya gitmiş ve Calla'nın bir haftadan uzun bir süredir dışarıda olduğunu bildirmişler. Özellikle de erkek arkadaşının onu aradığını söylediklerinde endişelenmiş." H o m u r d a n d ı m ve ilk darbemi kurbanımın yüzüne indirdim. Püskürtme

Burnundan gelen kan beni biraz yatıştırdı, kan isteyen yanımı yatıştırdı.

Enzo kahkahalarla uludu. "Erkek arkadaş. Sikeyim. Senin deli kıçının birinin erkek arkadaşı olması fikri." Tekrar güldü ve eğlenirken dizini tokatladı. Kurbanımın kaburgalarına bir yumruk attım, bir homurtu ve acı dolu bir inilti duydum.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim bir yumruk daha atarak. "Bu geçici bir durum."

"Öyle mi? Yani sana şimdiden sıcak duygular mı yaşatıyor?" diye sordu.

"Köftelerimi pişirmekle tehdit etmediği zaman," diye homurdandım. Bana deliymişim gibi baktı ve ikimiz de deli olduğumu bildiğimiz için açıklama zahmetine girmedim. Bir dizi yumruk attıktan sonra tekrar konuştum. "Ondan yardım istemedi. Plana uyuyor ve çocukları korumak için yapması gerekeni yapıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi, ama bu beni deli ediyor. Eski sevgilisiyle arkadaş olan bir adam onunla konuşuyor ve ona yıllardır mesajlarını okuduğumu söylemeden bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Chad hayattayken bile Jason'dan nefret ederdim ama onun ölümünden sonra Calla ve çocukların hayatına girmesi bir ayıyı dürtmek gibiydi. Ben yanlarında olamadığımda o yanlarında olmuştu. Ağladıklarında onlara sarılmıştı.

Sırf bu yüzden onun varlığına asla tahammül edemem.

"Hepiniz onların arkasından yaptığınız şeylerle delirmişsiniz. Kız kardeşlerim böyle bir şey yaptığımı öğrenseler bağırsaklarımı deşerlerdi." Ürperdi ve bir kez olsun tek çocuk olduğum için minnettar oldum. Calla, *onu benim* yapmak için el altından bir şeyler yapma isteğim sayesinde *benim* olmuştu. Eğer onu takip etmeseydim, onu tanımayacaktım bile.

Ve soğuk, karanlık dünyamda güneşin olmasını hiçbir şeye değişmezdim.

Kurbanımın çenesini kırdığımda, Enzo uyarıdan tatmin olmuş bir şekilde beni geri çağırdı. "Bu boku içine atmaya devam edemezsin. Patlayacaksın."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum ve telefonum farklı bir sesle çaldığında cevap vermek için elime aldım.

Matteo Bellandi aradığında, cevap verdin.

***

Enzo isimsiz kurbanımı evine bırakacaktı. Zaten bırakacaktı ama Bellandi malikânesine yaptığım ani çağrı, kıçımı oraya sürüklemekten başka çarem olmadığı anlamına geliyordu.

Calla'yı Dante'yle biraz daha bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum, çünkü ondan asla ayrı kalmak istemiyordum, ama onu alıp yanımda getirecek zamanım yoktu.

Her halükarda, bu görüşmenin hoş geçmeyeceğinden şüpheleniyordum.

Malikâneye girdiğimde Lino ve Simon'ın yanı sıra her zamanki Don ve Scar'ı da orada görünce tüylerim diken diken oldu. Bu günü beklemiştik, hatta geleceğini biliyorduk. Ama Calla'yla işler bu kadar tehlikedeyken bunun gelmemesini diledim. İhtiyacım olan son şey, ben sokaklarda savaş verirken evde de bir savaş çıkmasıydı.

Eve girmeden önce üzerimi değiştirmem gerektiğinde garajda bir şifonyere ihtiyacım olacaktı. Barış zamanında yeterince ıslak iş yaptım, ama savaşta?

Kanla da yıkanabilirim.

Don kapıyı açtı ve yüzünde hiç gülümseme yoktu. Ivory ve Luna'nın yokluğu dikkat çekiyordu, şüphesiz Ivory'yi sinirlendirecek bir şeye kulak misafiri olmamak için üst katta saklanmışlardı. Matteo'nun onları evden gönderdiğinden şüphelenmiş olabilirdim ama Scar'ın arabası burada olduklarını doğruladı. Ivory koruması olmadan hiçbir yere gitmezdi ve Matteo onun malikaneden tamamen ayrılmasına izin vermeyi reddetmezse şanslı sayılırdı.

Calla ve çocuklar için bunu düşünmeliyim ve Axel'in okula gitmesi gerekmeseydi bunu yapardım. Ama olaylar yatışana kadar ona evde özel öğretmen ayarlarsam üzülürdü ve bunu ona açıklayamazdım.

Henüz değil.

Calla bunun için köftelerimi alırdı.

Ne kadar büyük olursa olsun Matteo'nun ofisine hepimiz sığamazdık. Bu yüzden hepimiz evin ortasındaki oturma odasına yerleştik. En son gelen benmişim gibi görünüyordu ama kadınımın pençelerinden kaçmak zorunda kalmamla ilgili şakalar yapılmadı. Durum bunun için fazla ciddiydi. Matteo, masumların kaçınılmaz olarak zarar göreceğini bildiği durumlarda, bölgesel çatışmalara kolay kolay girmezdi.

Ancak bazı durumlarda fayda maliyetten daha ağır basıyordu.

"Cuevas bölgeyi Murphy'ye devretti," diye onayladı Matteo ve sanki tüm oda nefes nefese kaldı. Matteo başa geçtiğinden ve diğer kuruluşlar onu test etmeyi düşündüğünden beri Chicago'da bir bölge anlaşmazlığı yaşanmayalı yıllar olmuştu.

"Murphy şehir içinde faaliyet gösterip göstermeyeceğini söyledi mi?" Lino, Matteo'nun öfkesine karşı her zaman mantığın sesi olarak sordu.

"Hiçbir şey söylemedi, bence bunu onun duruşu olarak yorumlamamız gerekiyor. Hazırlanıyoruz. Bekliyoruz. İzleyeceğiz. Gerekli değilse bir savaş başlatmak istemiyorum ama şehirdeki insanları trafiğe çıkarmaya çalışırsa-"

Scar bana bakıp gözlerimle buluşarak, "Onu yok edeceğiz," diye homurdandı. İkimiz de kaçakçılık sektörünü diğerlerinden daha iyi tanıyorduk; bu tür suçların sonuçlarını ilk elden görmüştük. O hayatı yaşamıştık.

Şehrimize bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğiz.

"Evet," diye onayladı Matteo ve gözleri tıpkı Scar'ınki gibi benimkilere kaydı. Matteo, Bellandiler için çalışmadan önceki hayatımın tam koşullarını bilmiyor olabilirdi ama şüphelendiğini biliyordum.

Soyadımın kendisi bile politikacıları tanıyan herkes için yeterince ipucuydu ve Matteo çoğunu cebinde tuttuğu için politikacıları tanıdığını söylemek yanlış olmazdı. Onları kendi karılarından daha iyi tanıyordu, onları kendi emirlerini yerine getirmeye ikna etmek için haklarında tuttuğu tüm pislikleri biliyordu.

Bu konuda hiç konuşmazdık. Konuşmamıza gerek yoktu.

Murphy'nin Chicago'da bir kadına ya da çocuğa dokunmaması için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordu. Dünyayı kurtaramazdım ama bir pislikten daha kurtarabilirdim.

Bu bana geceleri uykusuzluğa mal olmaz.

Yirmi Üç

Ryker

Eve geldiğimde saat geç olduğu için Tiernan Murphy'ye lanet ettim. Çocuklarıma iyi geceler öpücüğü verememiştim ve içeri girdiğimde beni oturma odasında karşılayan tek kişi Dante'ydi. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır. Çok tatlı biri, artık bu işte suç ortağı olduğum için bana şeytanmışım gibi bakmayı bıraktı." Ayağa kalktı, kollarını başının üzerinde gerdi. "Karım taşaklarımı mengeneye sokmadan önce eve gitsem iyi olacak," dedi ve ön kapıya doğru ilerledi. Dante'nin Hellcat'ime tatlı diyebilmesi dikkate değerdi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama işler çirkinleşmek üzere. Planladığımdan daha fazla yok olacağım. Senin için sorun olur mu? Yoksa bir yedek mi bulmalıyım?" diye sordum.

"Hayır, sorun değil. Matteo beni tam zamanlı olarak senin kızla ilgilenmem için görevlendirdi ama durum düşündüğüm kadar kötüyse, onlar burada değilken çocuklarla ilgilenecek birini bulmalısın," diye önerdi Dante.

"Çoktan ayarlandı," dedim ve eğer çoğu insan olsaydı, bunu düşünmeyeceğimi düşünmesine gücenirdim. Ailemin güvenliği açısından aklımdan geçen hiçbir şey yoktu.

"İhtiyacın olduğunda beni ara," dedi ve arabasına doğru ilerledi. Gidişini izledim, Gio'nun kapıyı arkasından kapattığından ve güvenli bir şekilde kilitlendiğinden emin oldum. Gereksiz riskler almayacaktım ve bunun doğrudan maaşımın altına daha fazla adam almam gerektiği anlamına geldiğinden şüpheleniyordum. Matteo'nun en güvendiği infazcı olmanın avantajları vardı ve gerçek şu ki, asla para sıkıntısı çekmeyecektim.

Ailemi güvende tutacaksam hepsini harcayabilirim.

Ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra merdivenlere yöneldim ve onları tırmandım. Çocukların her birinin odasına girip başlarını öptüm.

ve sessizce dışarı kayıyor.

Odamıza vardığımda çok yorgundum ve yatağa girip uyumaya hazırdım. Ama üzerimdeki işi duş almadan Güneş Işığımla yatağa giremezdim. Üzerimde kan olmasa bile kirli hissediyordum.

Hayatımın bu kısmıyla onu lekelemek yanlış geliyordu. Yorganın altına sokulmuştu, uyurken başı benden uzağa dönüktü. Gizlice duşa girdim.

Kavurucu su üzerime döküldüğünde, mastürbasyon yapmayı düşündüm. Yıllardır işten sonra yaptığım rutin bir şeydi bu ama bir türlü yapamıyordum. Calla diğer odada sıcacık yatarken ve benimle sevişmek için beni beklerken olmazdı. Saçımı ve vücudumu yıkadığım sırada bunu yapmaya çoktan karar vermiştim, bu yüzden aceleyle hareket ettim.

İlk seferimiz bu kadar aceleye getirilmemeli, bu kadar çılgınca olmamalıydı. Onunla zaman geçirmek, tadını çıkarmak ve vücudunun her parçasını kendi bedenimle keşfetmek istemiştim. Ama duygularım tavan yapmıştı ve orada durup bana o kadar güzel meydan okuduğu sırada onu becermek en iyi fikir gibi görünmüştü.

Sessizce yatak odasına girip bir süre ona baktım. Sırt üstü dönmüştü, battaniye kayarak mavi geceliğini ortaya çıkarmıştı. Bir bacağını battaniyenin dışına çıkarmış, açık teni panjurları kapatmadığı pencereden süzülen ay ışığında parlarken nefis görünüyordu. Yanlarına gittim ve onu uyandırmamak için olabildiğince sessizce kapattım.

Onun uykulu ve uysal olmasını istiyordum. Sıcak ve ona verdiğim hislere kapılmış.

Sabah pişman olabilirdi ve bir parçasının pişman olacağından emindim, ama Calla aramızdaki bu titreşen çekimle ne kadar çok yüzleşmek zorunda kalırsa, ne olduğunu o kadar çabuk anlayabilirdi.

Sevgiler.

Açıklanamaz, mantıksız aşk.

Biriyle ilk kez konuştuğunuzda ona aşık olmanızın hiçbir anlamı yoktu, tüm mantığa meydan okuyordu, ama yine de oradaydı.

Yatağın üzerinde ayaklarının dibinde diz çöktüm ve parmaklarımı beni çağıran pürüzsüz bacaklarına dokundurdum. Dokunduğumda sarsıldı, sanki ona her dokunduğumda hissettiğim elektrik akımını o da hissetmişti. Uyanmadı, bu da bana dokunuşumu fark ettiğini kanıtlıyordu.

Rüyalarında bile kim olduğumu biliyordu. Birini öldürdüğümü itiraf ettikten sonra bile ona zarar vermeyeceğimi biliyordu. Parmak uçlarımı baldırında gezdirdim, tüylerinin diken diken oluşunu seyrettim ve dizine ulaştığımda bir elimi baldırının arkasına doladım ve diğer elimi bacaklarının arasına sokabilmek için bacaklarını birbirinden ayırdım. Elim, geceliğin tatlı küçük amını örttüğü yere ulaşana kadar uyluğunun üstünden yukarı doğru bir yol izledi. Kalçaları bir an için kalktı ve uykusunda beni sırıtan muhtaç bir sesle sızlanırken tekrar aşağı indi. Elimi geceliğinin üzerinde gezdirerek, yumuşak bir okşamayla kolunun derisini okşayana kadar devam ettim. Yukarı ve yukarı, boynuna ve sonra alt dudağına kadar gittim. O büzülmüş dudaklar benim için ayrıldı, parmağımın ucunu içeri çekti ve beni inletti. Elimi çektiğimde, hemen ağzımla değiştirdim ve aynı anda vücudumu onunkini örtecek şekilde yerleştirdim.

Dudaklarım onunkilere değdiğinde, onun şok olmuş nefesi benimkilere değdiğinde içime hayat üflemiş gibi hissettim. Beni canlandırdı. Beni her zaman kontrol eden gölgeleri kovdu.

Güneş ışığım.

Uyandığı anı hissettim, bana daha fazla açılması için onu ikna etmeden önce sadece bir anlığına şaşkınlığını hissettim. Kolları yukarı uzandı, kaburgalarıma tereddütle dokunmak için etrafımı sardı. Ama açıldı, cesaretlendirmek için dilini dudağıma dokundurdu. Ona istediğini verdim, sahip olduğum her şeyle onu öptüm.

Güçle ya da yoğunlukla değil, ona duyduğum tüm sevgiyi o öpücüğe dökerek.

Beni hissetmesi, dudaklarım boynunun hassas derisine dokunmak için sürüklenirken kalbimin onunkine karşı attığını hissetmesi için onu zorladım. Kulağının altındaki nokta, daha fazlası için umutsuz bir yalvarışla kalçalarını bana doğru sürtmesine neden oldu ve dudakları ayrılırken hırıltılı bir nefes verdi.

Boğazından aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden ve vücudunun kıvranışıyla kabaran göğüslerine doğru öpücükler kondurdum. Göğüslerini ortaya çıkarmak için kumaşı aşağı doğru çekiştirirken masmavi gözleri bana bakıyordu. Alaca meme uçları hemen havada çakıllaştı ve onunkilerin ışıltısına karşı benim zeytin tenimin görüntüsü beni inletmeye yetti.

Günışığım ufak tefek bir kadın değildi. Göğüsleri, kalçaları ve yogayla şekillenmiş bir vücudu vardı ama ellerimle göğüslerinden birini avucumun içine aldığımda bile küçük görünüyordu. Başparmağımı diğer meme ucunun üzerinde gezdirerek boğazından bir inilti çıkmasını sağladım. "Ryker," diye inledi.

Yalvardı.

Onu altımda görmek, yıllarca kameralarımdan izleyerek kendime eziyet ettiğim bedene dokunabilmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Sonunda, gerçekte benim olmuştu.

Daha da aşağı kaydım, böylece ağzım göğüsleriyle aynı seviyeye geldi ve sırtını eğip ağzıma doğru iterken dilimi çakıllı tepe üzerinde kaydırdım. Dudaklarımı etrafına sardığımda, dilimle emip kırbaçladığımda onun tadı anında içime doldu. Daha fazla dayanamayınca diğer tarafa geçtim ve elimi külotunun içine sokup parmaklarımı ıslak yarığından geçirirken aynı ilgiyi ona da gösterdim.

Tek bir parmağımı içine soktuğumda "Lütfen," diye inledi. O kadar sıkıydı ki. Parmağıma yapışırken çok sıcak, ıslak ve benim için mükemmeldi.

Meme ucunu ıslak bir patlamayla serbest bıraktım, gözlerimi onunkilere çevirdim ve vücudundan aşağı kayarak külotunu çekiştirirken bana baktığını gördüm. Külotunu yana atarak bacaklarının arasına yüzüstü uzandım ve amına bakabilmek için yüzümü yerleştirdim.

Amıma.

Yatak odasının mahremiyetinde kendine dokunduğunda uzaktan görmüştüm ama pürüzsüz pembe tenine hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Altımda kıpırdandı ve ilgimden rahatsız olduğunu hissettim. Rahatsız olmasına gerek yoktu çünkü onda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Değiştirebileceğim tek bir şey bile yoktu.

O kadar küçüktü ki, parmaklarımdan biri amını klitorisinden girişine kadar kaplayabiliyordu.

Onu yutmak istiyordum ama dilimi klitorisine nazikçe dokundurmak için kendimi zorladım. Bana karşı canlı bir tel gibi sarsıldı, sevdiğim bir coşkuyla yüzüme sürtündü. Ama ellerimi kalçalarına koyup onu tuttum, onu orada yatmaya ve vücuduna yaptığım saldırıyı kabul etmekten başka bir şey yapmamaya zorladım. Onun tadı, sonunda Güneş Işığımın altımda olduğu gerçeği ve ağzımda patlayan tadı, bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

O benimdi ve hep öyle kalacaktı.

Parmağımı tekrar içine soktum, yavaş itişlerle içeri ve dışarı pompaladım, bu da etrafımda hiç gitmemi istemiyormuş gibi sıkıldığında klitorisini kıstırmamı sağladı. Bir parmak daha eklediğimde inledi ve dilimi içine sokup onu sikmek için ikisini de geri çektim.

Bütün gece onu yiyebilirdim, hayatımı yüzüm amına gömülü olarak yaşayabilirdim, ama inleme şeklinden boşalması gerektiğini anladım.

"Ryker!" diye bağırdı, klitorisini tekrar ısırdım, iki parmağımı içine soktum ve bir çığlıkla altımda paramparça olana kadar klitorisini emerken g-noktasını okşamak için kullandım.

Aşağı iner inmez parmaklarımı çektim ve yeniden konumlandırıp sikimi içine soktum. "Prezervatif," diye fısıldadı. Hatırlatma için lanet ettim ve çekilirken birkaç gün önce komodine s a k l a d ı ğ ı m prezervatifleri aldım. Benden aldı, sanki işi yapacağıma pek güvenmiyormuş gibi yuvarlayarak taktı. Parmakları frenum piercingimi dürttüğünde sırıttım ve gözleri büyüdü, ama sanki sikime ilk kez dokunmamış gibi devam etti. Elleri beni sararken o kadar gülünç derecede küçük görünüyordu ki bu beni çıldırttı ve onu tekrar sırtına doğru ittim.

Kıkırdadı, vücudunu ağırlığımla kapladığımda bana uzandı ve içine kaymak için kendimi sıraladım.

Sadece birkaç gün önce onu sertçe sikmiş olmama rağmen, hala sıkı hissediyordu. Onu incitmekten korktuğum için içine yavaşça girmek zorunda kalmayacağım bir günün geleceğinden şüpheliydim, ama daha kolay rahatlamış görünüyordu. Bu sefer içine *sığacağıma* güveniyor gibiydi ve taşaklarım kıçına dayanana kadar sığ itişlerle içeri girmeme izin verdi.

İnledim, başımı boynunun kıvrımına bıraktım ve onu içime çektim. "Calla," diye fısıldadım kalçalarımı yumuşak, yavaş kaymalarla hareket ettirirken.

Nazik olmaya, birlikte geçirdiğimiz ilk zamanın olması gereken her şeyi ona göstermeye kararlıydım.

Onunla sevişmeye, ona karşı ne hissettiğimi anlamasını sağlamaya kararlıydım.

O benim aşkımdı, hayatımdı, her şeyimdi.

"Ryker," diye fısıldayarak tekrarladı, kalçalarını kaldırarak benimle buluşmak için itti. Onu kıçının altından tuttum, kalçalarını g-noktasını okşamam için mükemmel bir şekilde eğene kadar kaldırdım.

"Kendine dokun, Tesoro," diye fısıldadım. "Parmaklarının o güzel küçük klitorisin üzerinde dans edişini görmeme izin ver." Yutkundu ama dediğimi yaptı. Parmakları bana ve onu açtığım yere değdiğinde inledi. Elini tuttum, daha fazla yönlendirdim, böylece kendimi ona girip çıkarırken parmakları etrafıma sarıldı. "Bana ne kadar mükemmel uyduğunu hisset," dedim, prezervatifin görüşümü engellediği gerçeğinden nefret ederek.

Sadece ikimiz olalım, önümüzde yine hiçbir engel olmasın istiyordum. Ama onun mantığına saygı duymak zorundaydım.

Bir süreliğine.

Karım olduğunda, karnına bir bebek koymama hiçbir şey engel olamazdı.

"Siktir," diye inledi ve orgazmı onu ele geçirirken amcığı etrafımda sıkılaştı. Derine ittim, onu ikinci bir orgazmın içine geri gönderdim ve bu da benden kendi orgazmımı çekti. Spermim prezervatifi doldurduğunda, prezervatifte bir delik açmak istedim.

Ama onun iyiliği için yapmadım. Onu kollarımın arasına aldım ve sırt üstü dönerek göğsümün üzerine yayılmasını sağladım. Uyku görüşümün sınırlarında gezinirken parmaklarım geceliğinin içinden omurgasını yukarı ve aşağı doğru takip etti. Ama prezervatiften kurtulmam gerekiyordu.

Calla yumuşak bir horlama sesi çıkardığında kıkırdadım ve onu nazikçe sırt üstü yatırarak içinden çıktım.

Prezervatifi attım ve uyurken onu temizlemek için bir havlu aldım.

Üzerinde prezervatif yağı ve seks kokusuyla uyanmak istemezdi.

Yirmi Dört

Calla

Panikle savaşmaya çalıştım. Babamın Ryker'la vakit geçireceği düşüncesi beni endişelendiriyordu.

Nedenini bilmiyordum. Ryker hakkında ne düşündüğünü umursamamam gerekirdi.

Saçma sapan, alaycı, kibirli Hulk'tan hoşlandığım söylenemezdi.

Bu düşünceyi tekrarlamaya bile değmezdi. Özellikle de bir gece önce uyku sersemliğiyle yaptığım korkunç hatadan sonra. Ama bana öyle dokunması, sanki ben *her şeymişim* gibi, beni dizlerimin *üzerine* çöktürmeye yetti.

Evliliğimizin en mutlu günlerinde bile Chad bana hiç tapar gibi dokunmamıştı. Sanki tenimin her santimi ve her çilim onun için değerliymiş ve keşfetmesi gerekiyormuş gibi.

Onu içime almak hiç eve dönmek gibi hissettirmemişti.

Ryker sonunda bana acıyıp beni becerdiğinde olduğu gibi değil.
Ama beni beceriyormuş gibi hissettirmedi.

Benimle sevişiyormuş gibi hissediyordum ama bu doğru değildi. Tanımadığınız biriyle sevişemezdiniz. Ama Ryker'ın bana evliliğimiz boyunca kocamın *hissettirdiğinden* daha fazlasını *hissettirebildiğini* bilmek ne anlama geliyordu?

Bu, Ryker'ın kocamın beni sevmediği iddiasına daha fazla kanıttı. Bunu söylediğinden beri sık sık düşündüm ve geçen her saat beni bir gerçeğe daha da yaklaştırdı. Evliliğimizin zaman zaman sarsıntılı olduğunu bilsem de, onu sağlam bir sevgi temeli üzerine inşa ettiğimizi düşünmüştüm ama aslında böyle bir şey hiç olmamıştı.

Ve bu beni, beni kandıran bir adam için yas tutmaya itti. Bana yalan söylemişti.

Neden böyle bir şey yaptığını ve benim neden bunu görmezden geldiğimi bilmiyordum.

Ön kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve olduğum yerde sıçradım. Kalçam mutfak tezgahına çarptı ve elim mikserde çırptığım kremaya fazladan pudra şekeri dökmekle tehdit etti. "İyi misin, Tesoro?" Ryker arkamdan yaklaşarak sordu. Kollarını belime doladı, bana doğru eğilip nefesimi içine çekerken dudakları enseme sıcak bir öpücük kondurdu. Bu rahat sevgi gösterisinden ya da Ryker'ın bana dokunmaya doyamıyormuş gibi görünmesinden teselli bulmamaya çalıştım.

Cinsel bir dokunuş olmasa bile, sürekli bana dokunmanın ve sarılmanın yollarını arıyordu. Sanki onunla birlikte olduğuma dair güvenceye ihtiyacı varmış ve buna tam olarak inanamıyormuş gibi.

"Ben iyiyim," dedim, içimde bir şeyleri kırmakla tehdit etse de rahatlatıcı dokunuştan uzaklaştım. Buzlanmaya Oreo kırıntıları ekleyerek, kayıptan çok rahatsız olmamaya çalıştım. Chad'in sahte vaatlerine ve kolay dokunuşlarına kendimi kaptırmış, aslında hiç de öyle olmadıkları halde bunları aşk sanmıştım. Ryker'ın beni sevmesine imkân yoktu ve aynı hatayı tekrar yapamazdım.

Mikseri kapatıp soğumuş keklerin buzlarını çözmeye başladım, Ryker ise sanki ben onu başından savmaya çalışmamışım gibi devam etti. Ön kapıya yöneldi ve kapıyı çekiştirerek açtığında babamın orada durduğunu ve meraklı bakışlar attığını gördü.

"Aman Tanrım, yanlış adrese geldiğime emindim," diye güldü ve Ryker girişten geri çekildiğinde içeri adım attı. Etrafına bakınırken babamın gözleri kocaman açılmıştı, dönüştürülmüş deponun mutlak lüksünü görüyordu. Ryker'ın neden dışını düzeltme zahmetine katlanmadığını bilmiyordum ama bunun, çoğu insanın kapıya gelene kadar buranın ıssız olduğunu düşünmesinden hoşlanmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Ama evin geri kalanı için hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

"Büyükbaba!" Axel bağırarak mutfağa doğru koştu ve babamın bacaklarını göğsüne doğru sımsıkı sardı.

"Hey, Axe," dedi babam, başını ve omuzlarını okşayarak şefkatli sıkmaya karşılık verdi. "Kız kardeşin nerede?"

"Oturma odasında oynuyor. Oyuncak evine sarılmış," dedi Ryker ve başını Axel'e doğru salladı. "Neden büyükbabana evi gezdirmiyorsun?"

"Gerçekten mi?" Axel heyecanla sordu.

"Elbette. Burası senin de evin küçük adam." Axel elini tutup onu oturma odasına sürüklerken babam yanağıma bir öpücük kondurdu. "Banyo ön kapının karşısındaki küçük koridorun sonunda, mutfağı ve yemek odasını da gördün," diye heyecanla gevezelik ederek yanımdan geçip oyun alanına ve oturma odasına doğru ilerlediler. Ines'in yeni bebek evi, Ryker'ın bir gün eve getirdiği son eklentiydi ve deponun endüstriyel kemiklerinin yanında fırfırlı, pembe ve gülünç görünüyordu.

"Merhaba, büyükbaba!" Ines, günlerdir onu lanet bebek evinden uzaklaştıramadığım küçük köşesinden seslendi.

"Hey, güzel kız. Axel beni gezdiriyor. Gelmek ister misin?" Elini uzattı ve Axel onu yatak odalarını göstermek için merdivenlere götürürken dikkatimi tekrar pastaya verdim, emindim. Çocukken böyle muhteşem bir şeyim olsaydı ben de gösterirdim.

Ryker'la aramızdaki her şey kaçınılmaz olarak bozulduğunda, onlara böyle bir şey vermem imkânsız olacaktı. Onlara asla sahip olamayacakları bir şey verdiği için ondan nefret ediyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Günışığı?" Ryker onlar gözden kaybolduktan sonra sordu. Bana dokunmak için kıpırdamadı, pastaya odaklanışımı ve döner masamda kremasını mümkün olduğunca kusursuz hale getirmeye çalışmamı izledi.

"Domuz etini kontrol edebilir misin? Fazla pişmesini istemiyorum ve biliyorsun et pişirme konusunda berbatım."

"Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldandı ve sıcaklığını kontrol etmek için fırından domuz bonfilesini çıkarmadan önce dudaklarını yanağıma değdirerek bir öpücük kondurdu. Yan yana durduk, konuşmadık, her zamanki gibi. Ona ne söyleyeceğimi hiç bilemiyordum ve sonra neden ona bir şey söylemek istediğimi merak ediyordum. Onunla küçük bir konuşma yapmak imkansız bir görev gibi görünüyordu. İş için ortadan kaybolması gereken günler dışında, tüm zamanımızı birlikte geçiriyorduk.

Boğucu ve dehşet verici hissettirmesi gerekirdi ama bir şekilde tuhaf bir şekilde huzur vericiydi. Sessizliği arka plan gürültüsüyle doldurma ihtiyacı hissetmiyordu, ama sık sık kendisi hakkında herhangi bir bilgi vermeye gönüllü olup olmadığını merak ediyordum. "Ailenle tanışacak mıyız?" Ona sordum ve tencereyi fırına geri koyduğunda tangırdadı.

"Hayır," diye homurdandı.

"Ah," dedim ve dondurmayı bitirip ellerimi yıkamaya giderken ses tonumu kızgınlık renklendirdi.

"Öldüler," diye açıkladı iç çekerek ve bedenimin irkildiğini hissettim. Otomatik olarak, hayatlarımıza izinsiz gireceğini ve ne isteyebileceğimizi umursamadan kendini sokacağını ve bu iyiliğe asla karşılık vermeyeceğini varsaymıştım. Bunun için suçluluk duydum, çünkü onun dünyasının merkez üssü olmayacağımıza dair bize hiçbir işaret vermemişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, utancımdan başımı lavaboya doğru eğmiştim. Annemin kaybının hayatım için ne anlama geldiğini biliyordum. Anne ve babamın ikisini birden kaybetmeyi aklım almıyordu.

"Yıllar önceydi," dedi arkamdan yaklaşarak. Güçlü kolları beni sardığı anda sakinleştiğimi hissettim, sanki her zaman biraz yalnız hissetmiş olan yanımı yatıştırmıştı. "Sen artık benim ailemsin." Kalbim durdu, nefesim panik içinde sıkışırken bile kelimeler bunu özleyen en derin parçama ulaştı.

Babam vardı. Teyzem vardı. Çocuklarım
vardı. Kocamın olduğunu sanıyordum.

Ancak çevrem küçüktü ve büyük insan gruplarında her zaman rahatsız olmuşumdur. Hiçbir zaman kolay arkadaş edinmedim, zaten güvenebileceğim insanlarla kalmayı tercih ettim. Chad'in ölümünden önce bile insanları sevmenin onları kaybedebileceğiniz anlamına geldiğini biliyordum. Bu, sevdiğiniz kişinin kaybından acı çekebileceğiniz anlamına geliyordu. Babamın hayatı boyunca annem için yas tutmasını izlemek bana bağlanmaktan kaçınmayı öğretmişti ve belki de bu yüzden beni sevmemiş olabilecek bir adamla birlikte olmuştum.

Duygusal olarak mesafesini koruyan bir adamla.

Çünkü aptalca bir şekilde onu kaybedersem daha az acı çekeceğimi düşünmüştüm.

Ryker aramızda mesafe olmasına asla izin vermedi. Duygusal olarak beni eziyor ve onun için önemli olduğuma dair sürekli güvence veriyordu. Bunların nasıl meşru olabileceğini anlamasam bile. Sürekli olarak bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde değer verildiğimi hissettiren küçük iyilikler ve nezaketler yaptı. Fiziksel olarak bana hükmediyordu. Eğer istediğini yapmazsam, istediğini elde etmek için bedenimi manipüle ederdi. Bu ister cinsel anlamda olsun, isterse beni kaldırıp olması gerektiğini düşündüğü yere koymak anlamında olsun.

"Calla?" diye fısıldadı ve ben hafif bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Çok tatlı," diye gönülsüzce itiraf ettim ve ses tonumdaki güvensizliği duyabildiğini biliyordum. Ryker'ı da kaybetmem an meselesiydi. O beni terk etmeden önce, ama Ryker'la birlikte bunun beni istemediği için olduğunu bilecektim. İstediğini elde etmişti, hazır biriyle evcilik oynayacaktı-

Birkaç hafta boyunca aile kurdu ve bunun ona göre olmadığını fark etti. Bu düşüncenin beni incittiğini kabul etmek istemedim.

"Ciddiyim, biliyorsunuz. Üçünüz artık benim ailemsiniz. Bellandiler de benim ailem. Onlarla zaten tanıştınız ve sahip olabileceğim diğer tek aile onlar." Parmak eklemlerinin arkası yanağımda hafifçe gezindi ve kendimi gülümsemeye zorladım. Çocuklar ve babam merdivenlerden gürültüyle indiklerinde Ryker hâlâ bir kolunu belime dolamış, beni göğsüne bastırıyordu. Ryker bizi ayırmak için hiçbir hamle yapmadı ve içimdeki her şeyin stresle gerildiğini hissettim. Chad ve ben hiçbir zaman halka açık gösterilerden hoşlanmamıştık ama hoşlansak bile babam buna müsamaha göstermezdi.

Ona her zaman "kızını ellerken yakalarsa" tetik parmağını kıracağını söylerdi. Chad'i tehdit etmenin teknik olarak bir polis memurunu tehdit etmek olduğunu hiç umursamamıştı.

Sonunda ellerimi yıkayıp kurulamayı bitirdiğimde babamın yüzüne döndüm. Ryker benimle birlikte hareket etti, ebeveynler söz konusu olduğunda sınırları anlamıyormuş gibi sırtıma yapıştı, ancak babam Ryker'ın karnımdaki patisinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Ne yatak odası ama," dedi gülerek.

Ryker sert bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Sevdikleri odalara sahip olmalarını istedim. Onlara çok hızlı bir şekilde sunduğumuz tüm değişikliklerde kendi alanları."

"Biz mi? Bununla pek bir ilgim olduğunu hatırlamıyorum," dedim ve boynumu bükerek ona bakarken inanmayan bir kaşımı kaldırdım.

Kıkırdadı, başını eğerek dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve geri çekildiğinde yüzünü çarpıcı bir gülümseme kapladı. "Tamam, onlara fırlattım," diye itiraf etti. O gülümsemenin bana dokunmasına izin vermemeye çalıştım ama bu çabamla bile kalbimi sardığını hissettim.

Babama baktım, öpücük için bizi azarlamasını bekliyordum ama yapmadı. Sadece Ryker'a gülümsedi. "Bana şu Chevelle'ini göstermek ister misin?" diye sordu. Ryker elimi tutacak kadar benden ayrıldı ve babamı garaja götürmek için beni sürükledi.

"Akşam yemeğine göz kulak olmalıyım," dedim gülerek. "Siz önden gidin." İkinci kısım çok daha isteksizdi. Ryker'ın babamla yalnız kalmasından hoşlanmıyordum ve Ryker'ı onunla yalnız kalmak zorunda kalacağı bir duruma sokmayı kesinlikle istemiyordum.

Ama Ryker elimi bırakıp çocuklara döndüğünde buna hiç aldırmıyor gibiydi. "Kim bizimle geliyor?"

"Ben!" Axel bağırdı ama Ines başını salladı ve bana baktı.

"Oreoları pastanın üzerine koymama yardım etmek ister misin?" Ona sordum ve mutfağa koştu. Diz çökmesi için bir sandalye hazırladım, pastayı önüne koydum, böylece Oreo'ları üstüne bastırabilecekti. Bu kadar ileri gitmeyi düşünmemiştim ama eğer onu mutlu edecekse küçük kızımın süslemeye yardım etmek için elinden geleni yapmasına izin verecektim.

Yüzündeki sırıtma, parmakları her yere kaydığında yaydığı her Oreo krem peynirli krema lekesine değdi.

***

Babamın Ryker'a yeterince aşık olduğunu söylemek yanlış olmaz. Maserati yapmadıysa, Chevelle yapardı.

Eğer çocukların onu sevme biçimi olmasaydı, Ryker'ın onları oyuncaklarla, odalarla ve onlara sadece kendisinin sağlayabildiği sonsuz şefkatle şımartması olurdu.

O etraftayken Ines'in öfke nöbetleri bile geçmişte kalmış gibi görünüyordu. Ryker'ın sert ama sevgi dolu bir bakışı, korkunç ikilimi erimekten vazgeçirmeye yetti. Eğer uyarılarıma daha fazla saygı göstermeye başlamasaydı, buna içerleyebilirdim.

İki ebeveyn figürünün tam varlığı, asla ilgi istemediğinden emin olmak için harikalar yarattı ve davranışlarındaki değişiklik açıktı. Babası yanında olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyordum ama itiraf etmekten nefret etsem de ben bile sadece ben ve ikimiz arasında pek bir fark olmayacağını biliyordum.

Evliliğimizin sonuna doğru Chad o kadar yok olmuştu ki, neredeyse hiç yokmuş gibiydi. İki yaşındaki bir çocuk için bu durumla ölüm arasında pek bir fark olduğunu düşünmüyordum.

Düşünmesi ne kadar korkunç olsa da.

Axel için çok büyük bir fark vardı. Ona babasının öldüğünü söylediğimde bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İş onu içine çekmeden önce yanında olan babasını hatırlıyordu.

"Ee Ryker," dedi babam bir dilim pastayı yavaşça keserken. "Ne iş yapıyorsun?"

Çatalım tabağıma çarptı ve çiğnediğim lokmanın etrafında öksürdüm ve boğazımı temizlemeye çalıştım.

"İyi misin, Calla Lily?" Babam sordu ve Ryker güven verici bir şekilde sırtımı sıvazladı. O anla ilgili herhangi bir şeyin rahatlatıcı olabileceğini nasıl düşündüğü beni aşıyordu. Bir haftadan kısa bir süre önce katil olduğunu itiraf etmişti.

Bu, bir babanın kızının erkek arkadaşıyla yapmak isteyeceği tipik bir akşam yemeği sohbeti değildi.

Bunu bildiğinden değil, ama hayatımı *mahvetti*.

"Özel güvenlikte çalışıyorum. İnsanların hak ettikleri adaleti bulmalarını sağlıyorum," diye gülümseyerek cevap verdi Ryker. "Şehirde birkaç müşterim var ama şu anda işimin çoğunu çalışanlarıma devrediyorum. Sadece özellikle kötü davalarda danışmanlık yapıyorum."

Bunun bir yalan olduğunu ya da en azından yaptıklarının büyük ölçüde yanlış yansıtıldığını şüphesiz biliyordum. Öldürdüğü adamların başlarına geleni hak ettiğine gerçekten inanıyorsa, adalet kısmı yeterince doğruydu.

Güvenlik biraz zorlama gibi geldi.

"Polis gibi mi?" Babam kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde geriye yaslanarak Ryker'ı incelerken sordu. Konu birinin yalan söylediğini anlamaya geldiğinde babam tam bir köpekbalığıydı. Genç bir kızın bekâr babası olmak, yıllar içinde geliştirdiği gerekli bir beceri haline gelmişti.

"Ayrıntılar gizlidir, ancak işten işe değişir. Size söz veriyorum, yaptığım hiçbir şey kanunla başımı derde sokmayacak." Ne bildiğimi bildiğimden, ifadelerindeki hassas nüansları fark ettim.

Yasadışı olmadığını söylemedi, sadece bunun için başının derde girmeyeceğini söyledi.

"Calla'nın bir tipi var gibi görünüyor o zaman," diye kıkırdadı babam, ben de kendi kahkahamı attım ve Oreo kekiyle karıştırmak iğrenç olsa da biraz daha şarap içtim. O anki ironi gözümden kaçmamıştı. Babam farkında olmadan polis kocamı katil sevgilimle kıyaslamıştı.

Ne kadar tuhaf.

Ryker bir eliyle masanın altındaki çıplak kalçamı okşadı ve rahatsızlığıma acıdı. "Yakında sana yüzmeyi öğretmeme izin verecek misin Prenses?" Ryker kızıma sordu. Başını sertçe salladı ve iştahı kaçtığı için parmaklarıyla yemeğini karıştırdı.

Suya karşı duyduğum bu yoğun korkunun nereden kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bazı günler buna ne kadar şükretsem de bazı günler lanet ediyordum. "Hayır," diye dudak büktü.

"Seni hep tutacağım."

"Hayır," diye tekrarladı, sevgili 'yker'ine karşı nadir bir meydan okuma anında elini mama sandalyesinin tepsisine vurarak.

Ryker bana dönerken kıkırdayarak, "Üzerinde çalışacağız," dedi. Eninde sonunda onu yıpratacaktı. Bunu yapmakta çok başarılı görünüyordu.

Babam son kek lokmasını da ağzına attı ve eve gitmeye hazır olduğunu görebiliyordum. Babam her zaman erken yatar ve erken kalkardı. Çiğnemeyi bitirdiğinde dikkatle yüzümü inceledi. "İyi dinlenmiş görünüyorsun, Calla Lily," dedi. "Seni yıllardır bu kadar rahatlamış gördüğümü sanmıyorum. Ryker sana çok iyi bakıyor olmalı."

"Öyle düşünmeyi seviyor," dedim karşılığında, masadan kalkarken son lokmamı da ağzıma attım. İki adam da kıkırdadı, hatta Axel bile katıldı.

Axel, "İşe gitmesi gerekmediği sürece uyumasına izin veriyor ve stüdyodan tatile çıktı," dedi.

"Onu şımartıyor gibi görünüyor," diye onayladı baba, masadan kalktı ve çocukların her birinin başına birer öpücük kondurdu. "Yemek yiyip kaçmaktan nefret ediyorum ama yatmam gerek. Bir arkadaşımın Cadillac'ını bırakabilmesi için yarın saat altıda kapıyı açacağıma söz verdim." Ryker da ayağa kalktı ve babamı ön kapıya kadar takip etti. Yanımda durdu, bir kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. "Beni ağırladığın için teşekkür ederim oğlum," dedi babam ve dünyam başıma yıkılırken kalbimin ayaklarımın dibinde attığını hissettiğime yemin edebilirim. Chad'e bir kez bile *oğlum* dememişti.

"Ne zaman istersen August," diye karşılık verdi Ryker ve duyguları boğazını tıkadı. Artan endişeme rağmen yanına daha da sokuldum. Ailesini kaybettiği düşünülürse, birinin ona oğlum demesinin nasıl bir his olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

"Bunun akıllıca olup olmadığını sorguladığımı söylemeliyim. Birdenbire ortaya çıktı," dedi babam, kapıda dururken gözleri Ryker'ın üzerindeydi. Çocuklar hâlâ keki ağızlarına atıyor, şekerli tatlı krema karmaşasıyla dikkatleri dağılıyordu.

Ryker kaçamak bir ifadeyle, "Eminim öyle görünüyordur," dedi ama babamın gözleri bilerek bana baktı. Ryker'ın bazı saçmalıklarını gördüğünden şüpheleniyordum ama bunun ilişkiyi teşvik etmesine engel olacağını da düşünmüyordum. "Ben iyi bir şey gördüğünde peşini bırakmayan bir adamım. Calla gibi bir kadının yalnız yaşamaya hakkı yok. Bu çok tehlikeli ve benim tek istediğim onu ve çocukları güvende tutmak. Eminim burada bunu yapabilecek kaynaklara sahip olduğumu anlamışsınızdır."

Babam ona sırıttı. "O kadarını tahmin ettiğimi söyleyebilirim, evet. Onlara iyi bakıyorsun, bunu görebiliyorum, Calla Lily'm bunu kabul etmek istemese bile."

"Elimden geleni yapıyorum," diye itiraf etti Ryker ve babamın yüzündeki bir şey değiştiğinde boğazımın gözyaşlarıyla yandığını hissettim.

"Tek istediğim onun değerli olduğunu gören ve bunu korumak isteyen bir adamdı. Chad ona ya da çocuklara hiç değer vermedi, gerçekten. Ona bunu verirsen, ben de senin yanında olurum."

"Baba," diye fısıldadım, kalbimin onun için kırıldığını hissederek. Yalnız bir evlilik yaşadığımı görmenin onu nasıl incitebileceğini düşünmemiştim, onun hayatının ve yalnızlığının ilişkimi etkilediğini biliyordum.

"Seni geçireyim," dedi Ryker ve ben gözyaşlarımı içime akıtırken şüphelenmeli miydim yoksa kendimi toparlamam için bana verilen bu mühlete minnettar mı olmalıydım bilemiyordum.

Önemli değildi, çünkü babam bana usulca, "Yakında görüşürüz, Calla Lily," diye mırıldandı.

Ve sonra ikisi de kapıdan çıkıp gittiler.

Yirmi Beş

Ryker

"Chevelle'in boya işi için senin fikrini alabilirim. Genelde kullandığım adam talihsiz bir kaza geçirdi," dedim ve benimle olan bağlantısını şehir dışındaki rakip bölgelerden biri için Bellandiler hakkında casusluk yapmak için kullandığı kısmını uygun bir şekilde atladım.

Onun için iyi bitmemişti. Nedense Calla'nın babasına kazanın benim baltamla olduğunu söylememden hoşlanacağını sanmıyordum.

"Bu çok kötü. Bir adamım var, ne istersen yapar, ama eğer izin verirsen uzman bir gözü var."

"Senin güvenini kazandıysa, benim de güvenimi kazanmıştır," diye kabul ettim ve August'un Mustang Cobra'sının yanına geldiğimizde ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Kadın beni öylesine düğümlemişti ki, babasına ihtiyacım olan soruyu nasıl sorabileceğimi hayal bile edemiyordum.

"Seni aramasını söylerim. O arabaya bayılacak," diye güldü August, Cobra'nın kapısını açarken. Sonra ayıldı. "Ona zarar verme. Çok şey yaşadı ve bunların yarısında üzülmesi gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yok. Bunu nasıl başardı bilmiyorum, çünkü benim Calla Lily'm aptal olmaktan çok uzak, ama Chad onu kandırdı, çocuklarını neredeyse tek başına büyütmenin normal olduğunu düşünmesini sağladı. Tanıştıklarında çok gençti ve o yılan dişlerini ona geçirmeden önce sağlıklı bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini deneyimlediğini hiç sanmıyorum."

"Calla sevdiği şey için savaşır," diye cevap verdim ona, iç çekerek saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. Saçımı kestirmem gerekiyordu. "Çok mücadele ediyor. Ama ona daha fazlasını vermesi için asla savaşmadı. Şimdi, bundan ne çıkarırsanız çıkarın, ama ben bu konuda ne düşündüğümü biliyorum."

"Onu sevmediğini mi düşünüyorsun?" August sordu ve gözleri benimkiler üzerinde yoğunlaştı. Sanki kızını onun için kınayabileceğimi düşünmüştü.

Sevgisiz evlilik.

"Bence Calla onu sevdiğine inanıyor ama eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor. Eğer onu sevseydi, daha fazla yanında olmasını isterdi. Çocuklarla daha aktif olması için onu zorlardı. Bence Calla Chad fikrini, ona *verebileceği* her şeyi sevdi ama onu seçtiğini kabul etmek istemedi çünkü onun asla seçmeyeceğini biliyordu."

August'un yüzü beni incelerken şaşkınlıkla buruştu ve Calla hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bu kadar çabuk bildiğimi anlamaya çalıştığını biliyordum. Ama içini çektiğinde omuz silkiyor gibiydi. "O her zaman yalnız biriydi. Benim kızım insanları kolay kolay içine almaz. Bence sen onun için iyisin, bu yüzden yanlış anlama ama onun gözüne girebileceğini düşünüyorsan önünde çok uzun bir yol var." Gökyüzüne baktım, şehir sınırları içinden asla göremeyeceğim yıldızların görüntüsünün tadını çıkardım.

Şehrin ışık kirliliği, gerçek karanlığın ve gölgelerin yokluğu beni klostrofobik hissettirdi. Bana çocukluğumu ve her zaman neyin geldiğini görebilmek için ışıklar açık uyuduğumu hatırlattı.

Uzun zamandır geceleri ortalıkta dolaşan bir canavara dönüştüğüm gerçeğinden keyif alıyordum.

"Biliyorum ama Chad ya da diğer insanlardan farklı olarak bana karşı fazla seçeneği yok," diye itiraf ettim ve Calla'nın babasının onayını kaybedebileceğim *o* anın gelmesini bekliyordum. Ama tıpkı ona olduğu gibi, yalan söylemeyecektim. Bazı gerçekleri atlayabilirdim ama kızının hayatına zorla girdiğim ve onu kendi hayatım gibi benimsediğim gerçeğini gizleyemezdim. En azından bir dereceye kadar.

Boğazını temizlerken göğsü ölçülü bir kıkırdamayla kabardı. "Sanırım bu önemli bir fark, evet."

"Onunla evleneceğim," diye itiraf ettim, bütün gece güvenle sakladığım yüzük kutusunu cebimden çıkararak. "Onayınızı istiyorum ama onayınız olmadan da onunla evlenebileceğimi bilin."

"Evlilik için biraz erken değil mi?" August kutuyu elimden aldı ve içine bakmak için açtı.

"Onun benim yanıma taşınması için biraz erken değil mi?" Ben de karşılık verdim ve o da başını sallayarak bana sırıttı. "Sana söyledim, ben iyi bir şey gören ve zaman kaybetmeyen bir adamım. Calla benim ve her zaman da öyle kalacak."

"Onu seviyor musun?" August sordu.

"Senin anlayabileceğinden çok daha fazlasını söyleyebilirim ama bunun doğru olmayacağından şüpheleniyorum." Calla'nın annesinin ölümünden onlarca yıl sonra bile hâlâ taktığı evlilik yüzüğüne baktım.

Elini yüzünde gezdirerek yüzük kutusunu bana geri verdi. "Bunun için beni öldüreceğinden şüpheleniyorum, ama onu böyle seviyorsan, Calla Lily'mle evlenmen için onayımı aldın demektir." Sürücü koltuğuna oturdu ve beni uyarmak için başını kaldırdı. "Beni pişman etme yeter."

Kapıyı kapattığında ve Cobra motorunun sesi deponun önündeki boşlukta yankılandığında gülümsüyordum. Arabayı garaj yoluna sürdüğünde, görevli nöbetçi hemen kapıyı açtı.

Sonunda eve döndüğümde, Calla'nın hayatındaki yerim konusunda kendimi iyi hissediyordum. Neredeyse herkesi yeterince kazanmıştım, ama benimle mücadele etmesi gereken sadece teyzesi kalmıştı.

Günışığım bir yana, onun benim için çözülmesi en zor olan olduğunu biliyordum.

Yine de yüzümde bir gülümsemeyle içeri girdim, ancak tencereleri kurutmayı bitirirken Calla'nın sert bakışlarına maruz kaldım. "Ne oldu, Tesoro?" Ona sarılmak için bir adım atarak sordum. Onu haşlamışım gibi dokunuşumdan geri çekildi.

"Çocuklarımı benden alman yeterince kötü değil mi? Onlara sağlama şansım olmayan bir hayat verebileceğini bildikleri için seni sevmelerini sağlaman?"

"Neden bahsediyorsun, Günışığı?" Riske girerek ona tekrar uzanmak için mırıldandım. Elime öyle sert bir tokat attı ki sesi mutfakta yankılandı.

"Babamı da almak zorunda mıydın? Benimle işiniz bittiğinde bana ait bir şey bırakacak mısınız?"

"Calla," diye fısıldadım ve sesimin boğazımı tıkayan duygularla boğuklaştığını biliyordum. Hiçbir fikri yoktu, ondan bir şey almaya çalışmadığımı göremiyordu.

Tek istediğim ona hayalini kurduğu hayatı vermekti. Ailesiyle iyi geçinen ve bu ilişkiyi kolaylaştıracak kadar önemseyen bir koca ve çocuklarına bir baba. Ona her şeyi vermek istiyordum, ama oturma odasına girip çocukları yatağa götürmek için Ines'i koltuktan kaldırdığında, çok hızlı ve çok zorladığımı anladım.

Duvarları sağlam bir şekilde yerinde duruyordu ve onunla bu konuda savaşmak hiçbir yere varmayacaktı. Calla'nın bazı şeyleri sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Babasının giderken yaptığı içten itiraf Calla'yı tam da canının yandığı yerden vuracaktı. Eğer babasıyla ilgili bir şey varsa

Günışığım'ın köşeye sıkıştığını hissettiğinde pençelerini çıkardığını hiç şüphesiz biliyordum.

Duvarları yükseldi çünkü geçen her günle birlikte özgürlük şansına dair her türlü ipucunun yok olduğunu hissedebiliyordu.

Ona yaralarını sarması için bir gece verirdim.

Bundan sonra o ve benim birlikte yaşamımızın durumu hakkında çok ciddi bir konuşma yapmamız gerekecekti.

Yirmi Altı

Calla

Yogamı yaparken Ryker'ın gözlerini üzerimde hissetmemeye çalıştım. Bunu arka bahçeden başka bir yerde yapabilseydim, yapardım. Ama bu haliyle Axel, Ryker'dan o ulaşılmaz dönüşü elde etmek için futbol topunu nasıl düzgün atacağını öğrenmeye kararlıydı.

Tanrı biliyor ya, geçen yıl boyunca denemiştim. Ama futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordum, futbolcuların dar pantolon giydiği ve bir oyun kurucu olduğu gerçeği dışında size futbol hakkında tek bir şey söyleyemezdim.

Ryker topu nasıl atacağını çok iyi biliyordu, oğlumun kahramana tapınmasının bir başka kanıtı da buydu. Ryker topu atabildiği kadar uzağa attığında Ines bile topun peşinden koşmaktan keyif alıyordu. Evin arkasındaki alan çok büyüktü ve öğleden sonra güneşin parladığı devasa bir alan vardı.

Ryker onu kucağına alıp Axel'e fırlatacakmış gibi başının üzerinde tuttuğunda küçük kızımın kıkırdamasını izlemeyi ve Ryker dikkatini ona her çevirdiğinde oğlumun yüzünde beliren geniş gülümsemeyi seviyordum.

Bir babaya ihtiyacı vardı.

Kişisel olarak Ryker hakkında ne düşünürsem düşüneyim, onun çocuklar için ve çocuklarla birlikte ne kadar inanılmaz olduğunu inkâr edemezdim. Anne olmanın fedakârlık yapmak anlamına geldiğini her zaman biliyordum, ama onunla bunu yaşamak için hayatımı ve ahlakımı onlar için feda edebilir miydim?

Çocuklarıma sunduğu onca iyiliğe rağmen, kendimi Matteo Bellandi'nin güvenilir yakın çevresinde bir katil olduğunu bildiğim bir adamla belirsiz bir hayata mahkum edebilir miydim?

Kendimi bildim bileli tek istediğim bir aileydi. Geçmişimizin hayaletlerinin peşimizi bırakmadığı mutlu, bütün bir aile. Her ne kadar babam

elinden geleni yaptı ve beni çok sevdi ama yine de annemin yasını tuttu. Hayatım boyunca bu kaybı, annesizliği hissettim.

Çocuklara bunu yapmak istemiyordum ama aynı zamanda beyaz çitlere ve karmaşık olmayan bir hayata sahip olmak istiyordum. Ryker'la yaşayacağım herhangi bir hayatın asla kolay olmayacağını hissediyordum.

Her günümü eve hiç gelmeyeceği günü merak ederek geçirirdim.

Kollarımı alanın kenarındaki tuhaf düzlüğe yerleştirdiğim matın üzerine koydum, sanki Ryker buranın arkamdaki ağaçların arasından parlayan bir parça güneşle yoga yapmam için mükemmel bir yer olacağını biliyormuş gibi. Derin bir nefes alarak bedenimi yunus duruşuna getirdim. İçimi çektiğimde, hareket beni dirsek duruşuna geçirene kadar bacaklarımı tekmeledim. Ryker'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek nefes alıp verdim. Sonunda dizlerimi bükerek yarı akrep pozisyonuna geçtim ve vücudumun ters dönmesinin tüm kanı başıma hücum ettirmesini sevdim. Normalde bundan nefret ederdim. Kafamın boğulma hissinden ve ezici basınç yüzünden tüm bilişsel düşüncelerimi kaybetmekten hiç hoşlanmamıştım ama o anda düşüncelerin kaybolmasında çok büyülü bir şey vardı.

Ryker'ın tuhaf davranışları zihnimin ön saflarında dans etmiyordu. Bizimle ilgili açıklayamadığım saplantılı bilgileri gözümü kör etmiyordu ve çocuklarımı tanımadığım bir adama kaptırıyormuşum gibi hissetmiyordum.

Sadece özgürdüm. Düşüncelerden, kıskançlıktan ve mantıktan arınmıştım.

Ama sonunda bu benim için çok fazla oldu ve bacaklarımı dirsek duruşumda bir araya getirmekten ve bacaklarımı yunus duruşuna geri bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Ayağa kalkıp kollarımı gökyüzüne doğru uzattığımda, kafam berraklaşıp gerçeklik geri dönerken omurgamdan aşağı damlayan terin farkına vardım. Yaklaşan anda kendimi çok sıcak hissettim ve sonunda son bir nefes vererek kollarımı yanıma bıraktım. Ryker'a döndüğümde topu Axel'e atmayı bıraktığını, bana bakarken topu kocaman avuçlarından birinde tuttuğunu gördüm. Axel yüzünde eğlence ve iğrenme karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu ama Ines sadece şaşkın görünüyordu.

Axel, "James'in babası da beni stüdyodan aldığında ve annem ders verirken böyle görünüyordu," diye araya girdi ve Ryker'ın dikkati nihayet benden uzaklaşıp onu anlamlı bir şekilde incelemeye başladı.

"Eminim öyledir," diye homurdandı Ryker, sonunda topu Axel'e attı. "Sanırım James'in babası seni almaya geldiğinde onunla konuşacağım."

Axel kızardı, Ryker'ın başka erkeklerin bana bakmasından hoşlanmayabileceğini nihayet anlamış gibiydi. Çekiciliğin nüanslarını ya da Ryker'ın bana karşı tuhaf bir şekilde sahiplenici olmasının ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar gençti. Babası hiç umursamamıştı.

Ama James'in babasının Axel'i almasıyla ilgili kısma takıldım ve bir doğum günü partisini unutup unutmadığımı düşünmeye çalışırken beynimi zorladım. "Bay Weaver seni neden alıyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Axel'e sordum. Unuttuğum bir şey olmadığından emindim.

"James bu gece yatıya kalıp kalamayacağımı sordu. Ryker sorun olmayacağını söyledi," dedi Axel ve bunun iyi bir karar olmayabileceğini anladığında bana baktı ama küçük yüzündeki ifadeden bunu kırıcı olmak için söylemediğini anladım. Koruyucuları olarak gördüğü insanlardan birine sormuştu ama bu, canının yandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Anlıyorum." Ryker'a ters ters bakarak başımı salladım. Oğlum zarar verme niyetinde olmasa da Ryker bunun benim için kabul edilemez olduğunu biliyor olmalıydı. "Axel kardeşini içeri götürebilir misin? Eminim yatıya kalmak için hazırlanman gerekiyordur," diye sordum ve tatlı oğlum başını sallayarak kız kardeşinin elinden tutup eve doğru götürdü.

Ryker ve ben onların gidişini izledik, havuz odasından geçip ana eve açılan kapıdan güvenli bir şekilde çıkana kadar bekledik. Asla yalnız kalmamaları gerekirken, onları yalnız düşünmeye dayanamıyordum.

Ancak söylenmesi gerekenler nedeniyle bu kaçınılmazdı.

İçinde bulunduğumuz durumda kafası karıştığı için onu gerçekten suçlayamazken Axel'i rahatsız hissettiremezdim. Ryker onların babasıymış gibi davranıyordu ve ondan ne istemeleri gerektiğine dair beklentileri onun belirlemesi gerekiyordu. Bir şey yapmak için izin almak annesi olarak bana düşüyordu ve bu çizgileri karıştırmak ve Axel'i en başta düzeltmemek Ryker'ın suçuydu. Sonra da bana oğluma bir arkadaşının evine gitmesi için izin verdiğini söyleme zahmetine bile girmemişti.

"Calla," dedi.

"Yapma," diye mırıldandım. "Çizgiyi aştın. Axel'e bunları bana sorması gerektiğini söylemeliydin. Ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemek sana düşmez."

"O benim oğlum," Ryker dönüp bana baktı, sanki haksızlığa uğramış ve deli değilmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onu iki haftadır tanımıyorsun bile!" Sertçe söyledim, bakışlarına karşılık vermek için onun alanına girdim. "Bu şekilde karar veremezsin! O senin değil ve söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey onun zaten bir babası olduğu gerçeğini değiştirmeyecek." Yorgunluk içimi kaplarken sesim kesildi. Onunla sürekli kavga etmekten, benim bakış açımı görmesini sağlamaya çalışmaktan ve beni kendi yarattığım hayattan koparıp saçma taleplerine boyun eğmemi beklemekten çok yorulmuştum. "Deniyorum. Tanrım, senin sorununun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ki tüm bunların normal olduğunu düşünüyorsun." Elimi yüzümde gezdirdim ve yoga matımı toplamak için eğildim. "Bana başka seçenek bırakmadığın için bu işi yürütmeye çalışıyorum. Belki, sadece belki, bir kez olsun durup bunun benim için nasıl bir şey olduğunu düşünebilir misin? Çocuklarımla ilgili kararları bana bırakmanı bekleyerek çok şey istemiyorum ve eğer bunu göremiyorsan, o zaman düşündüğümden daha da pisliksin."

Ryker'ı arkamdan bakakalmış halde bırakarak eve doğru hışımla ilerledim. Bir zafer gibi hissetmeliydim, sanki bir savaşı başarıyla kazanmışım gibi.

Bunun yerine, savaşı kazanmaya hazırlanıyormuş gibi hissettirdi.

***

Bay Chris Weaver'la birlikte hareket etmek zorunda kalacağımı tahmin ediyordum. Oğlumun pijama partisine gidiyor olması çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranacaktım. Birkaç kez geceyi James'lerde geçirmişti ama Dante'nin garaj yolunda arabasının içinde oturuyor olması çok farklı hissettiriyordu.

Hayatlarımız mahvolmuştu.

O kadar berbattı ki, oğlum geceyi arkadaşının evinde bile geçiremiyordu, hem de özel güvenlik evi gözetlemeden ve altı yaşındaki çocuğum kendi cep telefonundan ona doğrudan ulaşamadan. Ryker güvenlik protokollerini açıklarken Chris Weaver bana şaşkınlıkla baktığında, "Belki de çocuklar geceyi burada geçirmeli," diye önerdim.

Dante bir sorun belirtisi olmadığı sürece evlerine girmeyecekti ama Axel her saat başı telefonlarına cevap verecek ve uyuduğunda ona haber verecekti. Chris kollarını göğsünde kavuşturarak, "Çocuklara bakmam konusunda bana güvenmiyorsun gibi geliyor," diye itiraz etti. Ne demek istediğini söylemedi.

Ryker'a söylediği sözler, ya beni zayıf halka olarak tanımlıyor gibiydi ya da belki de çocuklar nedeniyle birbirimizi yeterince iyi tanıdığımız içindi.

Chad'in ölümünden sonra yanımda olmuş, çocuklara yardım etmiş ve onları yatağa yatırdıktan sonra kendimi güvende hissettiğimde ağlayabileceğim bir omuz vermişti. Çocukları güvende tutamayacağını ima etmenin neden güvene ihanet gibi hissettirdiğini anlıyordum.

"Bu öyle bir şey değil," dedim ona küçük bir gülümsemeyle. "Ryker güvenlikte çalışıyor. Paranoyaktır ama işi bazı tehlikeleri de beraberinde getirir. Axel'i sizden değil, ona zarar vermek isteyebilecek ve korunmasız olduğu bir fırsat gören diğer taraflardan korumaya çalışıyor. Bu sadece bir formalite."

İkna olmuş görünmüyordu ama iç çekti. Axel'i çok sevdiğini biliyordum ve onu kim suçlayabilirdi ki? Oğlum yaşına göre kusursuz derecede usluydu, hatta fazla ciddiydi.

"Peki," dedi oğlunun başının tepesine dokunarak. "Belki bir sonraki yatıya kalış burada olabilir. Axel James'e yeni odasıyla ilgili her şeyi anlattı."

"Bu harika olur," diye sırıttım.

Chris gülümsemesine içtenlikle karşılık verince Ryker homurdandı. Axel'in omzuna kısa bir süre dokundu. "Neden şimdi James'e odanı göstermiyorsun? Bay Weaver'la konuşmak istiyorum." Axel yutkundu ama itiraz etmedi. Onu suçlamadım, çünkü Ryker'ın yüzündeki yoğunluk zorlayıcıydı ve Ines'in oturma odasında mutlu bir şekilde oyuncaklarıyla oynamasına çok minnettardım ve mutfakta olan konuşmayı daha az umursayamazdım.

İçimde eğlenceli olmayacağına dair bir his vardı.

Axel, James'i götürdükten sonra Ryker, ensemdeki tüyleri diken diken eden soğuk, sessiz bir sesle konuşmadan önce merdivenlerin tepesindeki bebek kapısının kapanmasını dinledi.

"Senin için çok basit bir şekilde açıklayacağım. Calla senin için var değil," dedi. "Ryker!" Omzunu iterek sertçe fısıldadım. O gülünç
Adam bir pislik gibi davranmaktan kendini alamıyordu.

"Affedersiniz?" Chris, Ryker'ın sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarını çatarak sordu.

"Aldırma ona," diye tısladım, göz ucuyla Ryker'a bakarak. "Rastgele konuşuyor ve lanet çenesini ne zaman kapatacağı konusunda hiçbir fikri yok."

Ryker konuşmamı umursamıyor ya da sesimdeki uyarının ne olduğunu anlamıyor gibiydi. "Kendinden daha fazlasını istediğini çok belli ediyorsun.

onu. O kadar ki Axel bile ona nasıl baktığını fark etti." Ryker kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gördüğünüz gibi, onun için çok konuşuluyor. Bu çekimden kolayca vazgeçebileceğinden şüphelendiğim için, bundan sonra benimle ilgileneceksin. Çocuklarla ilgili bir şey ya da oyun randevusu hakkında konuşmak mı istiyorsun? Beni ara. Axel sana numaramı verecek."

"Kız arkadaşınla oğlu hakkında konuşmamı mı yasaklıyorsun?" Chris sordu ve Ryker'ın yüzünün sertleşmesinden bunun yanlış bir kelime olduğunu anladım. Gerçi bana nasıl hitap etmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Rehine kız arkadaşa eşit miydi? Karısı

mı? O köfte kıçıyla kim bilebilirdi ki?

"Benim kadınım," diye hırladı Ryker. "Senin gibi bir erkek için bu ayrımın önemli olmayabileceğinin farkındayım ama bil ki benim için öyle. Başka bir adamın kadınıma bir et parçasıymış gibi bakmasına izin vermeyeceğim."

"Bu çok saçma," diye güldü Chris. "Onun sahibi sen değilsin. İstediği kişiyle konuşabilir."

"Boyundan büyük işlere kalkıştığını anlaman ve çeneni kapatman için otuz saniyen var. Hayır, Calla'nın sahibi ben değilim ama ne olursa olsun o benim. Şimdi bana söylediklerimi anladığını söyle yoksa Axel'in güvenliğini sağlamaktan çok daha ciddi bir sorunumuz olacak ve kendin için güvenlik konusunu düşünmek isteyebilirsin."

"Kes şunu artık. Bu çok saçma," dedim ve dikkatini bana çevirmesi için Ryker'ı biraz daha ittim. Ama Chris'le bakışmaya devam etti ve diğer adamın manik mavi gözlerinde gördüğü bir şey onu Ryker'ın söylediklerine katılmasının kesinlikle akıllıca olduğuna ikna etti. "Chris, çok üzgünüm-"

"Anlıyorum," dedi sonunda, beni tamamen görmezden gelerek. Merdivenlerden yukarı James'i çağırdı ve bir dakika sonra çocuklar sadece ergenlik çağındaki erkeklerin yapabileceği gibi merdivenlerden hızla indiler.

"Hoşça kal anne!" Axel, başının üstünü öpmek için eğildiğimde bacaklarımı sıkıca kavrayarak "Hoşça kal anne!" dedi.

"Yarın görüşürüz. Uslu bir çocuk ol."

"Hoşça kal Ryker!" Axel, James ve babasının ardından kapıdan çıkana kadar ona sıkıca sarıldığını söyledi.

"Anne!" Ines oturma odasından seslendi, sonunda görmezden gelinmekten bıkmıştı.

Ryker'a kısa bir süre ters ters baktım ve yüzümü ruhumda hissettiğim bir bakışa dönüştürdüm. "Sana inanamıyorum. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun, değil mi?" Kızımla oynamak için yanından ayrılırken ona sordum.

Belki onu benimle voodoo bebekleri yapmaya ikna edebilirim.

Yirmi Yedi

Ryker

Ines yatağına uzanmış, Calla da banyo yapmak ve kitap okumak için büyük odaya çıkmışken, ben de biraz enerji toplamak için evdeki spor salonuna gitmiştim. Calla'nın köpükler içinde, banyodan kayganlaşmış ve yağlanmış vücudunu düşünmek bile beni çıldırtmaya yetiyordu.

Onu yeterince kızdırdığım için benden saklandığını bilmek ona olan ihtiyacımı azaltmadı. Ondan daha azını beklememeliydim. Onu hiç uyarmadan ya da nasıl hissedeceğini düşünmeden imkânsız bir durumun içine atmıştım ve zorlamaya devam ettim. Ama bunun alternatifi Calla'nın hayatımdaki yerini yavaş yavaş anlamasına izin vermek olacağı için bu kaçınılmazdı.

Onu bunaltıp bu işi bitirmeyi tercih ederdim ve Hellcat'imin sinirli halini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Gülümsemesini tercih ederdim ama küçük suratını öfkeyle buruşturup bana baktığında da seksi bir yanı vardı.

Bu yüzden ancak kendimi bitkinlik noktasına yaklaştırdığımda ana eve gitmek için merdivenlerden yukarı çıktım. Calla'yı evdeki ofisimde oturmuş, Enzo'nun günün erken saatlerinde kapıya bıraktığı kamera kutusuna bakarken bulmayı hiç beklemiyordum. Adamları nihayet evinin etrafına yerleştirdiğim tüm güvenlik ekipmanlarını sökmeyi bitirmişlerdi.

Yeni sahibi taşınmadan önce onların gitmesi gerekiyordu. Gecenin o saatinde ofise gelmesini beklemiyordum, çünkü Günışığım hala beni arayıp sormuyordu. Benimle vakit geçirme riskine girmektense banyoda saklanmayı ya da zamanını çocukların başında geçirmeyi tercih ediyordu.

Kameraları saklamak hiç aklıma gelmemişti, çünkü sapıklığımı Calla'dan saklamak gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Ama ona söylemeyi bir süre daha erteleyebilirdim.

Kutunun üstündeki notta ne yazdığını bakmadan biliyordum.

Ne kadar suçlayıcı olduğunu biliyordum.

"Bunlar hangi evden?" Calla fısıldadı ama elindeki küçük kameraları tutarken ve onlarla dolu kutuyu karıştırırken bana bakmayı reddetmesinden şüphelendiğini anladım.

"Senin" dedim. Ona yalan söylemeyecektim, asla. Ama gerçek şu ki, yaptığım şeyden pişman da değildim. Ona gerçeği söyleyeceğim günün geleceğini hep biliyordum.

Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.

Göğsümden damlayan terin ve onun inanmaz öfkesine rağmen gözlerinin pantolonumun kemerine kadar bıraktığı izi takip etmesinin tamamen bilincinde olarak ona doğru yürüdüm. Calla aramızdaki manyetik çekimin tek taraflı olduğunu asla iddia edemezdi. Benimle ilk tanıştığında bunu görmüştüm ve eğer Matteo için çok yararlı olan bir adamla evli olmasaydı, onu kendime aşık ederdim.

Evli ya da değil.

Ama her şeyi Matteo'ya borçluydum. Ne de olsa babası bana intikamımı vermişti.

"Bizi evimizde mi çektin?" diye sordu ve saplantımın ne kadar ileri gittiğini anlamadığını fark ederek sesi titredi.

Sandalyede ona doğru eğilirken başımı salladım. Sırtını dikleştirdi, ellerim kolları kavrayıp onu içine hapsederken benden kaçmak için deriye yaslanabildiği kadar yaslandı. "Seni o kameralardan izledim," diye onayladım. "Her gece gizlice yatak odana girdiğimde seni izledim. Birlikte olmadan önce seninle olmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Elleri göğsüme gitmeden ve beni itmeden bir an önce gözleri büyüdü. "Sen delisin," diye tısladı.

"Bunu daha önce konuştuğumuza eminim, Tesoro. Seni izlediğini hissettiğin kişinin kim olduğunu düşünüyordun? Hayal gücünün bir ürünü mü?" Masamın en üst çekmecesine uzandım ve kocaman, taşan zarfı çıkardım. Kapağını açarak resimlerin masanın üzerinden kaymasına izin verdim. Gözleri resimlere takıldı ve uzanıp her iki eline birer tane alarak inceledi.

İlk fotoğraf, resmen benim olmadan önceki gece uyurken çektiğim fotoğraftı. Eski evindeki son fotoğrafı. Bileğimdeki mürekkebin sürünmesi, onun yanında hatırladığım kadar acımasız görünüyordu

Işıldayan bir ten ve hayatımı ne kadar aydınlattığının mükemmel bir fotoğrafı gibi hissettim.

İkinci fotoğraf yıllar öncesine, Chad'in hâlâ hayatta olduğu zamana aitti. Calla hâlâ Ines'e hamileydi ve Axel'in elini tutarak parkta yürürken karnını tutuyordu. Yüzündeki sevinç ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla Ines tekme atmıştı. Calla hamile olmayı seviyordu, çocuklarının içinde korunduğunu hissetmeyi seviyordu. Sanki tüm dünyayı içinde taşıyordu.

Kollarımdayken hissettiklerime benzediğini hayal ettim.

Fotoğraflara dehşet içinde bakarken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Bu hep bir şekilde bitecekti Calla," diye fısıldadım. Bunu atlatacak, onu dünyamızdaki kötülükten korumak için gerekeni yaptığımı anlayacaktı - kocası kirlenirken onu da kötülüğün ortasına sürüklemişti.

Şeytanla dans etmeyi seçmiş ve bir şekilde bunu karısını ve çocuklarını tehlikeye atmadan yapabileceğini düşünmüştü. Onları tehlikeye atma isteği affedilemezdi, çünkü onları benim gibi adamlardan koruyabilecek kapasitede değildi.

"Paranoyak olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Bunu bilmeme rağmen, onca yıl boyunca beni hissettiğini itiraf etmesi, aramızda titreşen her şeyin mükemmel bir onaylaması gibi geldi. Beni hissetmişti ve bunu kimseye söylememişti.

Çünkü ona zarar vermeyeceğimi biliyordu.

Bir düzeyde, onu izleyen adamın sadece onu sevmek istediğini biliyordu.

"Onu sen mi öldürdün?" diye fısıldadı, soruyu sorarken gözlerimle buluşmayı reddetti.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Matteo'nun torbacılarından birine bu kadar aptal olmamasını ve açıkta anlaşma yapmamasını söyleyecekken vuruldu. Satıcı rozetini gördü ve panikledi." Kocasının bir polis olarak ne kadar kirli işler çevirdiği bilgisini özümsemesine izin verdim. Kocasının Bellandiler için çalıştığı gerçeğini hazmetmiş olmalıydı ama evliliğiyle ilgili bildiğini sandığı her şey yok olurken dişlilerin dönüşünü izledim. "Sana asla böyle bir acı yaşatmazdım. İsteseydim seni almak için onu öldürmek zorunda kalmayacağımı açıkça belirttiğimi düşünüyorum," dedim ve o da başını sallayarak cevap verdi. Dünyası altüst olmuşken bile ona yalan söylemeyeceğimi bilmesi içimde bir şeyleri rahatlattı.

Kaçabildiği kadar uzağa kaçması gerekse bile içgüdüleri bana güvenmek yönündeydi. Yine de gerekirse onu tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürükleyebilirdim. "Neden? Anlamıyorum." Sesi o kadar melankolikti ki ona sarılıp teselli etmek istedim ama öğrendiklerini sindirmeye çalışırken biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu da biliyordum.

Ona verebileceğim tek cevabı verdim. Özündeki basit gerçeği. "Sen benim Günışığımsın," dedim önündeki masanın kenarına tüneyerek. Bu onu bir şekilde daha da küçük gösteriyordu, sanki ben onun üzerindeymişim gibi. Bununla ilgili bir şeyin bana çekici geldiğini inkâr edemezdim. Benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmeyene kadar etrafını sarmak ve onu ezmek istiyordum.

Evin bir kapı ve on metrelik bir çitle korunduğu ve güvenlik altına alındığı için benden kaçamayacağını biliyordu. Bırakın Axel ve Ines'i, tek başına bile tırmanma şansı yoktu. Ama onu *takip* etmiştim. Kendi akıl sağlığını sorgulamasına ve kendisinde bir sorun varmış gibi hissetmesine neden olmuştum. Oysa başından beri onu takip eden sadece bendim. Gölgelerde gizlenip onu izliyordum.

Savaşmak isteyebilirdi ama benimle savaşmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

Onun hayatı artık benimdi.

Bildiğim her şeyi, en sevdiği yemekleri, çocukların en sevdiği şeyleri fark ettiği anı gördüm. Onu parçalara ayırmak için ona nasıl dokunacağımı bildiğim gerçeğini.

Çünkü bunu kendine yaptığını görmüştüm.

"İçime girmene izin verdim," diye fısıldadı, sesi sessiz bir hıçkırığa dönüştü.

Bağıramazdı. Bana bağıramazdı.

Ines'i uyandıramadı.

"Sen yaptın. Biz her zaman kaçınılmazdık, Tesoro. Şu anda bunun sana çok zor geldiğini anlıyorum ama eninde sonunda anlayacaksın," dedim ve sesim sertleşti. Her ne kadar anlasam da, onun beni istemediğini düşündüğümde içimde bir öfke çukuru oluşuyordu. Varlığımla rahatlamadığını ve ona sahip olmak için yapabileceğim tek şeyi yaptığımı anlamadığını.

Onu sevdiğimi anlamadı ve ben de bu sözleri söyleyemedim.

O kadar çabuk değil, çünkü bu sadece onu daha da uzaklaştırır.

"Bunu asla anlayamayacağım," diye hırladı bana. "Bu hastalıklı bir şey Ryker. Sen hastasın." Fotoğrafları yanımdaki masanın üzerine fırlattı. Sandalyeden kalkarak ofisten dışarı çıktı. O zaman

dışarı çıktı, onu durdurmadım. Sadece yıllardır yaptığım gibi arkasından takip ettim, gizlendim ve her hareketini inceledim.

O tuvalete gidene kadar ben konuşmadım. "Calla?" diye seslendim ve bir irkilmeyle adımlarının ortasında dondu kaldı. Bir cevap mırıldanırken bana dönüp bakmadı.

"Hmmm?"

"Kapıyı kıracağım. Bundan sonra birlikte uyuyacağız. Anlaşıldı mı?"

İnledi ve ayakları iki yöne de hareket etmedi. Sanki ne yapması ya da nereye gitmesi gerektiğini tam olarak anlayamıyormuş gibiydi.

Sonunda onun için tek yerin benim kollarım olduğunu, tam da ait olduğu yer olduğunu anlayacaktı.

"Yatağa gel, Tesoro," diye fısıldadım ama hâlâ kımıldamadı.

Boxer külotuma kadar soyunup arkasına geçtiğimde içimde bir şeyler kasıldı. Kollarımdan birini dizlerinin arkasına koyup onu kollarıma aldığımda çıplak kollarının ve bacaklarının teni çok soğuk geldi. Bana karşı titredi ama sonunda onu yatağa yerleştirmeme ve etrafına sarılmama izin verdi.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı sonunda, elimi gömleğinin içine sokup karnının pürüzsüz tenine dayadığımda irkildi. "Bizi burada tutamazsın. Lütfen, bırak gidelim," diye inledi.

Ona sıkıca sarıldım, her kelimemde ciddi olduğumdan şüphe etmesine asla izin vermedim. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Tesoro. Bunu kabul etmenin zamanı geldi." Hıçkırıklara boğulurken vücudu titriyordu ama elleri gövdesini saran kollarıma yapıştı. Panik içinde bana yapışan bedeni, kalbinin hazır olmadığı her şeyi bana verdi.

"Uyu artık Günışığı," diye mırıldandım şakağına doğru. Ondan isteyebileceğim tek şey her seferinde bir gündü. İlişkimizi kabullenmeye başladığında iyi ve kötü günlerimiz olacaktı.

Umarım her şey açıklığa kavuşur ve ilerleyebiliriz.

Yirmi Sekiz

Calla

Gözlerimi yavaşça açtım ve uykunun sersemletici, silik anısıyla Ryker'la yüzleşmek için yanıma döndüm. Geceleyin ona uzanmam alışılmadık bir şey değildi ve ertesi sabah bunu hayal meyal hatırlar ve bunun için kendimden nefret ederdim.

Beynim meşgul olmadığında onun çekimine karşı koyamıyor gibi görünmem ve vücudumun diğer yöne koşması gerekirken doğal olarak ona doğru yönelmesi.

Kolum serin çarşaflara çarptı, Ryker'ın ezici sıcaklığından eser yoktu. Perdelerden içeri ışık girmiyor ya da sabah olabileceğine dair herhangi bir işaret vermiyordu. Ryker'ın komodininin üzerindeki çalar saate baktığımda saatin sabahın üçü olduğunu gördüm ve onun yokluğu birden daha sinsi gelmeye başladı.

Sanki bunun nedeni zehirli bir yılan gibi arkamdan dolanıp beni kıçımdan ısıracakmış gibi. Yorganı çekiştirerek yataktan kalktım ve koridora çıktım. Çocuklar odalarında mışıl mışıl uyuyordu, ofis ve spor salonu ise şüpheli bir şekilde boştu.

Çatı katının kenarından gizlice baktığımda, beni karşılayan tek şey Dante'nin kanepede oturup telefonuyla oynamasıydı.

Merdivenleri yarılayana kadar sadece iç çamaşırımı giydiğimi fark etmedim ama hiçbir şey beni durdurmadı. Dante beni bebek kapısından geçerken görünce daha dik oturdu.

"Bence üstünü örtmelisin Calla," dedi hemen yutkunarak, ama ben ilerledim ve uyarıyı duymazdan geldim.

"Ryker nerede?" Soğuğa karşı koymak için kollarımı göğsüme sararken sordum.

Dante ayağa kalkarken içini çekti, minderlerin altından bir battaniye aldı ve bana dokunmamaya büyük özen göstererek omuzlarıma sardı. "İş. Bir işi çıktı ve gitmesi gerekti. Sana söylemedi mi?" diye sordu.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı salladım. Bir adamın gecenin bir yarısı tek kelime etmeden gizlice dışarı çıkmasının tek bir nedeni vardı.

Başka bir kadın.

Battaniyeyi silktim. "Bana pek bir şey anlatmıyor. Pek değil," dedim, acımı Dante'den çıkarmamaya çalışarak. Gerçekten de sadece patronunun dediklerini yapıyordu ve beni esir alan kişiyle yaşadığım sorunlar için onu suçlayamazdım. "İyi geceler, Dante."

"Eminim aklından çıkmıştır Calla. Ayrılırken başkalarını düşünmek zorunda kalmaya alışık değil," dedi beni rahatlatmak için.

"Beni bir yatakta tek başıma uyurken bırakmanın oldukça açık bir hatırlatma olacağını düşünürdüm," diye fısıldadım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Hâlâ orada olduklarından emin olmak için son bir kez çocukları kontrol ettikten sonra yatak odamıza gittim ve komodinin üzerinden telefonumu aldım.

Aramamayı düşündüm, sabah bu konuda bir şey söyleyecek miydi yoksa gecenin bir yarısı beni terk etmemiş gibi mi davranacaktı merak ediyordum. Asla uyuyamayacaktım, içimde patlamayı bekleyen bir fırtına gibi esen endişeli, belirsiz enerji çılgınlığını asla atlatamayacaktım. Bununla birlikte, telefonuma programladığı numarayı çevirdim ve ilk kez kullandığımı fark ettim.

Onunla yaşadım. Yatağını paylaştım.

Ve onunla hiç telefonda konuşmamıştım, hatta mesaj bile atmamıştım.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi, sesi kulaklarımda çınlıyordu. "Günışığı? Neyin var?"

"Yatakta değildin," diye cevap verdim dudaklarım titreyerek. Arka planda boğuk bir homurtu duyuldu ve Matteo'nun tanıdık sesi sessiz olmam için bir emir verdi. Yutkundum ama arka plandaki seslerin azlığı içimdeki paniği yatıştırmaya yetmedi. Bir kadını mı susturuyorlardı? Öldürmek istedikleri bir adamı mı? "Neredesin sen?"

"Çalışıyorum," dedi Ryker kararlı bir şekilde. "Ayrıntıları bilmek istemezsin, Tesoro." "Bu uygun bir kılıf," diye tısladım.

Piç kurusu kıkırdadı. "Kıskanman çok güzel olsa da, söz veriyorum çalışıyorum. Eğer seni rahatlatacaksa, onu ciyaklatabilirim. Her halükarda, azmak isteseydim bunu patronumla yapmazdım."

"Yapma," diye tersledim. "Bana gideceğini söyleseydin tüm bunlar önlenebilirdi. Uyandım ve sen gitmiştin. Endişelendim."

"Umursayacağını düşünmemiştim, Günışığı," diye mırıldandı. Bir gece önceki ifşanın hatırlatılması kalbime adrenalin iğnesi gibi inmişti.

Beni takip etmişti.

"Yapmamalıyım," diye fısıldadım. Yine de gecenin bir yarısı öylece çıkıp gitmesi yanlış geliyordu. Kendimi daha değersiz, sadece bir kolaylıkmışım gibi hissettiriyordu. Ryker için öyle olsam bile, benim asla öyle hissetmemem için büyük çaba sarf etti.

Takip edilmekten ve bunun temsil ettiği güvenime ihanetten ne kadar nefret etsem de, kendimi birinin evreninin merkezi gibi hissetmeme katkıda bulunduğunu inkar edemezdim.

Doğru ve yanlışın çizgilerini bulanıklaştırmanın kabul edilebilir göründüğü birini bu kadar umutsuzca istemenin nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacaktım.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, bu çizgiler seri katil sapığım için var gibi görünmüyordu.

"Yapmamalısın, ama yapıyorsun. Henüz farkına bile varmadığın kadar. Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim, Günışığı. Sen uyumaya devam et." Ryker son açıklamasına yanıt vermeme fırsat vermeden telefonu aniden kapattı.

***

Biriyle çıkmayalı hatırlayabildiğimden çok daha uzun zaman olmuştu.

O kadar uzun zaman olmuştu ki bunu düşünmek bile iç karartıcıydı ve makyaj yapmak zorunda kalmak bana böyle bir şeyle uğraşmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı. Üzerime yapışan şampanya rengi elbise beni şok etmişti ve üzerime bu kadar iyi oturduğuna inanamıyordum.

Axel doğduğundan beri giymemiştim ama sanırım aynı vücudu korumak için yeterince yoga yapmıştım. Omuzlarımdaki ince askıların kollarımı açıkta bırakmasından nefret ediyordum. Elbisenin narinliği içinde biraz fazla kaslı görünüyorlardı. Fazla kaslı.

Atletlerimi ve yoga pantolonlarımı evimdeymiş gibi tercih ettim.

Ceketimi üzerime geçirdim, beni örttüğü için minnettar hissetsem de Restoranda yiyemeyeceğimi biliyordum.

Babamla Ryker'ın alt katta sohbet ettiklerini duyabiliyordum, bu yüzden aynaya son bir kez bakarak yatak odasından çıktım. Merdivenlerden inerken,

Ryker'ın gözleri babamla sessizce konuşmaya devam ederken bile bana geldi. Gözlerinde sıcaklık ve hafif bir şaşkınlık vardı. Fazla bir şey göremediğini, görebildiği tek parçamın yüzüm ve omuzlarımdan sarkan siyah ceketim olduğunu biliyordum.

Merdivenlerin altındaki köşeyi döndüğümde Ryker'ın gözleri, siyah topuklu ayakkabılarımın baldırlarımdaki tüm kasları sergilediği çıplak bacaklarıma takıldı. Yoga öğretmeye başlamadan ve her gün saatlerce yoga yapmak için daha formda olma çabasına girmeden önce vücudumun daha yumuşak, daha kadınsı olmasını özlemiştim. Değişim çarpıcı gelmişti ama Ryker'ın buna aldırmadığı da bir gerçekti. Bana nasıl görünürse görünsün bedenimi arzuluyormuş gibi bakıyordu ve bunun bir yanılgı olduğunu bilsem de, çekici bir yanılgıydı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı ve babam izlerken öne doğru bir adım atarak dudaklarını nazikçe dudaklarıma dokundurdu.

"Calla Lily," diye mırıldandı babam, duyguları sesini çatlatırken. "Annene çok benziyorsun." Kalbim göğsümde tekledi, çünkü öldüğünde benden sadece bir yaş büyük olduğunu biliyordum.

Ayıltıcı bir düşünceydi. Otuz yaşından küçük bir kadın bir an burada, bir an sonra yok. Hayat, başkasının hayatını yaşamak için çok kısaydı.

Ryker'la geçirdiğim her gün yaptığım gibi.

Ancak öğrendiğim her şey, bizi yıllardır takip ettiği gerçeği göz önüne alındığında, bundan bir çıkış yolu bulmayı düşünmek imkansız hale geldi. Birine takıntısının sağlıklı olmadığını ve gerçek bir ilişki kurabileceği birini bulmasının daha iyi olacağını nasıl anlatabilirdiniz?

"Baba," diye fısıldadım, onu kucaklamak için beline doğru uzandım.

"Siz ikiniz eğlenin. Çocukları ben hallederim. Çin yemeği sipariş edeceğiz ve yatma vaktine kadar masa oyunları oynayacağız."

"Tamam," diye fısıldadım, çocuklarımın her birinin yanına gidip onlara sarıldım ve veda öpücükleri verdim.

"Prenses, anne," dedi Ines neşeyle, parmaklarını elbisemin saten kumaşında gezdirerek.

"Buradaki tek Prenses sensin bebeğim," diye fısıldadım, dudaklarımı başının üzerinde gezdirerek. Axel bana bilmiş bir bakış attı, Ryker'a sarılıp vedalaştı ve adamın beni konfor alanımın dışına itmesinden son derece memnun görünüyordu. İş dışında hiçbir şey için çocukları terk etmedim. Onlardan asla uzak kalmak istemedim, özellikle de Chad'in ölümünden sonra. Bu yüzden

Onlardan kendi isteğimle ayrılmayı seçmek, hazır olmadığım bir yönde atılmış korkunç bir adım gibi geliyordu ama Ryker bana fazla seçenek bırakmamıştı.

Babamın bana bakıcılık yapmaya geleceğini söylemeden önce dışarı çıkacağımızı sert bir şekilde söylemesiyle değil.

"Sabah görüşürüz, Küçük Adam," dedi Ryker, ön kapıya doğru adım atıp Ines'i sıkıca kucakladıktan sonra kapıyı çekerek açtı.

Çocuklarımı ilk kez yatağa yatırmak için evde olamayacaktım. Ryker'ın yardımıyla bile onlara hep iyi geceler öpücüğü verirdim ve bunu fark ettiğimde ayaklarım mutfağa yapıştı. "Haydi, Günışığı," dedi Ryker ve sesinde itiraz edemeyeceğim nazik bir emir vardı. Beni oraya kadar taşıması gerekse bile arabaya bineceğimi biliyordum.

Derin bir nefes alarak bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Ryker'ın elini sırtımın küçük kısmına koyup beni kapıdan çıkarabilmesi için beni girişe taşıması gerekiyordu. Kapıyı sessizce arkamızdan kapattığında, babam arkamızdan kilidi açtığında kilit tıkırdayarak kapandı. Mülkteki onca güvenliğe rağmen buna gerek yoktu ama bu dokunuşu takdir ettim.

Ryker beni arabaya doğru yönlendirirken, "İyi olacaklar," diye güvence verdi. Adımlarında sabır vardı, benim iyiliğim için yavaş ilerliyor ve her adımı isteksizce atmama izin veriyordu.

"Ya Ines'in bana ihtiyacı olursa?" Maserati'nin yolcu kapısını benim için açmak üzere durduğunda duraksayarak ona sordum. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parlak gözleri karanlık gözlerimle buluşmadan önce hareketi dikkatle inceledi.

"Sen onun annesisin, Sunshine. Sana her zaman ihtiyacı olacak ama dedesinin bir geceliğine de olsa onu yatırması onun için sorun olmayacak." Alnımdan öptü ve bana arabaya binmemi işaret etti. Eve son bir kez hüzünle baktıktan sonra başımı salladım ve arabaya bindim. Deri beni hemen sarıyor, serinliğine rağmen bir şekilde rahatlatıyordu. Haziran başıydı ve geceler hâlâ çabuk soğuyordu. Oldukça bulutlu bir günün ardından güneşin gökyüzünde batmasıyla birlikte sıcaklık hızla düşmüştü.

"Yatma vaktini kaçırmaktan nefret ediyorum," diye fısıldadım, Ryker bana bilmiş bir bakış attığında yüzümü buruşturdum. "Annemle yaşayabileceğim tek bir şey olsaydı, o da geceleri beni yatırması olurdu. Ya böyle hissederlerse?"

Ryker uzanıp yanağıma dokundu ve biriken tek bir damla gözyaşını sildi. "Böyle hissediyorsun çünkü annen seni yatırmak için hiç yanında olmadı, Tesoro. O çocuklar yarın gece sana tekrar kavuşacaklarından hiç şüpheleri yok."

"Yapmadıkları sürece," dedim başımı arkaya çevirerek, böylece bağlantımızı kestim. "Ne olacağını asla bilemezsin."

Ryker kapıyı kapattı, arabaya binmek ve çalıştırmak için onun yanına gitti. Maserati'nin motorunun sesinin içimi titrettiğini itiraf etmekten nefret ediyordum, içimde her zaman babamın kızı olarak kalacak ve harika bir motorun sesini takdir edebilecek bir yanım vardı. Sürücüsünden korkuyor olsam bile. "Hayatını yemeğe gitmekten korkarak yaşamayacaksın Calla. Buna izin vermeyeceğim."

Ryker garaj yolunda geri döndüğünde yavaşladı. Çok hızlı giderse toprak yol arabaya iyi davranmazdı ve bu arabanın güzelliği toprak yolda heba edilmemeliydi. Şehirdeki tertemiz bir garaja ya da Bellandi malikânesine aitti.

Ancak Ryker'ın eski ve yeninin eklektik bir karışımına tutkusu var gibiydi.

Arabayı kapıdan geçirdi ve ben de yan aynadan kapıların arkamızdan kapanışını izledim. Çocuklarımın bensiz kalmaları durumunda en azından olabildiğince güvende olduklarını, arazinin içinde saklandıklarını ve profesyoneller ve babam tarafından korunduklarını bilmek beni rahatlatıyordu. Dante çitin dışından el salladı, bazen muhafızların yaptığını gördüğüm gibi mülkte devriye geziyordu.

Ryker ve Bellandi ailesi böyle bir güvenliği gerektirecek kadar kimi kızdırdıysa, tüm bu yaygara için büyük bir balık olmalıydılar.

Arabayı sürerken onunla konuşmadım, onunla yalnız kalmaktan dolayı yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Boş zamanlarında insanları öldürmeyi seven sapığımla bir randevuya çıkacaktım.

Kafamda bile saçma geliyordu. Onun için ne olduğum, bu saplantının o çarpık kafasında ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ryker o kadar konuşmasına rağmen çok az şey söylerdi. Onu başkalarıyla gördüğüm kadarıyla, her zaman benimle ve çocuklarla olduğu kadar konuşkan değildi, ama bu bana hayatı hakkında yabancılara anlattığından daha fazla ayrıntı verdiği anlamına gelmiyordu.

Sanki dikkatimi başka yöne çekme, beni konuşmak istemediğini hissettiğim konulardan uzaklaştırma konusunda uzman gibiydi. Ailesi gibi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu şehir göründüğünde. Arabayı çok hızlı sürüyor, trafikte bir profesyonel gibi kıvrılarak ilerliyordu ama araba kullanırken vücudunda hep bir gerginlik vardı. Sanki tam olarak rahat edemiyormuş gibi, ama bunu yapmak zorundaysa, kendi bildiği gibi yapacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" Bir an için ona bakarak sordum. Gösterge panelinden yansıyan ışıklarda gözleri parlıyor gibiydi, bana bakarken adeta ışıldıyordu. Yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirirken gözlerimi tuttu ve sonra tekrar yola döndü.

"*Angel'ın Yeri*," diye cevap verdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü daha önce oraya hiç gitmemiştim. Çocuklardan önce bile, Chad'in fiyat aralığının dışındaydı ve hiçbir zaman giyinmeyi seven biri olmamıştı. İş için giydiği üniformadan nefret ederdi ve her zaman işe maymun kıyafeti giymek zorundaysa, dışarıda giymeyeceğini iddia ederdi.

Ryker takım elbisesini ikinci bir deri gibi giyiyordu. Takım elbisenin her santimi ona uyacak şekilde özel olarak üretilmişti, kaslarının üzerinde sadece alay etmeye yetecek kadar esneyip yine de tamamen uygun duruyordu. Canavar gibi bir adam olduğunu saklamak mümkün değildi ama Ryker zaten kim olduğunu saklayacak biri değildi. Kendine sahipti.

Çük piercingi falan.

Gözlerimi başka tarafa çevirmeden önce, pantolonunun kocaman bir alet olduğunu bildiğim şeyi nasıl gizlediğine bakarken yutkundum. Piercingi elimle hissetmiştim ama hâlâ tam olarak görememiştim. Onu içime aldığımdan beri bu bana delice geliyordu.

Birden çok kez.

Google'a girdiğimde ne aradığımı bilecek kadar hissetmiştim ve *bunun* yeniden yaşamak istediğim bir deneyim olmadığını söylemek zorundaydım. Çoğu penis piercinginin bana göre olmadığını hissediyordum.

Ama frenum piercingi tam kıvamındaydı, ince ve seksi ama sağlam ve sertti.

Ryker'a uyuyordu.

"Kastettiğim bu değildi, biliyor musun?" diye sordu kıkırdayarak. Gezinen gözlerimi görmemiş olmasını umarak kızardım. Yüzündeki eğlenen ifade bana muhtemelen o kadar şanslı olmadığımı düşündürdü, ama kendimi zorladım. "Ne demek istedin o zaman?" diye sordum, pencereden dışarı bakarken şehir

Sokaklar teker teker geçiliyordu. *Angel's*, şehrin arka planında çarpıcı bir görünüme sahipti. Sanki bir dergiden fırlamış gibiydi.

"Dün gece öğrendiklerinle başa çıkmana yardım etmek istemiştim," dedi. Vale parkına yanaşmak için hareket ettiğinde araba vites küçülttü.

"Bu konuda yapabileceğin bir şey olmadığından oldukça eminim," diye alaycı bir kahkaha attım. Araba durduğunda hızla dışarı fırladı. Çocuğa kapımdan uzaklaşmasını emretti, kendinden emin adımlarla kapının etrafından dolaştı.

kendisi açmak için adımlar attı. Derin bir iç çekerek elini tuttum, vücudumu döndürürken bana destek olmasına izin verdim ve beni arabadan çıkardı.

"Hadi, Günışığı. Seni içeri alalım," diye fısıldadı, sanki kumaşın içinden beni ısıtabilecekmiş gibi elini ceketimin kolunda aşağı yukarı gezdirerek. Bu şekilde beni ön kapıya kadar götürdü ve vale şoförü Maserati'yi kaldırımdan çekerek arkasına yanaşan diğer arabalara yer açtı.

Angel's her zaman meşguldü, Perşembe günleri bile.

Biri bizim için kapıyı açtı ve beni içeri götürdü. Girişte bekleyen insanları görünce irkildim. İç kapılar açıldı ve ev sahibesiyle konuşmamız için bizi içeri aldılar. Onun dışında içerinin boş olduğunu fark ettim ve insanlar içeride bile bekleyemiyorsa konfor alanımın çok ötesinde olduğumu anladım.

"Bay Fiore. Biz de sizi bekliyorduk. Hemen bu taraftan," dedi ev sahibi kadın gülümseyerek. Ryker başıyla onu selamladı, ara sıra bizim dışımızdaki insanlara karşı takındığı sert tavrını takınırken tek kelime etmedi. Kişiliğindeki farklılıkları ve bu kadar değişken olmasının aktif bir karar olup olmadığını merak ediyordum.

Yürürken, restoranın daha önce hiç gitmemiş olsam bile tanıdık gelen klasik bir zarafete sahip saf bir İtalyan olduğunu fark ettim. "Bu sizin için uygun mu efendim?" diye sordu ve Ryker'a böyle bir unvanla hitap etme düşüncesine gülmek istedim.

Tanıdığım tüm erkekler arasında Sir ona en az yakışan kişiydi. O bir kaba, bir köfte ve bir suçluydu. Bir Sir değil.

"Bu iyi olacak," dedi Ryker, sandalyeme doğru ilerledi ve onu benim için çekti. Şaşkınlıkla ona baktım ama sandalyeyi arkama sıkıştırırken oturmak için hareket ettim. Bunu o kadar zahmetsizce, o kadar akıcı bir şekilde yaptı ki, sanki yüzlerce kez yapmış gibiydi.

Bunun Bellandi'lerle olan hayatının bir parçası olup olmadığını merak ettim ama ailenin zarif iş üyelerinden biri olmadığı izlenimini edindim. Ryker Bellandiler için her ne yaptıysa, bunun daha az kültürlü olduğundan emindim. Bu da geriye çocukluğunun bu kadar iyi geçmiş olma ihtimalini bırakıyordu. Karşıma oturdu ve ev sahibesi müsaade isteyip bir garson su bardaklarımızı doldururken bana güven veren bir gülümsemeyle baktı. "Şarap listesi ilginizi çeker mi?" diye sordu. Ryker daha önce hiç duymadığım bir Pinot Grigio'nun adını sayıkladı ama ona karşı çıkacak kadar şarabı önemsemiyordum. Ivory's dışında, çocuklar doğmadan önce içki içmemiştim.

doğdum, her zaman alkolün getirdiği derin uykuda olursam ağladıklarını duyamayacağımdan korktum.

Her zaman hafif biriydim ama daha önce *bu* kadar hafif olmamıştım.

Garson ortadan kaybolduğunda menümü açtım ve ona odaklandım. Bir pescatarian olarak seçeneklerim sınırlı olsa bile, *Angel's'*daki ilk zamanımı son dakikada seçtiğim bir yemekle harcamayacaktım. Ryker'ın yoğun bakışlarından kurtulmam da işin bonusu oldu. "Buraya çok sık gelir misin?" Ona sordum ve orada şarap içip yemek yediği tüm kadınları hayal etmemeye çalıştım.

Muhtemelen beni takip ederken.

"Hayır, buraya daha önce hiç gelmedim. Burası Bellandi'lere ait," dedi menüsünün arkasından bana bakarak.

"Oh, bu yüzden mi seni ismen tanıyordu?" diye sordum.

"Evet, Günışığı. Beni ismimle tanıyordu çünkü onun görevi tüm Bellandileri tanımaktı." Onun aslında bir Bellandi olmadığını iddia etme zahmetine girmedim. Onların kendi aileleri, kendi hiyerarşileri olduğunu bilecek kadar çok şey görmüş ve duymuştum.

İsmen aile olmayabilirlerdi ama önemli olan her yönden bir aileydiler. Ryker bu tür bir mantığı benimle birlikte miras aldığı hazır aileye de uygulamaya kararlı görünüyordu.

Garson kız şarabımızla geri döndü, hiç yapmadığım bir şekilde hepsini düzgünce doldurdu. "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"O makarna primavera, ben de ossobuco alacağım," diye emretti Ryker, menüyü elimden alıp kendi menüsüyle birlikte garsona uzatarak. Garson uzaklaşırken şaşkınlıkla ona göz kırptım, benim adıma sipariş verecek kadar küstah olduğuna inanamıyordum.

"Ya primavera istemezsem?" Ona sordum.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ona karşı çıkmam için bana meydan okudu. İstiyordum ama menüde gördüğüm ve primavera sipariş etmeye hazır olduğumdan beri düşündüğüm başka bir şey aklıma gelmiyordu. Bu durum, olayın tuhaflığını ya da Ryker'ın benimle ve tercihlerimle ilgili sahip olduğu mahrem bilgiyi rahatlıkla sergilediğini fark etmemi engellemedi.

Taciz olayını zaten biliyordum, o halde bunu itiraf etmenin ne zararı vardı?

Başımı sallayarak iç çektim. Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ama onları aşağı ittim. Bunu gösteremezdim, ne o restoranda ne de Ryker'ın önünde. Bir gece önceki çöküşümden sonra olmazdı.

"Bu beni mahvedecek," diye fısıldadım. "Bununla başa çıkamam. Bunu kabullenmemi nasıl beklersin?"

"Seni kırmak istemiyorum Tesoro," dedi Ryker ve sesinde bir acı vardı, sanki beni kırılmış görme düşüncesi onu da kıracakmış gibi. Ryker hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki, öğrenmeyi hiç umursamamıştım çünkü onunla aramızdaki meselenin zamanla çözüleceğini ve hayatlarımıza dönmekte özgür olacağımızı düşünmüştüm. Ama bu ses tonundaki bir şey beni çağırıyordu, sanki acıdan kaynaklandığını hissedebiliyordum. "Sadece benim için biraz eğilmeni istiyorum."

"Doğru. Sadece senin için," diye alay ettim.

"Sadece daha esnek olman gerekiyor," dedi işaret ederek ve yanaklarım kızardı.

"Çok komik." Bunun yogama ve beni izleyerek geçirdiği zamana bir gönderme olduğunu biliyordum. Beni topraklamak, hiç de öyle olmayan bir durumda aklımı başımda tutmak için yogaya ihtiyacım vardı. "Doğru olmayan bir şey hakkında eğilmemi istiyorsun. Bununla nasıl başa çıkacağım?" Devam etmeden önce sesim fısıltıya dönüştü. "Beni izledin. Ben uyurken bana dokundun-"

"Hey," dedi, o gülünç uzunluktaki kolunu masanın üzerinden uzatarak çenemi tuttu ve yüzümü ona bakacak şekilde eğdi. "Öyle değil. *Asla* öyle *değil*."

"Ve sana inanmam mı gerekiyor?"

"Seni asla incitmem. Bazı şeyleri sorgulayabilirsin ama bunu asla sorgulama Günışığı." Sesi sertleşmişti, sanki söylenmemesi gereken bir şeye karşı beni uyarıyordu.

Tanımadığım, beni yıllardır takip eden ve deli kıçını terk etmeme izin vermeyen bir adamla bir tür çarpık ilişki içindeydim. Hayatım çok normaldi ve Chad öldüğü an her şey değişti.

Bellandi'lerle her ne iş yaparsa yapsın, geri dönüp beni kıçımdan ısırması ondan biraz nefret etmeme neden oldu. Onu değil, beni.

Onun kararlarının sonuçlarını ödeyen bendim.

"Bunun ne olduğunu anlamıyorum," dedim sessizce. "Sanki önemliymişim gibi beni bir randevuya götürüyorsun. Çocukların artık senin olduğunu iddia ediyorsun, ama onlara bir şey vermiyorsun.

Bunu boğazıma tıkmadan önce seni tanımam için bana bir şans ver. Bir gecede seninle birlikte olmak istememi bekleyemezsin."

"Neden olmasın?" diye mırıldandı, eli masanın yan tarafında oturduğu yerden kalçama indi. "Seni ilk gördüğüm gün seni istediğimi biliyordum." Aramızdaki çekimin ne kadar çılgınca olduğunu hatırlamaktan nefret ederek gözlerimi kapattım.

Keşke ben de aynı şeyleri hissetmeseydim, onu parkta ilk gördüğümde o açıklanamaz çekimi hissetmemiş olsaydım. Keşke bacaklarımı onun için açmaya ikna etmek bu kadar kolay olmasaydı çünkü bahsettiği aynı çekimi ben de hissediyordum.

Kendimi zayıf hissetmeme neden oldu. Sanki bedenim bana ihanet etmiş ve beynimin benim için doğru olmadığını bildiği bir karar vermiş gibi.

Umurunda değil gibiydi.

Tıpkı elinden akan ve uyluğumun çıplak tenine batan sıcaklığın merkezime doğru ilerlemesi ve beni mastürbasyon yaptığım zamanki kadar etkili bir şekilde okşaması gibi. Koltuğumda kaymam için tek gereken kalçamdaki bir eldi.

"Zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım ona. "Sana bir yıl verdim," dedi kararlı bir şekilde.

"Bana yas tutmam için bir yıl verdin. Chad için yas tutmak istemiyorum. Benden saçma sapan beklentiler içine girmeden önce bu her neyse ona alışmak için zaman istiyorum." Bu sözleri söylerken acı çekiyor gibiydim ve içlerindeki gerçeği fark ettim. Gerçekten de kocamın yasını tutmak için daha fazla zaman istemiyordum. O gitmişti. Hiçbir şey değilse bile, Ryker'ın bana davranış şekli bana evliliğimi asla olmaması gereken bir kaideye koyduğumu gösterdi. Ryker evdeyken her zaman çocuklarla oynar ya da Axel'in ev ödevlerine yardım ederdi. Akşam yemeğini hazırlar ya da bulaşıklara yardım eder, ben onun yanındayken sanki bana dokunma isteğine karşı koyamıyormuş gibi arada sırada bana yumuşak dokunuşlarda bulunurdu. Chad'in bana bu şekilde tepki verdiği ya da Ryker'ın yardım etmek için yaptığı şeylerden herhangi birini yaptığı bir zaman hiç olmamıştı.

Eve gelir, yemeğini yer ve elinde telefonuyla kanepeye yığılırdı.

Her ne kadar deli ve ürkütücü olsa da Ryker bana ve çocuklarıma Chad'den çok daha iyi davrandı.

Bu farkındalık için söylenecek bir şey vardı ve beni derinden sarstı. Chad'i hayatıma kabul etmiş, bana daha azını verdiği için onunla isteyerek çıkmıştım ama yine de Ryker'ı kendimden uzaklaştırmıştım. Takipçiliği ve müdahaleci eğilimleri

bana uygun bir bahane verdi, ama yine de ilişkimiz söz konusu olduğunda ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Yemeğimiz geldiğinde duygusal bir karmaşa içindeydim. Bunu saklamak için elimden geleni yaptım ama Ryker'la olan ilişkimin gerçekliği ve ona karşı bir bağlılık geliştirebileceğimi hissetmem ve çocuklarıma davranış şekli beni çıldırtmaya yetti. Hayatımı altüst etmiş gibi hissediyordum.

O bir suçluydu. Bir katildi. Bir sapık.

Bana nasıl davranırsa davransın, bunu görmezden gelebilir miydim bilmiyordum.

"Tesoro," diye fısıldadı, çatalını bıraktı ve elimi eline aldı. "Yakında bir gün, hayatımdaki yerinin ne olduğunu çok net bir şekilde anlayacaksın. Ama görüyorum ki sarsılmış durumdasın ve henüz sana bunu sormama hazır değilsin. Sana sormadan önce yapmam gereken bir şey daha var ama benden ne istediğini düşünmeni istiyorum. Buradan ilerlemek için neye ihtiyacın olduğunu."

Anlamış gibi başımı salladım ama anlamamıştım.

Bana ne sormak isteyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu çok fazla düşünmeme izin veremezdim.

En azından aklım başımda kalmak istiyorsam. Ryker'ın bir vahiy gibi hissettiren tuhaf ve belirsiz açıklamasından sonra tatsız görünse de primavera'ma geri döndüm.

Ama ben oraya gitmiyordum.

Hiç.

Yirmi Dokuz

Calla

Çok büyük bir ailem yoktu. Kuzenlerim, kardeşlerim ya da bir teyzem dışında hiçbir şeyim olmamıştı. Aile toplantılarında benimle oynayacak bir sürü yetişkin olmamıştı.

Adamlar onu kovalarken oğlumu Bellandi malikanesinin çimenlerinde koştururken görmek gerçeküstü bir duyguydu. Ona o kadar çok ilgi gösteriliyordu ki, bilmeyen herhangi bir izleyici buna sevgi diyebilirdi.

Olamayacağını biliyordum. Ryker hariç herkes onunla sadece birkaç saat önce tanışmıştı ama Axel'in yüzündeki sevinçten hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tüm bu ilginin altında nasıl geliştiğini saklamak mümkün değildi. Enzo onu kucağına alıp omzuna attığında ciyakladı ve Lino'nun peşinden koşarak uzaklaştı. Yanımda Samara karnını tutarak onu izliyordu. Hamile olmanın ve tüm o küçük anları dört gözle beklemenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Geldiklerinde onları hafife almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum, çünkü günlük hayatın stresi o değerli zamanlardan çalıyordu. Onları oldukları gibi göremememe neden oluyordu. Ryker onu Enzo'dan çaldığında oğlumun gülüşünü izlemek o anlardan biriydi, nasıl olduğunu anlamasam da bir şekilde anlamlıydı.

Ivory bana döndü ve Luna'yı nazikçe kollarıma bıraktı, böylece kalçalarını kavrayıp onu içime sokmaktan başka çarem kalmadı. Kalçama yaslandığında, bana bakan küçük bebek yüzüne bakmamaya çalıştım ama saçını bir avuç tuttuğunda başka çarem kalmadı. Yutkundum. Yumurtalıklarımın başka bir bebek arzusuyla titreştiğini hissettiğime yemin edebilirdim ama o noktaya gelmeye hazır değildim.

Muhtemelen hiçbir zaman.

Luna bana doğru kıkırdadı ve Ivory ile konuşmalarımızdan neredeyse altı aylık olduğunu biliyordum. "Merhaba," dedim beceriksizce.

Ben olsam bebek sevgisi moduna
girmezdim. Ben bebek sevgisi
moduna girmezdim.

Bana doğru güldü ve yüzümü bir gülümsemenin kapladığını hissettim.

Kahretsin.

"Senden nefret ediyorum," dedim ve dikkatimi Ivory'ye çevirdim. Sıcak bir şekilde kıkırdadı ve sanki ne hissettiğimi çok iyi anlıyormuş gibi kolumu okşadı. Muhtemelen anlayamazdı. Bebeği hâlâ bir bebekti.

İlk bebeğim *altı,* en küçüğü ise iki yaşındaydı. Ne kadar çok zaman geçtiğini ve o yılları onlarla asla yeniden yaşayamayacağımı fark ettiğimde her gün kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Her şey çok çabuk geçti.

"Seninleyken çok farklı. Onlarla," dedi Ivory dikkatle, gözleri tarladaki çocukların üzerindeydi. Matteo ve Scar bile eğlenceye katılmışlardı ama etrafta koşuşturmak yerine kenarda oturup Ines'le birlikte çiçek tarhından çiçek toplamayı tercih etmişlerdi. Kızımın Matteo Bellandi ile oturup onun tertemiz bakımlı arazisinden çiçek toplaması hem korkutucu hem de hayranlık uyandırıcıydı. Gülleri kızıma vermeden önce dikenlerini kesiyor, kızımın güvenle kullanabilmesi için saplarını titizlikle tımar ediyordu.

Eylemin tatlılığı ile cebinden çıkardığı korkunç bıçağın dehşet verici görüntüsü arasındaki yan yana geliş, içimdeki çatışmayı daha da artırdı.

O bıçak muhtemelen insanları kesmişti.

Ivory'ye odaklanmak için dikkatimi onlardan başka yöne çevirdim. "Ne demek istiyorsun?" Luna'yı zıplatarak ve sadece bebeklerin başarabileceği o komik şekilde kıkırdarken ona komik suratlar yaparak sordum.

Bebek kahkahaları karşısında gülümsememek için
herkese meydan okudum. Bu *imkansızdı.*

"Onu bir süredir tanıyorum ve her zaman sessizdir. Çekingen. Pek konuşmaz, konuştuğunda da sadece söylemesi gerekeni söyler, o kadar. Açık sözlüdür. Noktasına kadar," diye açıkladı Ivory.

"Lino bana Ryker'ın seni sahiplenmek istediğini söylediğinde senin için biraz endişelendim. Onun hep soğuk ve acımasız olduğunu düşünmüştüm. Hepsi bir dereceye kadar öyledir ama bize karşı değil. Ryker'ın başka bir kişiliğe geçebileceğinden o kadar emin değildim. Onunla birlikte başka bir kişilik *olduğunu* düşünmüyordum," diye itiraf etti Samara,

bir elini karnına sürtüyordu. Sonunda bana baktı ve yüzünde dingin bir gülümseme vardı. "Ama var. O senin için hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Omuz silktim. "Bize iyi davranması çok hoş." "Ama?" Ivory sordu.

"Fark eder mi? Yaptığı her şey, takip etmesi, casusluk yapması ve seçim hakkımı elimden alması? Bunu aşabilir miyim bilmiyorum." Dedim ve Luna bizim onun kadar eğlenmediğimizi fark etmiş gibiydi. Küçük yumruğu göğsüme indi ve dikkatimi çekmek istedi. Ryker onu dikkatimi çekmek için savaşmaya devam etmek zorunda kalmaktan kurtardı, bahçeden koşarak gelip onu kollarımdan aldı ve omuzlarına koydu. Dönmeden önce Luna'nın sırtını desteklemek için uzandığında tişörtü biraz yukarı kalktı ve hepimize karın kaslarını gösterdi.

Saçlarına öyle sıkı sarılmıştı ki canı yanmış olmalıydı ama Ines'in çiçek toplamasına katılmak için çimenlerin arasından tırısla geçerken kıkırdadı. "Yemin ederim bu adamın kasları var," diye kıkırdadı Samara.

Bir kahkaha attım, çünkü en ufak bir fikirleri bile yoktu.

"Seks yaptın, değil mi?" Ivory sordu ve ben de utanç içinde dudağımı ısırdım. Bu kadar kolay pes ettiğimi kabul etmek istemiyordum ama aynı zamanda bu kadınlar, yeni hayatım bu olacaksa sahip olabileceğim sırdaşlara en yakın şey gibi görünüyordu.

"Yaptık," diye itiraf ettim ve ikisi de heyecanla ciyakladılar. Onları öfkeyle susturdum, Ryker'ın bakışları bilerek bize yöneldiğinde yüzümü buruşturdum. Diğerleri de bunu anlamış gibiydi, Ryker'ın sırtını sanki bir savaş kazanmış gibi sıvazlarken kahkahalarla kükrüyorlardı. "Erkeklerden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Samara, "Ne kadar dayanabileceğine dair bahse girmiştik," diye itiraf etti ve ben şok içinde ona baktım. Olmaması gereken bir şey üzerine bahse girdiklerini bilmek acı veriyordu. Bu sadece kesin bir sonuçtu, çünkü hayatım bu noktaya gelmişti. "Öyle bir şey değil. Sana taptığını herkes görebilir. Ryker gibi bir adam dikkatini sana bu şekilde yönelttiğinde, iradesi buna karşı koyacak kadar güçlü olan bir kadın yoktur. Dürüst olmak gerekirse, ilk gece üzerine atlamadığına şaşırdım."

Güldüm, "O uyurken onu bıçaklamanın yollarını planlamakla biraz meşguldüm."

Ivory yanımda kıkırdadı. "O günleri hatırlıyorum." İkisinin de Stockholm Sendromu yaşadıkları için memnun göründükleri gerçeğini görmezden geldim, çünkü bu konuda ne yapabilirdim ki? "Nasıldı?"

"Her seferinde farklıydı. İlkinde kavga ediyorduk ve beni duvara doğru itti ve..." Sözümü yarıda kestim, çünkü devasa aletini içime sokmaya *çalıştığını* ve içeri giremeden beni yatağa taşımak zorunda kaldığını söylemek çok fazla ayrıntı gibi geldi. "İkinci seferinde bana dokunmaya başladığında uyuyordum. Sanki benimle sevişiyormuş gibi hissettim" diye fısıldadım.

"Eminim öyledir," dedi Samara. "Lino'nun söylediğine göre, sana olan takıntısı çok uzun zamandır devam ediyormuş. Seni sevmeseydi ilgisini bu şekilde çekeceğini sanmıyorum Calla."

Ryker Luna'yı babası ve Scar'la bırakmış, dikkatini Enzo'nun Axel'le birlikte futbol topuna vurduğu ve topun kafasının üzerinden uçup gitmesine şiddetle güldüğü yere vermişti. "Takıntı aşk değildir."

"Normalde sana katılırdım," dedi Ivory. "Ama bu adamlar normal değil. Tanıdığım diğer tüm erkeklerden *daha çok* seviyorlar. Kaçınılmaz olarak bununla birlikte gelen belli bir saplantı var." Durdu, beni inceledi.

Samara'nın dikkati de bana odaklanmıştı ve sonunda yüzümde gördüğü şey karşısında ciyakladı. "Ondan *hoşlanıyorsun*!"

"Şşşt!" Ryker'ın, sanki konuşmamızın anlamını hissedebilecek kadar iyi ifadelerimi okuyabiliyormuş gibi, etkileşimimizi dikkatle incelediği yere bakarak tısladım. O yoğun mavi bakışlar nihayet beni terk ettiğinde, "İstemiyorum," diye fısıldadım. "Yapmamalıyım."

Ivory, "İlişkinizde olmalı ya da olmamalı önemli değil," dedi. "Seni mutlu ediyor mu?"

"Bilmiyorum," rahatsızlığım arttıkça bir çocuk gibi çimleri tekmeledim. "Bazen."

"Ya mutlu etmediğinde? Seni mutlu etmediği için mi? Yoksa kasıtlı olarak zorluk çıkardığın için mi?" Samara sivri bir sırıtışla söyledi. Zor biri olmadığımı iddia etmeye çalışsam bile bana inanmayacak kadar iyi tanıyordu beni. "Etrafına bir bak. Sana ve o çocuklara vermek zorunda olduğu şeylere bir bak. Onları bizimkinden daha çok seven ve her zaman yanlarında olacak bir aile asla bulamayacaklar. O adamlar zaten onlara tapıyorlar. Onları zaten kendilerinin olarak görüyorlar ve ailelerini her şeyin üstünde tutuyorlar. Onlara bir aile verebilir. Onlara sevgi verebilir. Çocuklar bunu görüyor ama bunları *size* de verebilir."

Ryker sahadan uçarak geldiğinde ve aniden omzunu karnıma koyarak beni yerden kaldırdığında cevap vermek zorunda değildim. Görünüşe göre, kenardaki sohbetimden sıkılmıştı, çünkü

döndü ve diğerlerinin oynadığı sahaya doğru koşmaya başladı. "Ryker!" Kıçına bir şaplak atarak çığlık attım. Acı avucumun içinde titreşirken irkildim. Bir erkeğin kıçının bu kadar sert olması cidden doğru değildi. Enzo güldü ve ben de elimi sallayarak ona ters ters baktım. "Pislik herif," diye mırıldandım yanından geçerken.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken sırıtışı eğlence doluydu.

"Axel!" Enzo'nun bulaşıcı enerjisi beni gülümsetince gülerek "Axel!" dedim. "Ryker'ın beni yere bırakmasını sağla!" Axel sırıtarak Ryker'ın beni hâlâ omzunun üzerinde esir tuttuğu yere doğru fırladı.

Ryker onunla dalga geçerek ters yönde o kadar hızlı koşuyordu ki öğle yemeğimi fırlatacağımı sandım. Tüm ağırlığım omzunun üzerindeyken nasıl böyle koşabildiğini asla anlayamayacağım. Adam insan değildi.

Bir hayvandı, inanılmaz derecede güçlüydü ve sonunda bize yetiştiğinde Axel'in tuttuğu ellerden ustalıkla kaçtı. Ryker beni aniden öne doğru fırlattığında çığlık attım, böylece gövdesinden aşağı doğru kaydım ve boynuna yapışıp bacaklarımı beline dolamak zorunda kaldım.

"Ulaşıyorlar! Sadie'ye haber vereceğim!" Samara kenardan bağırdı ve ben kahkahalarla inlerken bile onu tersledim. Ryker sonunda Axel'in bizi yakalamasına izin verdiğinde, beni altına alarak dramatik bir şekilde yere düştü ama bir şekilde çarpmanın etkisiyle yaralanmamı engelledi. Beni Axel'den korurken ağırlığı benimkini örttü, beni Ryker'ın elinden kurtarmaya çalıştığında oğluma şakacı bir şekilde hırladı.

Ryker'ın göğsüne doğru kıkırdadım ve bunun ne kadar gülünç göründüğüne dair kahkahalarımın kabardığını hissettim. Ama daha önce hiç böyle bir an yaşamamıştım, çocuklarımı eğlendirmek için aptal gibi davranan bir adam. Ines ve Luna'nın kıkırdama sesleriyle sanki bir parçam yerine oturdu.

Bunun benim hayatım olabileceğini bilen parçam. Çocuklarımın da buna sahip olabileceğini.

Bunu istiyordum. Sadece nasıl uzanacağımı, buraya nasıl geldiğimizi görmezden gelip onu nasıl yakalayacağımı bilmiyordum.

Bana bakmak için başını eğdi, gözleri yüzümdeki gülümsemeye gitti. Gülümseme yüzümden uzaklaşana kadar gözleri orada kaldı. Gülümseme gibi basit bir şeye takılıp kalmak çok yoğun hissettiriyordu. Eli yukarı uzandı, başparmağı alt dudağımı nazikçe okşadı. Üzerimizdeki gözlerin, beni izleyen çocuklarımın korkunç derecede farkındaydım ama Ryker seyircileri umursuyor gibi görünmüyordu.

"Bana tekrar gülümse," diye fısıldadı ve bakışlarının yoğunluğundan yanaklarım pembeleşirken başparmağının arkasından beceriksizce gülümsedim. Başparmağını çektiğinde öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Vücudu benimkine doğru gevşerken ve elleri her iki yanağımı kavrarken yumuşak ve samimi bir öpücüktü bu. Başım onların arasında kayboldu, Ryker'ın beni her zaman çok küçük hissettirdiği şekilde. Gerçekte olduğumdan bile daha küçük. Benim gülümsemem kadar basit bir şeyin onu bu kadar mutlu etmesinden ve yüzünün aydınlanmasından nefret ediyordum.

Buna nasıl karşı koyabilirdim ki?

"İğrenç!" Axel inledi ve Ryker'ın dudaklarına karşı kıkırdamama neden oldu. Bu kıkırdama onu daha da cesaretlendirmişe benziyordu ama dudaklarını benimkilere kısa bir süre daha sıkıca bastırdıktan sonra geri çekilip alnını benimkilere dayayarak bana baktı. Gözleri ışık saçıyordu, sanki içten içe parlıyordu ve bir süre bana baktıktan sonra üzerimden atladı ve oğlum şakacı bir şekilde çığlık atarken Axel'i yere düşürdü.

Axel'i yanına çekti, yumruğunu kafasına vurdu ve saçlarını karıştırdı. "Anneni öpmeyi sevmemin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Evet!" Axel güldü ve Ryker'ı iterek uzaklaştırdı.

"Buna alışsan iyi olur, Küçük Adam. Asla durmayacağım," diye açıkladı Ryker ve yüzüm kızardı. Gözlerim Enzo'ya kaydı ama o Scar'ın şaşkınlıkla Ryker'a baktığı tarafa bakmakla meşguldü. Adamın yüzündeki bir şey kalbimi sızlattı, sanki Ryker'ın sahip olduğu şeyi umutsuzca istiyordu.

Ama gözlerinde gerçek bir korku vardı, sanki Ryker gibi bir adamın bir aileye sahip olması onun için imkânsızdı.

Birkaç gün önce olsa onunla aynı fikirde olurdum. Şimdi mi?

Artık ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Anne! Yardım et bana!" Axel seslendi. Ryker'ın beni yerde bıraktığı yerden kalktım. Oğlunuz sizi çağırdığında ona yardım ettiniz.

Ben de tüm ağırlığımla Ryker'ın yan tarafına vurdum, derin bir kıkırtı çıkarıp yana yuvarlanırken onu dengesini bozacak şekilde ittim.

Gerçek olmaması ya da adamla mücadele etme şansımın hiç olmaması önemli değildi. Mücadele ediyormuş gibi yapıp Axel ve benim onu yere yapıştırmamıza izin verdiğinde değil. Bacaklarım karnının üzerine gerilmiş ve Axel önümde göğsünün üzerinde otururken Ryker bana sırıttı.

Sırıtışım, Ines oluşturduğumuz yığının üzerine düştüğünde daha da arttı.

Kollarını hepimize sarıp bizi sıkıca çektiğinde bakışlarına yansıyan sevinci hissetmeme izin verdim.

Çoğu zaman beni gerçekten mutlu ederdi. Ona izin verdiğimde.

Otuz

Ryker

Matteo'nun devasa oturma odasında bile, hepimizin bir araya geldiği durumlarda alan sınırlıydı. Ines ve Axel, diğerlerinin aileye hoş geldin demek için onlara hediye olarak aldıkları oyuncaklarla oynarken, yemekten sonra grubumuzun mobilyaların üzerinde dinlenmesine yetecek kadar yer vardı. Calla güreş maçımızdan sonra çoğunlukla sessizliğe bürünmüştü ve kafasındaki dişlilerin nasıl döndüğünü görebiliyordum. Ivory ve Samara'nın ona ne söylediğini bilmiyordum ama beni izleme biçiminde gözle görülür bir değişiklik vardı.

Calla'nın tereddütlerine rağmen çocukları ailemle tanıştırma zamanının geldiğine karar vermemin bir nedeni vardı. Onlarla paylaştığım bağın Calla'ya sunduğum en iyi şeylerden biri olduğunu biliyordum. Sahip olduğumuz destek ağı paha biçilemezdi. Babasının Ines'e bakamayacağı bir gün gelirse ne yapacağını asla düşünmek zorunda kalmayacaktı. Ona ihtiyacı olan çocukları olduğu için hasta olup yüzünde bir gülümsemeyi zorlayarak acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

Ona ihtiyaçları olacaktı ama o dinlenirken günü birlikte geçirebilecekleri başka insanlar da olacaktı. Bu, iş yüzünden müsait olmadığım zamanlar için geçerliydi. Ben evde olsaydım, aileme bile *ihtiyacı* olmazdı, çünkü bana sahip olurdu. Ama gün gelecek Luna biraz daha büyüyecek ve Ines'le oynayabilecekti. Axel'in kız kardeşine ve kuzenlerine benim bildiğim bir koruyucu gibi göz kulak olabileceği günler de gelecekti.

Bellandi malikanesinde aile sevgisi bulmak sadece iki yıl önce imkansız gibi görünüyordu, ama şimdi ev sevgiyle dolup taşıyordu. Bunu kadınım ve çocuklarım için istiyordum.

Öz ailemin beni mahrum bıraktığı her şeye onların da sahip olmasını istedim. Öğrenmek ve büyümek için güvenli bir alan, korku nedir bilmeyecekleri bir yer.

Yavin akşam yemeğinden sonra içeri girdiğinde, odadaki aydınlık hava karardı. Yavin ve Lino, Samara'nın Lino'yla evlenmesinden önceki ilişkilerine geri dönmemişlerdi ama iş açısından iyi geçiniyorlardı. Aralarında herhangi bir düşmanlık bile yoktu, sadece ikisi de bu uçurumu kapatmak için eşikten adım atan kişi olmaya istekli değildi. Bunun Samara'yı çıldırttığını biliyordum, özellikle de Yavin içeri girdiğinde gözlerini devirdiğinde. O da tıpkı diğerlerimiz gibi daha önce davet edilmişti ama sadece iş konuşacağımızı bildiği zaman gelmişti. Her zaman ailemizin bir parçası olmasına rağmen sanki ailemizin dışındaymış gibi davranıyordu.

Aramızda İtalyan olmayan tek kişi olmanın onun için zor olduğundan şüpheleniyordum. Kadınlar İtalyan değildi ama o, yakın çevremizde, Bellandis'in önceki nesillerinin çok değer verdiği Eski Dünya kan bağlarına sahip olmayan tek erkekti. Her ırktan ve etnik kökenden insana katılmak isteyen inisiyelerin saflarını açan Matteo için bunun en ufak bir önemi yoktu.

Bir erkeğin karakterinin soyundan daha değerli olduğunu düşünüyordu ve benim geçmişim göz önüne alındığında, bu hayranlık duyduğum bir şeydi.

Kanın hiçbir anlamı yoktu.

Yavin odanın içinde oturabileceği bir yer olmadığını fark ederek etrafına bakındı. Gözlerindeki gerginlikten, buraya ait olmadığına dair zihnindeki tabuta bir çivi daha çakıldığını anladım. Calla'yı yanımdaki koltuktan alıp kucağıma bıraktım. Bir an kıpırdandı ama bunun üzerimden kalkmak istemesinden kaynaklanmadığını hemen anladım.

Sadece rahat etmeye çalışıyordu. Çok iyi bir yastık yaptığımı düşünmüyordum.

Yavin bana temkinli bir şekilde gülümseyerek odaya girdi ve Samara'yı yanağından öptü. Yanımızdaki koltuğa oturmadan önce diğerlerini selamladı. "Ben Calla," dedi kadınım kibarca, yeni geleni selamlamak için elini uzatarak.

"Anlamıştım," diye kıkırdadı Yavin, elini sıkarken. Bunun ona tuhaf geldiğini biliyordum, çünkü bu evde en son ne zaman bir kadının elini sıktığımı hatırlamıyordum. Calla benimle birlikte olmasının aileden biri olduğu anlamına geldiğini, Bellandilerin onu çoktan kendilerinden biri olarak benimsediğini pek fark etmemişti.

Matteo aniden ayağa kalktı, Luna'yı başından öptü ve Küçük Ay'ı annesinin kucağına bırakıp ofise doğru yürüdü. Yavin onu takip etti, sonra da diğerleri. "İş konuşmaya gitmeliyim Günışığı," diye fısıldadım Calla'nın kulağına.

Kulak. Ayağa kalktığımda onu tekrar kanepeye yatırdım ve bu rahatsızlıktan dolayı bana suratını astı.

"Rahattım," diye itiraz etti ve ben de ona sırıttım. Onu kucağımdan indirdiğim için surat astığını fark etmesi için sadece bir an beklemem gerekti. O somurtkan ağzını sıkıca öptüm ve sonra Matteo'nun ofisine doğru adım atmak için döndüm.

Onu terk etmekten nefret etsem de konuşmamız gereken önemli bir iş vardı.

Ama Calla başka hiçbir yerde olamayacağı kadar güvendeydi. Malikânedeki güvenlik Beyaz Saray'a rakipti ve ben de ona başladığı gibi devam ettiğinde birlikte hayatımızın ne kadar güzel olacağını anlatacak olan kadınlara akıl sağlığını emanet ettim.

Matteo'nun Ivory ile yaşadığı türden bir aşk yaşadığımızdan giderek daha fazla emin oldum. Lino'nun Samara'yla yaşadığı gibi. Scar'ın kuzguni saçlı bir kadınla ilgili kafasını kıçından çıkarırsa sahip olabileceği.

Zamanın testinden geçen gerçek aşk.

Odanın kenarında bir yere oturdum. Matteo'nun yakın çevresinde olmaktan ne kadar keyif alsam da, bunu bir onur olarak görsem de, yaklaşan sohbete katacak pek bir şeyim yoktu. Uzmanlığım daha sonra ortaya çıkacaktı.

Öldürülecek ya da bulunacak biri olduğunda.

"Murphy bana Bellandi topraklarında faaliyet göstermeyeceğine dair herhangi bir işaret vermedi," dedi Matteo, iç çekerek başını sallayarak. Murphy, Matteo'ya karşı çıkıp diğer taraftan canlı çıkma şansı olduğunu düşündüğü için aptalın tekiydi. Aoife'la evliliği İrlanda sendikasının kaynaklarının varisi olarak yerini sağlamlaştıracak olsa da, henüz onunla evlenmemişti. Liam, tek kızını o pislik herife vermekle hata ettiğini biliyordu ve önümüzdeki yıllarda ondan ayrılmak için elinden geleni yapacaktı.

Bunu savaşmadan yapabilecek kadar zekiydi ama bir kaçakçılık operasyonu yüzünden Matteo ile savaş başlatırsa Murphy'nin yanında durmazdı. O'Connell kendi kuvvetleri içinde de aynısını yasaklamışken olmazdı.

"Peki ilk adım nedir?" Yavin kollarını göğsünde kavuşturup düşünerek sordu. Özünde bir iş adamıydı, rakamlara ve pazarlamaya yatkındı. Sıkıştığında Lino'nun bile sahip olduğu acımasızlıktan yoksundu, çünkü hiç acı çekmek zorunda kalmamıştı. Duygularına sırtını dönmesine neden olan zorlu bir çocukluk geçirmemişti. Soğukkanlı olması gerekirken çok asabiydi. Öğreneceğine dair içimde bir his vardı.

Bu hayatta hiçbirimiz zarar görmeden
kurtulamadık. Kadınlarımız bile.

"Bilgiye ihtiyacım var. Kurallarımı çiğnediğini doğrulamadan ilk saldıran ben olmayacağım," diye hırladı Matteo ve gözleri bana kaydı. "Zamanlamanın senin için kötü olduğunu biliyorum. Evde Calla ve çocuklar var. Sana 7/24 ihtiyacım var demiyorum ama haftada birkaç gün ihtiyacım var. Sen orada olamadığında daha sağduyulu adamlarımdan bazılarını onun yanına koyacağım ama ikimiz de biliyoruz ki sen onların göremediği şeyleri göreceksin."

Dudaklarımı büktüm. Bir zamanlar bu bok için yaşayabilirdim ama şimdi sadece bir işti. "Pazartesi başlayacağım. Yarın çocuklarımla bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Pazartesi iyi," diye geçiştirdi, yapacağını bildiğim gibi. İhtiyacımız olan bilgi bir gün sonra orada olacaktı. "Her şey yolunda mı?"

"Calla ile işleri bir sonraki aşamaya taşımadan önce onlarla konuşmam gerekiyor."

"Burada bir düğün daha mı yapıyoruz?" Lino gülerek sordu.

"Lanet olası bir düğün daha," diye homurdandı Matteo.

"Bu ona bağlı, ama muhtemelen. Başka bir büyük düğün isteyeceğini sanmıyorum. Geçen gece *Angel'a* gitmek için bir elbise giymesini söylediğimde neredeyse ölüyordu."

"Neden ona *Angel'ın* yerinde teklif etmedin? Orası şehrin en ateşli evlenme teklifi mekânlarından biri," dedi Enzo eğlenerek. Bana kaşlarını kaldırdı ve ben de adamı tokatlamak istedim. Calla'ya neden herkesin içinde evlenme teklif edemeyeceğimi çok iyi biliyordu.

"Yüzüme şarap fırlatabilsin diye mi? Hayır, teşekkürler," diye homurdandım. "İşimize dönebilir miyiz?" Her birine sert bir bakış atarak sordum. "Siz genç kızlardan daha kötüsünüz. Yemin ederim. Dedikoducu veletler."

"Calla, Celio ve Marco'yu nasıl buldu?" Enzo sordu.

"Oh, onları sevdi. Çocuklarına daha fazla yabancı erkeğin bakacak olması onu çok heyecanlandırdı. Sorduğun için teşekkürler."

Matteo bir kahkaha atarak elini masaya vurdu ama konuşmayı tekrar Murphy'ye çevirdi. Enzo'ya Murphy'nin adamları ve kulüpte kimlere dikkat etmesi gerektiği konusunda topladığı dosyayı anlattıktan sonra, Enzo paketi Yavin'e verene kadar bekledi.

Toplantıdaki görevimi tamamladıktan sonra arkama yaslandım ve diğerlerinin Tiernan Murphy ve arkadaşlarını sistematik bir şekilde ortadan kaldırma planlarını dinlemenin keyfini çıkardım.

Matteo'nun istediği olsaydı, neye uğradığını anlayamadan ortadan kaybolurdu.

***

Ertesi sabah Calla duş alırken çocukları dışarı çıkardım, onun duyamayacağı bir yerde başka bir fırsat bulamazsam diye konuşmamızı bitirmek için sabırsızlanıyordum. Tarlaya adım attığımızda Axel çok ciddi görünüyordu, Calla'nın kulak misafiri olmaya çalışsa bile bizi duyamayacağını bildiğim kadar uzaktaydı. İkisini de tarlanın ortasına yerleştirip sırtımı eve döndüğümde Ines bile sessizce oturdu.

Axel'e "Annen gelirse bana haber ver," dedim. Omzumun üzerinden baktı ve sonra başını sallarken gözleri tekrar bana döndü. Kot pantolonumun cebinden yüzük kutusunu çıkarıp açtığımda o masmavi gözler benimkilere odaklanmıştı.

"Güzel!" Ines çığlık atarak yüzüğe uzandı.

Yavaşça indirmesi için bir parmağımı kaldırarak geri çektim. "Bu annen için, ama evet derse sana da bir tane alırız." Sadece gerçek elmaslar olmayacaktı, çünkü Prensesimi ne kadar şımartmak istesem de, bu benim için bile aşırıya kaçmak olurdu.

"Tamam," diye dudak büktü ve elini bacaklarının altındaki çimenlerle oynamak için aşağıya uzattı.

"Annene benimle evlenmesini teklif edeceğim," dedim ona. Başını kaldırdı, beni inceledi.

"Sonrasında mutlu musun?" diye sordu ve Calla'nın bir şekilde onu geçen yılın tüm kederinden o kadar korumuş olduğu düşüncesiyle başımı salladım, Ines hâlâ bir masalın içinde yaşıyordu. Küçük olduğunu biliyordum ama sanki iki yaşındayken bile alaycıymışım gibi geliyordu.

Bu, Calla'nın ne kadar harika bir anne olduğunun bir göstergesiydi.

"Evet, Prenses. Sonsuza kadar mutlu. Dördümüz," dedim ve gözlerim Axel'e giderken onun başına dokundum. "Ve belki anneni ikna edebilirsem bir tane daha. İster misin? Bakmama yardım edecek bir kardeş daha?" Axel'e sordum.

"Annemle evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu alt dudağını çiğneyerek. Babasını *hatırladığı* için bana izin vermesinin zor olacağını biliyordum. Bir babası olduğunu hatırlıyordu ve bunun asla benim ya da Calla'nın niyeti olmayacağını biliyordu.

onun yerini alacaktı. Ona Chad'den daha iyi bir baba olmak istiyordum ama bu onun var olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hem onun hem de Calla'nın iyiliği için bu anıyı ondan zorla uzaklaştırmak istemedim.

Çocukların izin vermesinin Calla'nın benimle evlenmesini kolaylaştıracağını biliyordum. Her şeyden önce onlar için endişelenecek ve desteklerini gösterdiklerinde itirazları için çok daha az gerekçesi olacaktı.

"Evet, Küçük Adam. Onunla evlenmek istiyorum," dedim, bunun onun için ne anlama geleceğini düşünmesine izin verirken basit tuttum.

"Peki ya babam?" diye sordu, sesi o kadar hüzünlüydü ki iç çekmekten kendimi alamadım.

"O hâlâ senin baban, dostum. Onu sevdiğini biliyorum. Ben sadece üçünüzü de mutlu etmek ve size göz kulak olmak istiyorum. Onu sevmekten vazgeçmene ya da bana baba demene neden olmayacağım. Bunu yapmak istediğin gün gelirse, o zaman harika olur. Ama istersen sadece Ryker olabilirim. Annenle ben evlendikten sonra bile."

Düşünürken başını salladı ve ben de onun küçük beyninin çalışmasını izledim. "Babam çok iyi bir baba değildi," dedi ve bu itirafın ondan götürdükleri karşısında kalbim kırıldı. "Ve anneme karşı da pek iyi değildi," diye fısıldadı. Bunu anlayamayacak kadar küçüktü, babasının Calla'yı nasıl uzak tuttuğunu görmek zorundaydı. Keşke Chad'i öldüren ben olsaydım dedirtti bana.

"Hayır. Değildi." Sözler dürüsttü, muhtemelen Axel'in yaşına göre fazla açık sözlüydü. "Ama yine de senin babandı."

"O hayattayken görmedim ama anneme nasıl baktığını görüyorum. Bu farklı bir şey. Ona bir sorunmuş gibi davranırdı. Sen ona cevapmış gibi davranıyorsun. Soru ne olursa olsun." İçimi öfke kaplarken bir elimle ensesine sarıldım, onu kendime çektim ve alnımı onunkine değdirdim.

Chad'in Calla'ya karşı ilgisizliği o kadar açıktı ki, anlayışlı oğulları bunu daha beş yaşındayken fark etmişti.

"Üçünüz benim her şeyimsiniz. Annenizi seviyorum, tıpkı ikinizi de sevdiğim gibi," dedim boğazımdaki duyguya karşı yutkunarak.

Ines ağırlığını yanıma vererek, "Seni seviyorum," dedi.

Axel ağlama isteğini bastırdı, annesi ve gelecekleri için büyük bir karar verirken güçlü kalmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Onu sevdiğine söz verdiğin sürece onunla evlenebilirsin."

"Söz veriyorum, Küçük Adam. Anneni sevmediğim bir gün asla gelmeyecek."

"Anne!" Ines ciyaklayarak kollarımdan fırladı ve Calla havuz odasının kapısından çıkarken ona doğru koşmaya başladı. Ben yüzük kutusunu gizlice cebime geri koyarken Axel ve ben ayağa kalktık. Biri mutlu bir şekilde sırıtan, diğeri ise bakışlarını bana dikmiş olan kızlara doğru ilerledik.

Ona ne zaman ve nasıl soracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kanatlanırdım. Calla'yla her günün nasıl geçeceğini asla bilemezdim. Cehennem Kedimin ne zaman geri dönüp pençelerini kıçıma geçireceğini kim bilebilirdi?

"Siz üçünüz ne hakkında konuşuyordunuz?" Calla bir parmağını ıslak saçlarında gezdirirken sesindeki şüpheyle sordu.

Ines o sevimli küçük ağzını açıp sürprizi bozmadan önce, "Sadece güneşin tadını çıkarıyorum," diye cevap verdim. Eğer çok beklersem, ona gizlilik konusunda rüşvet vermek için midilli almak gibi sert bir şey yapmak zorunda kalabilirdim.

Atlar hakkında hiçbir şey bilmesem de bu fikre karşı değildim.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Thirty-One

Calla

Ines'in mayosunun üst askısı yerine oturur oturmaz korku dolu gözlerle bana baktı. "Her şey yoluna girecek, Prenses. Annen, Ryker ve Axel hep seninle olacaklar."

O havuza girmeyi hiç istemediği için yüzmekten nasıl vazgeçebileceğini merak eden küçük yüzündeki dişlilerin dönüşünü izledim. Ama Ryker onu bu korkuyla yüzleşmeye zorlamanın zamanının geldiğini ilan etmişti.

İlk kez onunla aynı fikirdeydim. Yüzmeyi bilmesi gerekiyordu, özellikle de büyük bir havuzu olan bir evde yaşıyorsak.

"Yker demek istiyorum baba," diye mırıldandı ve yüzümün solduğunu hissettim. Ryker'ın hayatımızdaki yeri konusundaki kafa karışıklığını ilk kez dile getirmiyordu ve onu suçlayamazdım.

Benim bile kafam karıştı.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum tatlım," diye fısıldadım önünde diz çökerken. "Karmaşık bir durum ama bu büyük bir karar. Ryker hakkında nasıl hissedeceğini sana söyleyemem." Durakladım, bana bakarken dudaklarının büzülmesini izledim. Ona ne anlatmaya çalıştığım hakkında en ufak bir fikri olmadığını biliyordum. İki yaşındaki bir çocuğa babası gibi davranan adamın babası *olmadığı* nasıl açıklanabilirdi ki? Bu unvanı hak edecek kadar uzun süredir hayatımızda değildi.

En azından Ines'in bildiği kadarıyla.

"Sadece bunun büyük bir adım olduğunu bil. Bu sözleri söylemeden önce iyice düşün, tamam mı?" diye sordum. Başını sallayıp konsantre olarak burnunu kıvırdığında ayağa kalktım ve elimi uzattım. Hiç değilse bu küçük anın onu korkusundan uzaklaştıracağını umuyordum.

Ama ayakları kıpırdamadı, onu yatak odasından çıkarmaya çalıştığımda sıkı sıkıya tutundu. İç çekerek ve gülümseyerek uzandım ve onu kollarıma aldım.

Koridorda ve merdivenlerde ilerlerken umutsuzca bana sarıldı. Daha havuz görünmeden çok önce beni sıkıca kavradı ve hayatının sonuna kadar bana tutundu. Nemli havuz odasına girdiğimizde, onu itmem gerektiğine dair kararımı ikinci kez düşünmeye başlamıştım bile.

Kızımın korkmasını asla istemedim ve kesinlikle buna neden olmak istemedim.

"Belki de bu iyi bir fikir değildi," dedim, oğluma bakmak için Ryker'ı görmezden gelmeye çalışarak. Göğsünden su damlayan Ryker'a bakarsam libidomun alevleneceğini hiç şüphesiz biliyordum.

Her zaman spagetti gibi köftenin etrafına sarılmak istemişimdir. Ve bu düşünceyle kendimi resmen travmatize etmiştim.

"O iyi olacak, Günışığı," dedi, o derin sesi sonunda gözlerimi ona çevirdi. Bu hiç mantıklı değildi. Onu yüzme şortundan daha az kıyafetle görmüştüm. Tanrı aşkına, vücudunu incelememiş olsam bile onu çıplak görmüştüm. Resmin bütününü görmek için mikroskop gerekmiyordu.

Ama havuzda durup bize doğru yürürken suyun karın kaslarına vurmasıyla ilgili bir şey vücuduma şarkı söyletti.

Neden hiç gece yarısı yüzmeye gitmemiştik?

Bir adam su damlacıklarını nasıl yalanabilir hale getirdi?

Ines'i ayağa kaldırdım, önceki yıldan bildiğim kadarıyla kendi başına içeri girmesi herkes için daha az travmatik oluyordu. Basamaklardan birkaçını inerek oraya oturdum ve yanımdaki boşluğu okşayarak bana katılmasını sağladım.

Basamaklarda oturmak yeterince kolay görünüyordu ve Jason'ın bir yıl önce benim için hazırladığı küçük havuzda böyle bir seçenek yoktu.

"Hadi, tatlım. Sadece gel benimle otur. Bugün senden tek istediğim bu," diye mırıldandım, yüzümde parlak bir gülümseme vardı.

Başını bana doğru salladı ve sanki havuzdan uzanıp onu içeri çekecekmişim gibi bir adım geri çekildi.

Ryker havuzun kenarına geldi ve kollarını dramatik bir şekilde uzattı. "Hadi Prenses," dedi. "Düşmenize izin vermeyeceğim."

Bana bakmadan önce bir an kıpırdamadan onu izledi. Yüzü çelişkiliydi, sanki o anda kızımın Ryker'ı bana tercih etmesinin beni ne kadar öldüreceğini hissedebiliyordu. Yine de gülümsedim ve başımla onu onayladım. "Devam et, Ines."

Yavaşça öne doğru adım atarak Ryker'ın onu kollarına almasına ve kenardan uzaklaşmasına izin verdi. Ryker onu, sadece ayakları kenara değecek kadar yüksekte tutuyordu.

Su.

Basamaklardan kalkarak suya daldım ve basıncın gözyaşı tehdidini bastırmasına izin verdim. Yüzeye çıktığımda, Ryker onu yavaşça daha da derine götürürken Ines'in dizlerine kadar su vardı.

Axel bana acımış gibiydi, yanıma geldi ve kollarını karnıma dolayarak bana sıkıca sarıldı. "Onu sevdiğini söyledi," diye fısıldadı Axel ve Ryker'ın konuşmamızı duymasını istemediğinden hiç şüphem yoktu. Oğlum Ryker'la birbirimize bu sözleri hiç söylemediğimizi fark etmeyecek kadar zekiydi, özellikle de çocuklar ona söylediyse.

"Peki ya sen, Kurabiye Canavarı?" Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirirken burnunu okşayarak sordum. "Bunu ona söyledin mi?"

"Henüz değil," dedi Axel karşılığında. "Sen yaptın mı?"

"Ne yaptım?" Sırıttım, bana bu soruyu sormadığını umuyordum.

"Ryker'a onu sevdiğini söyledim. Sevdiğini biliyorum. Ona baktığında herkes bunu görüyor, en azından kızgın olmadığında," diye güldü. "Babama hiç öyle bakmamıştın."

Hangi bakışı kastettiğini sormadım. Sormam gerektiğini de düşünmedim. Ryker'a karşı hissettiklerimle Chad'e karşı hissettiklerim arasında bir fark olduğunu ben bile biliyordum.

Ryker korkutucuydu, sadece bir seri katil ve sapık olduğu için değil, beni ters yüz edip bir şekilde yeniden birleştirerek daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissettirdiği için.

Görünüşe göre ondan bu kadar derinden etkilenen tek kişi ben değilmişim. Chad öldüğünde Ines orada burada küçük küçük konuşuyordu. "Seni seviyorum," en sevdiği cümlelerden biriydi.

Bunu Chad'e söylediğini hiç hatırlamıyorum. Bir kere bile.

Axel uzaklaşırken başını kaldıran Ines, karnını Axel'in kollarına yasladı ve Axel onu havuzun etrafında dolaştırırken mutlu bir şekilde bacaklarını tekmeledi. Bu acıyı hissetmemeye çalıştım, bunun yerine sonuca odaklandım. Kızım havuzdaydı, Ryker sayesinde dünyada hiçbir şeyi umursamadan gülümsüyor ve kıkırdıyordu.

Havuzun kenarından kolları için şamandıraları alıp gülümseyerek kollarına geçirmek için yanına gittiğimde, önemli olan tek şeyin bu olduğuna karar verdim.

O gülümsemeyi hiçbir şeye değişmezdim.

❊❊❊

Üzerimi kaplayan ağırlık hissi beni aniden uykumdan dehşet dolu bir çığlıkla uyandırdı. Gözlerim ışıksız odada açıldığında, neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Sadece üzerimde beliren ve beni altına alan bir şekil vardı. Ama o bedeni tanıyordum, nerede olsa tanırdım.

Nasıl koktuğunu ve teni tenime dokunduğunda nasıl *hissettiğini* biliyordum.

"Ryker," diye fısıldadım omzuna hafifçe dokunarak. Dokunuşumla irkildi ama beni altına almaktan asla vazgeçmedi. "Ryker, sorun ne?" Vücudunun sanki darbe almış gibi bir o yana bir bu yana sallandığını hissederek sordum.

Ama oda, onun nefes nefese kalışları dışında, sanki içten dışa doğru parçalanıyormuş gibi bedenini sarsan derin ürpertiler dışında sessizdi.

"Ryker!" Boşuna bağırmışım. Omzuna hafifçe vurdum, dikkatini onu rahatsız eden şeyden çekmeye çalıştım ama yanıt gelmedi. Saçlarımdaki nefesi ve vücudunun hareketleri dışında hayatta olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Eli bileğimi kavradı, başımın yanındaki yatağa sabitledi ve beni orada tuttu. Sonra diğer eli de sıkıştı ve ağırlığını üzerimden atmak için kalçalarımı oynattım. Ama o kadar ağırdı ki onu hareket ettirme şansım yoktu. Özellikle de istemezsem. onu incitti.

Ani bir netlikle fark ettim ki öyle bir şey yapmamıştım. Onu uykusunda bıçaklamakla ilgili tüm düşüncelerim geçmişti ve aslında gerçek bile değildi. Beni kendisine musallat olan şeyden korumak zorundaymış gibi kucaklayan bu dev canavara asla zarar veremezdim. Yüzü biraz daha yaklaştığında gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim, sanki acı çekiyormuş gibi kısılmıştı.

Uyuyor.

Ryker rüya görüyordu ve yüzündeki acı bunun korkunç bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Ryker," diye tekrar fısıldadım, boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Ona yardım etmek, ona eziyet eden her neyse ondan kurtarmak istiyordum ama onu uyandırmanın bana zarar verme riskini doğuracağını da biliyordum. Kendini asla affetmeyeceğini biliyordum.

"Hayır!" diye bağırdı aniden, vücudu benimkini tamamen örtmek için yer değiştirirken tüm vücudu sanki vuruluyormuş gibi titreşti. "Ona sahip olamazsın. O olmaz." Kıpırdamadan durdum, rüyasında birinin bana zarar verdiğini görüp görmediğini merak ediyordum.

Ya da benden daha önemli bir kadın olsaydı.

Rüyalarında beni korumasını tatlı buluyorsam, başka birini korumayı hayal edebileceğini düşünmek beni parçalıyordu.

Bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı, morarma noktasına yaklaştı ama asla o eşiği geçmedi. "O değil," diye mırıldandı kırık bir sesle, ağırlığı çökerken.

Üstümdeki tüm gücüyle nefes alamıyordum. Göğsümü ezdiği için ciğerlerime hava giremiyordu. "Ryker!" Hırıltıyla yan tarafındaki deriyi öyle sert çimdikledim ki sonunda uyandı. Üzerimden atlayarak yatağın ayakucuna düştü ve yere çarpmadan hemen önce kendini yakaladı.

Ayağa fırlayıp ışığı yaktığımda, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Omzuna hafifçe dokundum, beni omuz silkip ayağa fırladığında irkildim. Gözleri beni aradı ve yaralarımı incelediğini hemen fark ettim. Beni incitip incitmediğini kontrol ediyordu. "Ben iyiyim," dedim onu rahatlatmak için. "Bana zarar vermedin."

Gözleri bileklerimin kızarmış derisine takıldı, elimi tuttu ve daha yakından bakmak için kaldırdı. "Bu sana zarar vermiyor mu?" diye sordu.

"Morarmayacak bile, Ryker. Önemli bir şey değil." Kollarına atıldım, yüzüm göğsüne gömülürken elimden geldiğince beline sarıldım. "Konuş benimle."

"Seninle ne hakkında konuşacağız?" diye homurdandı, boğazını temizleyerek elimden kurtuldu. Bana bakarken mavi gözleri sert ve soğuktu.

Tamamen kapalıydı. Konuşmadığı zamanlarda bile bana normalde nasıl davrandığının tam tersiydi. Göğsüme keskin bir ağrı saplanınca irkildim.

"Senin kâbusun. O değil demiştin. Kim-?"

"Bu gece olmaz Calla," diye homurdanarak yatak odasının kapısına yöneldi. "Uyumaya devam et."

"Ryker!" Hışımla çıkıp yatak odasının kapısını arkasından kapattığında yüzümü buruşturarak seslendim. Yatağa ve karışmış çarşaflara baktım, yalnız uyumak isteyip istemediğimi düşündüm.

Bundan sonra birlikte uyuyacağımızı söylemişti ama aynı zamanda başına bela açacak ilk ipucunda beni terk etmişti. Daha iyi bilmeliydim.

Ve hâlâ başka bir kadın olup olmadığını bilmiyordum. Ona şüpheyle yaklaşmak istiyordum ama bunu yapmak için benimle konuşması gerekiyordu.

Uyuyamayacağıma karar vererek bir bornoz aldım ve üzerime sardım. Ofisin önünden geçerken Ryker'ın spor salonunda ölesiye çalıştığını duydum ama su içmek için aşağı inmek adına onu görmezden geldim. İşim bittiğinde televizyonda bir film izleyerek kanepeye kıvrıldım.

Belki

uyuyabilirim.

Sonunda.

Otuz İki

Ryker

Calla'nın kızgın olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Onu kanepeden kaldırıp yatağına geri götürdüğümde uyanmamıştı bile, onunla konuşamadığım için kendime inanamayacağım kadar kızgındım. Ama kâbusumun ardından onu kendimden uzaklaştırmak çok kolaydı.

Bana gösterdiği nazik şefkati elimin tersiyle ittiğim için pişmanlık duydum. Bu bir ilerlemeydi; karşı koymaya çalışsa da beni önemsediğini gösteriyordu. Sadece çok fazla zarar vermediğimi ummak zorundaydım.

Tiernan Murphy'yi takip etmek için ayrılmak zorunda kalmak bir gün öncesinden daha da kötü görünüyordu. Evde Calla ve çocuklarla kalmalı ve onu içine girdiği bunalımdan kurtarmaya çalışmalıydım. Onunla konuşmayı reddettiğim için mi, yoksa uykumda ona yaptığım şeyden dolayı gerçekten tehdit altında hissettiği için mi bilmiyorum ama elinden geldiğince mesafesini korudu.

Calla benden önce uyanıp hemen krep pişirmeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Yemek yapamadığından değil, sadece sabahlardan nefret ettiğinden. Benden önce uyanıp yataktan sıvışması duyulmamış bir şeydi ve yaptığı çilekli ve kremalı k r e p l e r i kesinlikle takdir etmiş olsam da, hafta sonu boyunca yanımda olan gülümseyen Calla'yı memnuniyetle kabul ederdim.

Ama her zamanki gibi geçmişim araya girdi ve her şeyin içine etti.

Gergin, isteksiz ağzını öptüm, onu sabit tutmak için parmaklarımı boynunun a r k a s ı n a doladım. "Ben y o k k e n mobilyalara zarar vermemeye çalış, Cehennem Kedisi," diye mırıldandım, dudaklarımın kenarlarında bir sırıtış oynaşıyordu.

Karşılık vermedi, bana pislik deme zahmetine girmedi ya da alaycı bir bakış fırlatmadı. İşler düşündüğümden de kötüydü.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedim iç çekerek. Çocuklarla çoktan vedalaşmıştım ve Dante'nin Axel'i okula götürmek için onları arabayla götüreceği gerçeğini düşünmekten nefret ediyordum. Her ne kadar kendi güvenliği Axel'e göz kulak olsa da, güvenliği Celio Axel'i götürürken onun evde kalmasını önersem Calla'nın bundan hoşnut olacağını sanmıyordum.

Köftelerimi koparabilir.

"Hoşça kalın," dedi sert bir sesle ve girişin yanındaki kancadan çantasını aldı. "Hadi, siz ikiniz!" diye seslendi. Dante kınama ve dehşet dolu bir bakışla yanımdan geçip gitti. Adamın önündeki öfkeli bir suçlamayla uğraşacağı günü iple çekmediğini biliyordum.

Maserati'yi Dante'nin kullanması için bıraktım ve sürücü koltuğuna atladığında şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Bebeğimi bir başkasının kullanması düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, fazla seçeneğim yoktu.

Takip için sedanımı getirmesi gerekiyordu. Sıradan bir arabaya bindiğimde Calla kaşlarını kaldırdı ve sonra yüzü daha da öfkeyle çarpıldı. Tanımadığım bir arabaya binmemin nesi bu kadar yanlıştı anlamıyordum ama bu konuda onun ruh halini daha da kötüleştiren bir şey vardı.

Harika.

Onu ne kadar sevsem de, ilerlemeye hazırdım. Güvensizliği ve öfkeyi geride bırakmaya hazırdım. Sabrımın sonuna gelmiştim ve bu, Calla daha önce ısrarcı olduğumu düşündüyse, başka bir şeyi hak ettiği anlamına geliyordu.

Kapıdan ilk ben çıktım ve öfkemle sedanı tasarlandığından daha fazla zorladım. Ayrıca hızı bir rüya gibi idare eden Maserati'mi kullanırken de çok rahattım.

Tiernan'ın evi şehrin diğer tarafında, Matteo'nun izniyle İrlandalıların kontrol ettiği küçük bölgenin içindeydi. Birkaç ev aşağıda durup arabayı kapattığımda saat sabahın yedisiydi. Gece geç saatlere kadar çalışan bir adamın kalkıp dolaşması için çok erkendi. Birkaç saat boyunca pek bir şey görmeyi beklemiyordum, bu yüzden Don'un bana Murphy hakkında verdiği dosyayı incelemek için yerleştim.

Çoğu şok edici şeyler değildi. Hayatın içinde büyümüştü, babası ölene kadar İrlanda sendikasının başı Liam O'Connell'ın güvenilir infazcısıydı. Bu bağlantı onun güçlenmesini sağlamıştı ama beni şaşırtan şey Murphy'nin Liam'ı devirmeyi planladığına inandıran notlardı. Kırk yaşındaydı, belki de yaşlı adamın ölmesini beklemekten yorulmuştu.

Gerçi sokaktaki söylentiler doğruysa, beklemekten çoktan sıkılmıştı. Bazı bağlantılarım, kızıyla evlenmesine karşı çıktığı için Aoife'ın annesini öldürenin o olduğundan şüpheleniyordu ama hiçbir şey kanıtlanmamıştı. Bu iş için Rusları kiralamış ve sonra da onlara düşman olup şehirden atılmaları için çalışmıştı. Aoife o zamanlar çocuktu, Liam öldükten sonra başa geçmek için siyasi bir manevrada piyondan başka bir şey değildi.

Ama yaşlı adam yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Murphy'nin ön kapısı açılıp bir kadın dışarı çıktığında dikkatimi topladım. Murphy onu takip etti ve kapının eşiğinde durup onu tatlı tatlı öptü. Yıllar boyunca tek gecelik bir ilişkiyle vedalaşmak ile en azından belli bir düzeyde önemli biriyle vedalaşmak arasındaki farkı bilecek kadar çok erkek izlemiştim. Fotoğraf makinemle birkaç kare fotoğraf çektim.

Öpücüğüne kıkırdadı ve uzaklığımdan duyamasam da vücudunun nasıl titrediğini ve gülümserken dudaklarının ucunu görebiliyordum. Onunla konuşabilecek kadar geri çekildi, ama kolları ona sarılı kalmaya devam etti. Üzerinde bornozu varken, onu garaj yolunda park etmiş ve şoförün beklediği BMW'ye götürmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Telefonumu kaptım ve hızla Matteo'yu aradım. "Elinde ne var?" diye cevap verdi.

"Murphy'nin bir kadını olduğunu biliyor muydun?" O BMW'nin arka koltuğuna tırmanırken arabayı elimden geldiğince nazikçe çalıştırarak sordum.

"Murphy'nin bir sürü kadını var," diye güldü Matteo. "Ne olmuş yani?"

"Bu seferki farklı." Vitesi boşa aldım. "Geceyi onun evinde geçirdi ve görünüşe göre kendi şoförü ya da güvenlik görevlisi var. Henüz hangisi olduğunu söyleyemem."

Matteo telefonun diğer ucunda sessizdi. "Bu çok ilginç."

"Evet. Diğerlerinden birine Murphy'ye göz kulak olmasını söyle. En az otuz gün hiçbir yere gitmeyecek. Ben onu takip edip ne bulabileceğime bakacağım." Onlara şüphelenmemeleri için yeterince zaman verdikten sonra park yerimden çıktım. Murphy çoktan evine girmiş, eğer harekete geçmek isteseydim daha içeri adımını atmadan boğazını kesebilecek olan yırtıcı hayvandan habersizdi. Ama Matteo henüz saldıramayacağımızı söyledi, biz de öyle yaptık.

"O kadar önemli mi hissediyor?"

"Onu O'Connell'dan saklıyor olabilir. Henüz birlikte olmasalar bile Liam'ın Murphy'nin kızının peşinde koşmasını hoş karşılayacağını sanmıyorum ama hiç değilse Liam'ın güvenini kazanmak için ihtiyacınız olan bilgi bu olabilir. Genç neslin Murphy'yi desteklemesi ve yaşlıların Liam'ın arkasında kalmasıyla operasyonları parçalanıyor. Bir noktada patlayacak, o yüzden bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Matteo iç çekti. "Her şey kadınlara bağlı, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve beni göremeyeceğini anladığımda duyabilmesi için homurdanarak ekledim. "Bazı erkekler sahiplendikleri kadınları bile korumuyor. Bırakın umurlarında bile olmayan diğerlerini."

"Ama var," dedi Matteo ve benim gibi onun da muhtemelen akıl sağlığını sorguladığını biliyordum. Kadınları ve çocukları koruma ihtiyacımız kaçınılmaz olarak kendimizi de riske atacaktı. Yaklaşan savaşta erkeklerimizi kaybedecektik ve tek umudumuz, savaş boyunca kadınları ve çocukları korumaya yetecek kadar güçlü olabilmekti.

Ama Murphy'nin şehrimizde kaçakçılık çetesini kurmasına seyirci kalırsam bırakın Calla'yı, aynada kendime bile bakamazdım. Calla'nın ve çocukların bu şekilde satıldığını düşünmek beni motive etmeye yetti.

O kadınların ve çocukların da onları seven aileleri vardı. Onlar sadece sevdiklerini korumak için çaresizdiler.

Biz de onlar için yaptık. "Ama yapıyoruz," diye kabul ettim. Telefonu kapattım ve BMW'deki sarışını takip ederek zaten şüphelendiğim her şeyi doğrulayan lüks bir apartmana girdim. Şoför onunla birlikte üst kata çıktı. Düşündüğüm kişisel güvenlik.

Apartman, bir eskortun karşılayabileceği bir şey değildi. Çoğu kişinin kendi başına karşılayabileceği bir şey değildi.

Adını öğrenmesi için homurdananlardan birini göndermem gerekecekti. Biri beni fark ederse çok dikkat çekerdim ve onu düzenli olarak izlediğimden şüpheleniyordum. O'Connell tarafından tanınmadığı gerçeğiyle birlikte, Murphy için müttefikleriyle ve Liam'ın bilmediği adamlarıyla değerli bir temas noktası olabilirdi.

Bu küçük bir zaferdi, bir gün önce sahip olmadığımız küçük bir bilgi kırıntısıydı.

Umarım Calla ile de küçük bir zafer kazanırım.

Otuz Üç

Calla

Futbolda berbattım. Kesinlikle ve tamamen berbat.

Ryker bir gün önce teslim edilen yeni ve daha büyük kalenin ortasındayken, topla onun vuruş yüzüne vurmaktan başka bir şey istemiyordum.

Korkunç olmam utanç vericiydi.

Axel'den bunu benim için yapmasını istemeyi düşündüm ama bunun bir anne olarak iyi bir izlenim bırakmayacağını düşündüm. Aptal sorumluluklar.

Ryker sanki içimdeki karmaşayı hissedebiliyormuş gibi bana sırıttı ve nadiren de olsa tekmelerimden biri ona yaklaştığında beceriksizliğimin arkasına saklandım.

"Tüh," diye omuz silktim topu karın kaslarına çarptırdığında. Gülmeye dönüşen hafif bir homurtu çıkardı ve ben de ona ters ters baktım. Tabii ki, lanet olası köfte benim hatırım için incinmiş gibi bile davranamazdı.

"Uzansam da top olarak benim kafamı mı kullansan, Günışığı?" diye kıkırdadı ve Axel ile Ines kıkırdamalarını kontrol etmek için mücadele ederken bana baktılar. Axel belinden eğildi, dizlerine dokunarak konuşmamızı dinlemiyormuş gibi yaptı ve Ines'e küçük topuna sadece onun için yapılmış minyatür bir ağa nasıl vuracağını öğretmeye çalıştı.

"Sanırım bunun yardımı olabilir, evet," diye itiraf ettim. Ryker başını salladı ve zıplayarak uzaklaştırdığım topu bana fırlattı. Kendimi zar zor toparlamıştım ki kaleden dışarı fırladı.

Benimle çarpıştığında o elleri beni belimden kavradı ve sahada dolaşırken bacaklarımı beline dolamak zorunda kalana kadar beni kollarının arasına aldı. "Beni affetmen için daha ne kadar katlanmam gerekiyor?" diye fısıldadı, parlak bakışlarıyla bana bakarken dudaklarını büzerek sert yüzünde komik bir ifade oluşturdu.

Bana bakışlarına karşı koymaya çalışarak cevap vermedim. Bir önceki sabah bakışlarındaki sıcaklık geri gelmişti ama o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Sanki bana kendimi değersiz hissettirmemiş ve benden sır saklamamış gibi.

"Seni dışladığım için özür dilerim. Seni üzmek istememiştim. Hayata kolay bir başlangıç yapmadım ve bazen rüyalarıma giriyor," dedi ve gözlerindeki savunmasız bakışa karşılık bedenimin yumuşadığını hissettim.

"Bu ilişkiye ya da adına ne derseniz deyin, inanmamı istiyorsunuz. Ama bunu yapabilmem için seni tanımam gerek ve tanımıyorum. Senin hakkında suç yaşamın dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ailen yok. Bellandis'e katılmadan önce ne olduğun hakkında hiç konuşmuyorsun. *Seni* tanımam gerek Ryker," diye fısıldadım. "Ne zaman sorsam çeneni kapatıyorsun. Ayrıntılara girmek istememeni anlıyorum ama bir şeye ihtiyacım var." Kollarım ensesine dolandı, parmaklarımın arasında saç dipleriyle oynadım. "Seni tanımak istiyorum," diye itiraf ettim, bu bana acı verse bile. Ryker'ın açtığı her katmanda daha da sertleştiğimi biliyordum.

Azar azar. Görmezden gelmeye çalıştığımda ve bunun için kendimden nefret ettiğimde bile.

Bana gülümsedi, itirafımın ne olduğunu anlamıştı. Ona karşı giderek artan hislerimin sözlü bir onayıydı bu. "Sana bir ara söyleyeceğim, ama şimdilik," diyerek elini uzattı ve kalçamın arkasına doladığı tek eliyle ağırlığımı destekledi. Yanağıma dokunduğunda, o dokunuşun içinde eridim. "Sana önemli olan *her şeyi* verdiğimi bilmeni istiyorum. Beni tanıyorsun Tesoro. Çocukluğum olduğum adama katkıda bulundu, ama iyi bir şekilde değil. Senin için önemli olan tek şey sana her gün gösterdiğim adam."

Başımı kendine doğru çektiğinde, benden bir öpücük koparmasına izin verdim. Yumuşak ve tatlı bir şekilde bana kim olduğunu gösterdi. İki gece önce bana hissettirdiklerinin aksine, önemli olduğumu gösterdi.

"İğrenç! Yine mi!" Axel güldü. Geri çekildiğimde, Ryker Axel'e dönüp öyle bir baktı ki, çoğu yetişkin erkeğin sineceğini hissettim. Ama oğlum etkilenmedi, Ryker'ın ona asla zarar vermeyeceğini bilmekten memnundu.

"Anneni huzur içinde öpmeme izin verecek misin, Küçük Adam?" diye sordu, telefonum arka cebimde çalarken beni ayağa kaldırdı. Cevap vermeme izin vermedi, bir kolunu belime doladı ve Axel'e doğru koşarken ayaklarım yerde sürüklenecek şekilde beni sürükledi.

"Hayır," diye güldü Axel, Ryker p e ş i n d e n koşarken diğer yöne doğru koşuyordu. Ayaklarımın sürüklenmesi şüphesiz onu y a v a ş l a t m ı ş t ı ama yine de

oğlumun kısa bacaklarını çabucak yakaladı. Axel'i belinden yakalayarak baş aşağı salladı ve Axel kıkırdama krizine girerek aklını kaçırdı.

"Ben neden bu işin içindeyim?" Ryker Ines'e doğru ilerlerken kahkahalarım göğsümde kabararak sordum. Kıkırdadı ve Ryker onu kovalarken tarlada koşturmaya başladı. İkimiz de bacaklarına engel olduğumuz için bir bataklık yaratığı gibi ağır ağır ilerlemek zorunda kaldı ama bu sadece Ines'in daha çok gülmesine neden oldu. "Hulk! İndir beni!" Beni çimlerin üzerine kıç üstü düşürdüğünde yüzümü buruşturarak güldüm.

Bunu hiçbir şekilde acıtmayacak kadar nazikçe yapmıştı ama telefonum tekrar çaldığında cebimden çıkarırken ona ters ters baktım.

Jason'ın adı ekranımda belirdiğinde cevap vermemeyi düşündüm. Ryker'ın bir erkekle telefonda konuşmamdan hoşlanacağı bir dünya olduğunu düşünmüyordum, James'in babasıyla olan tüm o hırçın alfa saçmalıkları göz önüne alındığında değil.

Ama ondan tam gerçeği talep etmeye çalıştığımda sır tutmama ruhuyla, cevap düğmesine bastım. "Hey," dedim.

"Calla," diye seslendi Jason hattın diğer ucundan. Sesi çok ilgisiz geliyordu ve *her zaman* öyle olduğunu fark ettim. Sadece aradaki farkı hiç anlamamıştım. Gözlerim otomatik olarak Ryker'a gitti, onun çocukları bir karnaval arabası gibi kollarında döndürmesini izledim. "Çocuklar hayatlarının en güzel zamanlarını geçiriyor gibi görünüyorlar," diye güldü Jason, şüphesiz kahkaha seslerini dinliyordu.

"Çok eğleniyorlar. Ne var ne yok?"

"Baban orada mı? Onları böyle güldürebilecek tek kişi o," diye kıkırdadı Jason, hayatlarımız hakkındaki içsel bilgisiyle iyice eğlenmişti. Çocuklarımı güldüremediğimi ima etmesine sinirlenmiştim. Geçmişte de benzer yorumlar yaptığı düşünülürse, şaşırmamam gerekirdi.

"Hayır. Biriyle tanıştım ve çocuklar ona bayılıyor," diye tersledim, ses tonumdaki ısırığı gizleme zahmetine girmeden. "Futbol oynuyorlardı ama görünüşe bakılırsa iş dalga geçmeye dönüşmüş." Ne olduğunu bilmiyordum ama Ryker'ın hayatıma girmesinden beri Jason'ın bana attığı her mesaj ya da söylediği her şey istilacı geliyordu. Belki de Ryker'ı onaylamayacağını bildiği içindi.

Belki de sadece ölene kadar Chad'e sadık kalmamı beklemesiydi.

"Biriyle mi tanıştın? Ve onu şimdiden Chad'in çocuklarıyla mı tanıştırdın?" Jason uyarı dolu bir sesle konuştu.

"Çocuklarım ve evet!" Kelimenin sonunu getirdim, Ryker aniden dönüp beni izlemeye başladığında daha da sinirlendim, gözlerini kısarak bana baktı ve ifadesindeki mizah aniden kayboldu.

Artık eğlenmiyordu. Çocuklar onun ilgisizliğini hemen anladılar ve Axel'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

Bir anda sinirim daha da arttı. Ryker'ın berbat kıskançlığı ve Axel'in eğlenceli sonu arasında, hoş bir anı mahvettiği için Jason'ı suçlamak istedim.

Kendimi takipçime daha da derinden aşık olmuş hissettiğim anlardan biri.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi Jason. "Kafalarını karıştırabilirsin-" "Senin haddine değil, Jason," diye tersledim ve anında vücudum gerildi

Ryker'ın enerjisi kızgınlıktan saf öfkeye dönüştüğünde. Konuşmanın diğer ucunu duyamadığını biliyordum ama Jason'la telefonda konuşuyor olmam bile içindeki canavarı ortaya çıkarmaya yetmiş gibiydi.

Telefonun diğer ucunda iç geçirdi ve onun için neyin iyi olduğunu biliyormuş gibi konuyu değiştirerek devam etti. "Sadece doğum gününü kutlamak istedim. Bir dava üzerinde çalışıyorum ve yarın buradan ayrılamayabilirim. Kendimi fazla kaptırıp aramayı unutmak istemiyorum.

En başta bile unutabileceği her şeyi söylüyordu. Bu konu hakkında konuşmamıştık ama bir şekilde Ryker'ın doğum günümü unutmayacağını biliyordum.

Bunu bildiğine hiç şüphe yoktu. Kıçımı takip etme şekliyle değil.

Beni bıraktığı umutsuzluk hissine karşılık vermek yerine "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Jason beni ne kadar kızdırmış olursa olsun, çocukların babalarıyla olan *tek* bağlantısı oydu. Aileden saydığı tek kişiydi.

"Üçünüzü de özledim. Sizi ne zaman görebilirim?"

"Bu konuda sana geri dönmem gerekecek," dedim, dudağımı ısırırken kelimeleri mırıldandım. Ryker'ın yüzü telefonda kaldığım her saniye daha da gök gürültülü bir hal alıyordu ve aniden bu konuşmayı bir an önce bitirmenin benim için en iyisi olacağını fark ettim.

Vay be.

Baharatlı köfte.

"Tamam, ama-"

"Gitmem gerek!" Ryker hışımla yanıma geldiğinde öfkeli bir şekilde aramayı sonlandırma düğmesine bastım. Bana bakarken gözleri karardı ve

Birden kuruyan ağzımla yutkundum. "Jason çocukları görmek istiyor."

"Hayır demeye ne dersin?" Hırladı ve ben de omzunun üzerinden baktım. Çocuklar bu alışverişi ilgiyle izlediler.

"Jason Amca'nın selamı var!" Onlara seslendim, büyük kız külotumu giyip iri gövdesinin etrafında dolanırken omuzlarını okşadım. "Hulk falan mı yapacaksın?"

"Calla," diye uyardı.

"Derin nefes al." Axel'in ruh halini tekrar iyileştirmek için uzandım ve yanağından öptüm. Neredeyse sıçradım.

Başka bir kadını hayal ettiğinden şüphelenerek bana hissettirdiği kıskançlık göz önüne alındığında, onu d i n l e m e d i ğ i m için kendimi suçlu bile hissetmedim.

Göze göz.

Otuz Dört

Calla

Tutsaklıktaki ilk doğum günümdü.

Fazla bir şey beklemiyordum, fazla bir şey *istemiyordum*. Anneler günlerinde unutulmaya çabucak alıştılar.

Çocuklarla birlikte diğer herkes için ev yapımı hediyeleri kim hazırladı?

Anneler.

Başkalarının doğum günleri için alışverişi kim yaptı?

Anneler.

Bu, iki yaşındaki çocuğumun benim için neler yapabileceğini düşünen hiç kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Axel artık bunu düşünecek kadar büyümüştü ama her zaman benimle olduğu için o da sıkışıp kalmıştı.

Her tarafı Calla Zambakları ile süslenmiş bir oturma odasına uyanmayı hiç beklemiyordum. Ryker'ın uyumama izin vermesine ya da çocukların kalkıp daha önce hiç görmediğim güzel kıyafetler giymiş olmalarına hazırlıklı değildim.

Masanın üzerinde bir yığın krep vardı, ortalarında mumlar vardı ve onları üflememi bekliyorlardı. Ines bana doğru atılıp kollarını bacaklarıma dolayarak çığlık attığında gözlerim yaşardı. "Happy!"

Boğazım duygularla tıkandı. Chad benim için bu kadar basit bir şey yapmayı hiç düşünmemişti.

Bu, evliliğimin ne kadar kayıtsız olduğunu fark ettiğim bir başka andı. Çocuklarım vardı ve ihtiyacım olan tek şeyin onlar olduğunu düşünmüştüm.

Ama değillerdi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve Ryker'ın başka bir kadını sevebileceğini fark ettikten sonra bunu ondan istediğimi anladım. Çünkü acıtmıştı ve acıtmamalıydı.

"Mutlu yıllar, anne!" Axel söyledi. Heyecanla Ryker'a döndü. "Hediyelerini şimdi açabilir mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Bırakalım da annen uyansın ve kahvaltısını yapsın. Hediyeleri neden sonraya saklamıyoruz?" Ryker, asla yetenekli olduğunu düşünmeyeceğim bir adamdan duyduğumda hâlâ çok sarsıcı gelen o nazik ses tonuyla sordu. Ryker sandalyemi çektiğinde sersemlemiş bir halde sandalyeye çöktüm. "Pastayı sonra yiyeceksin ama günün ilk mumlarını söndür Günışığı." Ona bakarak kendimi hepsini söndürmeye zorladım.

Bir gün öncesini saymazsak, üç gün boyunca gün içinde bizi terk etmişti. Kim bilir ne yapmak için, iyi uyum sağlayan bir arabaya binip gitti. "O olmasın" diye yalvardığı rüyanın ardından, sonunda benden sıkılmaya başladığını düşünmüştüm. Beni neşelendirme kararlılığına rağmen, gerçekten değer verdiği kadını görmeye gidiyor ve onun için savaşıyordu.

Ama *kız arkadaşının* doğum günü için bu kadar zahmete giren tek bir erkek bile tanımıyordum. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve gözyaşı tehdidi tamamen farklı bir nedenden dolayı geri döndü.

Bu belirsizlikle daha fazla başa çıkamazdım. Ryker'ın hayatındaki yerimin ne olduğunu merak edemezdim.

Diğer ayakkabının düşmesini beklemeye devam edemezdim.

Çocuklar bana gülümseyerek mutlu bir şekilde konuştular ve ben de kendimi onlarla birlikte o anın tadını çıkarmaya zorladım. Ines'in doğum gününün ne olduğunu anlayacak kadar büyüdüğü ilk yıldı. İlk kez bana mutlu yıllar demeye çalışmıştı ve bu sonsuza dek saklayacağım bir anıydı.

Beklediğimin aksine, ona öğretmeye çalışan kişi ben olmak zorunda kalmamıştım.

Krepler çok lezzetliydi ve Ryker akçaağaç şurubu yerine kullanmam için çilek sosu yapma zahmetine katlanmıştı. Aynı şekilde ben de kendim için yapardım. Artık midem kaldırmayana kadar yedim, öğle yemeği vakti yaklaştığı ve çocuklara birkaç saat boyunca başka bir yemek yedirmem gerekmeyeceği için mutluydum.

Bu öğle yemeği sayılacak kadar yakındı, özellikle de ağızlarına lokma üstüne lokma tıkıştırma şekilleriyle. Yaptıkları dağınıklıktan kaçınmanın bir yolu yoktu ve tabakları temizlemek için ayağa kalktığımda kıkırdadım. "Otur Tesoro," dedi Ryker. "Axel ve ben hallederiz."

Oğlum kendisinin ve kız kardeşinin tabaklarını toplayıp mutfağa getirirken ona göz ucuyla baktım. Axel hayatında hiç bulaşık yıkamamıştı.

hayatı, tek başına yapsa çok daha hızlı yapabilecek bir annenin çılgın hayatı gibiydi.

Axel ıslak bir havluyla geri gelip kız kardeşinin elini yüzünü temizlemeye yardım ettiğinde, Ines'e gösterdiği nazik şefkat karşısında kalbim eridi. "Sen çok iyi bir kardeşsin," diye fısıldadım ona.

Bana parlak bir şekilde gülümsedi. "Bana nasıl yapılacağını gösteren harika bir annem var." Gözlerimi kırpıştırdım ve duş alıp giyinmek için ayağa kalktım. Diğerleri bugün için giyinikken, benim hâlâ pijamalarımla olmam saçma geliyordu. Aynı zamanda bir korkaktım ve Axel'in sözleriyle akıl sağlığımı tehdit eden duygusal saldırıdan kaçmam gerekiyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Giyinmek için."

"Ryker hediyelerden sonraya kadar beklemen gerektiğini söylüyor," diye kıkırdadı Axel ve gözlerindeki parıltının farkında olduğunu belli etti.

"Uh oh," diye fısıldadım. "Şimdi neyin peşinde?"

"Seni şımartıyorum!" Ryker mutfaktan seslendi ve Axel güldü. "Küçük Adam, gidip taşıyabileceğin hediyeleri al. Annen kanepede oturacak."

"Yardım edin!" Ines bağırarak kardeşinin peşinden garaja doğru gitti.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu," dedim, mutfağa girerken kollarımı göğsümde kavuşturarak. Bulaşık makinesini doldurmayı yeni bitirmişti ve bana doğru yürümek için doğruldu. Kollarını bana doladı. Aramızdaki gerginlik hiç yaşanmamış gibi bana gülümsüyordu.

Onun bu halini unutabilmeyi diliyordum ama ona karşı yumuşamış olabileceğim ve başka bir kadınla birlikte olabileceği gerçeği unutamayacağım bir tehditti. Sonunda evliliğimi sebepsiz yere bir kaideye oturttuğum gerçeğiyle yüzleştiğimde, yapmak istediğim son şey başka bir sevgisiz mantık evliliğine girmekti.

Paket beni ne kadar cezbederse cezbetsin ya da adam çocuklarım için ne kadar harika olursa olsun.

"Hiç sorun değil, Tesoro. Sana krep yaptım, çiçek aldım, hediyeler aldım ve çocuklarla birlikte sana pasta yapacağız."

"Lütfen bana bütün gün temizlik yapmaktan kurtulduğumu söyle, çünkü o felaketten sonra temizlik yapmak istemiyorum," diye şaka yaptım. Ryker kıkırdadı ve eğilerek dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu.

"Bütün gün temizlik yapmaktan kurtuluyorsun. Mutlu yıllar, Günışığı."

"Teşekkür ederim Ryker," diye fısıldadım. Çocukların garajdan oturma odasına doğru koşuştururken çıkardıkları ses beni kendimden uzaklaştırdı. Sonsuza dek onun kollarına sarılmak istedim ama yapamadım.

Akıl sağlığımı korumak istiyorsam hayır.

***

Ryker bir kadını şımartmak için yola çıktığında, sert davranırdı.

Çocuklar yatağa girdiğinde, üzerlerinde fotoğraflarımızın bulunduğu üç büyük tuvale bakmaktan kendimi alamadım. Yatak odasına hayat katmışlardı. Bir hafta önce Matteo'nun evinde çekilen fotoğraflarla gerçek bir aile gibi görünüyorduk. Hep istediğim ama sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim türden. Ines ve benim çiçek toplarken çekilmiş fotoğrafımız çok tatlıydı, Ryker'ın Axel'in başını okşayıp ona sırıttığı fotoğraf ise çok eğlenceliydi.

Ama asıl nefesimi kesen, Ryker'ın üstümde yerde yatarken, ona gülümsediğim anda gözlerinin parladığı fotoğraftı.

O ana kadar kimsenin bana onun baktığı gibi baktığını ve benim de hiç bu kadar mutlu göründüğümü sanmıyordum.

Alt kattaki diğer hediyeler inanılmazdı. Axel bana dışarıda kullanmam için bir yoga matı vermişti, böylece benimkini eve getirmeden önce temizlemem gerekmeyecekti. Ines'in internetten seçtiği güzel bir elbise vardı ve fırfırlı ve pembe olmasına rağmen onu dolabımdaki her şeyden daha çok giyeceğimi biliyordum. Konu Ryker'a gelince, ona sarılsam mı yoksa tokat mı atsam bilemedim.

Bütün gün yaptıkları, sürekli dikkati ve hiçbir eksiğimin olmadığından emin olması ona bir kucak kazandırırdı.

Boynumda asılı duran gülünç derecede pahalı bir kolye olduğunu bildiğim şey olmasaydı. Teller elle bükülmüştü, karmaşık bir pembe altın, pembe altın bir zincirden sarkan leylak jeot diliminin etrafını sarıyordu. Göz kamaştırıcıydı.

Tamamen bendim.

Ayrıca çok fazlaydı.

Ryker banyodan yatak odasına girdiğinde kendimi patlamaya hazır hissediyordum. Kolyeyi istiyordum, çünkü şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediyelerden biriydi. Chad'den aldığım nişan yüzüğümden daha pahalı olduğunu hayal ediyordum ve bu da kendimi saklanmış bir kadın gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bu duygudan hoşlanmadım, özellikle de onun kâbusunun ardından.

"Sorun ne?" diye sordu, Ines'in bana verdiği elbiseyi hâlâ giyiyor olmama bakarak.

Arkamdan uzanarak kolyeyi çözdüm ve kucağıma aldım. "Bunu kabul edemem Ryker. Bunu çocukların önünde bir şeye dönüştürmek istemedim."

Elini uzattı ve kolyeyi avucuna bırakmama izin verdi. "Beğendiğini sanmıştım."

"Çok güzel ama verdiği mesajdan hoşnut değilim. Çocukları bizi böyle görmeye teşvik etmenin tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Yüzü sertleşti ve biraz korkmayı öğrendiğim o çelik gibi bakış gözlerini ele geçirdi. "Peki bu ne mesajı?"

"Benim senin fahişen olduğumu düşünmeleri doğru değil! Dünyanın geri kalanı bunu böyle görecek ve eninde sonunda çocuklarım bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaşa gelecekler," dedim, hayal kırıklığım her kelimeye yansıyordu. "Muhtemelen istediğin kadınla birlikte olamamanın bir nedeni olduğunu anlıyorum, ama bir teselli ödülü gibi kenarda tutulmaktan hoşlanmıyorum. Hayatımı başka bir kadın için ikinci planda kalarak yaşamayacağım."

"Başka bir kadın mı?" diye hırladı. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Gerçekten istediğim kadını elde etmeye çalışırken el altında uygun bir amcık tutmam mı?"

"Eğer ayakkabı uyuyorsa, Ryker," diye tersledim. Tekrar kanepede uyumak için raftan yedek battaniyeyi alarak dolaba gittim.

"Uygun bir amcık isteseydim seni seçmezdim. Sen kullanışlı olmaktan çok uzaksın," diye homurdandı ve beni içeri sokmamak için kapının önüne çıktı.

Bir kahkaha attım. "Oh, eminim. Beni yanına taşıdıktan bir hafta sonra seninle seks yaparak seni bunun için çok uğraştırdım. Seni tam beş gün bekletmem tamamen uygunsuz bir davranıştı!"

Ryker bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi biraz kapattı. "O çocukları seviyorum. Ama sen sadece uygun bir amcık olsaydın, çocuklu bir kadın seçmezdim Calla. Ne zaman sikim kalksa mutfak tezgâhımın üzerine eğilip sikebileceğim bir kadın seçerdim."

"Ona benziyor muyum?" Fısıldadım ve bu düşünce çok acı vericiydi. Bana karşı sonsuz gibi görünen çekiciliğinin, sahip olamadığı biriyle birlikte olmayı yeniden yaratmak için yarattığı bir yalan olabileceğini düşünmek *içimi parçaladı* ve o an onun tuzağına ne kadar derinden düştüğümü fark ettim.

Fısıldanan tüm sözler ve şefkatli dokunuşlar beni sevildiğimi iddia etmenin ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemeyen hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürmüştü.

"O diye biri yok! Kahretsin, olduğunu düşünmene neden olan şey neydi?"

"Senin kâbusun. Sana söyledim, 'o değil' dedin ve bunu sorduğumda benimle konuşmadın. Ne düşünmem gerekiyor?"

İçini çekti, şifonyere doğru ilerledi ve çorap çekmecesinden küçük bir kutu çıkardı. Beni göğsüne doğru çekip avucunu boğazımın ön kısmına sardığında ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağladığında kalbim göğsümde güm güm attı. Bu tutuşta dehşet verici bir şey vardı, tüm bu güç en savunmasız kısımlarımdan birine sarılmıştı ve bu beni kaçmaya sevk etmeliydi.

Ama ne olursa olsun, Ryker'a vücudum konusunda güvenmiştim. Bana zarar vermeyeceğine güvendim.

Bu kolay olmadı ama oldu işte.

"Başka kimse yok," diye fısıldadı. "Rüya senin hakkındaydı. Ailem ve geçmişim hakkında konuşmaya başlamadan önce senin de dahil olduğunu bilmem gerekiyor. Kabus seninle ilgili olsa da, kabusların kendisi çocukluğumdan geliyor. Biri olmadan diğerini açıklayamam. Bunu anlayabiliyor musun? Bunu bana karşı kullanmayacağını bilmeden sana bu konuda açılamam."

"O zaman son birkaç gündür neredeydin? Onun istediğin kişi olduğunu fark ettiğini sanıyordum-"

"Kahretsin, Sunshine. Beni öldürüyorsun. Zamanlama tamamen boktandı ama çalışıyordum. Matteo'nun üzerinde çalışmamı istediği bir iş var, hepsi bu. Başka kimseyi istemiyorum." Sarktım, bu sözlerin bana çarpan gerçekliğini hissediyordum. Başparmağı çenemi okşadıktan sonra dudağıma gidip onunla oynadı.

"Ben sadece bunun ne olduğunu anlamıyorum. Bu normal değil. Senden hoşlanmamalıyım. Seni istememeliyim."

"Ama sen biliyorsun," diye fısıldadı ve beni kollarına alıp yatağa götürdü. Başım göğsüne yaslanacak ve bana bakacak şekilde yatağa uzandı ve beni üzerine örttü.

"Ama seviyorum," diye itiraf ettim ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Nefret etmem gereken bir adama bir şekilde değer verdiğimi ilk kez açıkça kabul ediyordum.

Bunu anlamam için bana zaman tanıyormuş gibi göründüğü için bir an sessizlik oldu ve sonra parmağıma soğuk metal bir bant geçirdi. Yüzüğe bakmaya cesaret edemedim, zaten buna gerek de yoktu. Bir erkeğin o parmağa yüzük takması için tek bir neden vardı.

"Çocuklar-"

"Seninle evlenmem için bana çoktan izin verdiler. Baban da öyle." Ryker kanaryayı yemiş kedi gibi sırıtarak bana baktı. Ona bakakaldım, bunun neden gerçekleşmediğine dair bir neden bulmaya çalışıyordum.

"Seninle evlenemem."

"Sorduğumu hatırlamıyorum. Bunun ne olduğunu bilmediğini mi söylemiştin? Artık biliyorsun. Bu senin benim karım olman. Ve bence kendine dürüstçe sorarsan, bunu en az benim kadar istediğini biliyorsun. Birlikte harika bir hayatımız olacak, Tesoro."

"İşe gitmeme bile izin vermiyorsunuz," diye itiraz ettim.

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Aramızdaki her şey yoluna girdiğinde geri dönebilirsin. Seni burada yanlış biriyle konuşmandan korktuğum için falan tutmadım, Günışığı. Birlikte vakit geçirebilelim ve sen de benimle daha çabuk rahat edebilesin diye yaptım. Sadece birlikte mutlu olmak için sabırsızlanıyorum. Hepsi bu."

Evlenmek istemiyordum. Onunla değil. Hiç kimseyle. "Bir daha asla dul kalmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Günışığı, şeytanın kendisi denese bile beni senden uzak tutamaz," diye cevap verdi ve ben argümanımı geri çektim. Dinlemeyecekti, bu çok açıktı. Bunu gerçekten anlatamadığım sürece dinlemeyecekti.

Zamanım vardı.

İçimi çektim ve sonunda yüzüğe baktım. Büyük, yuvarlak bir aytaşı merkezdeydi, iki yanında leylak rengi jeot parçaları ve kolyeyle uyumlu, parmağıma tam oturan ince bir pembe altın kordon vardı. "Çok güzel," diye itiraf ettim.

"Sana yakışıyor," dedi.

"Tabii ki var, seni ürkütücü köfte. Hiç takmadığım tüm mücevherlerimi, taksaydım nelerden hoşlanacağımı görmek için mi karıştırdın?" Altımdan güldü ve sesi içime sızarak dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

Bu çok berbattı.

Beni altına aldı, parlayan mavi gözleriyle bana baktı ve daha önce yaptığı gibi yine yüzümdeki gülümsemeye giderek onu inceledi. "Bu

Mümkün." dedi ve sonra beni öptü.

Evet dememiş olmam önemli değildi, çünkü bana tam olarak neden sormasına gerek olmadığını göstermeye başladı.

Otuz Beş

Calla

O deliydi. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim.

Sadece uyanıp çocuklara evleneceğimizi söylemenin tamamen uygun olduğuna karar vermekle kalmamış, aynı zamanda *çılgınca* bir zaman çizelgesi oluşturmuştu. Bir yıl bekleyeceğimizi, çocukların ikimizle birlikte yaşamaya alışmasına izin vereceğimizi ve onu uykusunda öldürmek istemediğimde parçaların nasıl bir araya geldiğini göreceğimizi düşünmüştüm.

Görünüşe göre bu çok fazla bir şey istemekti.

"Gelecek hafta sonu evlenemeyiz," dedim ona, ellerimi kalçalarıma koyup gözlerini dikerek. Psikopat peşimde olduğumu biliyordu, bu yüzden çocukları yatırdıktan sonra spor salonuna çekilmiş ve bir korkak gibi saklanmıştı.

En azından ben öyle düşünmüştüm ama o, büyük günümüz için belirlediği tarih fikrine itiraz edebileceğimi gerçekten umursamıyor gibiydi. Çünkü kim evlenme teklifinden bir hafta sonra aceleyle düğün yapmak ister ki?

Sikik herif.

"Elbette yapabiliriz. Zaten geleneklere göre Matteo'nun yerinde evlenmemiz gerekiyor. Mekan için beklememize gerek yok." Barı başının arkasındaki sehpaya bıraktı, ayağa kalktı ve avuçlarındaki teri sildi. Her iki ucundaki ağırlıklar korkutucu derecede büyüktü ve ne kadar ağır olduklarına bakmaya bile cesaret edemedim. Adam tam bir canavardı.

"Ryker!" Ona bağırdım, ses boşlukta yankılandığında irkildim. "Seni tanımıyorum bile! Hakkımda *her şeyi* biliyorsun ama *seni* tanımam için bana hiç fırsat vermedin. Tanımadığım bir adamla nasıl evlenebilirim?"

"Bu konuşmayı yapmıştık. Beni tanıyorsun, Sunshine. Evliliğimiz için önemli olan her şeyi biliyorsun."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil. Kelimenin tam anlamıyla senin hakkında bildiğim tek şey bir suçlu olduğun. Son baktığımda bu artı hanesine yazılmıyordu, seni Neandertal!"

Kıkırdadı ve beni kollarının arasına almak için bir adım öne çıktı. Ellerim göğsüne gitti, avuçlarımın altında terden kayganlaştığını hissettim. Garip bir nedenden ötürü bu beni rahatsız etmedi. Ryker'ın vücuduyla ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. "Sana taptığımı biliyorsun," diye mırıldandı, beni kucağına alıp bacaklarımı beline dolayarak bankta oturmaya giderken boynumu ısırdı. "Çocuklarımızı sevdiğimi biliyorsun." Bir ısırık daha ve isteğim dışında içimde bir sıcaklık filizlendi. Yüzünü ittim ve ona ters ters baktım. Kararlıydım. Bir kez olsun bana ona kızgın olduğumu unutturamayacak ve beni yatağa götürmesine izin vermeyecekti. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Bana bir şey vermek zorundasın," diye yalvardım ona. Bana kendisinden bir parça vermeden, bütün bir geçmişi -şiddetli kâbuslara neden olan bir geçmişi- olan bir adamla evlenmemi bekleyemezdi. "Benden sana her şeyimi vermemi istiyorsun. Her şeyimi, karşılığında hiçbir şey vermeden. Lütfen Ryker," diye fısıldadım ve gözlerinde bir şey parladı. İnledi ve gözlerimin içine dikkatle bakmadan önce başını arkaya düşürdü.

"Daha önce bir kez evlendim." Kucağında kıpırdamadan durdum, dehşet içinde ona bakıyordum. Bütün bunları daha önce yaptığını bana söylemeden benimle evlenmeyi mi planlıyordu?

"Ne oldu?" Kızgınlığımı ifade etmek yerine sordum. Ona açıklama ve sinirlerimi yatıştırma şansı verecektim. Bir duraklama oldu ve konuşmadan önce kelimeleri tartışmasını izledim.

"Biri arabasını yoldan çıkardığında yaklaşık dört aylık hamileymiş. O ve bebeği öldü." Sesindeki acı kalbimi parçaladı ve alnımı onunkine bastırmak için öne doğru eğildim.

"Çok özür dilerim." Bana söylemeyi planlamamış olmasını mazur göstermiyordu ama acısı karşısında öfkelenemezdim de. "Bu ne zaman oldu?"

"On üç yıl önce," dedi ve ben şok içinde geri çekildim.

"Kaç yaşındasın sen?"

Bana kaşlarını kaldırarak karanlık bir şekilde kıkırdadı. Bu da onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi bir kez daha hatırlatıyordu. "Otuz üç."

"Çok gençtin," diye mırıldandım, kollarımı omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldım.

"Öyleydim. Sana söylemedim çünkü onun anısıyla yarışmak zorunda olduğunu hissetmeni istemedim. Lauren'ı sevdim, beni yanlış anlama ve bebeğimizi de sevdim. Ama onu seven çocuk onunla birlikte öldü. Ben artık o çocuk değilim ve senin için hissettiklerim farklı."

"Eminim öyledir," diye fısıldadım, içimde kabaran hüznü bastırmaya çalışarak. Bu farklıydı, çünkü beni sevmiyordu.

Takıntı aşk değildi.

Elleriyle yanaklarımı kavradı ve bana bakarken beni sabit tuttu. "Bunu çevirdiğini şimdiden görebiliyorum," diye kıkırdadı ve başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. "Seni seviyorum Tesoro. Bana ilk gülümsediğin andan beri seni seviyorum."

"Ryker-"

"Yapma," dedi. "Bunu söylemeye hazır olmadığını biliyorum ama bence bunu duymaya ihtiyacın var. Lauren'ı ve bebeği kaybettikten sonra karanlık bir yere gittim ve Bellandi'lerle bu şekilde tanıştım. Ama hayatım hiçbir zaman karanlık olmaktan çıkmadı. Ta ki sen ışığını dünyama yansıtana ve gölgelerimin ne kadar karanlık olduğunu fark edene kadar. Sen benim hayatımın ışığısın, Günışığım."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin." Çünkü her ne kadar haklı olsa da, her ne kadar bunu duymaya *ihtiyacım* olsa da, duymak istemiyordum.

"Güneş ışığı ve gölgesi," diye fısıldadı ve kelimeler kalbimi sarmak için doğrudan göğsüme ulaşmış gibi hissettim. Bu ismin tanıdık gelmesi beni şaşırtmamıştı. "Bana sadece yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattın. Sevmenin. Özgür olmayı. Mutluluğu."

"Gölgem," diye mırıldandım, alnımı göğsüne değdirmek için yüzümü öne eğdim. "O sendin. Bu *yıllar* önceydi."

"İlk tanıştığımız andan beri yanındayım Calla. Senden asla ayrı kalamazdım," diye mırıldandı ve kalbimi sızlattı. Evliliğim boyunca, Ines'e hamileliğim boyunca, her şeyde yanımdaydı ve beni izliyordu.

Bunu bir kenara ittim ve kocam beni sevmemiş olsa da başka birinin sevdiğini bilmenin göğsümde yarattığı sıcaklığı hissetmemeye çalıştım.

Ve onun orada olduğunu bile bilmiyordum.

Bu adanmışlık karşısında bile bunu sorgulamadan edemedim. "Bu konuda emin misin? Evlendikten sonra başka bir adam beni gerçekten sevmediğine karar verirse buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bunu bir daha yapamam Ryker," diye fısıldadım, kalbimin göğsümde çatladığını hissederek. Chad'i suçlamak istemedim

Evliliğimin başarısızlığının sorumlusu ben değilim, bu denklemin eşit bir parçasıyken değil.

"Sen benim cevabımsın," diye fısıldadı ve yüzünde küçük bir gülümseme izi vardı.

Şaşkınlıkla ona baktım, detaylandırmasını bekliyordum. "Ne için?"

"Her şey," diye fısıldadı. "Sen her şeyin cevabısın, Tesoro. Hayatımızın geri kalanını bunu kanıtlayarak geçireceğim."

Burnumu çekerek ve hafifçe gülümseyerek eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Elleriyle yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde beni etkisi altına aldı.

Hiçbir parçam alınmamış, sahiplenilmemiş gibi hissetmiyordu.

Sevilmeyen.

***

Chad'in beni sevdiğini sanmıştım.

Gerçekten de öyleydi. İnsanların birbirlerine odaklanamayacak kadar ayrı ayrı yaşadıkları hayatlara gömülmedikleri ilişkiler olduğunu düşünmek imkansız görünüyordu.

Bir gün içinde yaşanan diğer her şeyle birlikte nasıl birinin tüm odağı olabilirsin?

Ancak gün içinde ayrıldığında bile, ayrı zaman geçirdiğimizde bile, Ryker bir şekilde beni düşündüğünü her zaman bana bildiriyordu. Gün boyunca Prenses ve benim neler yaptığımızı soran tatlı mesajlar geliyordu ve evde bizimle birlikteyken hiçbir şey onu birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesinin tadını çıkarmaktan alıkoyamıyordu. Aşkını itiraf etmesinden sonraki iki gün içinde var olan küçük mutlu bir balon gibi görünüyordu.

Sanki birbirimizin içinde yarattığımız güvenli yeri hiçbir şey delemezmiş gibi. Gerçekliğin araya girmesini istemiyordum çünkü gerçeklik, ilişkimizin hayatım için ne anlama geldiğini düşünmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu, ilişkimizin gerçek dünyada devam edip edemeyeceğini düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bu, gerçek olup olmadığını merak etmem gerektiği anlamına geliyordu ve eğer Ryker'la yaşadığım şey bir yalansa, o zaman gerçeği asla bilmek istemedim.

Bu yüzden Ryker'ın hepimiz için babam ve Sigrid Teyze ile akşam yemeği ayarladığı bilgisi, baloncuğuma talihsiz bir müdahale gibi geldi. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ama teyzem ilişkimizi paramparça edebilirdi.

Ryker'ın söylediği ve yaptığı her şeyi analiz ederek onu parçalara ayırmaya çalışırdı. Onun sadece bir ribaunt olduğunu, Chad'i kaybettikten sonra çıktığım ilk adamla evlenmemem gerektiğini söylerdi. Bir hafta önce olsa onunla aynı fikirde olurdum.

Ama Ryker bana her şeyi sorgulattı. Onunla neye bulaştığını bildiğini ummak zorundaydım.

Ryker'ın önerdiği restoranın otoparkına girdiğimizde çocuklar arka koltukta zıplıyorlardı. Sadece görünüşünden bile Bellandi'ye ait olduğunu anlamıştım. Çocuk dostu olduğuna, Lino'nun Matteo'yu daha güzel bir yere gitmek isteyen ama çocuklarını da yanlarında getirmek isteyen ebeveynlere hitap etmesi için burayı açmaya teşvik ettiğine yemin etti.

Sadece bakarak bunu asla tahmin edemezdim. Çoğunlukla tabelada hayvan yoksa çocuklarımın hoş karşılanmayacağını varsaydım. Ya da en azından çocuk menüsü olmadığını.

Ryker arabayı park eder etmez Ines'i koltuğundan kaldırmak için dışarı fırladım. Çocuklar onları giydirmeye çalışırken çok huysuzlanmışlardı ve Axel'in Ryker'ı birden fazla kez takım elbiseyle gördüğü için kutsal olan her şeye şükrettim. Altı yaşındaki çocuğuma yemeğe giderken takım elbise *giydirdiğimden* değil ama Ryker'ı idol olarak gördüğü için düğmeli gömleğini hiç telaşlanmadan giydi.

Ve Ryker daha önce tanıştığım hiçbir erkek gibi takım elbise giymiyordu.

Onu kaldırıma oturtup elini tuttuğumda Ines mutlulukla zıplayıp duruyordu. Ryker'ın ona sürpriz yaptığı pembe beyaz elbise, haftanın geri kalanında onu seveceğinin garantisini veriyordu.

Parlak gümüş ayakkabılar ona bir yıl kazandırmıştı.

Kendi elbisemi çekiştirme dürtüsüyle savaştım, omuzlarımdan sarkan lacivert kumaş anne olduğum için uygunsuz hissettirdi, ama vücuda oturmasına rağmen skandal yaratacak kadar dar değildi. Dizlerime kadar sarktığı için boyu da daha uygundu. Giymemeyi düşünmüştüm ama kumaşın üzerindeki ince, soyut desen onu vazgeçilemeyecek kadar güzel kılıyordu. Renginin leylak rengi jeot kolyem ve nişan yüzüğümle mükemmel bir kombinasyon oluşturmasının tamamen tesadüfi olduğundan emindim.

Ryker bana gülümsedi ve kaldırıma geldiklerinde Axel'in elini tuttu. Ines'i kucağına aldı ve aralarında boşluklar olan sevimli süt dişleriyle ona bakarken onu sıkıca kavradı. Mükemmel bir çift olmuşlardı; Ryker siyah saçları ve zeytin teniyle, Ines ise porselen rengi ve sarışınlığıyla.

Axel elimi tuttu ve Ryker kapıya doğru ilerlerken beni kapıya doğru çekti. İlk kez, çok fazla fırsatım olmadığından, o hareket ettikçe kadınların bakışlarının ona kayışını izledim. Küçük kızımın kollarındaki görüntüsü onun ne kadar yakışıklı olduğunu daha da arttırıyor gibiydi. Oysa o olmadan ve ona bakarken bakışlarındaki sıcaklık olmadan, ulaşılmaz görünebilirdi. Onu izlemediğimi düşündüğünde sık sık takındığı o sert bakışla.

Ama Ines onun kollarında güvenle kucaklanırken, kadınlar ona gülümsemek için kendilerini daha güvende hissediyorlardı. O bir giriş noktası, bir davet oldu. Gülümsemelerini kabul etse bile muhtemelen yaklaşacaklarını biliyordum.

Bu beni sadece güldürdü, çünkü onları suçlayamazdım. Onu çocuklarımla her gördüğümde, sanki zaten ellerim dolu değilmiş gibi yumurtalıklarım canlanıyordu.

Restorana girdiğimizde babam ve Sigrid ön tarafta değildi. "Bay Fiore," dedi ev sahibi gülümseyerek, menüleri aldı ve ön tarafta bekleyen diğer insanları görmezden geldi. "Arkadaşlarınız bu tarafta." Axel eğlenen gözlerle bana baktı ve servis onu etkilemiş gibi başını salladı.

Sanki altı yaşındaki bir çocuk iyi hizmet hakkında bir şey biliyormuş gibi. Ona kıkırdadım, saçlarını onu rahatsız edeceğini bildiğim bir şekilde karıştırdım. Düz durması için çok uzun süre uğraşmıştı.

"Büyükbaba!" diye bağırarak babamın arka taraftaki özel odanın ortasında oturduğu yere doğru koştu. Neden sadece ikimiz için özel bir odaya ihtiyaç duyduğumuzu anlayamıyordum ama ev sahibi Ines'in ceketini Ryker'dan alıp portmantoya asarken, bu sessizlik için minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

"Hey, Axe," diye ayağa kalktı babam, oğluma çarpınca onu kucakladı. "Ryker, bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Hiç sorun değil. Günışığım'a bu gece yemek yapmaması için izin vermek istedim." Ryker gülümseyerek babasının elini sıkmak için öne çıkarken Sigrid gelip beni kucakladı.

"Çok güzel görünüyorsun tatlım," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedim utangaç bir şekilde başımı eğerek. Böyle şeyler için zamanım olmadıktan sonra tekrar elbise giymeye ve makyaj yapmaya alışıp alışamayacağımdan emin değildim. Hoşuma gitmişti, kendimi yeniden sadece bir anne değil de bir insan gibi hissetmek hoşuma gitmişti.

Sanki ikisi de olabilirmişim gibi.

"Sigrid Teyze, bu Ryker," diyerek göremediğim ama arkamdan yaklaştığında hissettiğim adamı tanıttım. Kolunu belime doladı, sırtıma yaslanırken karnımı örten kumaşı okşadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve yüzünü şakağıma dayadı, ta ki ben ensesindeki gıdıklanma hissiyle kıkırdayana kadar.

"Sen de öyle. August senden bahsetmeden duramıyor," dedi ve gözlerini ona dikti.

"İçecek bir şey isteyen var mı?" diye sordu bir garson, mutfağa gittiğini bildiğim kapıdan içeri girerek.

Ryker masaya bir şişe şarap ve su sipariş etti, başka bir şey isteyen olup olmadığını sordu. Kimse itiraz etmeyince, "Çocuklar için elma suyu lütfen," dedi.

"O kadar şekeri yemeleri için biraz geç değil mi?" Sigrid babamın yanındaki yerine otururken sordu. Çocukların her biri masanın bir ucuna, Ines Sigrid ve benim aramdaki mama sandalyesine, Axel ise dedesi ve Ryker'ın arasına oturdu. Tam da Küçük Adam'ımın olmak isteyeceğini bildiğim yerde. Erkeklerin ilgisi altında nasıl geliştiğine bakınca, babası ölmeden önce bile buna ihtiyacı olduğunu hiç şüphesiz biliyordum.

O zaman anlamamıştı ama şimdi anladı.

Nasıl gerçekleşmiş olursa olsun, bunun için minnettar olmaktan başka bir şey yapamazdım.

"Kutlama yapıyoruz," dedi Ryker, teyzemin o akşamki yargılayıcı halini tamamen alaya alarak. Diğer taraftan çıkıp olabildiğince sıcak davranacaktı ama Ryker'ı hem potansiyel bir koca hem de çocuklar için potansiyel bir baba olarak hissetmesi gerekiyordu. Ryker'ın birdenbire ve sihirli bir şekilde hayatımıza girdiği düşünüldüğünde, tereddütleri için onu suçlamıyordum.

Gerçeği bilemeyeceğine göre, ilişkimizi aceleye getirdiğimiz kadar basit görünmeliydi. Ki aceleye getirmiştik, Ryker'ın sürüngen olmasına rağmen.

"Öyle mi?" diye sordu, garson getirdikten sonra buzlu suyundan bir yudum alarak

o.

Ryker, o mutfağa çekilene kadar cevap vermedi, o sırada çocuklar çocuklarının menüleriyle oynadılar. Ryker'ın onlara sadece birkaç gün önce söylemiş olmasına rağmen, bu onlara çoktan eski bir haber gibi gelmişti. "Calla'ya evlenme teklif ettim ve o da kabul etti." Elimi avucunun içine aldı, parmağımdaki yüzüğe bakarak başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi ve sonra elimi kaldırıp parmak eklemlerimin arkasını öptü.

"Tam olarak evet demedim." İşaret ettim ama sesimde hafif bir tını vardı. Uyarmaktan ziyade şakacıydı.

"Yüzüğüm parmağında mı?" diye

sordu. Gözlerimi devirdim. "Evet."

"O halde evet dedin, Tesoro." Teyzem masanın öbür ucundan bana bakarken elimi bırakıp dikkatini Axel'e çevirdi.

"Nişanlı mısın?" diye sordu, bana deli olduğumu bildiren bir bakış fırlatarak. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları saç çizgisine kadar kalkmış bir halde bana bakıyordu. "Bu adam bir ay önce yoktu."

"Hızlı olduğunu biliyorum ama-"

"Bu delilik!" diye fısıldadı, sanki tüm masa onu duyamıyormuş gibi.

"Önünü kesme," diye araya girdi Ryker, Sigrid'i kazanabilecek sıcak ve misafirperver adamdan, onu kızdıracak adama dönüşürken sesi alçalıyordu. Onun ne kadar otoriter olabileceğinin yarısını bilse, ondan *nefret* ederdi. "Ona kendi adına konuşması için bir şans ver ve onunla tartışmadan önce en azından söyleyeceklerini dinle." Sigrid'in ona ters ters bakmasını bekliyordum ama yüzündeki öfke biraz azaldı. "Gerçek şu ki, August'tan izin istedim. O da verdi. Çocuklardan izin istedim. Onlar da verdi. Bu yüzden belki de beni tanımak için zaman ayırmalı ve ilişkimizi *çok hızlı* diye kınamadan önce görmelisin."

"Acelen ne? Eğer ilişkiniz bu kadar muhteşemse, acele etmeyin ve tadını çıkarın."

"Neden zaman kaybedelim ki?" Ryker karşılık verdi. "Calla'yı yarın da, gelecek hafta sonu da, gelecek ay da, gelecek yıl da, bundan elli yıl sonra da karım olarak isteyeceğimi biliyorum. Onu *her zaman* yanımda isteyeceğim. Bu zamanı başkalarının düşüncelerini tatmin etmek için heba etmeyeceğim." Sigrid'in buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, Ryker'ın zamanı boşa harcamayı kesin bir dille kınaması karşısında yapabileceği hiçbir argüman yoktu.

"Hayatın bizi nereye götüreceğini asla bilemeyiz," dedim ona. "Bana beş yıl önce sorsaydınız, dul kalacağımı asla tahmin edemezdim. Hayatım ve o evlilikle ilgili pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum ama evliliğin kendisinden asla pişmanlık duymayacağım. Axel ve Ines varken nasıl pişman olabilirim ki?" Axel bana baktı, gözleri bana odaklanmıştı ve gülümseyerek başını sallayarak beni şaşırttı. O anda oğlum benim göremediğimi görmüş gibi hissettim. Sanki ben hazır olmadan önce evliliğimin gerçek yüzünü görmüştü. "Ryker çocukları seviyor ve

O beni seviyor," dedim ve bu sözleri söylerken sesim titremediği için kendimi cesaretlenmiş hissettim. Onlara inanmıştım.

Ne kadar çılgınca olsa da, beni her gün bunlara inandırdı. "Neden bunu hepimize vermek istemeyeyim ki?"

"Yarın evlenmekten bahsetmiyorlar Sigrid," diye araya girdi babam, garson kız siparişlerimizi almaya geldiğinde sandalyesinde arkasına yaslanarak. Ryker meşguldü, Ines için Fettuccine Alfredo sipariş ediyor ve Axel'i büyük bir çocuk gibi kendi istediğini sipariş etmeye teşvik ediyordu.

İşini bitirdiğinde garson yanıma geldi ve siparişimi vermek için ağzımı açtım. "Yarın değil. Aslında gelecek hafta sonu," dedi Ryker babama. Gözlerimi kaçırdım ve ona ısrarcı bir piçmiş gibi baktım. Birini bu işe nasıl alıştıracağını, beklentilerinde nasıl bir normallik göstereceğini bilmiyordu. "İkiniz de davetlisiniz elbette," diye ekledi.

Babam bir an için aklını kaçırmış gibi ona baktı ve sonra başını arkaya atıp öyle bir güldü ki garson kız yanımdan fırladı ve menüsü yere düştü.

"Ah, Calla Lily," diye mırıldandı kahkahası hafiflediğinde. Sonunda yemeğimi sipariş ettim ve garsonun şoka girmiş Sigrid'e doğru ilerleyişini izledim. "Hızlı hareket edeceğini biliyordum. Seni bir ay içinde evlendireceğini düşünmemiştim ama hızlı hareket edeceğini biliyordum. Buna karşı hiç şansın yoktu."

"Yardımın için teşekkürler baba," diye karşılık verdim. Tekrar güldü ve yemek siparişini verdikten sonra Ryker'la Chevelle hakkında konuşmaya başladı. Sigrid, Ryker'ın onunla etkileşimini izledi ve çocuklarla olan rahat tavırları, birlikte geçirdikleri zaman içinde ne kadar yakınlaştıklarını gösteriyordu.

Onun ne gördüğünü biliyordum.

İtiraf etmek bir parçamı öldürse de onlara her baktığımda bunu görüyordum.

Bir baba.

Otuz Altı

Ryker

Dokuzuncu bulutun üzerinde süzülerek, sabahımın hareketlerini yaptım. Ne yazık ki Ines'e teslim etmeyi planladığım midilliyi içermiyorlardı.

Görünüşe göre midilliler yaramaz ve çok çalışkanmış. Kim bilebilirdi ki?

Ines yardım edebilecek yaşa gelene kadar beklemek zorundaydı, aksi takdirde Calla'nın çabucak bir kovboy kızına dönüşmesi gerekebilirdi. Her ne kadar onu çizmeler içinde düşünmek hoşuma gitse de, çıplak bir midilliye binmeye çalışırken biraz rahatsız olabileceğinden şüpheleniyordum.

Giysili botlar etkinin bir kısmını kaybetti.

Zaten botları ona almam gerekiyordu. Onlar için bir kullanım alanı bulabileceğimize emindim.

"Ryker!" Calla çığlık atarak beni yatak odasına kadar takip etti, ben de üzerimdeki tişörtü çıkardım. "Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok." Kollarının hayal kırıklığı içinde sallanmasını görmezden gelerek ona söyledim.

"Dolapta asılı bir gelinlik var! Beni öylece ezip geçemezsin ve istediğini elde edemezsin. Bu ne zaman bitecek?" diye bağırdı, ellerini kalçalarına koyup bana ters ters baktı. Onun bu tavrını görünce her zamanki gibi sikim sertleşti.

İtaat etmesi için onu becermek istiyordum ama çocuklar günün çoğu saatinde bunu yapmayı zorlaştırıyordu. "Karım olduğun zaman," diye homurdandım, eşofmanları bacaklarımdan aşağı iterek. Calla bakışlarını kaçırdı, sanki üzerimde boxer külot yokmuş gibi yanakları kızarmıştı. Evde onlarsız dolaşmayı tercih ederdim ama sikimi sallayarak çocukları travmatize etmeme gerek yoktu.

Bu bok dikkat çekiciydi.

Çoğu gece onunla sevişiyordum ama Calla bana karşı hâlâ kararsızdı. Sanki tek yapması gereken kendisi olmakken ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibiydi. Onun temkinli, hafif dokunuşları beni bir roket gibi fırlatmakla tehdit ediyordu. Bu yaşta hâlâ bir bakire kadar kararsız olması bir suçtu, çünkü eski sevgilisi ona bir sürü şey yapmıştı.

Calla gibi bir kadın istediğini almak için yaratılmıştı ve ben de ona bunu nasıl yapacağını öğretmeye kararlıydım.

Sonunda ağzını sikime dayamakla başladı.

"Ryker," diye iç geçirdi Calla, sesinde bıkkınlık vardı. "Cumartesi günü evlenmiyoruz."

"Öyleyiz," dedim dolaptan kot pantolonumu almak için uzaklaşırken. Yatak odasına geri dönerken onlara adım attım.

"Yani benim ne istediğim önemsiz mi? Yine mi?" Sesinde gerçek bir acı vardı, sanki onun ne istediğini umursamadığımı düşünüyordu. Gerçek ise tam tersiydi, istediğini *söylediği* şey ile *gerçekte* istediği şey arasındaki farkı görecek kadar önemsiyordum.

Onun saçmalıklarını ve güçlü, bağımsız kadın rolünü gördüm. Bunların hepsi olabilirdi.

Sadece bana geldiğinde değil.

"Benimle birlikte olmak istemediğini söylemiştin. Seni zorladım. Çok mu kötü oldu?" Kaşlarımı kaldırarak ona doğru yaklaştım ve bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırdım. Gözlerini kaçırdı, ona birlikte güzel bir hayatımız olacağını söylediğimde haklı olduğumu kabul edemeyecek kadar inatçıydı. "Öyle mi, Günışığı?"

"Hayır," dedi isteksizce ve haklı olduğumu kabul etmenin ona ne kadar acı verdiğini görebiliyordum. Yöntemlerimin aşırı olduğunu biliyordum.

Umurumda değildi.

"Bu da aynı durum. Uzun vadede bizim için en iyi olanı yapıyorum. Sana hızlı göründüğünü biliyorum ama benim için öyle değil. Sana sahip olmak için dört yıl bekledim."

"Ama ben yapmadım," diye fısıldadı, gözleri anlamam için yalvarıyordu. Ama yapamazdım ve yapmazdım.

"Seninle evlenmeyeceğimi söylemiyorum. Daha yeni başlıyoruz. Sadece bunu kalıcı bir şeye dönüştürmeden önce biraz daha zaman istiyorum."

Benim gözlerim ona dikilince gözleri büyüdü ve pişman olduğum bir şey söylemeden önce kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. *Bu* onun için yanlış bir şeydi. "Bu," dedim, o noktaları birleştirirken vurgulamak için duraklayarak, "zaten kalıcı, Tesoro."

"Biliyorum-"

"Evli olmadığımız sürece benden uzaklaşma şansın olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona doğru adım attım ve dizlerinin arkası yatağa değene kadar geri çekilmekten başka çaresi kalmadı. Onu kucağıma alıp yatağa atma dürtüsüne sadece irademle karşı koydum. İşe gitmem gerekiyordu ve çocuklar aşağıda Dante ile birlikteydi. "Beni asla terk etmeyeceksin. Sana bunu söylediğimde beni anlıyor musun? Evlilik olsun ya da olmasın, bu sonsuza dek sürecek Calla."

Yutkundu. "Anlıyorum. Öyle demek istemedim," diye durakladı ve yüzü buruşurken başını salladı. Kederli görünüyordu. "Sanırım bir süreliğine seçme şansım varmış gibi davranmak güzeldi. Bana bunun ne olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim," dedi ve sonunda tekrar bakışlarımla buluştuğunda gözlerinin derin mavisi boş görünüyordu. "Yerimi unutmak istemezdim."

"Yapma bunu," diye hırlayarak onu uyardım. "Seninle evlenmek, seni karım yapmak istemem çok mu korkunç?"

"Yanlış olan benimle evlenmek istemen değil, Ryker," diye fısıldadı ve gözyaşlarının sesini nasıl tehdit ettiğini duyabiliyordum, ama zorladı. "Benim istediğimin bu olup olmadığını umursamaman."

"Elbette umurumda. Birlikte yaşayabileceğimiz bu hayatı istediğini *biliyorum* Calla. Sadece seni engelleyen tek şeyin önemsiz şeyler olduğunu görecek kadar kafanı kıçından çıkarman gerekiyor. Seni ben mi aldım? Ne olmuş yani? Nasıl olsa bana aşık oldun."

Nefes nefese kaldı, sözlerimi ne doğruladı ne de reddetti. Söylemesine ihtiyacım yoktu, çünkü bana her baktığında bunu gözlerinde görüyordum. İster kızgın, ister kırgın, ister mutlu olsun, o masmavi havuzlarda oynaşan duygular hakkında yalan söylemek mümkün değildi. Benimle her fırsatta mücadele etti, *çünkü* beni ilişkimizin olabileceği her şey olmasını isteyecek kadar seviyordu. Chad'in aksine, statükoyu kabul etmekten memnundu, çünkü içten içe bunun ona mutluluk getirmeyeceğini biliyordu. Getiremeyeceğini.

Çünkü o ben değildim.

Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Yalan yok, hatırladın mı?" Başını salladı ve bana yalan söylememek için hazırladığı saçma sapan bahaneyi söylemek yerine dilini ısırdı.

Bana karşı olan hislerini inkar etmek. "Nasıl başladığımızı unut, Calla. Sahip olmaman gereken bir acıya tutunarak sadece kendine zarar veriyorsun. Eğer mutluysak, ne fark eder ki?" Diye sordum, dudaklarına sert bir öpücük kondurdum ve ondan uzaklaştım. Gömleğimi çekiştirdim ve yatak odasının kapısından çıkarken arkamdan bakakaldı.

Gülümsemek ve alt kattaki çocuklarıma veda etmek için zaman ayırdım ve sonra söylediklerimi düşünmesi için Günışığımı bıraktım. Ne karar verdiğinin bir önemi yoktu zaten. Cumartesi günü benim karım olacaktı.

Sadece bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapmasını umuyordum.

Otuz Yedi

Calla

Ines, Matteo ve Ivory'nin evindeki misafir odasının aynasının önünde zıplıyor, leylak rengi elbisesini kabartarak mutlu bir şekilde dans ediyordu. Adamlar Axel'i alıp Ryker'la birlikte başka bir odada giyinmesine izin vermişlerdi ve kızlar makyajımı yaparken ben de kız arkadaşımın yanımda olmasını istiyordum.

"Sadie nerede?" Samara yüzümü şekillendirmeyi bitirirken sordu.

Ivory bana göz kalemi ile yaklaştığında, hayatımdan korktuğum için gözlerimi kapattım.

"Patrick'le çoktan planları vardı," dedi Ivory. "Burada olmayı çok istiyordu ama işler pek iyi gitmiyor-"

"Sorun değil." Gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse, kadını çok az tanıyordum. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım, bu yüzden orada olsaydı daha sıra dışı olduğunu düşünürdüm. Bununla birlikte, Bellandi'lerden *hiçbirini* tanımıyordum. Ryker onun olduğumuzu söyledi diye çocukları ve beni bu kadar çabuk ailelerine kabul etmeleri çok tuhaftı.

Onlar için her şey bu kadar basitti.

Birkaç gün önceki konuşmamızı, sözlerinin beni nasıl derinden etkilediğini düşündüm. Söyledikleri doğruydu. Ryker'a karşı ne kadar his geliştirmiş olursam olayım, beni takip ettiği gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Gitmeme izin vermeyeceğini bile bile evine girmem için beni kandırdığı gün irademi elimden almıştı.

Daha onu tanımadan güvenime ihanet etmişti ve bana ne hissettirirse hissettirsin, bunu tekrar yapacağı hissinden kurtulamıyordum. "Matteo'yla kötü bir başlangıç yaptığınızı söylemiştin?" Ivory'ye sordum ve o da göz kalemini bıraktı.

"Sanırım biraz farklıydı. Onu zaten tanıyordum. Lisedeyken çıkmıştık. Kalbimi kırdı. Her zamanki acıklı hikaye," diye güldü ama

Sadece sesindeki acının, hepimizin geçmişteki acılara tutunduğu yerden geldiğini biliyordum. Gerçeklerden sonra onları ne telafi ederse etsin.

"Onu dinlemeyin," diye tersledi Samara. "Olayı küçümsüyor. Onu tanıyordu ve ayrıca onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Eminim tahmin edebileceğiniz gibi, ona yaptıklarına bakılırsa, ondan nefret ediyordu. Birlikte olduklarında durumu daha da kötüleştirdi, istemediği halde onu buraya taşıdı, onu tuttu ve içine bir izleyici yerleştirdi ve doğum kontrolünü plasebo ile değiştirdi, böylece hamile kaldı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, Ivory'ye bakarak. "Ve sen onu affettin mi?"

Omuz silkti, ağzında kısa bir gülümseme belirdi. "Bir şey oldu ve bu benim için her şeyi bir perspektife oturttu. Onu seviyorum ve korkum yüzünden şansımı denemediğimi bilerek ölmek istemem. Bu adamların kadınlarına duydukları aşk için sadece bir hayatınız, bir şansınız var. Korkunun bunu elde edemeyeceğinizi dikte etmesine izin vermeyin. Yani o normal değil," diye tekrar omuz silkti. "Ama o senin."

Samara sanki tam arkamda durmuyormuş gibi, "Aşk kelimesini söyleme," diye fısıldadı. "Onu korkutabilirsin."

"Beni şimdiden sevdiğini söyledi," diye güldüm ve Samara aynaya bakarak gözlerini devirdi.

"Bunu düğünden *önce* yapacak kadar akıllı bir erkeğe sahip olduğun için şanslısın. Lino, biz evlendikten haftalar sonrasına kadar bana söyleme zahmetine bile girmedi."

Ivory kıkırdayarak başını salladı. "Bildiğini sanıyordu. Nasıl bilmediğini anlamıyorum. Herkes biliyordu."

"Bildiğimden emin olmanın en iyi yolu bana söylemek olurdu, değil mi?" Aynaya bakarken yüzünü buruşturdu ama göz farını çıkarmadan önce elini karnına götürdüğünde bu ifade çabucak kayboldu.

"Her şeyi bir perspektife oturtmadan bunu atlatabilir miydin? Onu affedebilir miydin?"

Ivory bir dudak boyası çıkardı ve yüzümü boğmadan dudaklarıma biraz renk verecek kadar hafifçe dokundurdu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Umarım öyledir, çünkü şu anda nerede olduğumuzu ve bunların hiçbirine sahip olamayacağım gerçeğini düşündüğümde? Bu beni öldürüyor. Onu kendinden uzaklaştırma Calla. Karşı koymayı bırakırsan her şeyin gerçekten nasıl olabileceğini sana göstermesi için ona bir şans ver."

"Benim adıma karar vermeyi bıraksa çok iyi olur," diye homurdandım ve aynada kendime bakmak için ayağa kalktım. Elbisem köşede asılı duruyordu ve

göz kamaştırıcı olmasına rağmen giymek zorundaydım. Bu, gerçek anın geldiği, sonunda merdivenlerden inip Ryker'la evlenmem gerektiği ya da muhtemelen benim için iyi bitmeyecek bir sahne yaratacağım anlamına geliyordu.

Ve çocukları gereksiz yere korkutur.

"Anne güzelim!" Ines, elbisesinin içinde dönmeye devam ettiği yerden bana bakarak "Anne güzelim" dedi.

"Geçecek," dedi Samara. "Bu hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmayacak ama daha iyi olacak. Biz onları itiyoruz, onlar da bizi daha çok itiyor. İtmeyi bıraktığınızda her şey akıp gidiyor."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım, elbiseyi giymek için banyoya girdim. İpek vücuduma yapışmış, ince askılarla tutturulmuş yakasından yere kadar pürüzsüz bir çizgi halinde süzülüyordu. Sadece bacaktaki bir yırtmaç uyluğun ortasına kadar uzanıyor, bir bacağı ortaya çıkarıyor ve dantellerle süsleniyordu.

Ellerimi üzerimde gezdirerek yatak odasına girdim. "Prenses!" Ines heyecanla ellerini çırparak tezahürat yaptı.

Aynanın karşısına geçip yansımama bakarken ellerimi sıktım. O anda kendimi ilk düğünümden çok daha gelin gibi hissediyordum, her ne kadar bir kilisede, arkadaş ve aile kalabalığının izlediği düzgün bir düğün olsa da.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Calla?" Lino kapıdan seslendi.

"Evet?" Cevap verirken sesim titriyordu.

"Baban burada. Seni bir dakika görmek istiyor." Lino'nun sesi kapıdan nazikçe geliyordu ve onun suç patronu kuzeninin yanında şehre hükmeden bir iş adamı olduğunu hayal edemiyordum. Ayrıca Samara'yı omzuna atıp Matteo'nun evine götürdüğünü ve orada onu kendisiyle evlenmesi için kandırdığını hayal etmek de zordu.

"Tamam. Onu içeri gönderebilirsiniz!" Kapıya doğru dönerek seslendim.

"Hayır Ryker!" Samara aniden bağırdı. "Zaten elbisesini giymiş."

"Tamam, Küçük Güvercin." Lino karısının maskaralıklarına güldü. Kapı açıldığında

Kapı açıldı ve babam içeri adımını attı, olduğu yerde durdu ve bana baktı. İkinci düğünümüz olduğu için böyle bir anı tekrar yaşayacağımızı düşünmemiştim.

Kimse ikinci düğünü bu kadar önemsemedi, değil mi?

Ama bir adım daha atarken babamın gözlerinde oluşan yaşlar, bu varsayımda yanılmış olabileceğimi ima ediyordu. "Calla Lily,"

diye fısıldadı, gözlerimden yaşlar getiren bir acı vardı. "Annene çok benziyorsun."

Başımı salladım, çünkü aynaya baktığımda benim de aynı şeyi düşündüğümü biliyordum. Annemin gördüğüm resimlerinde kadınsı olduğu ve tamirci kocasına rağmen her zaman iyi giyindiği görülüyordu.

Her gün çaba harcıyordu ve belki de babamın neredeyse otuz yıl sonra onu hala özlemesinin bir nedeni de buydu.

"Bu," diye fısıldadı, "ilk seferinde giydiğin o ucube elbiseden çok daha iyi."

Yaklaşıp beni kucaklamak için kollarının arasına aldığında güldüm. Alnımı göğsüne dayadım ve babamın tanıdık kokusuyla rahatladım. Tenine sinen yağ kokusundan asla kurtulamazdı.

Bunu hiçbir şeye değişmezdim.

"Çok daha iyi," diye kabul ettim, kahkahalar vücudumu titretiyordu.

"Adam da öyle," dedi babam ve ona bakmak için yüzümü yukarı kaldırdım.

Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi ve bana göz kırptı.

"Matteo Bellandi'nin evinde evleniyor olmamla ilgili bir soru bile sorulmadı mı? Bu Ryker'a karşı bir işaret olarak sayılmıyor mu?" O geri çekilirken başımı başka tarafa eğerek sordum.

"İlginç olduğu kesin ama benim için önemli değil. Tek önemsediğim seni ne kadar sevdiği. Bunun dışındaki hiçbir şey benim için önemli değil. Aşk aşktır. Anneni her gün özlüyorum. Hiçbir şeyi değiştirmezdim, sadece seni bana verdiği için değil. Bana hayatımın en mutlu yıllarını yaşattı ve ben onu o anılara sahip olmak için her türlü acıya değecek kadar çok seviyorum. Bunu senin için de istiyorum," diye fısıldadı, annemden bahsederken sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

"Ryker'a bu yüzden mi onay verdin?" Gerginliğimden cilayı çıkarma isteğime direnirken parmaklarımla oynayarak sordum. Dikkatli olmazsam yakında derim yüzülecekti.

"Bunun senin için hızlı olduğunu biliyorum ama onun seni ve çocukları benim seni ve anneni sevdiğim gibi sevdiğini görebiliyorum. Bunu senin için istiyorum. Bir şey seni bizden alırsa her gün seni özleyecek bir kocan olsun istiyorum. Yasını tutmaya değer bir kocan olsun istiyorum. Eğer Ryker'ın senin için böyle biri olduğunu bilmiyorsan, senin için üzgünüm Calla Lily. Seni aşktan bu kadar korkutarak bir yerlerde hata yaptım. Ryker'ın bu hatayı benim için düzeltmesine izin ver, lütfen," diye son kelimeleri boğuk bir şekilde söyledi.

"Baba," diye fısıldadım ilk gözyaşı dökülürken. Makyajımı bozmamaya özen göstererek gözyaşımı nazikçe sildi.

"Bırak seni sevsin." Elini Ines'e uzattı, Ines de koşarak elini onun elinin içine koydu. "Hadi, güzel kız. Annene bir dakika izin verelim." Satır aralarını okudum, onun benden ayrılmaya ihtiyacı olduğunu bildiğim kadar benim de boşluğa ihtiyacım olduğunu düşünüyor gibiydi.

Odadan çıktıklarında, sessizliğin ne kadar sağır edici olabileceğini fark ettim.

***

Peder Alessi konuştu, sözleri avluda ve bizi birbirimize bağlarken izlemek için toplanmış olan küçük grupta çınladı. "Ryker, benden sonra tekrar et." Yeminleri sıraladı ve bir an Ryker'ın bunu yapıp yapmayacağını merak ettim. Kaybettiği eşinin anısı yeni bir eş almasını engelleyebilir miydi?

Ama bana gülümseyip nişan yüzüğümle birlikte parmağıma pırlantalarla süslü ince bir pembe altın yüzük taktığında endişemin yersiz olduğu ortaya çıktı. "Ben Ryker, Calla'yı bugünden itibaren sahip olmak ve elimde tutmak üzere yasal eşim olarak kabul ediyorum. Daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar."

Kalbim göğsümde güm güm atarken nefesim kesildi. İkimiz de eşlerimizi kaybettiğimiz için, ölüm bizi ayırana kadar sözü ilk seferinde olmadığı kadar yeni bir anlam kazanmıştı. Bir koca kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ama ani bir netlikle Ryker'ı kaybetmekten *kurtulamayacağımı* biliyordum.

Gözlerimde parlayan yaşlarla ona baktım. Eli yanağımı okşamak için uzandı, sanki kırılma noktama ne kadar yaklaştığımı görebiliyordu. Gözlerimi kapatarak bir anlığına onun dokunuşuna yaslandım ve sonra çocukların babam ve Sigrid Teyze ile birlikte durdukları yere baktım. O bile memnun görünüyordu; Ryker'ın nazik şefkati ve çocuklarla olan inanılmaz ilişkisi onu bile etkilemişti.

Bir hafta önce restoranda yollarımız ayrılırken, "Hayatta bir kez rastlanacak türden bir adam," demişti. "Ve hayatta bir kez yaşanacak bir aşk."

Haklı olduğunu biliyordum. Bana Ryker'ın hissettirdiği gibi hissettirecek kimse olmayacağını biliyordum. Diğerlerinin hayatlarını nasıl sürdürdüklerini ve bizim ne kadar farklı olduğumuzu görmek için dahi

olmaya gerek yoktu.

"Calla, benden sonra tekrar et," dedi Peder Alessi gülümseyerek. Ryker elini yüzümden çekerek rahibe bakmama izin verdi, böylece o konuşurken kelimeleri gerçekten duyabilecektim.

"Ben, Calla, Ryker'ı bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak üzere yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum. İyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek." Bunları tekrarlarken ruhuma bir damga vurulmuş gibi hissettim. Sanki yeminler doğrudan içime işlemiş ve kim olduğumu asla unutmamam için içime kazınmıştı.

Calla Fiore.

Sade siyah yüzüğü Ryker'ın parmağına geçirdim ve o bana parlayan mavi gözlerle bakarken ben de yüzüne baktım. Bunu yaptıktan sonra başını öne eğdi ve beni kendine çekerken dudaklarımı şiddetli bir öpücükle çaldı. Ruhuma bir başka damga daha vurdu, karı koca olarak ilk öpüşmemizdi bu.

Gruptakiler izlerken Enzo yuhaladı. "Aferin oğlum!"

"Sanırım artık gelininizi öpebileceğinizi söylemek gereksiz olur," diye iç geçirdi Peder Alessi ve Ryker'dan uzaklaşmaya çalışırken kıkırdadım. Bunun yerine, ayaklarımı yerden kaldırıp beni bir çemberin içinde döndürürken kolları belime dolandı. "Şimdi sizi Bay ve Bayan Ryker Fiore ilan ediyorum."

Ryker sonunda beni ayağa kaldırdığında, çocuklar bize doğru koştu ve biz onlara sırıtırken bacaklarımıza sıkıca sarıldılar. Ryker'a tekrar baktığımda konuştu. "Merhaba karıcığım," diye fısıldadı ve kalbimin durduğunu hissettim.

"Merhaba kocacığım," diye mırıldandım.

Odanın odak noktasından uzaklaştık, Ryker da en az benim kadar ilgi odağı olmaktan memnundu. Matteo'nun Ivory ile birlikte durduğu yere yaklaştığımızda Enzo konuştu. "Biliyor musun, Sadie'yle henüz tanışmadım." Güldü.

Ivory merakla ona baktı ve Matteo karısının deniz yeşili gözlerinde ne gördüyse ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu onun yerine, ama yüzündeki eğlence hiç kaybolmamıştı.

Yine de sözlerinden şüphe etmedim, çünkü Sadie'yle tanışan herkesin çok farklı bir izlenime sahip olacağını ve olayı önemli ayrıntılarıyla hatırlayacağını hissediyordum. "Hiçbir fikrim yok. Ben buralardayken o hiç ortalıkta olmuyor," diye omuz silkti. "Çok iyi bir kadın olduğunu duydum."

"Bunu aklından bile geçirme," diye hırladı Matteo. "İkiniz kaza yapıp yandığınızda enkazla ben uğraşmayacağım."

"Sakin ol Teo," dedi Enzo alaycı bir tavırla. "Daha kadınla tanışmadım bile."

Matteo'nun cevabını duymadım, Ryker elimden ve çocuklardan tutup beni kalabalıktan uzakta olabileceğimiz mutfağa sürükledi. Çocukların önünde diz çöktü, takım elbisesinin paçası, zemin tertemiz olmasına rağmen çoğu erkeğin telaşlanacağı bir şekilde yere değiyordu. Bu Ryker'ı zerre kadar rahatsız etmemişti. Cebinden bir kolye çıkardı, Ines'in boynuna doladığı zincirden ışıltılı bir yüzük sarkıyordu. "Sizin için de bir tane olacağına söz vermiştim Prenses." Ines yanıt olarak kıkırdadı, yüzüğü kaptı ve parlayan bir sırıtışla bakabilmek için göğsünden uzaklaştırdı.

"Teşekkür ederim!"

"Ve Küçük Adamım için," dedi Ryker, dikkatini Axel'e çevirerek. "Fazla bir şey değil ama Chevelle üzerinde benimle çalışmayı o kadar çok seviyorsun ki bunu almak isteyebileceğini düşündüm." Cebinden çıkardığı ayarlanabilir anahtarı garajda çalışırken en sık kullandığı anahtar olarak tanıdım. "Araba sevgimi keşfettikten sonra kendime aldığım ilk alet buydu. Şimdi bunu sana vermem daha uygun görünüyor."

Duygular boğazımı tıkadı, hediyenin ardındaki anlam ne benim ne de Axel'in gözlerinden yaşlar akarak elini uzatıp İngiliz anahtarını kabul ederken kayboldu. Bu bir babanın oğluna verdiği bir hediyeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı oğlum ve iki çocuk da Ryker'ın göğsüne çarparak ona sıkıca sarıldı. Ryker'ın çocuklarıma her zaman hoşlandıkları nazik şefkatle yaklaşmasını izlerken gözyaşı tehdidine karşı çenemi sıktım.

Axel'e, "Eminim deden bunu görmek isteyecektir," dedim ve iki çocuğun da yeni eşyalarını göstermek için oturma odasına gitmesini sağladım.

Babamın bağırışı kapı aralığından içeri girdi. "Ryker, biraz konuşmamız gerekecek!" diye gülerek seslendi ve Axel'e ilk aletini verme fırsatını kaçırdığı için kendine kızdı. Bu şansı kaçırmamış olmayı dileyebilirdi, ama ben olsaydım bu durumu değiştirmezdim.

"Onları bugünün bir parçası yaptığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve o daha ayağa kalkamadan eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Kocacığım."

"Dikkatli ol karıcığım, yoksa eve erken dönebiliriz." O ayağa kalkarken kıkırdadım. Sabırsızlanıyordum.

✽✽✽

Çocuklar ilk kez yatıya kaldıkları için geceyi büyükbabalarında geçirirken, içimdeki anne eve döner dönmez onu arayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedi.

Onları babama emanet etmiştim ama Ines bütün bir gece boyunca yanımdan hiç ayrılmamıştı. Araba yoluna çıktığımızda Ryker'ın göz ucuyla bana bakışı, ne kadar huzursuz olduğumu bildiğini gösteriyordu. Sırıttı ve ben de sormaktan kaçındım.

İyi olacaklardı ve eğer iyi değillerse babam lanet olası bir telefonu nasıl kullanacağını biliyordu. Ryker Maserati'yi garaja park etmek üzere yan yola sürerken derin bir nefes aldım. Parmağımdaki yüzükler ağır geliyordu, sanki ruhuma yükledikleri ağırlık elle tutulur gibiydi. Özgür hissetmek istiyordum ve Ryker'a olan hislerimin gün geçtikçe arttığı gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Onun tahakkümü şeklinde üzerimizde dolaşan o kara bulutu düşünmemeye çalıştım. Ona sadece Ivory ve Samara'nın söylediği şansı verirdim, eğer durursam iterdi, o da öyle.

Evliliğimizin diğer tarafına geçebilmemiz için tek şansımız buydu.

Ufukta süzüldüğünü hissedebildiğim güzelliğe ve huzura. Kalbimde çiçek açan sevgiye.

Arabadan indiğimizde Ryker koşarak beni kollarına aldı, böylece bacaklarım kollarının üzerine sarktı ve ben de kollarımı göğsüne dolayarak ona sarıldım. "Seni ilk kez burada yalnız yakaladığımda, Chevelle'nin kaputunda değil de yatağımızda sevişmek *istediğimi* fark ettim."

Eşikten adımını attığında güldüm, bu formalite ortadan kalktığında beni ayağa kaldırmasını bekliyordum. Bunun yerine, beni kollarına alarak koridorda ilerledi ve ana eve açılan kapalı kapıya ulaşana kadar durma belirtisi göstermedi. Orada beni yere bıraktı, kapıyı benim için açtı ve içeri girmeme izin verdi. "Öyleyse önce benimle seviş, sonra da Chevelle'de beni becer," diye takıldım. "Çocuklar bütün gece yoklarsa, yararlanabileceğimiz biraz zamanımız var." Ryker bana baktı, elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti, böylece merdivenleri hızla çıkabildik. Düşünecek çocuk olmayınca, yatak odamıza gitmek için acele ederken kapıları açık bıraktık.

"Seni spor salonunda ve mutfakta becermek istiyorum," diye fısıldadı sonunda yatak odasına girdiğimizde. Kapıyı arkasından kapattı ve yalnız olduğumuz düşünüldüğünde bunun ne kadar tuhaf göründüğünü fark ettim. Ama dönüp bana doğru yürüdüğü anda bu düşünce aklımdan uçup gitti. Elbisenin ipeğini ellerinin arasına aldı ve ben de kollarımı kaldırarak elbiseyi bedenimden sıyırmasına yardım ettim. Parmakları çıplak omzumun kıvrımlarında gezindi ve ellerim takım elbise ceketini geniş omuzlarından kaydırırken ona baktım.

"Zamanımız var," diye fısıldadım.

"Bizim hayatlarımız var," dedi ve bakışları benimkiler üzerinde yoğunlaştı. Sanki beni bu sözlere inanmaya zorlayabilirmiş gibi, ama bir yanım zaten bunun doğru olduğunu düşünmeseydi onunla evlenmeyi kabul etmezdim. Parmaklarım gömleğinin düğmelerine gider gitmez, onları daha aceleyle çözmek için ellerimi itti. Ellerim pantolonuna gitti, onu çıplak bırakma telaşımla düğmelerini açtım ve fermuarını aşağı kaydırdım. Pantolon ayak bileklerine kadar indiğinde gömleğini kenara fırlatmış ve ayakkabılarını tekmeleyerek pantolondan çıkmak için hareketlenmişti. "Yatağa geç Günışığı," diye fısıldadı ama başımı salladım.

"Bu gece olmaz," dedim utanarak ama arkama uzandım ve sütyenimi çözdüm. Sütyen kollarımdan aşağı kayarken, Ryker'ın parlak gözlerinin buzlu havuzlara dönüşmesini ve bakışlarının göğüslerimde yoğunlaşmasını izledim. Başparmaklarımı külotumun kenarlarına geçirerek yavaşça kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırdım ve tüm o yoğunluk vücudumdan aşağı kayarken bakışlarının alçaldığını izledim.

"Calla, yatağa gir," diye tekrarladı, sesi hırıltıya dönüşmüştü. Başımı tekrar salladım, öne doğru bir adım atarak başparmaklarımı onu örten boxer külotuna geçirdim ve onlar da ayak bileklerine düşene kadar aşağı kaydırdım. Sonra dudağımı ısırdım, elini tutup onu yatağa doğru yönlendirirken hazır bekleyen ereksiyona baktım. Onu şakacı bir şekilde ittim, sırt üstü düşmesine izin verip beni de kendisiyle birlikte aşağı çektiğinde güldüm. Vücudunu yatağın ortasına doğru kaydırırken gözlerini bana dikti. "Neyin peşindesin Tesoro?" diye sordu, bedenimi onun üzerine yatırıp boynunu ısırırken.

"Bu sefer seni keşfetmek istiyorum," diye fısıldadım, dudaklarımı boynundan aşağıya, çenesinin ense kısmına kadar yumuşak bir süzülüşle sürükledim. Dudaklarım dudaklarına yeterince yaklaşır yaklaşmaz başını çevirdi ve dudaklarımı ağzımı yara bere içinde bırakan şiddetli bir öpücükle yakaladı. Bir eliyle başımın arkasını kavrayarak beni zapt etmeye, istediği yerde tutmaya çalıştı. Dilinin benimkine her vuruşunda bunu hissedebiliyordum,

Beni baştan çıkarıp, genellikle içine girmeye zorladığı o akılsız su birikintisine geri döndürmeye çalıştı. Ama ben istediğimi almaya, sonunda ağzımı ona dayamaya ve normalde incelemeye utandığım piercing'e çok daha yakından bakmaya kararlıydım.

Sonunda ağzımı bıraktığında, dudaklarım göğsüne değecek, dilim köprücük kemiğinin üzerinde gezinecek şekilde bedenimi onunkinden aşağı kaydırdım ve kalbinin ağzımın içinde attığını hissettim. Kalbinin benimkiyle aynı anda attığına yemin edebilirdim, birbirimize o kadar bağlıydık ki biyolojimiz bile bizi olduğumuz gibi kabul ediyordu.

Bir bütünün iki yarısı. Karı ve koca.

Sanki onun ruhundaki karanlık benim ruhumdaki ışığı çağırıyordu.

Dilim göğüs ucunu delen çubuğun etrafında dans ettiği sırada sarsıldı ve kalçalarını benimkilere sürtmeye başladı. Elleri etrafımda sıkılaştığında bunu diğer tarafta hızla tekrarladım, sanki eğlenceme bir son vermemek ve sadece istediğini almak için tüm kontrolünü aldı. Oyunumu bıraktım, daha sonra zamanım olduğunda daha fazlasını yapmaya kararlıydım ve o henüz beni becermeye hazır değildi.

Onu kuruttuktan sonra istediğim her şeyi yapabilirdim.

Dilim göbek deliğine daldı, dışarı kayarak sikine giden soluk mutlu izden geçti. Elime aldım, ağırlığımı aşağı kaydırırken bir kez sıktım ve pompaladım. Bacaklarının arasına diz çöktüğümde, mükemmel bir şekilde konumlandırdım ve şaftının alt tarafındaki başın hemen altındaki tek haltere baktım.

Bir şekilde ona yakışıyordu, sanki onu onsuz hayal edemezdim, orada olmadığı bir gün olduğunu bilsem bile. Çekinerek öne eğildim ve dilimi üzerinde gezdirdim, o inlerken sıcak metali üzerimde hissettim. Ryker'ın bana baktığını görmek için yukarı baktığımda, aniden endişeyle dolmuştum. Kafa vermekten hiç zevk almamıştım, bunu sadece zorunluluktan yapıyordum ve Ryker'a kendini iyi hissettirmek istediğimi fark ettim. Onu da beni yaptığı gibi akılsız yapmak istiyordum.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sinirlerime hakim olamayarak başımı eğdim ve dudaklarımı başının etrafına dolayarak emebildiğim kadar sert emdim. Tekrar inlediğinde şok içinde geri çekildim. Gözlerimiz kısa bir süreliğine birleşti ve bunun hayal kırıklığı değil zevk iniltisi olduğunu anladığımda, ağzımı gidebildiği kadar aşağı kaydırarak tekrar yaptım. Çok fazla değildi, Ryker'ın sahip olduğu uzunluk ve çevre göz önüne alındığında değil.

Ona kafa atmak söz konusu olduğunda etkileyici bir şey yapmak için benden çok daha deneyimli birinin gerekeceğinden şüpheleniyordum ama belki bir gün o noktaya gelebilirdim. Elim tabanın etrafına dolandı, onu istediğim yerde tuttu ve ağzımı onun üzerinde aşağı yukarı kaydırırken ulaşamadığım uzunluğu çalıştırdı.

Kalçaları oynadı, "Günışığı" iniltisi kulaklarımda yankılanırken onu tam sınıra getirmeye çalıştım.

Kollarımın altından tutup beni aniden yatağa çektiğinde başardığımı anladım ve ıslak bir patlamayla onu bıraktım. "Hey! İşim bitmemişti," diye itiraz ettim, beni karnıma doğru yuvarladığında ve ağırlığı sırtıma çöktüğünde kıkırdadım.

"İşin bitti," diye homurdandı ve bir elini şakacı bir vuruşla kıçıma indirdi. Parmakları bacaklarımın arasına girdi, beni ıslak ve hazır buldu. Ona zevk vermenin zevkli olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama klitorisimi dürttüğünde, hafif dokunuştan patlayacakmış gibi hissettim. "Çok ıslaksın. Sikimi yalamak hoşuna gidiyor mu Tesoro?"

Kıçımı kaldırırken "Evet," diye nefes nefese kaldım. Bacaklarım onun etrafında genişçe açılmış ve kıçım yukarı doğru eğilmişken, kendini girişime yönlendirdi ve içime doğru itti. Onu almak için gerilmek her zaman acı vericiydi, ama vücudum gevşediğinde ve onun girişini kabul ettiğinde, bu konuda tamamlanmış hissettiren bir şey vardı.

Sanki ait olduğum yerdeydim.

"Ryke!" Sonunda içimde dibe vurduğunda ağladım. Öne doğru eğildi, böylece vücudunun sıcaklığı yatağa yapıştığım yerde benimkinin hemen üzerinde gezindi. Kalçaları hareket etti, her bir hamlede içimin ucuna çarpan yavaş, yumuşak kayışlarla uzunluğunu içime sokup çıkardı.

"Bu kimin amı?" diye sordu ve ben gülümseme dürtüsüyle savaştım. Parmağımda yüzük olsa bile, evli ve onun soyadını taşıyor olsam bile, hâlâ onun olduğumu itiraf etmem için delice bir istek duyuyordu.

Bunun hiç bitip bitmeyeceğini merak ettim. Bunun bizim gerçekliğimiz olduğuna inanmamayı bırakacak mıydı?

Onun olduğumu.

Daha sert itti, eli klitorisimi okşamak için belime dolandığında altında çığlık atmama neden oldu. "Cevap ver bana, Calla."

"Senin. Bu senin amın," diye fısıldadım, o benimle sevişirken kendimi ona doğru bastırıyordum.

"Bu doğru. O benim. *Sen* benimsin, karıcığım," diye homurdandı ve sözlerinin derin sesiyle orgazmın eşiğine geldim. Beni takip etti ve içime dolan sıcaklıktan yine prezervatifi unuttuğumuzu anladım.

Ama bu konuda mücadele edecek enerjim yoktu. Ben de aynı derecede sorumluydum, bunu fark etmeli ve ona hatırlatmalıydım.

Bunu başka bir gün düşünürüz.

Biz orgazmdan inerken ve o benden çekilirken, o da neyi unuttuğunu fark etmiş gibiydi. İtirazımı bekledi, beklediğinden emin olduğum sözlü kırbaçlamayı bekledi. Ama hiçbir şey yoktu.

O anda bizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beni kollarının arasına alıp öpmesinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sen de benimsin," diye fısıldadım başımı göğsüne yaslarken. Kalkıp üstümü başımı temizlemem gerekiyordu ama nefes almak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

"Bu doğru, Günışığı. Sadece senin."

Uzandım, parmaklarımı kaşındaki yara izinin üzerinde gezdirdim ve ne olduğunu merak ettim. Havayı bozmak ya da günümüzü beni dışladığı bir notla bitirme riskini almak istemezdim ama cevaplara ihtiyacım olduğu gün gelecekti.

Yara izinin bulmacanın bir parçası olduğuna dair bir his vardı içimde.

Otuz Sekiz

Calla

Uyandırılmaktan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç. Öğlene kadar uyuyor olmalıydım, sabahın onunda kalkıp gizemli bir randevuya gitmemeliydim.

Elimdeki çay bile boğazıma çöreklenen sinirli canavarı yatıştıramadı. Ryker sürücü koltuğunda fazlasıyla eğleniyordu ve ben ona ters ters baktım. "Bu her neyse onu yaparken beni uyumaya bırakabilirdin."

"Hayır, bugün Günışığım'ın yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Güven bana," diye kıkırdadı. Onu tekmelemek istedim ama arabada olmasaydık bile bu çaba gerektirecekti ve ben bunun için çok yorgundum.

"O zaman en azından dün gece uyumama izin verebilirdin."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Kanepenin koluna eğilmişken şikayet ettiğini görmedim."

Yüzüm kızardı ama ona dik dik bakma çabamdan asla vazgeçmedim. "Beni dokuzda uyandıracağını bilseydim uyandırabilirdim."

"Calla," diye kıkırdadı başını sallayarak. Devam etmesini bekledim ama başka bir şey söylemedi. Sadece ismim bir hayır duası gibi söyleniyordu. Şehir sınırlarının dışındaydık ve etrafta birkaç bar ve restoran dışında pek bir şey yoktu. Hiçbiri aşırı hoş değildi ama kabataslak da değildi. Ryker arabayı boş bir yere çekti ve arabadan indi. Pazar günü kuşluk vakti olduğu için sokaklar bomboştu, herkes ya kiliseye gitmiş ya uyumuş ya da evinde gününün tadını çıkarıyordu. Keşke ben de onlardan biri olsaydım, yatağıma kıvrılsaydım. Çocukları ne kadar özlesem de, öğlene kadar rahatlıkla uyuyabilir, öğle yemeğimi yiyebilir ve sonra onları babalarından alabilirdim.

Düğün gecesinden sonra yorgunluk böyle bir şeydi sanırım.

Ryker'ın kapıyı açmasını beklerken gözlerim parmağımdaki yüzüklere takıldı. Her ne kadar bunu bir kural haline getirmemiş olsa da, Bellandis ile ilgili tehlikelerin olabileceği halka açık yerlerde, kapımı açmasını beklememi tercih ettiğini biliyordum. Birkaç dakikalık zaman dışında bana hiçbir maliyeti olmadığı için bu kolay bir tavizdi.

Kapı nihayet açıldığında Ryker hem heyecan hem de korku dolu gözlerle bana baktı. Bu bana yaptığımız şey hakkında iyi hisler vermedi ama yine de elimi onunkinin içine koydum. Çok fazla zorlamayacağına, istediği her şeyi verdiğim için benden faydalanmayacağına güvenmeyi seçtim.

Ama arabanın kapısı arkamdan kapanırken, beni beklediğim en son binaya yönlendirdi.

İsim basitti, bir dövme tabancasıyla harfler çizilerek tabelanın üstüne kazınmıştı.

Mürekkep.

"Yeni bir dövme mi yaptırıyorsun?" Başparmağımı sahip olduğum tek dövmenin üzerinde gezdirerek sordum. Sağ bileğimdeki ok, Chad öldükten sonra anlık bir karardı, hayatın beni harika bir şeye iteceğini ama önce beni geri çekmesi gerektiğini simgeliyordu. Dövmemi yaptırmayı ne kadar sevsem de, biraz pişmanlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Hayat beni bir mafya karısı olarak yeni bir hayata itmişken değil.

Bu harika bir şey olarak nitelendirilebilir mi?

Ryker'ın bana hissettirdikleriyle, belki. Eğer onun kim olduğunu ve ne yaptığını gerçekten gözden geçirebilirsem.

"Evet," dedi ve sesi yumuşadı. "Ve sen de öylesin."

Şaka yapıyor olmalı diye düşünerek güldüm ama beni neredeyse boş olan dövme dükkânına yönlendirdiğinde göğsümde bir panik hissettim. İki dövme sanatçısı tezgâhın arkasında durmuş, bir şeyin üzerine eğilip onunla konuşurken bize gülümsüyorlardı.

"Ryker," dedi adam, kocamı iyi tanıdığını gösteren bir aşinalıkla etrafından dolaşıp Ryker'ın omzunun arkasına vurarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Bu Calla olmalı."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım ve elini sıkmak için elimi Ryker'ın elinden kurtarmaya çalıştım. Beni rehin tutarak reddetti. Diğer adama dokunmamı istemediği için mi, yoksa kaçmamdan korktuğu için mi, bilmiyordum. Her ikisi de Ryker için doğru olabilirdi.

"Tasarımlarınız hazır ve bekliyor. Ada'nın sizinkiyle kendini aştığını söylemeliyim. Çok çarpıcı." Arkamdaki kadına iltifat etti ve kadın gözlerini devirerek omuzlarını silkti.

Poposuna dökülen siyah saçlarıyla tezgâhın etrafından dolaştı ve elimi tuttu. "Bakalım beğenecek misin?"

"Dövme yaptırmayacağım," diye güldüm. "Zamanınızı harcadığım için üzgünüm ve eminim Ryker tasarım için harcadığınız zaman için size ödeme yapacaktır ama bunu kabul etmedim ve sırf o istedi diye tenime kalıcı bir şey yaptırmayacağım."

Kıkırdadı, beni tekrar tezgâhın arkasına çekmeden önce gözlerini Ryker'a dikti. "Buranın sahibinin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

İçimi bir inançsızlık kapladı. Elbette beni dövme yaptırmak istemediğime insanları ikna etme becerimin neredeyse hiç olmadığı bir yere götürecekti. "Matteo Bellandi?"

"Ailedeki herkesin mürekkebini biz yapıyoruz," dedi ve tezgâhtaki küçük bir platformun üzerinde duran aydınger kâğıdını alıp arka odaya götürdü. Sandalyeye oturdum, bekledim ve o ellerini yıkayıp eldivenlerini giyerken başka ne seçeneğim olduğunu düşünmeye çalıştım. İşlem boyunca dikkatim dağıldı, sol ön kolumun dış tarafındaki deriye şablonu belli belirsiz uyguladığını hissettim. "Bir bak," diye emretti ve ben de odanın kenarındaki aynaya doğru ilerlemek için ayağa kalktım.

İnançsızlık ve öfke üzerime çöktü.

"Hiç sanmıyorum!" Bağırdım ve dükkânda çalışan diğer adam yan odadan bir kahkaha sesi çıkardı. Dövmenin çarpıcı olması, ön kolumun dış kenarını saran ve bir lotus çiçeğine dönüşen unalomun muhteşem olması önemli değildi.

Roma rakamları konusunda uzman değildim ama Ryker'ı, Ada'nın unalome'a işlediği Roma rakamının düğün tarihimiz olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Hışımla diğer odaya girdim ve bir an için çıplak göğsünün üzerindeki şablona baktım. Mevcut mürekkebini çevreleyen dumanlı pusun içine işlenmiş bir kabile güneşi ve aynı Roma rakamı güneş ışınlarının dışarı çıktığı güneş çemberinin içine işlenmişti. Çok güzeldi ve eğer beni derime bir düğün tarihi dövmesi yaptırmaya zorlamasaydı çok tatlı olabilirdi.

"Bunu yapmayacağım!" Ona homurdandım, sandalyesinden kalkıp beni kadının bulunduğu odaya doğru iterken öfkem yeniden sel gibi akıyordu

bana dövme yapmak için bekledi.

"Onun için bir tane aldın, şimdi de benim için bir tane alacaksın," diye karşılık verdi ve kolumu yakalayıp sanatçının beni yerleştirmesi gereken yere bastırdı.

"Ryker!" Çığlık attım.

Sesi bir an için yumuşamıştı ama bakışlarının şiddetinde hâlâ bir sertlik vardı. "Bunu benim için yapmanı istiyorum, Tesoro."

"Boşanırsak dövmemi kapatmak zorunda kalmak istemiyorum! Bu çok saçma," diye karşı çıktım. Ada, tehlikenin yaklaştığını benden önce sezmiş gibi odadan çıktı.

Ryker öne doğru eğildi, çenemi avucunun içine aldı ve öyle sıkı tuttu ki kıpırdamaya cesaret edemedim. "Soyadım ne olursa olsun ben bir Bellandi erkeğiyim. Bu hayatta boşanma yoktur, Günışığı. Yeminlerimizin 'ölene kadar' kısmını çok ciddiye alırız. O güzel kıçını o sandalyeye oturtacaksın, Ada senin için tasarladığı güzel mürekkebi sana verecek ve sonra gidip çocuklarımızı alacağız. Ne kadar süreceği umurumda değil, çünkü benim için kabul edilebilir başka bir seçenek yok. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermedim, başımı başka yöne çevirmeye çalışırken çenemi sıktım. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye tükürdüm.

Beni aniden bıraktı, sandalyenin önünde diz çökerken gözleri daha yumuşaktı. "Tasarımı beğenmedin mi?"

"Çok güzel," diye mırıldandım isteksizce.

Ada odaya dönerken elleriyle dizlerime dokunarak iç geçirdi. "Her yönden benim olmana ihtiyacım var," diye açıkladı ve içimdeki kavganın yok olmasıyla birlikte, kendimi evlendiğime ikna ettiğim o şefkatli adama dönmenin güvenli olduğuna karar vermiş gibiydi. Bunun kısmen bir gösteri olmasından nefret ediyordum, bu onun bir yönü olsa bile, yüzeyin altında gizlenen adam, ihtiyaçlarına uygunsa her zaman seçimimi elimden alacaktı.

"Ben zaten senin karınım," dedim.

"Adımı üzerine dövme yaptırabilseydim, yaptırırdım. Bunu bir uzlaşma olarak düşün." Ayağa kalktı ve kendi dövmesini yaptırmak için kapıya yöneldi. Ada yanımdaki koltuğa oturup kolumu istediği şekilde yerleştirirken yüzü ciddiydi.

"İzniniz olmadan bunu yapmayacağım, ama-"

"Bitir şu işi," diye tersledim, izlemek zorunda k a l m a m a k için yüzümü başka tarafa çevirdim.

Otuz Dokuz

Calla

Çocukları yatırdıktan sonra küvete saklandım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Ryker'ın bir kez daha seçim hakkımı elimden almasından, bedenimi asla geri alamayacağım bir şekilde ihlal etmesinden nefret ediyordum.

Kollarımdan birini ıslatamamam beni tekrar sinirlendirdi.

Dövme yaptırmak benim seçimim olmalıydı ve eğer o tarihi cildime yazdırmak istiyorsa, en azından nerede ve nasıl yaptıracağımı seçmeme izin verebilirdi. Ama aynı zamanda dövmenin mükemmele yakın olması ve dövme yaptırmayı düşündüğüm iki şeyi birleştirip istediğim tek yere koyması beni çok kızdırdı.

Yani dövmeyi beğenmediğimden değildi. Tam tersi doğruydu ve unalome'daki Roma rakamları, çoğu insanın gerçekten bakmadığı sürece fark etmeyeceği kadar inceydi. Zevkle yapılmıştı ve sanat eseri çarpıcıydı. Ada şüphesiz çok yetenekli bir sanatçıydı.

Ryker'la geçirdiğim her gün biraz daha boğuluyormuşum gibi hissetmeme engel olmadı.

Sanki suyun altında nefes almaya çalışıyordum ama kendimi yüzmeye bile zorlayamıyordum.

Kusurlarına rağmen beni tamamen etkisi altına almasına izin vermeyi düşünecek kadar onunla birlikte olmaktan hoşlandığım için nefret ediyordum. Sık sık çizgiyi aşıyordu ama beni asla incitmiyordu. Hiçbir zaman kendimi ondan daha değersizmişim gibi hissettirmedi, beni kontrol ettiği tüm yollara rağmen, beni *daha* değerli olduğum için kontrol ediyordu ve bu da beni korumasını ya da onun olduğum gerçeğini gerçekten takdir etmesini sağlıyordu.

İşte bu düşünceyle banyodan sonra onu aramaya çıktım. Sadece iki yerde o l a b i l e c e ğ i n i biliyordum, spor salonu ya da garaj.

Chevelle üzerinde çalışıyordum. Spor salonunun önünden geçerken, kapıdan gelen belirgin ses eksikliği beni garaja yönlendirdi.

Kapı koridora açılıyordu ve içeri girdim. Ryker Chevelle'in altında yatıyordu, sadece kot pantolonlu bacakları dışarı çıkmış, o gün için kendine verdiği görevi yerine getirmeye çalışıyordu. İçeri girdiğimde ona ne söylemek istediğimi ve sadece hayatımda kontrolün bende olduğunu hissetmek istediğimi anlamasını nasıl sağlayabileceğimi düşündüm. Sanki kabul etmediği bir karar verdiğimde beni geçersiz kılmayacakmış gibi.

Gözlerim alet sandığının üzerinde duran dosyaya ve içinden çıkan bir fotoğrafın kenarına takıldı. Merakıma yenik düştüm ve hâlâ arabanın altında olduğunu teyit etmek için hızlıca bir göz attıktan sonra ona doğru ilerledim ve kuşkularıma rağmen klasörü açtım. Bellandi ailesinden bir kurbanın kanlı fotoğraflarının olmasını bekliyordum ama bana bakan şey bir şekilde çok daha kötü hissettirdi.

Profilden çekilmiş bir sarışın fotoğrafı kalbimin göğsümde durmasına neden oldu.

İri mavi gözleri ve dalgalı saçlarıyla bana çok benziyordu.

Aradaki fark genç olmasıydı.

Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen liseyi yeni bitirmişti ve kusursuz makyajı ve vücudunun kıvrımlarını vurgulayan kıyafetleriyle mükemmel bir stile sahipti.

O fotoğrafı itip aynı kadının başka bir fotoğrafına geldiğimde yüzümü buruşturdum ve inanamayarak alay ettim. "Ne yapıyorsun sen?" Ryker sordu ve ona bakmak için döndüğümde yerimde sıçradım. Chevelle'in altından çıkmış, sanki hatalı olan benmişim gibi bana bakıyordu.

"Dün benimle evlendin ve bugün bana zorla dövme yaptırdın ve şimdiden daha genç bir model için alışverişe mi başladın?" Dosyayı kapatırken ona ters ters bakarak sordum. Alay ettim, ne kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Beni önemsiyor olabileceğine inanmakla ne kadar aptallık etmiş olmalıydım.

Ne kadar aşağılayıcı.

Ayağa kalktı, bana yaklaştı ve bir elini iki yanımdaki göğüslere koyup boşluğuma doğru eğilirken yüzünde bir sırıtma vardı. "Kıskandın mı Günışığı?" diye fısıldadı, ıslak saçlarımdan bir tutamı omzuma atmadan önce uzanıp parmakladı.

"Sen benim kocamsın. Başka kadınları *takip* etmemeni beklemek kıskançlık değil Ryker," diye hırladım ve ona ters ters bakmaya devam ederken elini ittim.

Kıkırdadı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Pençelerini kınına sok, Cehennem Kedisi. O iş için bir işaret."

Nefesim bir anda kesildi, arkamdaki dosyaya bakarken boşluğu korku doldurdu. "Gidiyor musun-?"

"Onu öldürmek mi? Hayır. Kadınlarla ya da çocuklarla işim olmaz. Matteo'nun bir rakibiyle yatıyor, ben de onun aracılığıyla Matteo'ya göz kulak oluyorum. Hepsi bu, Tesoro." Gözlerindeki eğlence hiç kaybolmamıştı ama açıklamasında samimi görünüyordu.

"Başka bir kadını takip etmeni istemiyorum." Bu sözleri söylerken irkildim. Beni takip ettiğini bilmek, bana olan saplantısının ona yaptığına benzer bir şekilde başladığını bilmek, ilişkimize ihanet etmek gibi geliyordu. Sanki uzun vadede ilişkimizi anlamsız kılıyordu. Bir noktada ben sadece izlenecek başka bir hedef, kameranın diğer tarafındaki başka bir kadın değil miydim?

Mantıksızdı.

Çılgıncaydı.

Ama doğruydu.

Omuz silkti, beni kollarının arasına alıp garajın kenarındaki masaya götürürken yağlı ellerini üzerimde dolaştırdı. "Bana henüz işe yarar bir şey vermedi. Diğer adamlardan birini onun peşine takacağım ve Tiernan Murphy'yi takip etmeye geri döneceğim."

"Gerçekten mi?" Geceliği kalçalarıma kadar çekmeye çalıştığında yağ kaplı ellerini savuşturarak sordum. Üzerimde siyah parmak izleri bırakmaya devam ederse benimle işi bitene kadar duş almam gerekecekti.

"Seni kıskanmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı, dudaklarıyla ağzımı okşamak için eğildi. "Senin için bunu yaparsam bana ne verirsin, Günışığı?"

Gözlerimi ona diktim ve gözlerinin mizahla nasıl parladığını fark ettim. "Sanırım bir şeyler düşünebilirim," dedim, onun neşesi karşısında kendimi daha eğlenceli hissederek. Ryker öylesine ciddi bir adam, öylesine bir canavardı ki, sadece çocuklar ve benim için yaptığı gibi iyi mizahını bana çevirdiğinde, yardım edemedim ama eridim.

Ona kızgın kalmak istediğimde bu gerçek bir sorun oluyordu.

"Göster bana," diye fısıldadı, o lekeli parmakları kumaşı tekrar bacağımın üzerinde gezdirirken.

Ben de öyle yaptım.

Kırk

Ryker

Hepimiz arabalarımızdan inip Murphy'nin ön kapısına doğru ilerlerken Lino ve koruması Georgio önden gidiyordu. Takım elbiseli halimizle, sert bir mafya filminden fırlamış gibi görünüyor olmalıydık. Matteo ve ben onların ardından yan yana kapıdan içeri girdik, Enzo ve Simon da arkadan geliyordu.

Boş restorana doğru ilerlediğimizde Murphy'yi çoktan arkadaki gözde masasına oturmuş bulduk. İkinci komutanı onun yanında oturuyordu ve diğer birkaç müttefik de onun arkasında durmuş, suratsız ve korkmuş görünüyordu. Herhangi birimize gerçek bir meydan okuma sunamayacak kadar genç ve deneyimsizdiler. Kralını devirme zamanı geldiğinde Liam O'Connell'dan önce kendisine sadık olacak insanlar istediği düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı. Ne yazık ki Murphy için, deneyimli nesiller Liam'ı gönülden destekledi. Halkına iyi davranmış, Matteo ile ittifak kurma becerisi sayesinde küçük topraklarında refah içinde yaşamalarını sağlamıştı.

Matteo ve Lino masanın diğer tarafına birer sandalye çektiler ve Tiernan önündeki kâğıtlardan başını kaldırdığı anda oturdular. Sanki bir grup rakip katili değil de eski dostlarını evinde ağırlıyormuş gibi gülümseyerek selamladı. "Beyler," dedi, sesi odanın içinde çok yüksek çıkıyordu.

"Murphy," dedi Matteo selamlayarak, Tiernan'ın gözleri diğerlerimizi incelerken.

Bana geldiklerinde durakladı ve yüzünde heyecanlı bir sırıtış belirdi. "Bu senin Celladın mı?" Tiernan öne doğru eğilip bana bakarken gözlerinde bir parıltıyla sordu. "Onun hakkında pek çok hikâye duydum."

"Bunlar yalan," diye homurdandım, yüzümü her zamanki gibi soğuk ve vurdumduymaz tutarak, karımı ve çocuklarımı satabileceğini ve onlardan kâr elde edebileceğini düşünen bu sümüklüye baktım.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Size ne duyduğumu bile söylemedim," diyerek güldü ve gözlerini, korkusuz embesil patronlarını desteklemek için arkasında duran adamlara dikti.

"Çünkü bıçağımı hisseden hiç kimse işim bittikten sonra bunun hakkında konuşacak kadar aptal değildir." Doğruyu söyledim. İşkence yaptığım ve serbest bıraktığım adamlar, her şey bittiğinde hayatlarını kurtardıkları için minnettardılar.

Gergin bir sessizlik anı oldu ve sonra Murphy sert bir kahkaha attı ve parmağını bana doğru uzattı. "Bu adamı sevdim. Onu senden satın alabileceğimi sanmıyorum?" Sesindeki alaycı tını, yüzeye çıkan canavarı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Matteo'nun bile ayrıntılarını bilmediği hayatımın gerçeklerine çok yakın bir yerden vurmuştu.

Bir noktada araştıracak kadar meraklı olduğundan emindim ama ayrıntılar sınırlıydı. Ailemi bulmak yeterince kolay olsa bile, ölmeden önce isimlerinin öne çıktığı düşünülürse.

"Ryker benim ailemin bir üyesi," diye hırladı Matteo, tehditkâr sesindeki derin nota beni şaşırtmıştı. Ivory ya da Luna dışında birini bu kadar sert bir şekilde savunduğu pek görülmemişti ama Lino'nun yanımdan Tiernan'a bakarken gözlerinin parlaması, onların çevresine ne kadar güçlü bir şekilde kabul edildiğimi doğruluyordu.

Bunu biliyordum ama hissetmeme izin vermemiştim. Calla ve çocuklar beni hissedebileceğimi hiç düşünmediğim türden şeylere, uzun zaman önce öldürüldüğünü düşündüğüm parçalarıma açmadan önce değil.

"Sadakat." Tiernan omuz silkti. "Hepimiz bunu talep ediyoruz, ama yolumuza çıktığında çok rahatsız edici oluyor, değil mi?" diye sordu. Matteo cevap vermedi ve ben de bakışlarını odanın geri kalanından ayırmayan Enzo'nun bakışlarıyla karşılaşmak için yana baktım. Askeri eğitimi, kollarını arkasında kavuşturma şeklinden ayaklarını omuz genişliğinde açmasına kadar vücudunun her hattında kendini gösteriyordu.

Ben kaba bir cellatsam, Enzo da odadaki tüm düşmanları daha silahlarına dokunamadan haklayan bir tetikçiydi. Ünü böyleydi ve Murphy'nin adama temkinli bakışlarından onun da bunu duyduğunu anladım.

"Artık işimize bakabilir miyiz? Gitmem gereken yerler var," dedi Lino, öne doğru eğilip parmaklarını masaya iki kez vurarak.

"Evet, eşiniz nasıl? Babanızın kaybına değdiğini kanıtladığına inanıyorum. Zamansız ölümü ne büyük bir trajedi," dedi Murphy'nin yardımcısı Sean onun yanından.

"Beynine bir kurşun sıkmak zorunda kalmamı bir trajedi olarak görmedim," diye cevap verdi Lino rahatça ve omuz silkti. "Kendi çıkarları için bize haksızlık etti. Bu tür ihanetlere müsamaha göstermeyiz." Gabriele'in ölümüne tanık olan kişi olarak, bundan en ufak bir pişmanlık duymadığını biliyordum.

Ölmeden önce babasına işkence etmeme izin verdiği için de pişman olmamıştı.

Bir Bellandi'nin kadını ve çocukları için yapmayacağı şey yoktu ve Lino'nun babası hiçbir zaman *gerçek* bir Bellandi olmamıştı. Oğlunu dövmesi ve Samara'dan kurtulmaya çalışmasıyla değil.

"Matteo homurdandı ve bir elini masaya doğru kaldırarak yüzeye dokundu. Elini hemen geri çekti ve parmaklarını sanki burayı iğrenç ya da kirli bulmuş gibi alaycı bir tavırla birbirine sürttü.

Benim tahminim ikisi de.

"Evet. Neden görüşme talep ettin Matteo?" Murphy, Matteo ile eşitlermiş gibi konuşmaya cüret ederek sordu. Eşit değillerdi. İrlanda sendikası içinde sadece Liam O'Connell bu onura sahipti ve ona bile sadece iki adam arasındaki karşılıklı saygı nedeniyle izin veriliyordu.

Matteo sırıttı, Tiernan'ın onu kızdırma girişimlerinden rahatsız olmamıştı. En hüzünlü hikâyelerin bile dokunamadığı, donmuş bir yumrukla hükmetmesiyle tanınan bu adamı çok az şey kızdırabilirdi. Murphy'nin anlatabileceği üzücü bir hikâyesi yoktu, Matteo'ya ona güvenmesi için yalvaracak işe yarar bir şey de yoktu.

O sadece başka bir pislikti.

"Adrian Ricci'nin operasyonundan g e r i y e kalanlar için Cuevas ile çatışma halinde olduğunuzun farkındayım. Şehirden çekildiğine göre, Cuevas'ın da çekildiği ve şehrin artık size ait olduğu doğru mu?" Matteo bunu bir soru olarak ifade etti ama yüzündeki niyetli bakıştan cevabı zaten bildiği anlaşılıyordu. Murphy'nin arkasındaki adamlara baktım, gergin bir şekilde birbirlerine bakışlarını izledim. Murphy'nin şehri kontrol eden suç patronuyla yapacağı toplantı için onları destek olarak seçmiş olması gerçekten gülünçtü ve şiddete yönelik hiçbir hamlemiz olmamasına rağmen biz ayrılana kadar tir tir titremekten kendilerini alamamışlardı.

Ve bunu yapmaya niyetimiz yoktu, bugün değil, sadece altımızın bulunduğu bir restoranda değil. Onların bölgesinde değil.

Aptal değildik.

"Bu doğru." Murphy kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kazancımı Aoife'a güzel bir düğün hediyesi almak için kullanmayı planlıyorum."

"Eminim kocasının işi için kadınlara tecavüz edip sattığı gerçeğini takdir edecektir. Ne güzel bir hediye," diye hırladım. Onunla hiç tanışmamıştım, Liam'la sadece ara sıra sınırlı bir etkileşimim olmuştu ama Tiernan'ın karısı olarak yüzleşeceğini bildiğim kaderi için dehşetten başka bir şey hissetmiyordum.

Omuz silkti. "Erkekler erkektir."

Simon, Matteo'nun diğer tarafından, "Bazen erkekler domuz olur," diye araya girdi. Matteo bir elini kaldırarak korumasını susturdu, ancak Simon'ın sözleriyle eğlenmiş görünüyordu.

"Adamlarınızın evimde beni azarlamadan saygısızlık etmesine izin mi vereceksiniz?" Murphy ona sordu.

Matteo zalimce sırıtarak kaşlarını kaldırdı. "Eğer doğruysa bu saygısızlık mı?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmak için öksürdüm, Matteo'nun ender rastlanan mizah anının, parçalara ayırmak istediğim adamı iğnelemek için kullanılması beni güldürmeye yetti. Kendimi tuttum ama sadece biraz.

Murphy'nin yüzü öfkeyle değişti ama Matteo devam etti. "Eminim şehrimde kaçakçılık yapmamak gibi çok katı bir kuralım olduğunu biliyorsunuzdur. Bölgemin sınırlarına saygı gösterdiğin sürece bir sorunumuz olmayacak. Ama koruduğum bölgede insan sattığınızı fark edersem, Bellandilerin domuzlara ne yaptığını çok çabuk öğrenirsiniz."

Murphy, kırmızı yüzü kızarırken gözlerini kıstı. "Ültimatomları iyi karşılamam."

"Ültimatom yok," diye omuz silkti Matteo ayağa kalkarken. "Bu kurallar şehrimde iş yapan herkes için geçerlidir. Bir işadamından diğerine, sadece pişman olacağınız bir seçim yapmadan önce tüm bilgilere sahip olduğunuzdan emin olmak istedim. Bir savaş pahalıya mal olur ve beni ailemden bugünlerde tahammül edebileceğimden daha fazla uzaklaştırır. Beni kızdırma, Tiernan." Matteo'nun önderliğinde onu kapıya kadar takip ettik.

Kapıya doğru yürürken Murphy, "Sizin soyunuzdan gelen bir adam Bellandi'lere köpeklik yapmakla harcanıyor, Bay Fiore," diye seslendi. "Fikrinizi değiştirirseniz ve evinizi biraz daha andıran bir aileye katılmak isterseniz bana haber verin."

Dışarı çıkarken cevap verme zahmetine girmedim. Söylenecek başka bir şey yoktu. Yapılacak bir şey yoktu, onun omurgasını kırmak istesem bile

Geçmişimi bu kadar rahat bir şekilde ortaya dökmek. Tek yapabileceğimiz Murphy'nin kuralları çiğnemesini beklemekti.

Sonra da saldıracaktık.

Kırk Bir

Calla

O sabah kapıdan çıkmak ilginç oldu, Ryker stüdyoda işe gitmem neredeyse anlamsız hale gelene kadar bizi oyalamaya kararlıydı. Onun da işe gitmesiyle Ines yine babamla birlikte oldu ve ikisi de bu düzenlemeden çok memnun kaldı. Ryker hepimizin geçimini sağlayacak imkânlara sahipken çalışmayı haklı çıkarmak benim için daha zor olsa da, birbirleriyle birlikte olmaktan keyif almaları beni mutlu ediyordu. Uzun zamandır seçeneklerimi elimden aldığı için, özgürlüğün tadını isteyerek bırakmaya hazır değildim. Ines'i babama kendisi bıraktığında, yoğun geçecek bir sabahtan bir mola aldığında bile. Çok basit görünüyordu, sanki kızımı babamın evine getirmesi için kocama güvenmek doğal bir şey olmalıydı.

Ama Ryker'a çocuklardan birini bensiz bir yere götürmesi için ilk kez güvendim ve bu evliliğimizde büyük bir adım gibi geldi. Kendim ve bedenim için yaptığım seçimlere saygı duymak gibi bazı konularda ona güvenmiyor olabilirdim ama çocuklar konusunda ona güveniyordum. Kimsenin söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey onun onlara ve onların güvenliğine olan sadakatini sorgulamama neden olamazdı.

Eğer beni sevdiyse, onlara duyduğu sevgi bu dünyanın dışında bir şeydi.

Axel'i okula bıraktığımda, Müdürün sivri bakışlarını dostça bir el sallama ve beni ne kadar az rahatsız ettiğini gösteren aşırı parlak bir gülümsemeyle görmezden geldiğimde, stüdyoya neredeyse geç kalmıştım. Zamanında yetişmek için caddenin karşısına koşmak zorunda kaldım, öğrencilerin içeri girmesi için ön kapıyı açmak zorunda kalmadan önce eşyalarımı zar zor arka tarafa yerleştirdim. Müdavimlerim beni mutlu gülümsemelerle karşıladı, evliliğim için beni tebrik etti, diğer eğitmenler de evliliğimin gerekçesi olarak onları bilgilendirmiş olmalı.

uzun süreli yokluk. Evleneceğimi benden önce bilip bilmediklerini merak ettim ve bu beni bir noktada kızdırmış olabilecekken kıkırdamama neden oldu.

O kadar saçma görünüyordu ki gülmemek mümkün değildi.

"Affedersiniz?" Tanımadığım bir kadın, saat sekizde başlamadan önce sınıfın geri kalanının içeri süzülmesini beklediğim odanın önünde yanıma yaklaşarak sordu. "Siz Calla mısınız?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. Samur saçlarını sıradan bir topuz yapmıştı, makyajsız taze yüzü sanki arka planda kaybolmaktan başka bir şey istemiyormuş gibiydi. Tıpkı benim gibi. "Bu benim," dedim gülümseyerek.

"Siz düğününüz için dışarıdayken ben de katıldım," dedi. "Tebrikler! Sadece kendimi tanıtmak istedim." Uzaklaşmak için arkasını döndü ve yapmadığı bir tanıtımdan sonra uzaklaşmak için ne kadar gergin olması gerektiğine dair kıkırdama dürtüsüyle savaştım.

"Adın neydi?" Ben sordum.

Geriye döndü, utancından yanakları pembeleşmişti. "Tanrım, ben bir aptalım. Çok özür dilerim!" Bir elini ağzına götürdü ve kendi kendine kıkırdarken elini sakladı. "Ben Ness."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum" diye karşılık verdim. "Umarım sınıfım hayal kırıklığına uğratmaz. İtiraf etmeliyim ki, normalde olduğumdan biraz daha az pratik yapıyorum, bu yüzden umarım beni biraz rahat bırakırsınız."

"Elbette. Bu anlaşılabilir bir şey. Yeni evlilerin yoga için fazla zamanları olduğunu düşünemiyorum. Yapılacak onca eğlenceli egzersiz varken." Tekrar kızardı. "Tanrım, bu çok uygunsuzdu. Çok özür dilerim." Elini uzatıp koluma öyle nazikçe dokundu ki onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım.

"Sorun değil. Gerçek bu," diye itiraf ettim gözlerimi devirerek.

"Benim de erkek arkadaşım. Aynı anda hem en kötüsü hem de en iyisi, yemin ederim. Her neyse, korkunç gafımı affettiğiniz için teşekkür ederim. Kendimi tekrar aptal durumuna düşürmeden önce dersi öğretmenize izin vereceğim." Sanki kısa bir süre içinde kendini kaç kez küçük düşürdüğüne inanamıyormuş gibi başını salladı. Onunla ilgili bir şey bana uzanıp ona sarılma, ona şapşal olmanın ya da diğer insanları rahatsız edebilecek şeyler söylemenin sorun olmadığını söyleme isteği uyandırdı.

Bana pek çok açıdan kendine güveni olmayan bir Sadie'yi hatırlattı, sanki filtresi yokmuş ama bunu tam olarak kabullenemiyormuş gibi. Gençti ve eninde sonunda bunu başaracaktı. "Seninle tanışmak harikaydı Ness. Umarım

Dersimin tadını çıkarın." Minder serdiği yere doğru yürürken gülümsedim, yeni bir öğrenci olması gereken bir adamın yanında yer aldım, çünkü onu tanımıyordum. Sınıfımda erkeklere pek sık rastlanmazdı, bu yüzden daha önce orada olsaydı onu hatırlardım.

Bana gülümsemek için döndü ama gözleri Dante'nin arka odanın kapısında oyalandığı yere gitti. Beni stüdyoya getirdiğinde neredeyse hiç konuşmamıştı, ben onu görmezden gelmeye çalışırken arkamda bir sürüngen gibi gizleniyordu. Dante'den ne kadar hoşlansam da, dışarıda olmak evde bizimle vakit geçirdiği zamanlardan tamamen farklı bir deneyimdi.

Onu garip hissettirmek istemedim ama öğrencilerimin de garip hissetmesini istemedim.

Ona doğru yürüdüm. "Ders başladığında arka odada bekleyebilirsin. Duyabilmen için kapıyı açık bırakacağım ama derse katılmayan birinin onları izlemesinden rahatsız olmalarını istemiyorum," dedim ve arkasındaki odaya bakarken bir an tereddüt etti. "Eğer şu masada otururbut, onlar seni görmeden beni izleyebilirsin."

Bu onu yatıştırmışa benziyordu ve gülümseyerek başıyla onayladı. "Elbette, Bayan Fiore."

"Seni bıçaklamak zorunda bırakma beni. Bu öğrencilerimi korkutuyor." Dönüp minderime giderken ters ters baktım. Kenardaki yerimi aldığımda, derin ve rahatlatıcı bir nefes almak için kendime bir dakika verdim ve nefesimi vermeden önce beni izleyen ve beyinlerinde her türlü strese rağmen kendilerini merkezlemeye çalışan öğrencilere gülümsedim.

Çaba gerektiriyordu. Her seferinde. Ama zihnimi tüm o gürültüden arındırdım. Ve sonra öğrettim.

Kırk İki

Ryker

Tiernan'ı takip etmek genellikle o kadar akılsızca bir faaliyetti ki beynimin nerede olduğunun bir önemi yoktu. Adam o kadar tahmin edilebilirdi ki komik değildi. Çoğu zaman yan parçasıyla evde olurdu ama bazen haftada birkaç gece evine başka kadınlar getirerek işi karıştırırdı.

Çeşitliliğin hayatın baharatı olduğuna inanan bir adamın hayatını yaşadı.

Bu onun zihniyetiydi ve kadınının bunu bilmesini umursamıyor gibi görünüyordu. Normalde ona bu şekilde davrandığı için üzülürdüm, ancak kadın onun karışık faaliyetlerinden ve sadakatsizliğinden haberdar görünüyordu ve adamın başka bir kadınla alenen nişanlı olduğu düşünüldüğünde, sempatimi toplayamadım.

Evden ayrıldıktan sonra genellikle haftada birkaç kez Liam ve Aoife'ı görmeye gidiyordu. Geri kalan zamanlarda ise tefecilik işlerini yürütmek için doğruca *Murphy's'*e giderdi. Anlayabildiğim kadarıyla kaçakçılık operasyonuyla ilgili herhangi bir hareket ya da uzaktan bir söz bile yoktu ama o günün çoğunu normalden daha dalgın geçirdim.

Calla işteydi. Bensiz evden çıkmıştı ve bu beni gün boyu endişeden deliye döndürmüştü. Axel'i okuldan aldıktan sonra, nihayet Calla'dan izin alarak eve geldiğimde, tek yapmak istediğim ailemle kıvrılıp dinlenmekti. Biz de öyle yaptık, Çin yemeği sipariş ettik ve televizyonun karşısına geçtik. Calla çocuklarla aktif olarak ilgilenmeyi tercih ettiği için bu çok sık yaptığımız bir şey değildi, ancak bütün akşam boynunu ve omuzlarını ovuşturmasından, uzun günlerinin fiziksel olarak zorlayıcı doğasına aniden geri döndüğü için gerçekten acı çektiğini hissediyordu. Ani iznini telafi etmek için onun yokluğunda derslerini üstlenen eğitmenin yerine geçtiğinden beri uzun saatlere ek olarak bugün iki ileri seviye seansı olduğunu biliyordum.

Sonunda Ines'e hikâyesini okumayı bitirdiğinde, sahip olduğundan daha fazla enerji gerektirdiğini görebilmeme rağmen onu yatağına yatırdı. Prensesimin yatağına uzanmak cüssemden dolayı benim için her zaman kolay bir iş değildi ama Calla genellikle hiç zorlanmazdı. "İyi geceler Prenses," diye mırıldandım, karyola iskeletinin oluşturduğu kuytuya girdim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Rüyanda tek boynuzlu atları gör," diye fısıldadım ve o da yarı uykulu haliyle kollarını pelüş kurduna sımsıkı sararak mırıldandı.

Axel'in odasına girerken Calla kapıyı arkamızdan kapattı. Oğlumuz yeni duş almış, kucağında kitaplarından biriyle yatağında bekliyordu. Calla onun yanındaki yatağa kıçını dayadı, kitabı açıp okumaya başlarken oğlunun yanına sokuldu. Onun çocuklara kitap okumasını izlemek günün en sevdiğim anlarından biriydi. Bir zamanlar, Calla'nın hikayelerdeki karakterleri detaylandırırken ve uygun yerlerde sesler takınmaya çalışırken tatlı, coşkulu sesinin hassas temposunu duyamadığım pencereden deneyimlemek zorunda kalmıştım. Malum nedenlerden dolayı çocukların yatak odalarına asla kamera koymamıştım, bu yüzden onları yanıma taşıdıktan sonraki ilk geceye kadar hikaye zamanını *duymayı* hiç deneyimlememiştim.

Calla hikâyeyi bitirdiğinde Axel de yarı uykulu bir haldeydi. İkisi de annelerinin çocuklarıydı, uyku onlara muhtemelen asla anlayamayacağım bir şekilde kolay ve hızlı geliyordu. Her şeyden önce, buna sahip oldukları için mutluydum.

Uykuları dünyanın dehşeti tarafından bozulmamıştı. "İyi geceler Axe,"

diye mırıldandı Calla, başının tepesini tatlı tatlı öperek.

"İyi geceler, Küçük Adam," dedim, bir elimi başında gezdirip saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. Yakında bir gün kesecektik ama dikkatli davranmalı ve babasının söz konusu olduğu bir yerde onun ayağına basmamalıydım. Axe çok yakında beni babası olarak görmeye başlayacaktı, tabii henüz görmediyse.

"Büyüdüğümde tıpkı senin gibi olmak istiyorum," diye fısıldadı, kelimeleri söylerken gözleri kapanıyordu.

"Sevindim," dedim. İçimi bir sıcaklık kapladı, bu itiraf babası olarak beni tam kalbimden vurdu. Axel'in benim gibi, hiçbir şeyi umursamayan ve ailesini koruyan bir adam olması utanılacak bir şey değildi. Yeterince büyür büyümez ona kendini ve sevdiklerini korumak için bilmesi gereken her şeyi öğretecektim. Calla'nın yanımda katılaştığını hissettim ve muhtemelen bu konuda farklı düşünceleri olduğunu biliyordum. Ama bunları onun önünde tartışmak

Axel'i öldürmek bir seçenek değildi, bu yüzden biz odadan çıkarken ağzını kapalı tuttu.

Ona sırıttım, kollarını göğsünde kavuşturup bana ters ters bakması hoşuma gitti. Beni azarlayabilmek için yatak odamıza gitmemi beklediğini biliyordum, ama buna hiç niyetim yoktu. Birkaç gece önce garaja geldiğinde Chevelle'i kaldırmıştım, bu yüzden onu *sonunda* kaputun üzerinde becermek istesem de o anda mümkün değildi. Ama bir konuşma yapacağımızı bildiğim için, Hellcat'i Sunshine'ımdan sikerken tam olarak nerede olmak istediğimi biliyordum.

O lanet Chevelle'in yanında. Orasıydı.

"Ryker!" diye fısıldadı, ben dönüp koridorda onun gitmemi istediği yönün tersine doğru ilerlerken peşimden geliyordu. Çocukları uyandırma riskini göze alamazdı, uykularına onlardan daha çok değer veriyordu ama yine de peşimden hışımla geldi. Merdivenleri hızla indim, yüzümde sadece kaşlarını çatmasına neden olan bir sırıtışla ona dönüp baktım. "Durur musun?"

Yapmadım, garaja gidene kadar yapmadım. Oraya vardığında öfkeden kuduruyordu ve tek düşünebildiğim, onu becerirken daha fazla yakıt eklediğiydi. İstediği kadar kendini çılgına çevirebilirdi. Ses monitörlerinin çalması için duvardaki düğmeye bastım ve sonra sırıtarak kollarımı göğsümde kavuşturmak için döndüm. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Günışığı?"

"Senin derdin ne lan? Neden seninle konuşmak için beni peşinden koşturuyorsun?" Hayal kırıklığıyla göğsü kabarmıştı ve ben de görüşümü engelleyecek hiçbir şey olmadan olanları izleyebilmek için tişörtünü çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Göğsünün nasıl kızardığını, meme uçlarının serin havada nasıl titrediğini hayal edebiliyordum.

"Yapacak işlerim var," diye omuz silktim, bana kuşkuyla bakarken dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Güzel kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyordum, onunla ne tür bir oyun oynadığımı anlamaya çalışıyordu. Ondan uzaklaşmadım. Asla. Bunun tek bir istisnası vardı, o gece bana kâbusumu sormuştu ve bunu tekrarlamak niyetinde değildim. Ama Tiernan'la yaptığım görüşmeden sonra zaten gergindim ve Calla'ya çatışmadan bahsetmem gerektiğini biliyordum, böylece onun ve çocukların kişisel güvenliklerine sadık kalmalarının ne kadar önemli olduğunu anlayabilirdi. Bunun kadınımı dehşete düşüreceğini de biliyordum ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyordu.

Bu yüzden onu becermeye ihtiyacım vardı, onun orada olduğuna dair kendime güvence vermem gerekiyordu ve çoğu kişinin ona verdiğinden daha güçlüydü. O bok kafalıdan kurtulmuştu.

benimle birlikte gelişecekti ve Tiernan Murphy'nin yapabileceği hiçbir şey ona dokunamayacaktı.

Ama henüz istediğimi alabileceğim bir noktada olmadığını da biliyordum. "Ona iyi örnek olmalısın. Sen onun üvey babasısın," diye hatırlattı bana.

"Baba," diye düzelttim ama her zamanki gibi duymazdan geldi. Calla'ya o çocuklara karşı ne olduğum konusunda daha anlayışlı olması için baskı yapacağım günler de gelecekti. Sadece o gün değildi.

"İhtiyacı olan son şey seni örnek alarak büyümesi ve senin ona kötü şeyler öğretmen," diye devam etti.

"Onun üzerinde iyi bir etki bırakmadığım bir zaman söyle," dedim, ona bakarken kıçımı masaya yasladım. Bir şey düşünmeye çalışırken kafasını geriye doğru salladı. Ama ben onun neyi çabucak fark ettiğini biliyordum.

Birçok açıdan kötü bir etki bırakmış olsam da, çocukları asla bu tür şeylere maruz bırakmadım. Onu ben götürmüştüm. Bunu bilmiyorlardı. Calla'ya benimle evlenmekten başka seçenek bırakmadığımı ya da onu benim için dövme yaptırmaya zorladığımı bilmiyorlardı. Beni tatmin edici bir rol model olmaktan çıkaracak niteliklerin hiçbirini bilmiyorlardı, bu yüzden Calla prensip olarak ebeveynliğime karşı çıksa da, kendim söylersem, aslında oldukça muhteşem bir rol modeldim. Bir yanıt bulmak için çırpınışını izledim, amacını kanıtlayacak bir yanıt bulamadığını fark ettikçe daha da sinirleniyordu.

"Dinle beni Köfte," diye hırladı. "Senin kötü bir örnek olduğunu bilmemeleri seni iyi bir örnek yapmaz. Biliyorum ve eğer çocuklarımı hayatının bu kısmına maruz bırakmayı düşünürsen, o motor bölmesine bir daha baktığında kafana bir bilyeli çekiçle vururum."

Ona sırıtarak bakarken, beni tehdit etmesini ve köfte kıçıma şiddetli bir anne ayı gibi davranmasını sevmekten kendimi alamıyordum ama kendimi çocuklarımıza iyi bir şekilde sunduğum için kızgın olması beni rahatsız ediyordu. Hâlâ birincil ebeveyn olmak istiyordu ve bunu takdir etsem de, bu yükü benimle daha fazla paylaşmak istememesi saçma geliyordu. Ne de olsa ben onun kocasıydım. Kafesinden çıkmak isteyen canavarı beslemek yerine masadan bir kağıt ağırlığı alıp havaya fırlattım ve konuşmayı değiştirirken onu yakaladım. "Çok tatlısın, Cehennem Kedisi. Günün nasıl geçti?" Boynunu tekrar döndürdüğünde ona sordum.

"Zaten sordun," diye işaret etti, birkaç adım öteden bana ters ters bakarak. Sanki büyük fikirlere kapılırsam mesafe onu benden koruyacakmış gibi. Ki onu garaja çekmeden çok önce aklıma gelmişti.

"Ve tekrar soruyorum. İkimiz de çocuklar oradayken ayrıntılara girme olasılığının düşük olduğunu biliyoruz."

Bir an gözlerini devirerek bana gülümsedi. "Ben yokken birkaç yeni öğrenci kaydolmuş, onlarla tanışmak güzeldi. Bir kız çok beceriksizdi. Onun için üzüldüm, çünkü tatlı ve gerçekten komik biriydi, eğer kişiliğine sahip çıkabilseydi. Sanırım bu onun çok genç olmasından kaynaklanıyordu. Onun yaşındayken kim olduğumdan çok daha az emin olduğumu biliyorum. Ama görünüşe göre bir arkadaşıyla kaydolmuş, umarım kendine daha fazla güvenmesine yardımcı olabilir. Daha yaşlı görünüyordu" dedi.

"Erkekler yoga mı yapıyor?" Bu açıklama karşısında vücudumun kaskatı kesildiğini hissederek sordum. Stüdyoda onu izleyerek çok fazla zaman geçirmemiştim, çünkü ona dokunamadığım zamanlarda her pozisyonda eğildiğini görmek en iyi ihtimalle işkenceydi. Ayrıca derslerinde erkeklerin de olacağını hiç düşünmemiştim. *Hay sikeyim.*

"Bazıları yapar," diye omuz silkti. "Her türlüsü olur Ryker," diye azarladı beni. "Ve hayır, bildiğim kadarıyla hepsi eşcinsel değil, sen klişeleşmiş maço erkek saçmalıklarına başlamadan önce, Köfte." Ona sırıttım, ama mizah çabası bile yükselen canavarı bastıramadı. Bir erkek, kadınımın dar tayt kıyafetler içinde kendini simit gibi katlamasını izlemişti.

Bu beni pek sıcak ve rahat hissettirmedi.

"Belki de bırakmalısın," dedim ve nefesimi kesen histerik bir kıkırdamayla güldü. Onu ne kadar eğlendirdiğimi göstermeye bu kadar açık olması nadir görülen bir şeydi.

Keşke gerçekten komik olmaya çalışırken gelseydi. Ciddiyetle bir öneride bulunurken değil. Yüzümdeki boş bakış, ciddi olduğum konusunda onu uyarmış olmalıydı. "Böyle bir şey olmayacak. Sadece işe dönmeme izin ver."

"Chad ile evliyken evde kalıyordun. Şimdi neden evde oturan bir anne olmak istemeyesin ki?" Tamamen ayağa kalkarak ona sordum. Mesafemi korumam için beni uyarır gibi başını salladı, ama bunu aştığımız zaman hızla yaklaşıyordu.

Konuşmam bitmek üzereydi.

"Çünkü bu benim seçimimdi. Bunu yapmaya istekli olabilmem için, bu karara kendi başıma varmama izin verin. Bana baskı yapmayın, çünkü bu sadece inadına daha fazla çalışmak istememe neden olur," diye itiraf etti.

Mesafeyi kapatarak ona hırladım. "Beni delirtmekten hoşlanıyor musun?" Onu kollarımın arasına alırken her iki avucumun içinde kıçından bir avuç tutarak sordum.

"Bu çok mümkün," diye itiraf etti. "Ama ben seni tanımadan çok önce deli olduğunu iddia ediyorum. Bilirsin işte, sapık falan."

Bir kahkaha attım ama yine de Chevelle'e doğru yürüdüm ve onu nazikçe kaputun üzerine yatırdım. "Şimdiye kadar takip ettiğim tek kadın sensin, Günışığı." Kıçının altındaki arabaya baktı, bir an için düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, sonra parmaklarımı şortunun kemerine geçirip ondan tam olarak ne istediğimi anlatan bir bakış attığımda gözleri bana geri döndü.

Bir hışımla kıçını arabanın kaputundan kaldırdı, böylece şortunu kalçalarından aşağı kaydırabildim. "Şimdiden acıdığını biliyorum," diye mırıldandım, bacaklarını ayırıp onu kaputun en ucuna çekerken şortu kenara fırlattım. "Ama bana istediğimi vermezsen, ikimiz de bunun daha da kötüleşeceğini biliyoruz."

Bana ters ters baktı, ağzı şaşkınlıkla aralanmıştı. "İşimi bırakmazsam beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, Tesoro," diye homurdandım, başının arkasına uzanıp saçlarını avucumun içine aldım ve başını geriye doğru çektim. Diğer elimi kalçalarının arasına kaydırdım, o inlerken bir parmağımı daracık sıcağının içine soktum. "Sana söylüyorum, eğer bırakmazsan seni o kadar sert becereceğim ki yarın fiziksel olarak yoga yapamayacaksın." Parmağımı yavaş bir tempoyla içine sokup çıkararak karar vermesini bekledim.

Hangisini seçeceğini biliyordum, cinsel şantaj yoluyla taleplerime asla boyun eğmeyeceğini biliyordum.

Şanslıyım ki her iki şekilde de kazandım.

"Sen bir pisliksin," diye tısladı ve ben bir parmağımı daha amına dokundurup ilkinin yanına sokarken sırıttım. Elime dolan uyarılmayla savaşmaya çalışırken beni sıkıca kavradı, beni arzuladığını, *bunu* arzuladığını inkâr etmeye çalıştı. Karşı koymaya ve inkâr etmeye çalışsa da bana ihtiyacı vardı.

Onu gördüm. Tıpkı onu olduğu gibi gördüğüm gibi.

Benimkini.

"Yanlış cevap, Günışığı," dedim ona, kot pantolonumun fermuarına uzanabilmek için parmaklarımı ondan kurtardım. Pantolonumu çıkardıktan sonra onu arabanın kaputundan aşağıya doğru çektim ve hiç vakit kaybetmeden boşluğu doldurdum.

parmakları kalmıştı. İnledi, başını arkaya atmaya çalıştı ama saçlarını kavrayarak onu sabit tuttum, içine girerken sırtını dik tuttum. Amcığı etrafımda kasıldı, beni gidebildiğim kadar derine emdi.

Aletimi aldıktan sonra her zaman yardımcı olan Calla bacaklarını yukarı kaldırdı ve açtı, böylece daha çevik bir şekilde manevra yapmama izin verdi, ama hayal kırıklığının beni yeme şekliyle, onun uysal olmasını istemedim. Saçlarını bıraktım, vücudunun üst kısmını kaputa kadar indirdim ve onu bir büfe gibi ortaya serdim ve sonra gömleğini ortasından yırttım, böylece göğüsleri serbest kaldı. Nefes nefese kaldı, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Hatta bacaklarını birleştirip ayak bileklerini omuzlarıma koyduğumda acıdan olsa gerek yüzünü buruşturdu.

Bu pozisyon, derinlere doğru ittiğimde amının sikimi daha sıkı kavramasına neden oldu ve üst bedenimi onun üzerine eğip onu ikiye büktüğümde Calla'nın altımda çığlık atmasına neden oldu. Kalçalarım ona sürtünürken, nefesini kesen sert hareketlerle amının her santimini kaydırdım. Vücudumun arabanın kaputundaki açısıyla onu öpemiyordum, ama onu becerirken ona baktım. Başka bir erkeğin onun üzerinde emelleri olmasına asla müsamaha göstermeyeceğimi hissetmesini istedim.

Bildiği tek penisin benimki olduğunu ve onu tamamen doldurduğumu.

Orgazmı yaklaştığında inledi, tutunacak bir şey bulmaya çalışırken parmaklarını sıktı ve çözdü. Tek pişmanlığım, kotumun aşağı kaydığı yerde parmaklarını kıçıma sokamamasıydı. "Boşalmak istiyor musun?" Ona sordum, kalçalarının yana düşmesine izin verdim, böylece onun mükemmel, pembe küçük amına girip çıktığım yere bakabiliyordum. Bir başparmağımı klitorisine bastırdım, o kenardan düşmesine izin vermeden ondan alıp alırken sabit bir baskı uyguladım.

Eğer bana itaatsizlik etmek istiyorsa, en azından gelmesine izin vermemi isteyebilirdi.

İnledi, kalçalarını yukarı iterek o yaramaz küçük klitorisini başparmağıma sürtmeye çalıştı ama ben kıkırdadım ve başımı salladım. "Lütfen," diye yalvardı sonunda. "Bırak geleyim."

"Eğer başka bir adamın sana dokunduğunu görürsem, sen izlerken onu öldürürüm, Tesoro. Anladın mı?" Ona sordum ve gözlerini bana dikti. Doğamın ne kadar vahşi olabileceğinden pek sık bahsetmezdim ama benim için katı sınırlar olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı. Beni çok ileri götürecek ve ona ne kadar canavar olduğumu göstermeme neden olacak şeyler.

"Ryker!" diye soludu, itiraz etmeye çalışırken dudakları aralandı.

"Ciddiyim," dedim ona, almasını sağladığım sabit disklerin her biriyle onun ucuna çarparak. Kabul etmesini sağladım.

Tıpkı onun beni sevmesini sağladığım gibi.

Acımasızdım, bana istediğimi verene kadar onu rahat bırakmıyordum. "Evet. Anladım!" diye bağırdı sonunda, klitorisini istediği şekilde daire içine aldığımda ve orgazmıyla sırtı kavislendiğinde inledi.

Bir kükreme ile içine boşalmadan önce benim açımdan sadece birkaç itme daha vardı. Her şey bembeyaz olmuştu, tüm benliğim kadınımla birleştiğim noktaya odaklanmıştı. Orgazmdan indiğimde onu hemen arabadan kaldırmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama döllerimin boyaya sızmasına izin veremezdim. Calla, onu birkaç gün önce becerdiğim masaya oturttuğumda beni azarlamak i s t e r c e s i n e bana ters ters baktı ama öfkesi beni rahatsız etmedi. Aynı fikirde olmasam bile onu anlıyordum.

Çünkü yine prezervatifi ihmal etmiştim.

Yalan söyleyip bunun bir kaza olduğunu söyleyemezdim.

Kırk Üç

Calla

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim ve saçını kesmeme izin veren oğluma baktım. Chad öldüğünden beri bunu yapmamış değildik ama önceki kesimler kasvetli olaylardı.

Bu kez ben siyah saçlarından parçalar koparırken Ryker'la birlikte gülümsedi ve güldü. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Ryker'ın ona bunu vermesi beni şaşırtmadı. *Bana* verdi.

Ines oturma odasında mutlu bir şekilde pelüş kurduyla oynarken, çocuklar konuşurken kardeşinin saçlarının öbek öbek yere düşmesini izliyor, ben de etrafımdaki mutluluğu içime çekmeye çalışıyordum. Sanki dökülen her bir tutam saç hayatımızın son parçasının da uçup gitmesi ve geriye sahip olabileceğimiz yeni saçlardan başka bir şey bırakmamasıydı.

Zaten sahip olduğumuz, isteyerek ya da istemeyerek.

Axel'in saçıyla işim bittiğinde, ona bakmak için döndüğümde elim başının üzerinde hafifçe gezindi. "Hadi git duş al, tatlı oğlum," diye fısıldadım. Başını salladı ve yatmadan önce duş almak için koşuşturmaya başladı. Ines çoktan kanepede uyuyakalmış, saç kesme işlemiyle ilgilenmiyordu. Kendi saçının belinden daha uzun olmasını istiyordu ve bunun için önünde uzun bir yol vardı.

"Benim sıram," diye homurdandı Ryker, Axel'in oturduğu koltuğa otururken. Beni kucağına çekerken ona gülümsedim. Uyluklarına otururken ayaklarımı yana sarkıttım, uzandım, saçı için istediğim uzunluğu ölçtüm ve ilk kesimi yaptım. "Sorun nedir, Günışığı?" diye sordu.

İçimi çektim, onunla göz teması kurmamaya çalışarak kesmeye devam ettim. Başımı salladım, çünkü Ryker birlikte geçirdiğimiz haftalarda bir şeyi açıkça ortaya koyduysa, o da Chad hakkında konuşmamdan nefret ettiğiydi. Bunu bir dereceye kadar anlıyordum ama çocuklar için duyduğum endişeyi silemiyordum.

"Calla," diye uyardı.

Ona gülümsedim. "Bana kızacaksın diye korkuyorum. Onun hakkında konuşmamdan hoşlanmıyorsun."

"Kucağımda oturup başka bir adamı mı düşünüyorsun?" diye homurdandı ve ciğerlerimin sinirli bir nefesle kabarmasına neden oldu.

"Öyle bir şey değil, yemin ederim. Ben-" Durakladım, Ines'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için oturma odasına baktım. Düşüncemi bitirdiğimde sesim fısıltıya dönüştü. "Onu özlemiyorum."

Ryker gülümseyerek, "Güzel," dedi.

"Ryker!" Çileden çıkaran kıskançlığı karşısında başımı sallayarak göğsüne bir tokat attım. "O benim kocamdı."

"Ve şimdi öyleyim, Tesoro," dedi ve beni kendisine bakmaya zorlarken bir elini yanağıma götürdü. Kesmeyi bıraktım, onun niyetli bakışlarına odaklanmaktan başka çarem yoktu.

"O onların babasıydı ve şimdi sanki hiç var olmamış gibi. Sonsuza dek onun yasını tutmalarını istemiyorum. İstemiyorum. Ben sadece-" Duraksadım, başımı salladım ve dikkatini dağıtmaya çalıştım. Her zamanki gibi Ryker reddetti, ben kelimeleri bulmaya çalışırken gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Sadece onlar için doğru olanı yapmak istiyorum ve bunda başarısız olduğumu hissediyorum."

"Hey," diye fısıldadı Ryker diğer eliyle yüzümü kavrayıp kucaklarken. "Öyle düşünme."

"Annemi tanımak için birkaç yılım olması için neredeyse her şeyimi verirdim. Onlar buna sahipti ve ben onu unutmalarına izin veriyorum," diye fısıldadım gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ve Ryker onları başparmaklarıyla yakalarken.

"Bir saniye için acımasızca dürüst olacağım, Tesoro."

"Ne zaman değilsin?" Güldüm.

Kıkırdadı, derin sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşürken beni öne doğru çekti ve alnımı onunkine yasladı. "Chad senin annen değildi. Annen seni severdi ve seninle geçirdiği her anın değerini bilirdi. Eğer bu doğru olmasaydı baban onu bu kadar sevmezdi."

"Chad gerçekte kim olduğunu gizlemek için hepinizi kullandı. İnsanlar evde karısı ve iki çocuğu olan bir polisin güce aç bir sosyopat olduğundan şüphelenmez. Üçünüzü de hiç umursamadı, Günışığı ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Ciğerlerim bu itirafın acısıyla ve bunun tamamen doğru olmadığı gerçeğiyle kekeledi. "Beni sevmediğini biliyorum. En azından şimdi biliyorum, ama

çocuklar-"

"Seni mutlu etmek için oradaydı. Hiç çaba sarf etmesine gerek yoktu, çünkü sen en çok istediğin şeye sahiptin." Yüzümü buruşturdum, başımı salladım ve son gözyaşlarımı da burnuma çektim.

Bunun ağırlığıyla söylenecek başka bir şey yoktu, saçını kesmeye geri döndüm ve hızlıca hallettim. İşim bittiğinde Ines'i kanepeden aldı ve odasına götürüp yatağına yatırdı.

"Ben Axel'i yatırayım. Sen git duş al ve kaşınan saçlarını temizle," dedim ve oğlumun yatak odasına dönüp kapıyı çaldım. Sadece altı yaşında olsa bile, mahremiyet konusunda kurallarımız vardı. Kapı kilitlenemezdi ama yine de üstünü değiştiriyordur diye girmeden önce kapıyı çalardık.

Çok bağımsız.

"Ryker nerede?" diye sordu ben yatağa onunla birlikte yerleşirken.

"Kaşıntıdan duş alıyorum," dedim gülümseyerek ve başını eğmesine izin verdim.

En sevdiği kitaplardan birini açıp bir bölüm okurken omzuma yaslandı. Başlamadan önce başının tepesini öptüm. "Burada mutlu musun Kurabiye Canavarı?"

Bana bakarken küçük başını geriye çekti, "Evet. Mutlu musun?"

Başını tekrar omzuma yasladım. "Evet, Cookie. Burada mutluyum."

Sonra oğlumu bir büyücüyle ilgili bir kitaptan okudum ve hayatımın bir şekilde fanteziden daha karmaşık hale geldiğini hissettim.

***

Daha önce hiç aşık olmamıştım.

Chad'i kendimce seviyordum ama aklıma ne kadar klişe gelse de ona asla aşık değildim.

Sonunda kendimi tamamen Ryker'a teslim etmiş, onu affetmiş ve zaman zaman beni kızdırsa da aptalca şeyler yüzünden kavga etmemenin sorun olmayacağına kendimi ikna etmiştim.

Beni güldürdü. Beni gülümsetti. Beni gerçek yaptı. Ve sonunda aşık olduğumu söyleyebildim.

Ondan önce hissettiğim her şey gerçek değildi, şimdi gerçek olanı bildiğim için değil. Artık affetmemem gereken şeyler için onu affedebileceğimi biliyordum. Beni takip etmişti. Beni ve çocuklarımı kaçırmıştı.

Ama sonunda, şimdiye kadar yaşadığımız en büyük mutluluğa ulaştık.

Dante o gün yolda aldığımız çöreklerle arkada oyalanırken ben günün ikinci dersine hazırlanıyor ve stüdyo odasını toparlıyordum. Çünkü mutlu olduğunuzda, bazen sadece lanet bir çikolatalı çöreğe ihtiyaç duyarsınız. Ya da üzgünken. Ya da kızgınken.

Çikolatalı çöreğin uygunsuz olduğu hiçbir zaman olmadı.

Öğrencilerim odayı doldurduğunda, toparlanmamı bitirdim ve onlarla sosyalleşmeye gittim. Jason ön kapıdan girdi, ellerini ceplerine sokmuştu ve beyaz gömleği ve pantolonunun içinde kemerine takılı rozetiyle fazlasıyla açık görünüyordu. Önünü kesmek için Dante'nin görüş alanından çıkmam gerektiğini bile bile bir adım öne çıktım. "Jason," diye gergin bir gülümsemeyle selamladım. "Burada ne işin var?"

"Havadan sudan konuşarak vakit kaybetmeyeceğim. Yeniden evlendiğini biliyorum," dedi ve sesi öfkeli bir fısıltıya dönüşürken etrafıma bakındım. "Dante'nin arka sokakta dikkatinin dağılmasını sağladım. Sana yardım edebilirim." Elimi tuttu, beni ön kapıya doğru çekti ama ben ayaklarımı içeri soktum.

"Sen neden bahsediyorsun? Yardıma ihtiyacım yok," dedim ona, kolumu ondan geri çekerek ve Dante'yi nereden bildiğini sorma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak. *Herhangi bir şey* hakkında.

"Saçmalama Calla. O adamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Bakışları benimkilere odaklanmış, mantıklı düşünmem için yalvarıyordu. "Tek yapman gereken benimle gelmek ve bildiklerini bana anlatmak. Seni ve çocukları tanık koruma programına alacağım ve biz de seni koruyacağız. Sana söz veriyorum, ne sana ne de çocuklara bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Bunun nereden geldiğini ya da evlendiğimi nereden bildiğini anlamıyordum. "Jason, onu terk etmek istemiyorum," dedim ona, kelimelerdeki gerçeği hissederek. Kendime onu affettiğimi söylediğimde ciddiydim. Onu sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Jason'ın beni koruyabileceğini düşünseydim bu teklife balıklama atlayabileceğim pek çok zaman olmuştu ama o zamanlar geçmişti.

Ryker'ı terk edemezdim. Ryker'ın prezervatif takmayı ne kadar sık unuttuğunu düşündükçe, er ya da geç büyüyeceğinden şüphelendiğim aileyi dağıtamazdım. Çocuklarımı, baba olarak görmeye başladıkları adamdan alamazdım.

"Calla!" diye tısladı, stüdyonun etrafına bakınarak. "Bunun için zamanımız yok. Sadece benimle gel."

"Mükemmel olmayabileceğini ve benim için seçeceğin kişi olmayabileceğini biliyorum. Ama onu seviyorum ve onu hapse atmana yardım etmeyeceğim.

Bildiğim kadarıyla bir kadını kocasına karşı tanıklık etmeye zorlayamazsınız. Seninle bundan sonra konuşacak bir şeyimiz yok."

"Bunu düşünmelisiniz," diye yalvardı ama öğrencilerim merakla bize bakıyordu ve dünyadaki tüm güven verici gülümsemeler onları görmeye değer bir şey olmadığına ikna edemezdi.

"Deli gibi davranıyorsun. Gitmen gerekiyor. Lütfen bir daha benimle iletişime geçme," dedim ve ona sırtımı dönüp sınıfımın geri kalanına gittim. Farklılıklarımıza rağmen onu bu kadar sert bir şekilde geri çevirmek canımı acıttı. O, Chad ile yaşadığım hayatla olan son bağlantımdı ama bunun yapılması gerekiyordu. Hayatıma devam etme zamanının geldiğini biliyordum.

Dante arka odaya daldığında ben odanın ön tarafındaydım ve minderlerinde yerlerini alan öğrencilere göz gezdirirken dikkatle odaya bakıyordu. "Olağandışı bir şey gördün mü?" diye sordu bana.

Ona ve Ryker'a gerçeği söyleyip söylememeyi düşünürken boş boş baktım. Dürüst olmak, onu rahatlatmak istiyordum. Ama Ryker'ı bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Birinin beni ondan uzaklaştırmaya çalıştığını düşünürse bana verdiği küçük özgürlükleri de elimden alırdı.

Bunu tekrar yaşayamazdım. Yeni sevmeye başladığım bir hayatın esiri olamazdım.

Ben de başımı salladım ve yalan söyledim.

"Burada olağandışı bir şey yok. Her şey yolunda mı?" diye sordum. Hafifçe şaşırmış görünüyordu ama yerine geri döndü.

Ancak dersim bittikten sonra Jason'dan gelen ve fikrimi değiştirdiğimde onu aramamı söyleyen mesajı gördüm.

Bunun olma ihtimali çok düşük.

Gitmek istesem bile Ryker gitmemize asla izin vermezdi.

Kırk Dört

Calla

Jason bana yaklaştığından beri gergindim, Ryker'ın yaptığı her küçük şeyi şüphesinin bir işareti olarak okuyordum. Normalden farklı davranmamak için elimden gelen her şeyi yaptım, ona aldatılmadan önce davrandığımdan farklı davranmamak için özen gösterdim. Birçok kez itiraf etmeyi düşündüm ama yapabileceklerinin tehdidi beni bundan çabucak vazgeçirmeye yetti.

Hayır dediğim için önemsizdi. Önemli olmamalıydı. Ama önemli olduğunu biliyordum ve ihmalimin suçluluğu beni rahatsız ediyordu.

Birkaç gün sonra duştan çıktığımda Ryker telefonla konuşuyordu. Bana bakmak için döndüğünde kalbim göğsümde tekledi ve gözleri hiç görmediğim kadar soğuktu. Hayatım gözlerimin önünden geçmiş gibi hissederek donakaldım. Bana zarar vereceğini düşünmüyordum ama bu ondan bir şey sakladığımı öğrenirse ne yapacağından korkmadığım anlamına gelmiyordu.

Ama yatağımı yapmıştım ve geri dönmek için artık çok geçti.

"Evet August, her zaman yardıma gelebileceğini biliyorsun," dedi Ryker telefonda, dudakları gülümserken gözleri ısınıyordu. Rahatlayarak nefesim kesildi ve bornozumu kendime daha sıkı sardım. "Yardımın için teşekkürler," dedi, hayal kırıklığıyla telefonunun ekranına vurarak.

"Babamla artık telefonda mı konuşuyorsunuz?" Ona küçük bir gülümsemeyle bakarak sordum. O da bana karşılık verdi ama alıştığım kadar sıcak değildi.

"Ara sıra," diye omuz silkti. Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyordum. Babam onun kayınpederiydi ama telefonda bu şekilde konuşmaları bana tuhaf geliyordu. Sanki ona güvenemezmişim gibi. Gözlerimi şüpheyle ona diktim, neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. O kadar meşguldüm ki

Suçluluğum, Ryker'ın plan ve entrikalarını gözümün önünde görmem gerekirken kaçırmış olmamın tamamen mümkün olmasıydı.

Eğer babamla komplo kursaydı, ikisini de öldürürdüm.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye homurdandı Ryker, komodinine giderken elindeki telefonu yatağa fırlattı. Korku tekrar nabız gibi atmaya başladı, acaba Jason konusunda benimle yüzleştiği an mı diye düşündüm. Sonra da kocamdan herhangi bir şekilde korkmam gereken bir evlilikte ne işim olduğunu merak ettim.

Ben kime dönüşmüştüm ki bu korkuya rağmen onu seviyordum?

Kâğıtlardan oluşan dosyayı bana uzattığında, yüreğim ağzımda kabul ettim ve kapağı çevirdim. Evlat Edinme Belgesi bana bakıyordu ve kafamı ona çevirmeden önce şaşkınlıkla göz kırptım. Her şeyi doldurmuştu. Sadece benim imzamın olduğu yer boş kalmıştı.

Derin bir nefes aldım, bir daha evimde tutsak olmayacağım için duyduğum rahatlama ile lanet olası kâğıtlara tarih atacak kadar küstahlaşmasına duyduğum öfkeyi aynı anda bastırmaya çalıştım. Dosyayı yatağın üzerine fırlattım, onun alanına girdim ve ellerimi göğsüne koydum. "Daha çok erken," dedim, ona bakarak anlamasını sağlamaya çalıştım. "Daha yeni evlendik. Bunu onların da başına kakmadan önce alışmaları için biraz daha zamana ihtiyaçları var."

"Gayet iyi başa çıkıyorlar," diye uyardı Ryker, konuşmayı medeni bir şekilde sürdürme çabalarıma rağmen hırlayarak.

"Buna hazır olduklarını sanmıyorum," dedim ve elimi yatağın üzerindeki dosyaya attım. "Bence bunu bu şekilde resmileştirmeden önce bizi bir aile olarak daha fazla görmeleri gerekiyor. Babaları gideli sadece bir yıl oldu Ryker," diye mırıldandım. "Axel'in iyi bir gösteri yaptığını ve sana taptığını biliyorum ama o Chad'i idol olarak görüyordu. Biz ona hayatına aniden devam etmesi için baskı yapmadan önce bu kaybın üstesinden gelmek için zaman ayırmayı hak ediyor."

"Chad idolleştirilecek kadar iyi bir adam değildi," diye homurdandı Ryker ve dönüp beni odanın ortasında bırakarak komodinin yanına gitti.

"Öyle olması gerektiğini söylemedim ama Axel bunu bilmiyor."

İkinci bir dosya aldı ve yatağın üzerine fırlattı, böylece fotoğraflar etrafa saçıldı. İçindekilerden korkarak açtım. Ryker'ın çektiği fotoğraflardan hiç iyi bir şey çıkmamıştı.

İçlerinde Chad, Matteo ve Simon'la, Ryker'la tekrar tekrar sert ve ciddi görünüyordu. "Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

"Matteo için kanıtları ortadan kaldırdı. Suçları ve cinayetleri örtbas etti ve paraları cebe indirdi.

korumak için yemin ettiği insanlar. İyi bir adam olmayabilirim ama sadece kendime değil, yemin ettiğim insanlara da sadığım."

Matteo'nun fotoğraf üstüne fotoğrafla Chad'e verdiği para inkâr edilemezdi ama fotoğraflar elimde olmasaydı bile Ryker'a inanırdım. Ona başka açılardan güvenemesem bile, bana sözünden şüphe etmem için hiçbir neden vermemişti.

"Tamam," diye fısıldadım, Ryker'a durumu nasıl açıklayacağımı düşünürken dudağımı ısırdım. Eski kocamın bir suçlu olması çocukların onu nasıl algıladığı konusunda hiçbir şeyi değiştirmiyordu ya da ne tür bir adam olursa olsun babalarının yasını düzgün bir şekilde tutmak için zamanı hak ediyorlardı.

Chad için değildi. Çocuklar içindi.

Ryker beni ikna etme çabasında hiçbir ilerleme kaydedemediğinin farkında olmadan devam etti. "En azından bir rozetin arkasına saklanıp iyi bir adammışım gibi davranmıyorum. Ben bir suçluyum. Bir katilim ama ne olduğum konusunda ilk günden beri sana karşı dürüst oldum Calla. Sen seçimini yaptın."

"Öyle mi yaptım?" diye sordum. "Çünkü bana bir seçenek sunduğunu hatırlamıyorum."

Yüzü sertleşti ve bana doğru bir adım attı. Elimi kaldırdım, bir kez olsun ayağımı yere bastım. Beni istediği şeyi kabul etmeye zorlamak için seksi kullanmasına izin veremezdim. "Seni benim yaptığımda bana hayır dediğini hatırlamıyorum, Günışığı."

"Seks, biriyle çıkmaya rıza göstermek değildir. Evliliğe rıza değildir ve sen bu konuda bir seçim yapmama bile izin vermedin. Beni ve ne istediğimi ezip geçiyorsun ve ben de her ne hikmetse buna tahammül ediyorum," diye çıkıştım ve ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bana yaptığın her şey için seni affettim, ama çizgiyi çektiğim yer burası."

Göğsü bir hırıltı tehdidiyle gürledi. "Boktan bir babaydı."

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Boktan bir baba ve boktan bir kocaydı. Ama yine de onların babasıydı Ryker. Bana ne kadar kâğıt imzalatmaya çalışırsan çalış, bunu değiştiremezsin. Eğer onları sevdiğini ve ihtiyaç duydukları tek babanın sen olduğunu bilerek ilerlemelerini istiyorsan, o zaman bunu kendi koşullarında yapmaları için onlara zaman vereceksin. Senin değil."

"Hepinizin bana her yönden bağlı olmanızı istiyorum. Karım olduğunuzda onun anısına sarılmanıza izin vermeyeceğim. Benim yatağımda uyuyacaksın. Her gece sikimi ağzına alacaksın-"

"İtmeyi bırakamıyorsun, değil mi? Ben biraz veriyorum ama sen sürekli daha fazlasını almak istiyorsun!" Tersledim. "Ne zaman yetecek?"

"Her yönden benim olduğun zaman."

"Ben zaten senin karınım, Ryker! Tanrı aşkına. Bu benimle, seninle ya da Chad'le ilgili değil. Bu senin o çocuklar için doğru olanı yapmanla ilgili. Onların babası mı olmak istiyorsun? O zaman bir baba gibi davran ve onların ihtiyaçlarına öncelik ver. Gerçek bir baba böyle yapar. Kendisine miras kalan hazır aileyi gerçekten kendisininmiş gibi hissettirmek için karısının çocuklarına evlat edinme belgeleri veremediği için öfke nöbeti geçirmek değil."

Ryker klasörleri yatağın üzerinden toplamadan önce bir süre bana ters ters baktı. "Peki, Calla. Axel onu evlat edinmeye hazır olduğunda bana gelmesine izin vermek ister misin?"

Başımı salladım, ona kopacakmış gibi bakıyordum. Uçurumun kenarına çok yakındı, tam uçurumdan aşağı atlayacakmış gibi hissetmeden önce dengede duruyordu.

Başıyla onayladı ve yatak odasının kapısına yöneldi, sonra dönüp yüzünde zalim bir sırıtışla bana baktı. "O zaman umarım alternatifle başa çıkmaya hazırsındır."

Yutkundum. "Ne alternatifi?"

"Yakında öğreneceksin," diye homurdandı uğursuzca, yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Yatağa girmeden önce bir süre ona baktım, onu sevdiğimi itiraf ederek kendimi lanetlemiş gibi hissediyordum
-Sadece kafamda olsa bile.

Aşk insanlara üzerinizde güç verirdi ve Ryker Fiore'un ihtiyacı olan son şey daha fazla kontroldü.

Kırk Beş

Ryker

Arabanın kapısını arkamdan çarparak Murphy's'e girdim. Adamların arkamı kolladığını, beni koruyacaklarını biliyordum ama mesafelerini korudular. İçeri yalnız girmişim gibi görünmesine izin verdiler.

Sanki Antonio'yu Murphy'nin yan parçasını takip ederken yakalanacak kadar aptal olduğu için boğazlamaya hazır değildim.

Lanet olası aptala bundan daha iyisini öğretmiştim.

Kapılar kilitlenirken Maserati arkamdan bip sesi çıkardı ve Murphy'nin adamlarından biri ittirerek barın ön kapısını açtı. Ben gürleyerek içeri girerken hemen yolumdan çekildi.

Matteo ve adamlarının varlığı, dışarı çıkma konusundaki şüpheli yeteneğimi yatıştırmasa da, gömleğimin içinde göğsüme bağlı ikiz silahlar bunu telafi etti. Silahlardan nefret ederdim. Tembel adamların öldürme yöntemiydi ama iş o noktaya gelirse Murphy's'den onlarsız çıkamazdım.

Murphy beni özellikle istemeseydi, Antonio'nun telefonunu kullanarak beni doğrudan aramasaydı, hayatım için daha fazla korkabilirdim. Ama benden bir şey istiyordu. Bir hafta önceki görüşmemizde Matteo'nun ünlü Cellat'ına kafayı takmıştı.

Her zaman oturduğu yerde oturuyor, yüzünde memnun bir sırıtışla bana bakıyordu. Odanın köşesinde Antonio, Sean'ın silahını kafasına dayamış bir sandalyede oturuyordu. Belli ki dayak yemişti ve yıpranmış görünüyordu ama sadece yirmi iki yaşında olmasına rağmen sert bir çocuktu. İyileşecek ve işinin başına dönecekti, bundan şüphem yoktu.

"Kadınımın takip edilmesinden hoşlanmıyorum," dedi Murphy, ayağa kalkarken ellerini masaya bastırarak. Masanın kenarından dolaşıp ayağa kalkarken güvenliği onun bana yaklaşmasından rahatsız olmuş görünüyordu

Tam önümde. "Özellikle de bir uşak tarafından. En azından bunu şahsen yapabilirdin."

Omuz silktim ve ona bakarken yüzümün ifadesizliğini korudum. "Seni takip etmekle o kadar meşguldüm ki o kıç parçanı takip edemedim."

Sean köşeden homurdandı, yüzü buruş buruştu. Çizgide yürüdüğümü biliyordum, yanlış bir hareketin Murphy'nin adamlarına beynime bir kurşun sıkmalarını emredeceği anlamına geldiğini biliyordum. Ama ben bir koyun değildim ve kimse için koyun gibi davranmayı reddediyordum.

Bu dünyada hayatta kalmanın en iyi yolunun gittiğim her yerde saygı görmek olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Murphy ters ters bakmadı, sadece şok içinde bana baktı, sonra iğrenç yüzü bir gülümsemeye dönüştü ve gülerken bacağını tokatladı. "Taşaklıymışsın. Sana bunu vereceğim."

Calla'nın bana Köfte diye seslenişini kafamın içinde tekrar tekrar dinleyerek alay ettim. Günışığım sağ olsun, onun maskaralıklarını düşünmeden top kelimesini duyamıyordum.

"Şehrimizi izlemiyormuşuz gibi davranmanın bir anlamı yok. Matteo'nun bölgesinde yaşıyorsunuz. Burada faaliyet gösteriyorsunuz. Bu sizi onun işi yapar ve o da iş dünyasındaki çıkarlarını korur," dedim ona dik dik bakarak. Böyle bir sümüklüböceğin bana bu kadar yakın olmasından nefret ediyordum, zaten yapmadıysa bile yakında seks kaçakçılığına katılacağını biliyordum. Onu daha önce de öldürmek istemiştim, sırf borçlarını ödeyerek kadınları yatağına girmeye zorladığı için.

"Matteo'nun ünlü Cellat'ından daha az konuşkan birini beklediğimi söylemeliyim," diye yorumladı, kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. "Akılsız bir katil, kelimelerden ziyade yumruklarıyla konuşan biri." Cevap verme zahmetine girmeden ona gülümsedim. "Bu kadar zeki birini beklemiyordum."

"Varsayımlarda bulunmak sizin hatanızdır. İnsanlarla ilgili önyargılı fikirler sizi onların gerçeklerine karşı körleştirir."

İnançsızlıkla gülümserken başı geriye düştü. "Senin gibi yetenekli bir adam, Bellandi'nin geceleri ortalıkta dolaşan şeyi olarak harcanıyor. Uygun fırsat verildiğinde gerçek bir güce sahip olabilecekken, seni komik duruma düşürdü. Kurt olmak için doğmuşken seni bir köpek yaptı. Bellandi kirli işlerini yapmak için çok yumuşak, bu yüzden bunu onun için yapmana izin veriyor."

"Bana iş mi teklif ediyorsun?" diye sordum ve Antonio'nun gözleri şok içinde benimkilerle buluştuğunda ellerim iki yanımda seğirdi. Çocuk asla bana sırt çevirmeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Matteo, ne olursa olsun ya da bana ne teklif ederlerse etsinler. "Öyleyim."

"Eğer bunu yapmak için savunmasız insanların sırtına binmeye razı olsaydım güçlü bir adam olabilirdim. Ben senin küçük operasyonunu çocuk oyuncağı gibi gösteren bir hayatın içine *doğdum*. Teklif ettiğin şey beni ilgilendirmiyor," diye homurdandım ve gözlerinin şüpheyle daraldığını izledim.

"Bu talihsizlik," diye iç geçirdi. "Çocuğu al, buradan götür ve bunu Matteo ile benim aramda bir iyi niyet jesti olarak kabul et. Ama onu bir daha kadınımı izlerken yakalarsam, ölü bir adam olur. Bu beni takip eden insanlar için de geçerli. Matteo sadece harcanabilir olarak gördüğü kişileri görevlendirmeli."

Antonio aceleyle köşeden çıkıp arkamda dururken ona ters ters baktım. "Saklayacak bir şeyin yoksa, fark etmez Murphy. Ama iyi şanslar. Beni öldürmeden önce bulmak zorundasın ve takip edildiğine dair en ufak bir fikrin bile yok. Beni asla göremeyeceksin. Asla görmezler."

Murphy'nin dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve Antonio'yu kapıya doğru nazikçe ittim.

Ön kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz Antonio rahat bir nefes aldı. "Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onu görmezden geldim, arabanın kilidini açtım ve o yolcu tarafına binerken sürücü koltuğuna tırmandım.

"Karımın koltuğuna kan bulaştırmayın yeter," diye homurdandım ve arabayı trafiğe çıkardım. Diğerleri de saklandıkları yerlerden çıkarak beni takip ettiler, böylece yeniden toplanmak üzere Bellandi malikânesine dönebilecektik.

Başka bir araçta olsa bile, Matteo'nun öfkesinin Maserati'nin klimasından içeri dolan havada titreştiğini hissedebiliyordum. Antonio yanımda sessizleşti, çektiği acıya rağmen metanetini koruyordu.

Bizi Matteo'ya götürecek yola saparken ona, "Biraz dinlen, iyileş," dedim. "Bu iş bittiğinde, gelip beni biraz takip et. Sana nasıl daha iyi uyum sağlayacağını öğretirim, böylece bir dahaki sefere yakalanmazsın," dedim. Göz ucuyla kafasını kırıp bana sertçe baktı.

"Ciddi misin?" diye sordu, sesi heyecanla yükseliyordu. "Yalnız çalıştığını sanıyordum."

"Evet, karım olmayan insanları takip etmekten gerçekten yorulmaya başladım," diye güldüm. "Birinin bunu düzgün bir şekilde yapmasını istiyorum, böylece ben yapmak zorunda kalmayacağım.

Sen de herkes kadar iyi bir adamsın." Sert, kişisel olmayan sözler çocuğu fazla bağlanmaktan ya da aramızda bir tür bağ olduğunu düşünmekten caydırdı.

Bağ kurmadım. Ailemden saydığım birkaç kişi dışında insanlarla ilişki kurmadım.

Ama gözlerindeki ışık bu konuda tamamen başarısız olduğumu gösteriyordu. Bir daha konuşmadı, bana teşekkür etmedi. Bunun için fazla zekiydi. Malikâneye yanaşır yanaşmaz aceleyle ana binanın arka tarafına, güvenliğin mola verdiği binaya gitti. Onu bekleyen bir doktor olacaktı.

Matteo, Simon'ın onu bindirdiği cipten inerken yüzü gök gürültüsünü andırıyordu. "O herif öldüğünde cesedinin üzerinde dans edeceğim," diye homurdandı ve beni uyarmak için ön taraftaki çeşmenin yanında durdu.

"Tabii üzerinde dans edecek bir şey bırakırsam." Sırıttım, Matteo'nun vücudundaki alışılmadık öfke hoşuma gitmişti. O buz gibi dış görünüşünün ardına o kadar sık saklanırdı ki, bazen bunun tıpkı benimki gibi bir öfke kuyusunu örttüğünü unutmak kolay olurdu.

"Bunu Ivory'den daha fazla saklayamam. Lino Samara'ya söylemeyi planlıyor, böylece daha dikkatli olmaları gerektiğini bilecekler. O ikisi sır saklamakla tanınmazlar," diye uyardı ve hayal kırıklığı beni yiyip bitirirken başımı geriye attım.

"O zaman Calla'ya söylemeliyim. Bunu benden duyması gerekiyor. *Kahretsin,*" diye inledim. Çocukları için duyduğu korku, kazanmak için çok çalıştığım tüm ilerlemeyi kaybetmem anlamına gelecekti.

"Sana iyi şanslar." Eve girerken nefesini dışarı üfledi. "Bu konuşmayı kıskanmıyorum."

Ben de öyle.

***

Eve geldiğimde çocuklar çoktan yatmışlardı, Matteo ve diğerleriyle seçeneklerimiz üzerine konuşmak zorunda kalmıştım. Baskıyı azaltmamaya karar vermiştik çünkü ne kadar talihsiz olsa da Murphy'nin taleplerine boyun eğmiş görünemezdik.

Geri adım atmadık ve bulunduğu yerden yukarı tırmanmayı düşünen bir hiç kimseden bir bok almadık. Liam O'Connell'ın yardımcısı olarak ait olduğu yerde kalsaydı, elimizde bir savaş olmazdı.

Duştan çıktığımda Calla uyanıktı ve yatağında kitap okuyordu. En iyi senaryolarda bile, eve geldiğimde duş alana kadar bana fazla yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Onu işimin pisliğiyle lekelemekten nefret ediyordum, bu yüzden duş alana kadar ona sarılmayı bile reddettim. Ines'in kıyafetlerimde kan varken bana sarılması benim için yeterli bir uyandırma çağrısıydı, Calla bu noktayı eve götürme ihtiyacı hissetmiş olsa bile. Bana endişeyle baktı ve gözlerini tekrar kitabına çevirmeden önce garip bir şekilde gülümsedi.

İçimi çektim, yanına gittim ve komodinin üzerine koymak için elinden aldım. Çocukların evlat edinme belgeleri konusundaki tartışmamızdan beri mesafeliydi, gerçi ikimiz de bunun Jason'ın gizlice stüdyoya girip onunla konuştuğu gün başladığını biliyorduk.

Hâlâ itiraf etmemişti, bana gerçeği söylememişti ve sırrı her gün içimi kemiriyordu. Onun teklifini kabul etmediğini bildiği halde bunu benden saklıyordu. Gelecekte ona ulaşmayı planlayıp planlamadığını merak ediyordum.

Yatağa oturdum ve Calla yutkunurken doğruldu ve yatak başlığına yaslandı. Bunun, çocukları evlat edinmeme izin vermemesine karşı çözümümü sunduğum gece olacağını düşündüğünü biliyordum. Zorlayabilirdim, onun imzası olmadan da evlat edinme işlemini gerçekleştirebilirdim ama bu onun bana isteyerek vermesini istediğim bir şeydi. Çocukların onun olduğu kadar benim de olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Her şeyinin benimle işaretlenmesine olan delice ihtiyacımla ona biraz zaman kazandırmak için yapacaklarımdan hoşlanmayacağını biliyordum. Başlangıçta bekleme isteğine çoğunlukla saygı duymuştum, ama şimdi evli olduğumuza göre?

Zamanı kalmamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır, Tesoro. Değil," diye iç geçirdim. Ona yaklaşan savaştan hiç bahsetmek istememiştim ama Matteo ve ben, tüm kadınların bunun tehlikelerini bilmesi gerektiği konusunda hemfikirdik. Tiernan kadınları onları seven erkeklere karşı kullanmaktan hoşlanıyordu, bu yüzden onları savunmak için mümkün olan her önlemi almalıydık. "Bellandiler insan kaçakçılığına müsamaha göstermez."

"Tamam," diye fısıldadı ve bilmediği bu bilginin onu rahatlatacağını biliyordum. Calla hayatımın bu yönünden o kadar habersizdi ki, çünkü onu bu dehşetten korumak istemiştim. Hiçbir şeyin onun ışığını söndürmesine izin veremezdim. Özellikle de benim.

"Bir tefeci bir kaçakçılık operasyonunu devraldı ve şehir sınırları içinde faaliyet göstermeyi planlıyor. Matteo kendi şehrinde buna izin vermediği için, iki operasyonumuz arasında açık bir savaşa doğru gidiyoruz." Dondu kaldı, benden uzaklaşırken masmavi gözleri kocaman oldu.

"Çocuklar ve ben tehlikede miyiz?" diye fısıldadı ve ona dürüstçe cevap vermek zorunda kalmak beni öldürdü. Yüzünde çiçek açtığını gördüğüm korkuyu doğrulamak için. "*Sen* tehlikede misin?" Calla her zaman çocuklarını korumak için ne gerekiyorsa yapardı ve ben şimdiden dişlilerin döndüğünü görebiliyordum. Jason'ın içten içe kemirdiği bir dönemde bu konuşmayı yapmak için hiç de ideal bir zaman değildi.

Ama Murphy ile daha önce yaptığım konuşma tek bir şeyi netleştirmişti. Adam bana kafayı takmıştı, muhtemelen beni Matteo'dan uzaklaştıramamasını kişisel bir hakaret olarak görüyordu. Bu durum Calla'yı ve çocukları benim istediğimden daha fazla odak noktası haline getirmişti. "Olabilirsin," dedim ona. "Çocukların gün boyunca güvenlikleri var ve senin de Dante'n var. Onunla birlikte olduğun ve dışarıda çok fazla zaman geçirmediğin sürece iyi olacaksın."

Yataktan fırladı ve pencereye giderek yan bahçeye baktı. "Bizi buradan gönder," dedi, dönüp bana bakarak. "En iyi çözüm bu. Bir süreliğine şehirden ayrılabiliriz ve her şey yoluna girdiğinde geri döneriz."

Ayağa kalktım, tedirginliğimi kontrol etmeye çalışırken ona doğru ilerledim. Calla'yla ilgili her şey kaçmak, aramızdaki güçlü bağı kapatmak için bir bahaneydi. Beni kaybetmekten, kendini tamamen bana vermekten ve sonra tekrar yalnız kalmaktan çok korkuyordu.

Bunu herkesten daha iyi anlıyordum. Ama buna tahammül edemezdim.

"Kimsenin sana ya da çocuklara dokunmasına izin vermeyeceğim, Günışığı," diye mırıldandım, alnından öperken elimi ensesine doladım.

"Peki ya sen? Burada kalıp senin *ölmeni* izlemeyeceğim," diye karşı çıktı, yalnız kalmaktan duyduğu travmatik korku su yüzüne çıkarken sesi titriyordu.

"Bunun çabuk olacağını mı sanıyorsun? Birkaç hafta tatil yapıp eve döndüğünüzde savaşı kazanmış mı olacaksınız? Bölge savaşları yıllar sürer, uzun sürer ve yavaş bir süreçtir. Karımı ve çocuklarımı yıllarca göremeyeceğim ve onlara sarılamayacağım bir yere göndermeyeceğim," dedim ve elimden kurtulmaya çalıştığında onu sıkıca tuttum.

"Bizim için en iyisi bu olsa bile mi?"

"Calla," diye uyardım, bensiz daha iyi olacağına dair ısrarına karşı içimde öfke titreşiyordu. Dünyada benim yanımda olduğundan daha güvenli bir yer yoktu. "Seni *her zaman* koruyacağım ve gidebileceğin tek bir yer bile benim yanımdan daha güvenli olamaz. İş o noktaya gelirse, Matteo hepimizi Malikânede kalmaya davet etti. Ama henüz o noktada değiliz," dedim ona.

"Hepimizi tek bir çatı altında toplamak pek akıllıca görünmüyor. Bu Emlak'ı daha büyük bir hedef haline getirmez mi?" diye sordu.

"Olur," diye yanıtladım. "Ama bu aynı zamanda savunmamızı merkezileştirmemizi de sağlayacak. Matteo'nun izni olmadan kimse Araziye giremez, Günışığı."

Sustu ve sonunda tekrar pencereden dışarı bakabilmesi için gitmesine izin verdim. "Bir daha bu evde kilitli kalmayacağım Ryker. Sebebi ne olursa olsun. Eğer bizi bu şekilde korumayı planlıyorsan, o zaman gitmemize izin vermelisin. Gidebiliriz ve kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yere gideriz."

"Sen benim karımsın," diye homurdandım. "Bu yeminler ölene kadar geçerli. Matteo'nun bu ülkenin dört bir yanındaki şehirlerde müttefikleri ve düşmanları olmadığını düşünüyorsan safsın. Nereye gidersen git, bunu Bellandi adıyla ama Bellandi koruması olmadan yaparsın. Yaşayacak bir yer bile bulamadan seni öldürürler." Günışığım'a gerçeği itiraf etmek, ona gerçekten ne kadar kapana kısılmış olduğunu göstermek canımı yaktı.

Onu yanımda hapsetmek için bir kafese ihtiyacım yoktu. Yaşam tarzım bunu kendi başına yapıyordu. Başını salladı, döndü ve sessizce yatağa geri döndü.

Yan tarafına kıvrılmasına izin verdim, arkasına tırmandım ve kendimi sırtına bastırdım.

Murphy'yi yavaşça katletmek istemeseydim, kadınımla aramıza koyduğu mesafe bardağı taşıran son damla olurdu. Normalde yaptığı gibi dokunuşuma gömülmek için hiçbir hareket yapmadı, sevdiği birini kaybetme korkusuyla duygularının ne olduğunu anlamaya bile başlayamayacak kadar tüketildi.

O ölü bir adamdı ve onu öldürecek kişi olmak için hepimizin savaşacağını biliyordum. Umarım önce ben onunla oynarım. Ona istismar edilmenin ve belki de birinin ona tecavüz etmesine izin vermenin tam olarak nasıl bir şey olduğunu göstermek için.

İşkence görmüş.

Elimde olsa onu haftalarca dondurucumda saklar, sattığı kadınlar için hayatın nasıl bir şey olduğunu bir nebze olsun tattırırdım.

Ve ancak gerçekten anladığında bir başkasının beynine bir kurşun sıkmasına izin verecektim.

Özellikle de Calla'nın sessiz korku gözyaşlarıyla nasıl titrediğini hissettiğimde. Ölüm tek başına onun için çok hızlıydı.

Kırk Altı

Calla

Çocuklardan uzak kalmak geçen her saatle birlikte daha da zorlaşıyordu. Bir gece önce Ryker'la yaptığım konuşmadan sonra, Ines'in babamla garajda olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. Axel'in okulda olmasından nefret ediyordum.

Kendi güvenliklerinin olduğunu bilseler bile, bebeklerinin tehdit altında olduğunu hisseden bir annenin endişesini hiçbir şey azaltamazdı. Hiçbir şey içimdeki dehşeti bastıramazdı ama başka seçeneğim olup olmadığını da bilmiyordum. Dante beni yakından izliyordu. Şüphesiz Ryker ona normalden biraz daha ürkek olabileceğimi söylemişti.

Beni daha yakından izlemesi için onu uyarmış olmalıydı çünkü stüdyonun önünden beni görebileceği bir yere geçtiğimde hemen ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya doğru ilerledi. Sanki stüdyodan kaçacak kadar aptalmışım ve uzağa gidebileceğimi umuyormuşum gibi. Polise gitmeyi, Jason'a çocukları ve beni güvende tutması için güvenmeyi düşünmüştüm ama korumanın bedelsiz olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Çocuklarımın Chicago'daki mafya savaşında güvende olmalarını ne kadar istesem de, Ryker'ı kaybetme düşüncesi beni fiziksel olarak derinden yaralıyordu.

Acı çekerdim. Çocuklarım için. Ama çizgiyi aşıp onu parmaklıklar ardında göremezdim. Onu ele veremez ve polise bildiklerimi anlatamazdım, çok az olduğunu kabul etsem bile muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyecekti. Hayatının bu kısmı ailemiz içinde yarattığımız küçük baloncuktan çok ayrıydı ve bu role girdiğinde farklı bir adam olduğunu biliyordum.

O adamı tanımak istemiyordum. Sadece kocamı istedim.

Bir kolunun üzerime inmesiyle irkildim ve olduğum yerde sarsıldım. Ona bakmak için döndüğümde Ness elini geri çekti, düşüncelerimden öyle bir sıyrıldım ki

Aniden. "İyi misin?" diye sordu ve yüzünün her santiminde endişe vardı. Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca Ness stüdyoda dost canlısı bir yüz haline gelmişti. Hayatlarımızın gerçek ayrıntıları hakkında hiç konuşmasak da en yakın bağ hissettiğim öğrencilerden biriydi.

Bir erkek arkadaşı ve çok fazla göremediği bir oğlu olduğunu biliyordum. Eski sevgilisinden ya da o tarz bir şeyden hiç bahsetmediği için bu beni meraklandırdı. Sanki oğlunun babası yokmuş gibiydi ve ben de bunu anlayabiliyordum.

Ölen ilk kocamdan hiç bahsetmediğimden beri. Bazen

geçmişin geçmişte kalması daha iyiydi.

"İyiyim," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum ama söz veriyorum iyiyim."

Dante'nin etkileşimimizi kuşkuyla izlediği arka odanın kapısına baktı. Ness bana döndü, Dante'nin onun yüzünü göremeyeceğini ya da dudaklarını okuyamayacağını bildiğim bir şekilde bakıyordu. Bu hareket o kadar hesaplı, o kadar zekiceydi ki beni sersemletip susturdu. "Biliyorsun, yardıma ihtiyacın olursa tek yapman gereken istemek. Bir koruyucu vardır, bir de istismar."

Omuz silktim. "Öyle bir şey değil," diyerek onu rahatlattım ve omzuna hafifçe dokundum. "Kocam bana asla zarar vermez ve kesinlikle Dante'nin de bunu yapmasına izin vermez. Onun durumu biraz karışık ve o sadece benim güvende olduğumdan emin olmak istiyor."

"Bir erkek sana öfkeyle elini sürmeden de kötü davranabilir Calla," dedi ve bir an için kaşlarım çatılmış bir halde ona baktım. Beceriksiz, kelimelerinde tökezleyen ve sık sık kızaran kadın gitmişti. Onun yerinde sanki kişisel deneyimleri varmış gibi konuşan bir kadın vardı. "Onun tacizci olduğunu söylemiyorum. Sadece herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, bunu yapmaktan mutluluk duyacak pek çok kişi olduğunu bilmeni istedim. Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız, o yüzden buradayım. Sadece konuşmak için bile."

Dante'nin beni incelemesinden kaçınarak ona başımı salladım. Gülümseyerek ona sarılmak için eğildim. "Bunun için minnettarım. Bir şeye ihtiyacım olursa sana haber vereceğim."

Yatışmış gibi görünerek geri çekildi ve odanın arkasındaki yoga matına gitti. Hayatımın ne zaman bu kadar karmaşık hale geldiğini anlamaya çalışırken, öğrencilerimin geri kalanı ön kapıdan içeri süzülürken derin bir nefes aldım. Bir erkeğin karısını incitmeden taciz edebileceği yollar olduğunu inkâr bile edemezdim ve Ryker bu çizgilerden bazılarını kesinlikle aşmıştı.

Kendime onu sevdiğimi ve bunları bizi korumak için yaptığını ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, hiçbir şey değişmedi. Hâlâ çizgileri aşıyordu ve hâlâ sınırlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Çocukları evlat edinmesine izin vermem için bana baskı yapması da bunu kanıtlıyordu.

Evlat edinme onlardan gelmesi gereken bir şeydi. Ryker'ın onları evlat edinmesini *istemeliydiler*, tam tersini değil. Buna alternatifini hâlâ sunmamış olması benim için iyiye işaret değildi ama onu bundan tamamen caydırdığımı düşünecek kadar da masum değildim.

Sonunda sunduğu alternatif ne olursa olsun, bu bir bandajdan başka bir şey olmayacaktı. Sadece ona her yönden bağlı olduğumuzda doldurabileceğimizi düşündüğü deliği düzeltmenin geçici bir yolu. Bu beni deli ediyordu. *O* beni çıldırtıyordu.

Bizim zaten onun olduğumuzu ve bunu kanıtlayacak herhangi bir yasal belge olmadan önce de onun olduğumuzu göremiyordu.

Keşke bunu görebilseydi ve vermeye hazır olmadığımız şeyler için bizi zorlamayı bırakabilseydi. Çünkü bu, ona verdiklerimizin yeterli olmadığı anlamına geliyordu.

Aşkımızın yeterli olmadığını. Ve

bu benim için kabul edilemezdi.

***

Ne yaptığımı bilmiyordum. Neden garajda Ryker'a yardım etmeye karar verdiğimi anlayamıyordum. Son zamanlarda çocuklar yattıktan sonra birbirimizi görmezden geliyor gibiydik, onun öfkesi yüzeyin altında kaynıyor ve ben bundan kaçınıyordum.

Ama çocuklar bunu hissetti. Axel'in bize rahatsız bir şekilde nasıl baktığını gördüm.

Her ne kadar bundan nefret etsem de, ilişkimizin aldığı yolla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyordu. Bizi birbirimizden uzakta görmek çocuklara zarar veriyordu ve bu uzaklığın bana yaptıklarına tahammül etmeye razı olsam bile, onlar için sonuçlarına katlanamazdım. Axel, Ryker'a babasına bakar gibi baktı, sanki bir ayağı çoktan kapının dışındaymış gibi.

Ryker'ın hayal kırıklığı, sessizlik içinde geçen her saatle birlikte daha da artıyor gibiydi; ben ona aletler veriyor ve boşluğu doldurmak için sadece asgari düzeyde sorular soruyordum. Aramızdaki uçurumu nasıl kapatacağımı bilmiyordum ve bunu istediğimden de emin değildim.

Bundan ne kadar nefret etsem de, olabildiğince saldırgan olan Ryker'ın ilişkiyi düzeltmek için zahmet etmemesi, çatışma hakkında ne düşündüğü hakkında çok şey söylüyordu. Sanki tartışmamız ikimizi de ilgilendirmiyormuş gibi tamamen beni suçladı. Sanki çocuklarım söz konusu olduğunda benden taleplerde bulunarak çizgiyi aşmamış gibi. Beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın, bunu kibarca açıklamaya çalıştım.

Fark etmemişti.

Ryker arabanın altından kayarak çıktı, dramatik bir şekilde ayağa fırladı ve elindeki aleti alet sandığının üzerine fırlattı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi tuttu ve beni garajdan dışarı çıkardı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken eli yağ lekeli ve kaygandı ve bana itiraz etme şansı vermedi. Uyuyan çocuklar için adımlarını sessiz tutması, içimde yükselen korkuyu bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Öfke ondan akıyordu. Bana çok kızgındı ve ben başımıza gelecekleri ya da bundan nasıl kurtulacağımızı bilmek istemiyordum. Tek bildiğim bu belirsizlik içinde bir an daha yaşayamayacağımdı.

Sonuç ne olursa olsun, kaçınmaya çalıştığımız konuşmayı yapmak zorundaydık. Doğruca banyoya gitti, ben ellerimi yıkarken o da kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi.

Birkaç dakika sonra duştan çıktığında kolumu ellerinin arasına aldı ve bana zorla yaptırdığı yeni dövmeyi inceledi. İyileşmeden memnun bir şekilde homurdandı ve daha fazla merhem sürdü.

İşini bitirdiğinde banyodan çıktım ve yatmak için üstümü değiştirmek üzere yatak odasına döndüm. Dolaptaki seçeneklerime göz gezdirdim, keşke daha kapalı uyku seçeneklerim olsaydı diye düşündüm ama Ryker'la aynı yatakta uyumak eşofman gibi şeyleri imkânsız kılıyordu. Yanımda uyurken bir fırın gibi çok sıcaktı.

Arkamdan gelip nemli kollarını belime doladığında olduğum yerde sarsıldım ve dokunuşundan kurtuldum. Banyo nispeten güvenliydi ama yatak odası seksle özdeşleştirdiğim bir yerdi. Her parçam dokunulamayacak kadar gergin hissediyordu, sanki tenimi elektrik kaplamıştı ve ilk fiziksel baskı belirtisinde patlayacaktım. İkimiz de onun beni manipüle etmek için sık sık seksi kullandığını biliyorduk. Bundan kaçınmak istedim, çünkü bunun hiçbir işe yaramadığını biliyordum.

"Artık karıma dokunmama izin yok. Öyle mi?" diye sordu ve beni yüzüne doğru döndürürken elleriyle kollarımı kavradı.

"Beni korkuttun," dedim ona, hafif bir gülümsemeyle. Acıydı, ikimiz de bunu biliyorduk.

Elini uzattı ve gülümsememin çarpıklaştığını bildiğim ağzımın köşesine dokundu. Aramızda bir an sessizlik olunca, göğsünde bir güneşin içine düğün tarihimizi yazdığı taze mürekkebe baktım. Bir yanım onun üzerinde böylesine fiziksel bir hak iddia ettiği için bayılıyordu ama diğer yanım da endişelenmekten kendini alamıyordu. Tarih çok yeniydi ve evliliğimiz etrafımızda parçalanıyor gibi görünüyordu. "Yani bunun Jason'ın ziyaretiyle bir ilgisi yok mu?" diye sordu ve nefesim beni sert bir şekilde terk ederken göğsüm kabardı.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Dehşet içinde ona bakarak sordum. Başparmağı çenemden aşağı kaydı ve beni geriye doğru götürürken eli boğazımın ön kısmına dolandı.

Omurgam duvara çarptı ve dehşet içinde ona baktım. Eli canımı acıtacak kadar bastırmasa da tehdit çok açıktı ve bu yüzden parlak gözlerinde parlayan öfkeye sırtımı dönemedim. "Stüdyoya değil de evine kamera koyacağımı mı sandın? Sana yaklaştığı andan beri biliyordum."

Ağzımı açtım, ona bakarken dudağım titriyordu. "Hiçbir şey söylemedin," diye fısıldadım.

"Sen de yapmadın, Günışığım. Benden sakladın. Seni benden almaya çalıştı ama sen hiçbir şey söylemedin. Neden?" diye sordu, sesi kısıktı. Oradaki tehdidi, vücudunu delik deşik eden öfkeyi gizlemek mümkün değildi, o kadar gergindi ki bu öfkeyle titriyordu.

"Ona hiçbir şey söylemedim ve yardımını istemediğimi söyledim," diye gerekçelendirdim. Ryker'dan bilgi saklamanın başlı başına bir yalan olduğunu biliyordum ama öfkeyle beni sorgularken elinin boğazımda olması, tepkisinin ne olabileceği konusunda endişelenmekte haklı olduğumu gösteriyordu.

"Hepsi bu mu? Ona değerli hiçbir şey söylemedin mi?" diye sordu ve sanki sözlerimi tekrar gözden geçirmem için beni zorlayabilecekmiş gibi gözlerini gözlerime dikti.

"Başını belaya sokacak bir şey değil," diye soludum, eli hafifçe sıkılaştığında boğazımdaki baskıyı hafifletmek için başımı kaydırdım.

"İstediğim bu değildi, Tesoro," diye mırıldandı, dudaklarını şakağıma değdirmek için eğildi. Gözlerimden yaşlar süzülürken dudaklarını yanağımda gezdirdi. Daha önce de korkmuştum, geceleri yalnız başıma yatağa girip Chad'in katilinin ailesinin işini bitirmek isteyeceğinden endişe ettiğimde korkmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanmıştım.

Ama bu, Ryker'ın çocuklar ve benim için takındığı görüntünün altında olduğunu bildiğim adama dönüştüğünde hissettiği korkuyla kıyaslanamazdı.

"Ona beni sevdiğini söylediğini ama bana bu sözleri hiç s ö y l e m e d i ğ i n i bilmek beni memnun ediyor mu sanıyorsun?" diye fısıldadı ve vücudum dondu kaldı.

"Ben yapmadım-" Sözümü yarıda kestim, yaptığımı fark ettiğimde kendimden dehşete düştüm. Bu kelimeleri dile getirmeyi hiç düşünmemiştim, çünkü onları dile getirmek onlara yeni bir hayat veriyordu. Seçme şansımı elimden alan bir adama aşık olabilecek kadar düşmüş olduğumu kabul etmek istemiyordum. İlişkimizin özünde Ryker *böyle* biriydi.

Yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi, onu ne kadar sevmiş olursam olayım. Bu yüzden, Ryker'a karşı tanıklık etmeme gerekçesi olarak söylediğim sözler beni şaşkına çevirdi. Onu korumak için duygularımı itiraf etmiştim.

"Söyledin, Sunshine. O *stronzoya* beni sevdiğini söyledin." Yutkundum ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Ryker'ın duygularımın gerçekliğini bilmesinden dehşete düşmüştüm, çünkü bunları bana karşı kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordum. "Eğer bir daha sana yaklaşırsa, onu parça parça ederim," diye homurdandı Ryker.

"Ryker!" Gömleğimi boynumdan kavrayıp ortasından yırttığında itiraz ederek nefes nefese kaldım.

"Sen benim karımsın. Eski kocanın arkadaşının evliliğimize müdahale etmesine ve seni benden almaya çalışmasına izin vermeyeceğim. Beni anladığını söyle, Calla. *Bu konuda* geri adım atmayacağım. Senin için bile," diye emretti ve ben öfkeyle başımı salladım.

"Anlıyorum," diye fısıldadım ve bu onu marjinal bir an için sakinleştirmiş gibi göründü. Sonra beni duvardan çekip yatağa fırlattı, gömleğimin kalıntılarını gövdemden yırttı ve çılgın hareketlerle sütyenimi çıkardı. "Ryker," diye yalvardım.

Beni görmezden geldi ve beni yüzüstü çevirerek taytımı ve iç çamaşırımı belimden yakaladı ve kalçalarımdan aşağı yırttı. Onları o açıyla ayağımdan çıkarmaya çalışırken biraz gariplik oldu. Sonunda kumaşı yana fırlattığında hayal kırıklığı homurtusu odada yankılandı. Eli kıçıma indiğinde kör edici bir acı duydum ve çığlık attım, yatağın ortasına oturmak için çırpınırken kendimi örtmek için bir kolumu geriye attım.

"Seni pislik!" Ayak bileklerime uzanan ellerini tekmeleyerek çığlık attım. Homurdandı, her iki eliyle birini kavradı ve beni önünde yere serilene kadar yataktan aşağı çekti. Ben doğrulmak için çabalarken, eli tekrar boğazıma gitti. Avuç içiyle daireler çizerek beni yatağa sabitledi ve ben öfkeyle ona doğru hırladım. "Bana vurdun lan."

"Kıçıma şaplak attım. Kime ait olduğunu unuttun mu? Gerçekten bir hatırlatıcıya o kadar çok ihtiyacın var ki, sır saklayarak inşa ettiğimiz *her şeyi* riske attığında sana şaplak atamayacağımı mı düşünüyorsun?" Kalçalarımı onun altında savurdum, o kalçalarımın arasına yerleşirken ben de boynumdaki kavrayışından kurtulmaya çalıştım.

"Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadım.

"Sana sahtekârlığa müsamaha göstermeyeceğimi de söylemiştim, değil mi?" diye sordu. "Sana benim olduğunu ve seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğimi söyledim. Yine de, neredeyse iki hafta boyunca gözlerimin içine bakıp tek kelime etmemenin akıllıca olduğunu mu düşündün?"

Ona dik dik baktım, yüzündeki öfkeli ifade kaybolana kadar ona vurmaktan başka bir şey istemiyordum. Ryker'ın bir silah gibi kullandığı erkeksi, tehlikeli çekiciliğiyle, onu bu kadar öfkeli görmek sadece bunu büyütüyordu. Ondan nefret etsem de bedenim de bana ihanet etmişti.

Onu istiyordum ve aynı nefeste öldürmek istiyordum.

Boğazıma dokunmayan eli göğüslerimin arasındaki vadiden kayarak karnımın hassas derisiyle oynadı ve merkezime ulaştığında beklentiyle seğirmeme neden oldu. Parmakları oradaki etime hafifçe dokundu, gıdıklamaktan ve olacakların sözünü vermekten başka bir şey yapmadı. "Evliliğimiz için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Evliliğimiz için en iyisi asla sırlar olmayacak," diye homurdanarak parmağını dudaklarımın arasından geçirdi. Yüzüne yayılan kibirli sırıtış, öfkesinden daha da çileden çıkarıcıydı.

Ve bu beni kendimden nefret ettirdi, çünkü beni hırpalamak dışında bana neredeyse hiç dokunmamıştı.

Yine de onun için ıslanmıştım.

"Benim için sırılsıklam oldun, her zaman olduğun gibi, Günışığı," diye gülümsedi ve dokunuşundan kaçmak için kalçalarımı salladım.

"Sanki sen sır saklamıyorsun?" Suçladım ve bana bakarken yüzü tekrar öfkeye dönüştü.

"Sırlarımla başa çıkabildiğinde onları alacaksın, Tesoro. Bir an önce değil. Onları gerçekten seni korumak için saklıyorum, çünkü geçmişim hiçbir eşin asla bilmemesi gereken bir yer." Parmağı içime girerken hırıltısı bir iniltiye dönüştü. Beni yatağa yatırdığında belindeki havlu çoktan yere düşmüştü ve siki aramızda ağır ağır sallanıyordu. O anda, onu ne kadar istemiş olursam olayım, gerçekten bir silah olabileceğini gördüm.

İçime ikinci bir parmak daha sokup ağırlığını bedenimden aşağı kaydırdığında, bana nasıl eziyet etmek istediğini tam olarak anlamıştım. "Kes şunu," diye nefes nefese onu itmeye çalıştım. Eli boğazımdan hiç ayrılmadı ve dudakları klitorisimi bulup nazikçe öptüğünde ne kadar kısa olduğuma lanet ettim.

"Duracağım. Seni becermem için yalvardığında," diye fısıldadı, her hece dudaklarını hayatımın en kötü alayında bana karşı titreştirdi. Parmaklarını içimden çıkardı, sonra sertçe geri pompaladı, beni daha önce hiç olmadığı kadar sert becerdi. Beni girişten klitorise kadar yalarken gözlerimi tuttu ve sonra öfkeli bir enerjiyle bana tapmaya başladı.

Dili ve dişleri vardı. Öfke ve hüsrandan ibaretti. Sahiplik ve mülkiyet. Beni uçurumun kenarına kadar getirdi ve sonra beni uçurmayı reddetti. Verdi ama asla yeteri kadar değil. "Ryker!" Onun manipülasyonlarından nefret ederek homurdandım.

Ama oyunun nasıl oynandığını biliyordum, ona istediğini verene kadar devam edeceğini biliyordum. Ryker daha azını yapamayacak kadar kararlıydı.

"Lütfen," diye yalvardım, bu acıyı mümkün olduğunca çabuk sona erdirmeye kararlıydım.

Ondan nefret ediyordum ama onu seviyordum.

Beni boşaltmasını bekliyordum. Ona istediğini vermiştim ama bacaklarımın arasından kalkıp bacaklarımı aralayarak sertçe içime girdiğinde ruh hali talepkârdı. İçime girmesiyle ve onu içime almanın kaçınılmaz olarak getirdiği acıyla haykırdım. Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ama bedenim onu kavrayıp daha derinlere almaya çalışırken bunu umursamadı. Göğsünü ittim, ihtiyacımın bulanıklığında bir düşünce devam ediyordu. "Prezervatif," diye hatırlattım ona.

"Artık prezervatifimiz yok, Calla." Kelimeleri içime çarpmasına neden olan bir hamleyle vurguladı. "Onları dışarı attım."

"Ne demek onları dışarı attım?" Kocaman gözlerle ona bakarak fısıldadım. "Anlaşmıştık!"

Direncime ve hassas dokularıma vurarak, korumasızlığına itiraz etmeme rağmen orgazmımı daha da yükseltti. "Sana alternatifle başa çıkmaya hazır olduğunu umduğumu söylemiştim, Günışığı. Reddini kabul edip yavru bir köpek gibi yuvarlanacağımı mı sandın?" diye sordu ve bana dik dik bakarken gözleri tam anlamıyla kurtlaştı. "Çocuklarımızı resmi olarak evlat edinmeme izin vermiyorsun, o zaman hepimizi kalıcı olarak birbirimize bağlayacak bir çocuğumuz olacak."

"Kes şunu," diye azarladım onu, ama öfkeli vuruşlarla içime girip çıkarken kelimeler bir iniltiyle söndü. İçimde beni uçuruma sürükleyecek noktadan ustalıkla kaçındı. "Çocuklar bu şekilde kullanılmamalı-"

"Ben bir çocuğumuz olsun istiyorum, sen üçüncü bir çocuk istiyorsun," dedi ve beni ne kadar sinsice takip ettiğini hatırlattığı için ona ters ters baktım. "Şimdi istiyorum," diye hırladı, derine iterek. "Ve sen bana bunu vereceksin."

Kalçaları oynadı, vücudu dikkatimi dağıttı ve sonunda içimdeki o noktayı buldu ve nazik, alaycı dürtüler yaptı. Hâlâ orgazm olmama yetmiyordu, hâlâ ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. "Lütfen," diye yalvardım ve beni boşaltması için mi yoksa beni hamile bırakma kararlılığını yeniden gözden geçirmesi için mi yalvardığımı ben bile bilmiyordum.

"Beni sevdiğini söyle, gelmene izin vereyim," diye homurdandı, bana daha fazla eziyet edebilmek için alaycı bir parmağını klitorisime kaydırdı.

"Siktir git," diye tısladım ama inledim ve altında kıvrandım. Sadece biraz daha fazlasını arıyordum.

"Bunun doğru olduğunu zaten biliyorum. Doğru olduğunu zaten biliyorsun. Sadece itiraf et ve bu çılgınlığı geride bırakalım," dedi ve ben inleyene kadar parmağını üzerimde dolaştırdı.

"Ryker," diye inledim ve gözleri benimkileri

tuttu. İzliyordu. Bekliyordu.

Ondan nefret ediyordum ama onu seviyordum.

"Seni seviyorum," dedim kırık bir hıçkırıkla, kelimeler beni kendi salıverilişinin sıcaklığıyla doldurmasına neden olduğunda hemen orgazmıma düştüm.

Kendime gelene kadar içimi okşadı ve dudaklarımı nazikçe öptü. "Ben de seni seviyorum, Tesoro. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla." Yavaşça çekilirken gözlerimin yaşardığını hissederek ona dik dik baktım. Bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda gözleri göbeğime kaydı ama elini bacaklarımın arasından kaydırarak serbest kalan menisine dokundu. İki parmağını kullanarak

Deli gibi tekrar içime girdi ve o dönüp banyoya gidene kadar dehşet içinde ona bakarak orada yattım.

Akan suyun sesi açık kapıdan yatak odasına doldu ve ben az önce ne olduğunu merak ederek kırpışan gözlerle tavana baktım. Geri döndüğünde, ben sersemlemiş bir halde yatarken beni nazikçe temizledi.

"Tekrar söyle," diye mırıldandı.

Yanıma uzanana kadar bekledim ve başımı göğsüne yaslamak için döndüm. Bundan hoşlanmadı, bir parmağını çenemin altına koydu ve gözlerinin içine bakmak için yüzümü yukarı kaldırdı. Bir elimi uzatarak yüzündeki yara izini okşadım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sevmemeliyim ama seviyorum."

"Artık sır yok, Günışığı," diye fısıldadı bana, beni daha yakına çekerek.

"O zaman bana bundan bahsedecek misin?" Başparmağım çizginin üzerinde gezinirken sordum.

Ağır bir nefes verdi ama başını salladı. "Ben daha çocuktum. Babam ve ağabeyim kırbaç kullanmayı çok severdi. Bir gün ben araya girdim ve ağabeyim kolunu zamanında çekemedi."

"Kırbaç mı?" Şok içinde fısıldadım. "Hayvanlar gibi mi?"

"Başka zaman, Tesoro. Hayatım küçük parçalar halinde daha iyi özümseniyor. Bu şekilde ikimiz için de daha az travmatik oluyor."

Başımı salladım, Ryker'ın nefes alış verişi düzleşip uykuya daldığında kendimi ağırlaşmış hissettim.

Rüyamda yüzüne kırbaç yiyen küçük bir çocuk gördüm.

Kırk Yedi

Calla

Axel'in okulunun koridorunda ilerlerken, adımlarımın gücüyle yerde gıcırdayan spor ayakkabılarımın sesini dinliyordum.

Daha önce hiç bilmediğim bir öfke her bir darbeyi bastırdı ve Dante bile arkamda sessiz kaldı.

Bir kavga.

Benim zararsız, akıllı, tatlı oğlum Okul Aile Birliği Başkanı'nın oğlunun ağzına yumruk attı.

Asistan masasından kalkıp müdürün odasının kapısına doğru ilerlerken bana başıyla selam verdi. "Bu taraftan, Bayan Latour."

"Bayan Fiore, isim değişikliğimden haberiniz olmadığı fikrini aklıma bile getirmeyeceğim," diye tıslayarak kapıyı açarken yanından geçtim. "İki hafta önce okula başvurdum."

Ofise adımımı atar atmaz Müdür Blanchet sandalyesinden kalktı ve ağzını açtı. "Calla, bu kesinlikle kabul edilemez." Bir elimi kaldırarak onu susturdum ve Axel'in yanına gidip önünde diz çöktüm. Gözündeki buzu çekmeme izin verdi, öfkem arttıkça şişen ve moraran derisini inceledi. "Bayan Fiore!"

"Nasıl olduysa onun da yaralı olduğunu söylemeyi unuttun," diye homurdandım dizlerimin üzerinde dönüp Axel'in önünde dururken.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Kavga ettiğini size bildirmiştim," dedi.

"Hayır," diye uyardım. "Bana başka bir öğrencinin ağzına vurduğunu söylediniz. Gelecekte oğlum herhangi bir şekilde yaralanırsa, beni aradığınızda ağzınızdan çıkacak ilk şey *bu* olacak. Anlaşıldı mı?"

"Önce o vurdu. Bunun sonuçları pek de önemli görünmüyordu." Pearl Duncan, ofisin diğer ucunda, elindeki sopayla gezinirken kıs kıs güldü.

Ama kendimi açıkça ifade etmek adına onu görmezden geldim.

"Eğer beni dinlediğinizi söylemezseniz onu bu okuldan alacağım. Axel artık *Peterson Üstün Yetenekliler Okulu*'na gitmediğinde kocamın bağışlarına ne olacağını düşünüyorsunuz*?"*

Bana bakarken yüzü kızardı. "Bay Fiore sizinle ilişki kurmadan önce de aylarca cömert bir hayırseverdi. Bu nedenle, cömertliğinin devam edeceğini varsayıyorum-"

"Yanlış varsayıyorsun," diye tükürdüm ve Axel'e döndüm.

"Bunların hepsi konumuzun dışında. Şu küçük tehdidin cezalandırılmasını sağlayabilir miyiz? Oliver'ıma ne yaptığına bak!" İnci çığlık attı ve boynundaki inci dizisini sıkıca kavradı.

"Seninle uğraşmayı düşünmeden önce oğlumla konuşacağım," diye omzumun üzerinden ateş ettim. "Ne oldu Kurabiye Canavarı?" Arkamdan devam eden tiradını görmezden gelerek Axel'e usulca sordum.

"Onun kovulmasını istiyorum!"

"Bayan Fiore durumu Axel'le görüşmesi gerektiğini size bildirdi. Sessiz olmanızı ve bunu yapmasına izin vermenizi öneririm. Bay Fiore geldiğinde, karısına ve oğluna saygısızlık yapıldığını öğrenmekten hoşnut olmayacaktır," diye uyardı Dante, fiziksel bir bariyer oluşturmak ve Axel ile benim biraz yalnız kalmamızı sağlamak için Pearl ile benim aramıza girdi.

Müdür Blanchet'in gözleri üzerimizdeyken önemsiz gibi görünse de, yine de çok takdir edildi.

"Saygısızlık mı? Benim alanıma girdiğinde bana saygısızlıktan bahsetmeye cüret ediyorsun. Kocamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ve kıkırdayıp Matteo'nun adını söyleme dürtüsüne direndim.

Geldiğinde Ryker'ın bunu yapmasına izin verecektim ve onun çoktan yola çıktığını bilmek, o okuldaki şirret, yargılayıcı kadınların ellerinde katlandığım tüm saçmalıklara karşı sonunda kendimi savunmak için ihtiyacım olan cesareti verdi.

Axel'in yanağına dokunarak, "Bana ne olduğunu anlat," diye tekrarladım. Masmavi gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve zaten cani olmasaydım, sadece onları görmek bile beni kesinlikle bıçak gibi keserdi.

Axel, "Sana sürtük dedi," diye fısıldadı ve kelimeleri işlerken vücudum dondu kaldı. "Ryker gibi bir adam için bacaklarını açarak ne kadar değersiz olduğunu kanıtladığını söyledi." Küçük oğlumun bu sözleri tam olarak anlamadığını görebiliyordum.

Sözlerin imasını ya da anlamını anlamamıştı ama bunun korkunç bir hakaret olduğunu bilecek kadar anlamıştı.

Hem bana hem de Ryker'a.

Dante'nin enerjisi arkamda karmakarışık oldu ve yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

"Tam olarak bu kelimeleri mi söyledi, Cookie?" Axel'e elimden geldiğince sakin bir şekilde sordum. Ne kadar kızgın olursam olayım, ona kızgınlığımın kendisinden kaynaklandığı izlenimini verecek bir şey yapmayacaktım.

Yanlış bir şey yapmamıştı ve bana annesini korumanın yanlış olduğunu söyleyecek herkese meydan okudum.

"Evet," diye fısıldadı Axel. Yanağını hafifçe okşadım ve eğilerek alnından öptüm. Pearl'le yüzleşmek için arkamı döndüğümde, Dante'nin yolumda olmamasını diledim.

Yüzümde yazılı olan felaketini görmesini istedim.

Omzuna hafifçe vurarak öfkeli muhafızımın dönüp bana bakmasını sağladım. "Sorun yok, Dante. Bundan sonrasını ben hallederim," dedim. Tereddütle başını salladı ama Axel'le birlikte arkamda yer almak için geri çekildi. Oğlum onun bakımı altında hemen gelişti ve Dante'nin benim yapamadığım şekilde çürükleri incelemesine izin verdi.

Siyah gözlere benden daha aşina olduğuna dair bir his vardı içimde.

Oliver'ın kesik dudağına dokunurken hüngür hüngür ağlamasını duymazdan geldim ve bakışlarımı annesine diktim. "Acaba altı yaşındaki bir çocuk bu sözleri nereden duymuş olabilir?" Dudaklarımı büzerek ve başımı eğerek sordum.

O da bana ters ters baktı. "Bunun konuyla ilgisi yok."

"Altı yaşındaki oğlunuza bir kadının değerinin bacaklarını kimin için açtığında yattığını öğretiyorsunuz. Oğlunuz dönüp acınası, yanlış yönlendirilmiş bir zorbalık girişimiyle sizin sözlerinizi aynen tekrarladığında, bu pek de önemsiz değil. Oğlumun bir tehdit olduğundan mı bahsetmek istiyorsunuz? Oliver'ın eziyetleri yüzünden okul değiştiren çocuklara ne demeli? O da tıpkı annesi gibi sefil bir çocuk."

Axel arkamdan kıkırdadı ve Dante'nin bacakları sessiz kalma çabasıyla titredi.

"Nasıl zavallı bir çocuk olabileceğimi anlamıyorum. Ben yetişkin bir kadınım," diye alay etti Pearl gözlerini devirerek. Oğlunun zorbalık yaptığı gerçeğini her zaman görmezden geliyor ve okula ne kadar çok para bağışladıkları için her zaman bundan kurtuluyordu.

Ryker'la en büyük sorununun cüzdanının kocasınınkinden daha kalın olması olduğundan şüpheleniyordum.

Onun gibi insanlar için her şey paraya bağlıydı. "O zaman öyleymiş gibi davran," diye karşılık verdim.

"Axel Latour'u okuldan atacak mısınız, atmayacak mısınız?" Bakışlarını Müdüre çevirdi.

"Oğlum, zorbalara karşı durduğu ve annesini, kendi evliliğinde o kadar mutsuz ki başkalarını, *kendisini hiç ilgilendirmeyen* seçimlerinden dolayı kınamak zorunda kalan sinsi, kıskanç bir kadının sözlerine karşı savunduğu için cezalandırılmayacaktır.″

"Calla, elim kolum bağlı. Axel'i en azından uzaklaştırmaktan başka çarem yok. Kavgayı o başlattı," dedi Müdür yanımda ve Pearl'ün yüzünde beliren sevinç ifadesi karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

"Sen yapman gerekeni yap, ama seni temin ederim, bu okulun üzerindeki lekeye yasal bir çözüm bulmak için tüm kaynaklarımı kullanacağım." Çantamdan telefonumu çıkardım ve oturduğu yerden Axel'e fırlattım. "Bana bir iyilik yapar mısın, Cookie? Samara teyzeni ara."

"Neden?" diye sordu ama yine de şifremi girip kişiler listeme gitti.

"Çünkü Oliver'ın babasının Bellandi Enterprises için çalıştığına inanıyorum. Bakalım Lino Amcan ne diyecek-"

"Buna gerek kalmayacak Günışığı," dedi Ryker gülümseyerek odaya girerken. Arkama baktığında gözleri karardı ve bakışları Axel'in yarasına takıldı. "Şüphesiz, bu ofis içinde halledilebilir."

"Teşekkür ederim Bay Fiore," dedi Müdür Blanchet yanakları kızararak. "Mantığın sesi."

"Dikkatli ol, Pearl sana sürtük diyebilir," diye ekledim alaycı bir sırıtışla. Dudakları bir çizgi halinde kıvrıldı ama Ryker'ı gözleriyle adeta yiyip bitirişini yumuşattı.

Tanrı aşkına.

"Mesele bu mu?" Ryker dikkatini Oliver'a çevirerek sordu. Ryker ona doğru bir adım atmasa da çocuk Ryker'ın ilgisi karşısında sinmişti. "Karıma sürtük mü dedin?"

"BEN-BEN-"

"Bana dürüstçe cevap ver, evlat. Yalancılardan pek hoşlanmam," diye hırladı Ryker. Oliver sıçradı ve başını salladı. "Evet. Söyledim."

Müdür, "Şiddet konusunda sıfır tolerans politikamız var," diye ekledi. "Axel'in uzaklaştırma almadan gitmesine izin veremem."

"Öyleyse ikisini de uzaklaştırın," dedi Ryker yardımsever bir şekilde. "Eminim Calla adil olduğu sürece cezayı kabul etmeye fazlasıyla istekli olacaktır. Oliver, oğlumun tahammül edemeyeceğini bildiği bir hakaretle Axel'i ona vurması için kasıtlı olarak tuzağa düşürdü. Bazılarının aksine biz çocuklarımızı bundan daha iyi yetiştiriyoruz." Pearl'e ters ters baktı ama onunla doğrudan konuşarak onurlandırmaya zahmet etmedi.

İtiraz ettiğinde bile. Yüksek sesle. "Bu çok saçma! Kelimelerle kavga edilmez."

Müdür Blanchet masasının arkasına oturarak, "İkisini de uzaklaştırmanın doğru bir hareket tarzı olduğuna katılıyorum," dedi. "Her biri için bir hafta."

"Peki," dedim başımı sallayarak. Axel'i dondurma yemeye götürecektim, sonra da önümüzdeki haftayı babamla dükkânda takılarak geçirecekti. Okulun ağır işlerinden kısa ve güzel bir tatil.

Ryker sonunda Pearl'e bakarak, "Bilmen gerekir," dedi. O da tıpkı oğlu gibi bir adım geri çekildi. "Bir sonraki Okul Aile Birliği seçimlerinde rakibini ben finanse edeceğim." Yüzündeki dehşet dolu ifadeye ve paranın hangi seviyede olursa olsun seçimleri satın aldığını bildiğim için gülme isteğime direndim.

Ofisten çıkmak için döndüğümüzde beynimde tek bir düşünce dolaşıyordu. Birbirimiz yerine başkalarıyla savaştığımızda çok şey başarabilirdik.

Kırk Sekiz

Calla

Sonraki birkaç günü el yordamıyla geçirdim. Ryker normale dönmüş gibiydi, sanki aramızdaki havayı yumuşatmış ve birlikte bir şeyler başarmış olmamız her şeyin yolunda ve iyi olduğu anlamına geliyordu. Çocuklara karşı olabildiğince sıcak davranmaya başladı, üzerlerinde kara bulutlar dolaşmıyordu. İlişkimizin başlangıcında benim daha tereddütlü olduğum zamanlarda olduğu gibi, ona pervane gibi sarıldılar. Onlara verdiği şeylere ihtiyaçları olduğunu biliyordum ama bir şeylerin bizim için yaklaştığı hissinden kurtulamıyordum.

En kötüsü henüz bitmemişti. Ryker'a kızıyordum çünkü beni her gece korumasız olarak alıkoyuyordu. Bir bebek sahibi olmak birlikte karar verdiğimiz bir şey olmalıydı ve bu seçimi benden almak acı verici hissettirdi, ancak çok fazla mücadele etmedim. Onu içime aldığımda neredeyse adımı bile unutmuştum.

Ve Ryker'ın gözlerine sahip küçük bir çocuk fikri beni eritti.

Dante'nin beni izlemesine aldırmadan gözyaşlarımı geri çektim. Bir şeylerin ters gittiğini, Ryker'la aramızdaki gerginliğin çözüldüğünü biliyordu ama gün boyunca rastgele anlarda burnumu çektiğimi gören oydu. Bu bilgiyi Ryker'a verdiğini sanmıyordum, bazı şeyleri kendime saklamama izin verilmesi gerektiğine saygı duyuyor gibi görünüyordu. "Bu hiç bitmeyecek mi?" Sonunda ona sordum, papatya çayımı içerken yüzümü ona döndüm.

"Ne?" diye sordu, benimle konuşmak için yerinden kalkarak. Öğrencilerim stüdyoda toplanmış, dersin başlamasını bekliyorlardı ama parmaklarım yakında bir çocukla şişeceğini bildiğim karnımın üzerinde gezinirken, kendimi oraya çıkmaya ikna edemiyordum.

İçimi çektim ve bir kahkaha attım. "Boş ver. Artık bir önemi yok," dedim ve bu sözler doğruydu. Şüphesiz biliyordum ki, yapabileceğim tek şey

Ryker'dan kurtulmanın tek yolu onu hapiste görmekti. Ve bu ona yapabileceğim bir şey değildi. Ona bu şekilde ihanet edemezdim, hem de özgür olmayı gerçekten *istemezken*. Onu seviyordum ve onunla birlikte olmak istiyordum.

Sadece bunun benim seçimim olmasını istedim.

"Calla!" Ness stüdyodan seslendi ve ben de dışarı çıktım. Stüdyoyu dolduran üniformalı polisleri ve sınıfımın ya dedikodu merakıyla ağzı açık kaldığını ya da olay yerinden kaçtığını görünce şok içinde gözlerim açıldı.

Dante bir an sonra arkamdaydı ve sanki polis bana zarar vermek istiyormuş gibi önüme geçti. "Dante Esposito, tutuklusun. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir." Şok içinde bakakaldım, iki polis memurunun Dante'yi benden uzaklaştırmasını izledim.

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu, dokunuşlarından sıyrılarak. Onlarla dövüşmek için hiçbir hamle yapmadı ama işbirliği yaptığı için kendisine dokunmaya hakları olmadığını iletti.

Kapıya yaklaştıklarında içlerinden biri, "Bayan Calla Fiore'ye yönelik ağırlaştırılmış takip," dedi.

"Bekle!" Ben seslendim. "O bir arkadaş. Beni takip etmiyor." Birbirlerine baktılar ve sonra yollarına devam ettiler.

"O zaman karakola gelip açıklama yapmanız gerekecek hanımefendi," dedi.

"Hemen Ryker'ı ara!" Dante gözden kaybolurken anons etti ve ben de endişeyle etrafıma bakındım. Eğer kaçmak isteseydim, sonunda o anı yakalamıştım. Kararımı verdim, döndüm, arka odaya giderken cep telefonumu çıkardım ve Ryker'ı aradım.

"Polis az önce Dante'yi tutukladı," diye cevap verir vermez nefes nefese kaldım. "Arabayı alıp karakola gideyim mi?" Haber vermeden gitmek stüdyodaki işime mal olabilirdi ama korumasız geçirdiğim her saniyenin güvenliğim için endişeleneceğim bir saniye daha olduğunu biliyordum.

"Hayır," diye homurdandı Ryker hattın diğer ucundan. "Siktir! Stüdyoyu terk etme Calla. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Bryan ve Dario'yu sana gönderiyorum. Onlar daha yakın ve oraya önce varacaklar. Sen sadece otur, anladın mı?"

"Anladım," diye mırıldandım telefonu kapatırken, arka kapının gıcırdayarak açıldığı yere baktım ve onu hemen geri aramayı düşündüm. Jason içeri girdiğinde rahat bir nefes aldım. "Bu sen miydin?" diye sordum,

Stüdyonun ana bölümüne açılan kapıya gidip çekerek kapatırken onu izliyordu.

"Zamanımız yok." Dante'nin genellikle oturduğu masaya iki klasör koyup birini açarken söyledi. Nefesim kesildi, gözlerimi bana bakan fotoğraflardan başka yöne çevirdim. Ryker'ın ben uyurken çektiği fotoğrafları bulduğumda dehşete kapıldığımı düşünmüştüm ama hiçbiri parçalanmış bedenlerin fotoğraflarıyla kıyaslanamazdı.

Jason yüzümü tutup dikkatimi tekrar fotoğraflara vermeye zorladığında mide bulantısı boğazıma kadar yükseldi. "Neyin var senin?" Jason'a sordum. Birisi sol üstteki kadının yüzünü oymuştu, yarıklar boynundan aşağıya, boğazının kesildiği yere kadar devam ediyordu. Yanındaki adam inanılmayacak kadar dövülmüş ve morarmıştı, yüzü şişlikten tanınmaz haldeydi ve gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Kocan *böyle* biri. Bellandis'i geçen insanlara böyle yapar." Alttaki fotoğraf Axel'in yaşlarında küçük bir çocuğa aitti, boğazında el izi şeklinde çürükler vardı. Kendiminkine dokundum, içimi bulantı kaplarken Ryker'ın beni duvara nasıl sabitlediğini hatırladım.

"Yanılıyorsun," dedim itiraz ederken omurgamı çelikleştirerek. "Ryker yapmaz. O *bunu* yapabilecek biri değil." Bu sözleri söylerken bile, içimde merak eden bir yan vardı. Onun bir katil olduğunu biliyordum ama ortada bir kadın vardı.

Bir çocuk.

Ya çocukları öldüren bir adamla aynı yatağı paylaştıysam?

Yine de dosyayı kapattım ve derin bir nefes aldım. Tanıdığım adam, ben çocuklarımla ağlayıp gülerken bana sarılan adam, böyle gaddarlıklar yapabilecek biri değildi. "Gitmeni istiyorum."

Jason bir an için gözlerini kapatarak iç çekti, sonra öne doğru bir adım attı ve ikinci dosyanın üstünü açtı. Dosyaya bakmadım, onun yerine benim gözlerim yaşlarla dolarken gözlerini tuttum. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Tekrarladım.

"Sana bunları göstermek istemedim ama bunlar onun *ailesi* Calla." Merak beni ele geçirdi, hiç bahsetmediği ailesi karşı konulamayacak kadar cazipti. Yutkunarak ikinci klasördeki fotoğraflara baktım. Bunlar bir kolaj gibi düzenlenmemişti. Sadece dağılmışlardı. En üstteki parçalanmış adamı ilk gördüğümde yüzümü başka yöne çevirdim. "Bu onun babasıydı." Jason uzanıp onları kaptı ve yüzüme doğru itti, böylece vücudum hıçkırıklarla titrerken bakmaktan başka çarem kalmadı.

Fotoğrafı masaya fırlattı ve bana ilk fotoğraftaki çocukla aynı şekilde boğulmuş bir kadının olduğu ikinci fotoğrafı gösterdi. "Annesi," diye homurdandı onu da yere atarken. "Ve ağabeyi." Benden daha genç bir adamın boğazında kulaktan kulağa çizilen çizgiye dayanamayarak irkildim.

"Dur," diye yalvardım, yüzümü fotoğraflardan çevirerek.

"Onlara bakamazsın bile! Kocan onları öldürdü ve sen onlara bakamıyorsun bile. Onlar saygın bir aileydi. Babası Maryland'de senatördü. Bir gece evlerine girmiş ve annesini uyurken boğmuş. Ölmeden önce uyanmış. Uyanmak zorundaydı. Sonra babası ve kardeşi onu evde fark edince, babasını kontrol etmek için diğer oğlunu kullandı. Babasını kardeşinin önünde parçalara ayırdı ve sonra Gerardo Fiore kendi kardeşinin boğazını kesti." Donup kaldım, rahatlama içimde bir kibrit gibi çaktı.

"Kocamın adı Ryker," dedim ona, bir karışıklık olduğundan emindim.

Jason alay etti, sanki saçmalıyormuşum gibi başını salladı. "Onun gerçek adını bile bilmiyor musun?" diye sordu ve ben bu itirafın ağırlığı altında ezildim. "Ona Ryker diyorlar çünkü Rikers Adası'nın akıl hastanesine ait Calla."

Kulaklarımda bir uğultu çınladı ve odaklandığım şey için sahip olduğum tek savunma buydu. "İ ile yazılıyor." Bana bile, kafayı takmak için çok önemsiz bir şey gibi gelmişti.

Adını bile bilmiyordum.

"Kimin umurunda? Sence o pislikler aradaki farkı anlayacak kadar zeki mi? Tüm ailesini katletti. Bir karısı çoktan öldü. Senden kurtulması ne kadar sürer?" Ona baktım, baktığımı biliyordum. Ama onu gerçekten görmedim. Sersemlemiş inançsızlığım ve görüşümün kenarlarına çöken siyah bir sisten başka bir şey yoktu.

Kocamı hiç tanımıyordum.

"Seni buradan çıkarmalıyız," dedi, fotoğrafları topladı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. Elbise gömleği üşümüş tenime çok sıcak geliyordu, çok sıcak ve rahatsız ediciydi. Omuz silkmek istedim ama hareket edecek gücü kendimde bulamadım. "Hadi tatlım." İçimde bir şeyleri kırdığını fark etmiş gibi görünürken sesi yumuşadı. Bir daha asla bütün olamayacağını düşündüğüm bir şey. "Çocukları almalıyız."

Beni arka kapıya doğru götürürken, "Gitmemize asla izin vermeyecek," diye fısıldadım. O hareket ettirdikçe bacaklarım kıpırdadı, kendi kendilerine tökezlediler. "Gidemem. Benim için iyi bitmeyecek."

"Kalırsan sonu senin için iyi olmaz," diye fısıldadı. "Çocukları düşün. Ryker senden bıktığında onlara ne olacağını sanıyorsun?"

Eli kapı tokmağının üzerine kapanırken, "Yapmayacak," diye karşı çıktım. "Ryker beni ve çocukları seviyor. Benden bıkmayacaktır."

"İlk karısının da aynı şeyi düşündüğünü düşünmüyorsunuz değil mi?"

Cevap vermeme gerek kalmadı çünkü Ness arka odanın kapısını açtı ve beni arka kapıya götüren Jason'a baktı. "Yeni güvenliğiniz burada. Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu ve gözlerindeki yargıdan Ryker'ın suçluluğuna çoktan karar verdiğini anladım. Kocamın bir Bellandi suçlusu olduğunu nereden bildiğini bilmiyordum ama bu bana yardım teklif etmekte bu kadar acele etmesini açıklıyordu.

Bana yardım edebileceğini ve zarar görmeyeceğini düşündüğü için delirmişti ama bu yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini açıklıyordu. "Onu çocukları almaya götürüyorum ve karakola gidiyorum. Onları oyala," diye emretti Jason, ben cevap vermek için bocalarken.

"Ben onları oyalarım." Ness rozetine baktıktan sonra başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak bir kez daha stüdyonun önüne gitti. Jason'ın elleri omzumda gergindi, arka kapıyı iterek açtı ve beni arka tarafa sıkıştırdığı plakasız arabasına götürdü. Onun tutuşuna karşı sarsılmakla vücudumun benden tamamen koptuğunu hissetmek arasında gidip geldim.

"Bekle," diye fısıldadım o kapıyı açmadan önce. "Sadece bekle. Bırak düşüneyim.

Jason!"

"Sence Matteo Bellandi polislerle konuştuğunu öğrenince ne yapar?" Jason elini omzuma koyup beni koltuğa doğru bastırırken sordu.

"Tanıklık etmeyeceğim," diye fısıldadım. Doğruydu, öğrendiğim onca şeye rağmen Ryker'ın parmaklıklar ardına gönderilmesine yardım etmeyi kendime yediremiyordum. Ona bir daha bakabileceğimi sanmıyordum ama onun bana ihanet ettiği gibi ben de ona ihanet edemezdim.

Onun sırlarıyla başa çıkabileceğim bir gün olacağını hiç düşünmemiştim.

"Önce çocukları güvene alalım, sonra nereye gideceğimize karar veririz," diye homurdandı, pedala bastı ve kimse bizi görmeden otoparktan çıkmamızı sağladı. Ryker'ı tanıyordum.

Gittiğimi fark ettiğinde her şeyi kameralarından görecekti ama o zamana kadar çocukların yanımda olmasını ummak zorundaydım.

Düzgün düşünebilmek için yanımda olmalarına ihtiyacım vardı. Güvende olmalarına ihtiyacım vardı.

Kırk Dokuz

Ryker

Arabaya doğru yürürken cebimdeki telefon çaldı. Calla'yı tanımadığı adamlarla bırakmak beni ne kadar öldürse de, sattığından fazlasını kullanan depodaki satıcıyı korumak için birinin gelmesini beklemek zorundaydım.

"Evet?" Telefona cevap verirken homurdandım. Arabamın kapısı çoktan açılmış olduğundan, hattın diğer ucundaki kişinin cevap vermesini beklerken oturdum.

"Ryker, karın öldü," dedi Dario'nun sesi. Şok içinde direksiyona bakarak hareketsiz kaldım.

"Ne demek gitti?" Hırladım, bedenim soğurken sesime ölümcül bir ton sızdı.

"O burada değil. Gittiğini kimse görmemiş ama her yere baktık." "Bir daha bakın," dedim, damarlarımdaki korkuyla telefonu kapattım.

Öfkemi bir kenara bırakıp düşünemezken bile parmaklarım stüdyonun güvenlik görüntülerini getirmeye devam etti.

Beni terk etmişti.

Tesadüf çok büyüktü. İlk kez yalnızdı, korumasızdı ve kaçmaya çalışmıştı. Muhtemelen en az yirmi dakikalık bir avantajı vardı.

Ama onu bulacağım.

Video kaydında Günışığım'ın arkadan kendi başına gizlice çıktığını göreceğimi düşünmüştüm, her parçamla kendi iradesiyle ayrıldığından şüpheleniyordum. Jason'ın yüzüne fotoğraflar fırlattığını göreceğimi hiç düşünmemiştim ve ne olduklarını anlayamasam da Calla'nın yüzündeki solgunluk bana oldukça iyi bir fikir verdi.

Kahretsin.

Açıklardım. Her neyse, onu bulduğumda anlayacaktı.

Ama doğum adımı söylediğinde, Günışığım'ın yüzündeki tüm canlılığın kayboluşunu izledim. Beni kıçımdan ısırabilecek onca sır arasında beklediğim *bu* değildi.

Jason onu arka kapıdan dışarı sürüklerken Calla hareket etmedi, kavga etmedi, yürümedi ya da herhangi bir şey yapmadı.

Kamera yayınlarını değiştirmek nefes almak kadar doğaldı ve Jason'ın özel aracının beklediği arka sokağı görmemi sağlıyordu. Arabaya yaklaştıklarında Calla nihayet çırpınmaya başladı.

Beni terk etmemişti.

Pek sayılmazdı ve Jason'ın kadınımı yolcu koltuğuna iterken ona ellerini sürmeye cüret etmesi öfkemi daha da artırdı.

Celio ve Marco'yu arayıp alarmda olmalarını söyledim.

Cevap vermediler.

Tekrar

aradım.

Hiçbir şey.

Jason ölü bir adamdı.

Elli

Calla

Axel hala askıdayken, çocukları almak başka türlü olacağından daha kolaydı. Babamın dükkânına bir kez uğradıktan sonra onları yanıma alacak ve daha sağlıklı düşünebilecektim. Onları almak için erken gelirdim ama babam bunu fark edecek kadar iş programımı takip etmezdi. İşim biter bitmez onları alacağımı biliyordu, bu yüzden dışarı çıkıp onları Jason'ın arabasının arkasındaki yedek araba koltuğuna bağladığımda ona veda etmediğime pişman oldum. Her şey havada kalmışken onu bir daha nasıl ve ne zaman göreceğimi bilmiyordum.

Ryker babamdan asla uzak kalamayacağımı biliyordu ve bunu kullanarak benimle tekrar iletişime geçmeye çalışacaktı. Ines her zamanki gibi mutluydu, tanımadığı bir arabada olduğumuzu ya da Jason'ın bizimle olduğunu umursamıyordu. Jason'a hiçbir zaman Axel kadar düşkün olmamıştı, onu babasıyla arasındaki bağ olarak göremeyecek kadar gençti.

Ama benim kızım kadar mutlu olan iki yaşındaki bir çocuğun hayatı böyleydi.

Çoğunlukla rastgele öfke nöbetleri dışında hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu.

Axel daha az tedirgindi. "Dante nerede?" diye sordu.

"Halletmesi gereken bazı işleri vardı, bu yüzden Jason Amca biraz bizimle takılmayı teklif etti. Seni ve Ryker'ı daha rahat ettirmek için," dedim sahte bir gülümsemeyle. Bu yalan bana doğal gelmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu. Kararımı verene kadar ona gerçeği söyleyemezdim.

"Tamam anne," dedi ve tereddüt etmesine rağmen beni sorgulamadı.

Böylesine harika çocuklarla nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum ama Jason arabayla şehir dışındaki evine giderken tek hissedebildiğim bunun için duyduğum büyük minnettarlıktı.

Nereye gideceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyordum. Nasıl hayatta kalacağımızı ya da özgür olmanın bir yolunu bulup bulamayacağımızı.

Ama nereye gidersek gidelim, bunu birlikte yapacağımızı biliyordum.

Şokun etkisi geçince nihayet nefesimi tutabildim. Sonunda durup düşünecek kadar hava alabildim. Derin bir nefes aldım ve büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğu konusunda beni uyaran kalbimin düzensiz atışlarını sakinleştirmeye çalıştım.

Ben yapamadım.

Sevdiğim tek adamı bırakıp gidemezdim. Bir açıklaması olmalıydı.

Adını bilmiyor olabilirim ama *onu* tanıyordum.

Bir şekilde hâlâ elimde tuttuğum telefona bakarak gizlice Ryker'ı aradım. Jason kafasını bana çevirip kulağıma götürdüğüm telefona ters ters baktığında "Bir hata yaptım," diye fısıldadım.

"Günışığı mı?" Ryker cevap verdiğinde şöyle dedi. "Neredesin?" Sesini nazik tutmaya çalıştı, beni muhtemelen yürüdüğümü sandığını bildiğim uçurumdan aşağı itecek bir şey yapmamaya çalıştı. Ama gitmemiştim. Onu asla terk etmek istemedim.

Sadece düşünmek için alana ihtiyacım vardı.

"Ryker," diye fısıldadım. "Jason'la birlikteyiz. Bizi evine götürüyor-"

"Ver şu lanet telefonu bana Calla. Bunu benim için berbat etme," dedi Jason.

uyardı. Elimden kapmak için vücuduma doğru uzandı, ama sarsılarak geri çektim. Elini tokatlayarak benden uzaklaştırdım ve Ryker'a seslendim.

"Ryker, özür dilerim. Ben-"

Tüm dünya metalin metale çarpmasıyla daraldığında sesim bir sonraki saniyede boğuldu.

Bir arabanın frenlerinin havayı delen cırtlak sesine.

Elli Bir

Ryker

"Calla!"

Hurda arabanın limitlerini zorlarken telefondan gelen ses kulaklarımda çınladı. Maserati'yi hiç o anki kadar özlememiştim.

Matteo ve diğerleri arkamdaydı, benimkinden daha iyi performans gösteren araçlarla hızla bana yetişiyorlardı. Beni geçip geçmemeleri umurumda bile değildi. Sadece Calla ve çocukların güvende olmasını istiyordum.

"Calla!" Hattın diğer ucu bir an için sessizliğe bürünürken, kaza olması gereken şeyin ardından tekrar kükredim. Beklerken acı vücuduma yayılıyordu. Onları bu kadar çabuk, hem de bir kazada kaybedebileceğim düşüncesi, daha önce kaybettiğim her şeyin geri dönüşleriyle bedenimi titretti. Aynı şekilde.

Konuşmadı ama bir kapının açıldığını duydum.

Ve sonra, mucizevi bir şekilde, çocuklarla konuşurken sesini duydum. Yaşıyordu.

Yaşıyorlardı.

Ve önemli olan tek şey buydu. Yakında ona ulaşacaktım ve eve gidecektik. Jason'ın bu pisliği yapmasına izin verdiği için onun kıçına bir şaplak atacaktım. Ama onlar iyiydi.

Büyük bir patlama sesi hattın üzerinde yankılandı ve sonra çığlığını duydum.

Elli İki

Calla

Kavşaktan hızla geçerek sürücü tarafına çarpan siyah cipin etkisiyle başım yolcu camına çarptı ve iki çocuk da arka koltukta çığlık attı. Araba koltuklarının göründükleri kadar güvenilir olmaları için dua ettim ve araba kavşağın ortasına yerleşir yerleşmez şaşkınlık içinde emniyet kemerimi çözdüm ve kapımı açtım. Jason'ın arabasının ön lastiklerinden dumanlar yükseliyordu ve Axel'in kapısını açmıştım ki bir patlama sesi duyuldu ve camlar kırıldı.

"Siktir!" Jason inledi. Kafamı öne doğru çevirdim ve onu kanayan omzunu kucaklarken görünce şok oldum. "Calla, kaç!" diye bağırdı ama Axel'in koltuğunu çözemedim. Ellerim dehşetten çok fazla titriyordu ve kollar belime dolandığında boğazımdan bir çığlık koptu.

"Anne!" Axel bağırdı, kolları bana uzandı, beni kim yakaladıysa tekmeleyip çığlık atarken beni arabadan sürükledi.

"Bırak gitsin lan!" Jason bağırdı ve çarpmanın etkisiyle oluşan büyük göçüğe rağmen sonunda kapıyı iterek açtı. Ines'in iyi olduğuna dair beni rahatlatan tek şey keskin çığlıklarının havaya karışan sesiydi. Koparılmadan önce onu kontrol edememiş olmak beni öldürüyordu.

Jason bana doğru bir adım attığında avazım çıktığı kadar bağırdım. "Çocuklar!" Adımlarında tereddüt etti, kafası karışmış bir halde arabaya baktı. Onları bırakamayacağını, aynı anda iki yerde birden olamayacağını anladığı anı gördüm.

Üçümüzü de kurtaramazdı.

"Sakin ol. Sana zarar vermemek için emir aldık, tatlı şey. Tiernan sadece kocanla konuşmak istiyor," diye kulağımı tırmaladı arkamdaki adam. Onu ayağımı olabildiğince sert bir şekilde onunkine vurarak ödüllendirdim. Homurdandı ama bizi geriye doğru götürmeye devam etti. Gittikçe yaklaştıkça

ikinci bir siyah cipin kapısını açık tutan kadına omzunun üzerinden baktım.

İhanet, ağırlıksız bir hisle canımı yaktı. O kadar ani bir inkâr ki beni bile şok etti. Bu kadar kör olamazdım.

Çok iyi arkadaş olduğumuz söylenemezdi ama onun böyle bir şey yapabileceğinden asla şüphelenmezdim.

"Ness?" diye sordum. Gözlerim yanında duran kadına takıldı, onu hemen Ryker'la evlendiğimiz günün ertesinde garajdaki fotoğraflarda gördüğüm kadın olarak tanıdım. Beni rahatsız ettiği için takip etmeyi bırakacağını söylediği sarışın hedef.

"Onun adı değil," diye alay etti sarışın zalimce. Ness sessiz kaldı, başını eğdi ve uşak beni cipe itmeye çalışırken gözlerimin içine bakmayı reddetti.

Bir ayağımı çerçevenin iki yanına sıkıştırdım ve kaçmak için çaresizce geri ittim. O arabaya binemeyeceğimi biliyordum.

Asla geri dönmezdim.

Yere yuvarlandık: Ben tüm ağırlığımla adamın göğsüne öyle bir çöktüm ki adam inledi, ama başka bir el beni saçlarımdan yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Bin şu lanet arabaya," diye bağırdı ikinci adam, sarışın beni hayranlıkla izlerken beni sürükleyerek. Yüzünü göremiyordum ama sesten onunla yoga derslerime gelen adamı tanıdım. Ness'in gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve saçımı kavrayan elini pençeleyerek beni bırakmasını sağlamaya çalıştım. Ama beni sıkıca tuttu ve Ness tekrar arkasını döndüğünde acıdan gözlerim yaşardı.

"Hayır!" Çığlık attım.

"Kahretsin!" diye bağırdı sarışın aniden ve Ness'le birlikte arabaya atlayıp şoför uzaklaşırken kapıyı arkasından kapattılar.

Lastikler gıcırdadı.

Bakmadan bile Ryker'ın geldiğini, kapıların açılma sesinin onun yardıma gelişi olduğunu biliyordum.

Çocuklar güvende olacaktı. Ben olmasam bile.

Arkamda bir homurtu ve yere düşen bir şeyin çıkardığı gümbürtü duyuldu. Elleri hâlâ saçlarımdayken, beni esir alan kişi, yoldaşının bir dakika önce ayağa kalktığı yere bakmam için beni döndürdü.

Yerde hareketsiz yatıyordu ve boğazında açılan delikten sanki parçalanmış gibi kan sızıyordu. Ryker onun üzerinde duruyordu, bir çeşit

Elinde balta vardı.

Kavşakta yankılanan sabit bir kesik sesle kaldırıma kan damlattı. Gürültülü olmamalıydı. Beni esir alanların sert nefesleri kulağımdayken olmazdı.

Ama Ryker konuşana kadar o sese odaklandım. "Bırak. Bırak. Bırak. Benim. Karımı," diye uyardı ama beni tutan adam iki katına çıktı. Cebinden bir silah çıkardı ve şakağıma bastırmak için kaldırdı. Sızlandım, gözlerimi kapattım, böylece daha sonra ne olduğunu görmek zorunda kalmayacaktım.

Böylece öldüğümde Ryker'a bakmak zorunda kalmayacaktım. Orada bulacağımı bildiğim acıyı görmek zorunda kalmayacaktım.

Bir şey kulağımın yanından vızıldayarak geçerken rüzgâr yanağımı sıyırdı. Islak bir şey yanağıma sıçradı ve ciğerlerimden irkilerek bir nefes çıkmasına neden oldu. Bir el saçlarımı bırakıp arkamdaki adamın ağırlığı yere düştüğünde gözlerimi kapattığıma şükrettim.

Nefes nefese kaldığımda bacaklarımın altıma çöktüğünü hissettim. Yüzümdeki kan olduğunu bildiğim şeyi öfkeyle temizlemek için bir elimi uzattım. Gözlerimi açtığımda, beni tutan adamın boş gözleri bana bakıyordu, vücudu düştüğü pozisyona doğru bükülmüştü. Ölmüştü. Ryker'ın baltası tam gözlerinin arasına saplanmıştı.

"Bir kez olsun normal olamaz mısın?" Lino bağırdı ve ben de çocukların bulunduğu arabaya doğru baktım. "Silahlarla ne alıp veremediğiniz var?" Araba boştu ama Georgio ve Matteo arkasına park etmiş bir arabadaydı ve Georgio ile Matteo dikkatlerini dağıtırken çocukların kafaları arka koltukta sallanıyordu. Bir şey görmemiş olmalarını ummak zorundaydım çünkü Jason'ın vurulmasını ve benim sürüklenmemi izlemek yeterince travmatik olurdu.

Ryker'ın bunu yapan adamları öldürmesini izlemek tamamen yeni bir seviye olacaktı.

Gözlerimi kırpıştırarak Ryker'a baktım, önümde duruyordu. Kolundan bir parça kopardı ve yüzümdeki kanı silmek için kullandı. Yüzü nazikti, ancak gözleri ne kadar öfkeli oldukları için beni haşlıyordu.

Kahretsin.

Elli Üç

Ryker

Karımın alnının yan tarafındaki bir yaradan kan akıyordu. Gömleğine başka bir adamın kanı sıçramıştı ve bu kanı solgun teninden sildiğim kadar kolay temizleyemedim.

Ona ulaştığımda Lauren'ın arabanın içinde buruşmuş ve kırılmış halini gördüğüm anı hatırlamak beni o andan uzaklaştırmaya çalıştı. Sadece saf öfkem, Calla'nın yüzünü temizlerken bana kocaman gözlerle bakmasından duyduğum rahatlamayı engelleyebildi. Enzo cipiyle yanaştığında, dışarı fırladı ve sadece gerçek bir belalının yapabileceği gibi mücadeleye koştu. Tabancasını bir zamanlar olduğu gibi askeri bir adam gibi tutarak, Calla'nın çok canlı formunun üzerine eğildiğimi gördüğünde rahat bir nefes aldı.

"Lanet polisi depoya götür," dedim ona ve Enzo sadece Matteo'nun onayını alacak kadar tereddüt etti. Polis ya da değil, kimse kadınlarımızla uğraşamazdı. Calla'yı benden almaya çalıştığı anda ölüm fermanını imzalamıştı. Bu süreçte neredeyse onu öldürtecek olması, ölmeden önce canını yakmam için bir başka nedendi.

"Hayır! Ryker, lütfen bunu bir düşün. O bir polis," diye inledi Calla, önümde ayağa fırlayarak. Bu konuda benimle mücadele edeceğini biliyordum ama bu, onun başka bir adamı savunmasına giderek daha fazla öfkelenmemi engellemedi.

Onu ve çocukları benden almaya çalışan adamı savunacağını.

"Seni lanet bir arabaya itti ve seninle birlikte gitti, Calla. Sana yaklaşırsa ne yapacağımı söylemiştim. Onu yeterince caydıramadın. Şimdi bununla ben uğraşıyorum," diye hırladım ona, gözlerindeki çılgın bakışa bakarak. Lino'nun çocukları elinden geldiğince oyaladığını biliyordum ama Axel sürekli başını çevirip annesini görmeye çalışarak bunu neredeyse nafile bir görev haline getiriyordu.

Küçük adamım sadece altı yaşında olabilirdi, ama ben ilk kez bir ceset gördüğümde çok daha küçüktüm. O benden daha güçlüydü ve ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaptığımı bilerek yürüyüp gidecekti.

Calla'nın kendisine karşı olsa bile.

"Bana aileni gösterdi," diye fısıldadı ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Bunun bir kısmının kaza yüzünden olduğunu biliyordum ama yaptığım şeyin bilgisi aramıza mesafe ve güvensizlik koymuştu ve bunu düzeltebileceğimi umuyordum.

Öfkeme rağmen elimi uzatıp başparmağımla elmacık kemiğini nazikçe okşarken gözlerim kapandı. Zavallı Sunshine'ım. Öfkemin bir kısmı onu bırakıp bu durumdan sorumlu tutabileceğim tek kişiye yöneldi.

Ailem benim ilk öldürdüklerim ve hayatım boyunca en çok keyif aldıklarımdı. Çenemi sıktım, öfkem geri döndüğünde burun deliklerim açıldı ve kırmızıyı gördüm. Dikkatimi Enzo'nun Jason'ı cipine sürüklediği yere çevirdim. Adam omzundaki kurşun yarası yüzünden kalan tüm gücüyle mücadele ediyordu çünkü her şeyi berbat ettiğinin farkındaydı.

Onun kellesini alırdım.

Calla'nın arkasına uzandım ve baltamı adamın suratından çekip aldım. Yeni bir kan fışkırması Calla'nın öğürmesine ve ağzını kapatmasına neden oldu ve gözlerini adamın burnunun olması gereken yerdeki yarıktan çevirdi.

Dönerek Jason'a doğru yürüdüm. "Ryker!" Calla çığlık atarak peşimden koştu.

"Yoluma çıkma," diye hırladım ona. Olduğu yerde dondu kaldı, dehşet içinde bana bakıyordu. Öfkem içimde titreşirken sözlerimin bir tehditten çok, yoluma çıkarsa onu öldürecekmişim gibi geldiğini biliyordum. Ama o zaman bile, hayatımı, geçmişimi alan ve Calla'nın kafasını karıştırmak için bağlamından koparan adamdan intikam alma arzum yüzünden Calla'nın zarar görmesini göze alamazdım.

Evliliğimi yıkmak ve sevdiğim her şeyi parçalamak için.

Geldiğimi görünce Enzo'dan uzaklaşmaya çalıştı, elimde baltayla yaklaştığımda hareketleri çılgıncaydı. Onu boğazından yakalayarak ayağa kaldırdım ve sıktım. "Lütfen," diye yalvardı, pek bir şey ifade etmeyen zavallı hayatı için o kadar çaresizdi ki. Kendi ailesi yoktu, gittiğinde onu özleyecek kimse yoktu.

"Düşündün mü..." Durakladım, sırtı cipin arkasına çarpana kadar onu savurdum. "Karımla gitmene izin vereceğimi ve

Çocuklar?" Baltanın kanlı bıçağını boynunun yan tarafına dokundurup inlemesini izlerken kelimeler hırıltıyla çıkıyordu.

"Onu hak etmiyorsun," diye tükürdü.

"Bu gerçeğin çok farkındayım ama benim gibi bir erkek olmanın en güzel yanı, onu hak edip etmediğimin zerre kadar umurumda olmaması. Çünkü onu ben *aldım* ve yoluma çıkmaya çalışan her erkeği öldüreceğim." Enzo yanımdan ayrılırken Calla arkamdan inledi. Bana yine itaatsizlik ettiğini biliyordum, bana birkaç adım daha yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Hayır!" diye bağırdı ve Enzo'nun onu zapt ettiğini hayal ettim. "Durdur onu. Onu kaybedemem, Enzo. Lütfen tutuklanmasına neden olabilecek bir şey yapmasına izin verme," diye ağladı. Calla'nın Jason'ın hayatı için endişelenmediğini fark ettiğimde yüzümde şaşkın bir gülümseme belirdi.

Beni kaybetmekten korkuyordu.

Siren sesleri havada çınlarken Matteo'ya baktım ve Jason aptalca bir şekilde rahatlamış görünüyordu.

Gelen polis ona yardım etmedi. Baltanın sapını burnuna indirdim ve kan püskürterek patlamasının keyfini çıkardım. "Götürün şunu buradan," diye hırladım, bir adım uzaklaşıp Enzo'yla yer değiştirdim. Calla'yı bıraktığı anda, Calla öne doğru koştu ve gömleğimi yakaladı.

"Seni kaybetmek istemiyorum." Bana bakarken ağzı açık kaldı. "Hayatının bu kısmından çıkıp gidemez miyiz?" Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, çünkü gerçek şu ki onu koşulsuz seven adam kadar o da benim bir parçamdı.

Gölgelerde büyüdüm ve gölgelerde bir parçam hep kalacaktı.

Calla ışığını üzerime tutmaya çalışsa da.

Enzo, Jason'ı olay yerinden uzaklaştırmak için dışarı çıktı. Onu Lino'nun çocuklarla birlikte beklediği yere götürdüm ve Calla elimden kurtulup onlara doğru koşmaya başladı. İlk fırlayan Axel oldu, dizlerinin üzerine çöküp kollarını ona dolayan annesinin kollarına koştu. Annesinin kucağında ağladı, daha önce hiç görmediğim bir şekilde annesinin içine gömüldü.

"Her şey yolunda, Cookie. Annen iyi," diye fısıldadı hıçkırarak.

Biz gelmeden önce neler olduğunu ya da Calla'nın saldırganları nasıl püskürttüğünü bilmiyordum ama Axel bunların bir kısmını görmüştü. Ben hepsinden şüpheleniyordum. Ines hızla aralarına girdi, nefes alma yeteneğini sorgulamama neden olan tiz hıçkırıklarla ağlıyordu.

Hareket edecek gücü bulduğumda baltayı Lino'nun arabasının zeminine bıraktım. Sonra kendimi çocukların sırtına dolayarak onları aramıza sıkıca kapattım. Calla, ikimiz de kanla lekelenmiş olmamıza rağmen onlara dokunmama itiraz etmedi. Sadece çocuklarına sarılırken titredi. "Çok cesurdun," diye fısıldadı Axel'in yanağını öperken.

Nefesi göğsünde sıkışıyordu ama iyi olacağını biliyordum. Bundan emin olacaktım, çünkü oğlumun yavaş yavaş aileye daha fazla dahil olması gerekecekti. Huzura kavuştuğumuzda, diye düşündüm. O zamana kadar yaptığımız her kötü şeyin yanında üç tane de iyi şey olduğunu anlayacak kadar büyümüş olacaktı.

Karımın bunu görmesini sağlamak zorundaydım. "Bize ihtiyacın var mı?" Lino'ya sordum.

"Hayır. Matteo temizliği halletti," diye cevap verdi ve Matteo'nun Polis Şefi'nin elini sıkarak durduğu yeri işaret etti. Calla şaşkınlıkla ona baktı, şüphesiz onu tanıdığı için başıyla onayladı. Bir kaza olduğunu bile kimsenin bilmeyeceğini fark ettiği anda anladım.

"O zaman eve gidelim," dedim çocuklara. Ve öyle de yaptık.

Elli Dört

Calla

Aynadaki yansıma bana benzemiyordu. Kocaman mavi gözler benim olamayacak kadar boştu, benim için bile çok soluk olan tenime göre çok koyuydu. Onu yatırırken Axel'in yalvarışını düşündüm. Oğlumun teselli için uzandığı kişi ben değildim.

Ryker'dı.

Benim kocam. Katil.

"Kaçan kötü adamlar yakalanacak mı?" Axel sormuştu, yüzü sert ve sertti ve o gün gördüğü dehşetle yaşının en az iki katı gibi görünüyordu. Ryker bana bir daha asla zarar veremeyeceklerinden emin olacağını söylerken onu daha fazla üzmemek için hıçkırarak odadan kaçmıştım.

Gözlerim başımın yanındaki bandajdan hiç ayrılmıyor, ona bakıyor ve eve geldiğimizde Ryker'ın parmaklarının yaramı temizlerken bana nasıl hassas bir şekilde baktığını hatırlıyordum.

Sanki o bir katil değilmiş gibi.

Banyoda arkamdan yaklaştığı anda, ona bakmadan bile anlamıştım. Varlığı her zaman havada hissedilirdi, ondan yayılan tehdit, tehlike ve mutlak güç asla inkar edemeyeceğim bir şeydi. Kendimi onun o kadar da kötü biri olmadığına nasıl ikna ettiğimi bilmiyordum. Suçlarının daha az ağır olması gerektiğine. Sadece bunu hak eden diğer suçluları öldürdüğü sürece bir şekilde sorun olmayacağına.

Görmem gereken her şey gözümün önündeydi, sadece gerçekle başa çıkamamıştım.

Hâlâ gerçekle başa çıkamıyordum. Gözlerimi lavaboya indirdim, nefesime odaklanmaya çalışırken tezgahın kenarını kavradım. Ölüyormuşum gibi hissettiğimde yanan ciğerlerime hava girmesine izin vermeye çalıştım. Sanki kalbim bedenimden koparılıyormuş gibi. Çünkü bir canavara aşık olmuştum.

"Maserati'nde bir balta bulunduruyorsun," dedim ve sesimin düz tonu beni rahatsız ederek başımı ağrıttı.

"Silahları sevmem," dedi Ryker ve sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. İki adamı öldürdüğü için pişman olduğunu gösteren hiçbir şey ya da buna yakın bir şey yoktu. Yanıma yaklaştı ve elini uzatıp bandajın kenarına dokundu. Ani hareket beni ürküttü, aramıza mesafe koymaya çalışırken kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim. Mavi gözleri karardı, yüzü acımasız bir maskeye dönüştü. Bana doğru bir adım attı, dudaklarını ayırarak düz dişlerini ortaya çıkardı ve o kadar alçak sesle, o kadar sessizce konuştu ki, bakışlarının yoğunluğu benimkine değmese hayal gördüğümü düşünebilirdim. "Benden *asla* kaçmayacaksın," diye hırladı.

Aradaki mesafeyi kapattı ve ben yerimde kaldım. İkinci seferde irkilmedim ama yarayı ortaya çıkarmak için bandajı sıyırdığında hafif bir inilti çıkardım. Yarayı inceledi, parmakları sanki ciddiyetini test ediyormuş gibi kenarlarındaki morlukları hafifçe dürttü. Nedenini bilmiyordum, çünkü beni hastaneye götürmek gibi bir niyeti yoktu.

Bunun benim için iyiye işaret olmadığını hissediyordum.

"Aileni gerçekten öldürdün mü?" Fısıldadım ve soruyu sorduğuma hemen pişman oldum. Cevabı kaldıramazdım, öğrenmeye dayanamazdım-

"Evet," dedi, beni incelerken o kadar basitti ki. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. "Şşş, Tesoro," diye mırıldandı, sesi yüzümde gördüğü şeyle yumuşuyordu. Hâlâ nefes alamıyordum ve itirafıyla içimdeki tüm yaşam izlerini emmiş gibi hissediyordum. "Nefes al, Günışığı," diye emretti ve sonunda ruhumu mahveden derin bir nefes aldığımda göğsüme vurdu.

Eli yukarı uzandı, boğazımdaki nabız noktasına dokundu ve nabzımın attığını hissetti. Çok hızlı, çok sert.

Çok fazla.

Beni kucağına alarak yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı; altımdaki yumuşak çarşafları hissetmek beni harekete geçirmiş gibiydi. Uzuvlarım telaşla hareket ediyor, çırpınıyor, itip kakıyor ve onu üstümden tekmeliyordum. "Sakin ol Calla," diye emretti. "Bu konuşma için seni tutmama izin verme." Hemen donakaldım, konuşma kelimesiyle birlikte umutlarım kabarmıştı.

Her zaman yaptığı gibi beni cezalandırmak isteyeceğini ve cevabın seks olacağını biliyordum. Ama zaman vardı, düşünmek ve bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için zaman.

durum. "Ailem," diye nefes aldı ve gözleri sıkıca kapandı. "Başlarına gelen her şeyi hak ettiler."

Mavi gözleri normalden daha da parlak bir şekilde parlayarak açıldığında irkildim. "Aile işiyle hiçbir ilgim olsun istemedim," diye alay etti. "Babam ve arkadaşları çocuklara düşkündü ve babam onları itaatkâr olmaları için eğitme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahipti. Kardeşimi ve beni de onun izinden gitmemiz için eğitti ve bunu yaparken de bizi izletti. Annem sadece olmasına izin verdi. Hiçbirini durdurmadı." Gözlerimden yaşlar aktı ama düşecek gibi görünmüyorlardı.

Çocukları cinsel kölelik için eğiten bir adam tarafından yetiştirilmenin dehşetini ancak hayal edebilirdim. "Ryker-"

"Kardeşim on dört yaşına geldiğinde gönüllü bir katılımcıydı. Babamla birlikte özenle eğittikleri bir kızla bodrumumuzda bekaretini kaybetti. O zamanlar sadece sekiz yaşındaydım. Babamın deyimiyle, ağabeyimin başarısı karşısında ben sürekli bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Özellikle de on sekizinci yaş günüme kadar hiçbirini beceremediğim için. Öğrenmek istemedim. Getirdikleri çocukları eğitmeyi reddettim. O bodrumda yaptıkları şeyler yüzünden her gece kâbuslar görüyordum. Ben de kaçtım. Öylece gittim. Gördüklerimi rapor etmedim, çünkü o kadar aptalca bir şey yapmadan önce beni ortadan kaldıracaklarını bilecek kadar çok şey biliyordum. Eğer kaçarsam hayatımı huzur içinde yaşamama izin vereceklerini düşündüm," diye homurdandı ve utanç içinde başını öne eğdi. "Yanılmışım ve aptalca bir saflık içindeymişim. Bir buçuk yıl sonra, babamın beni aile işine geri çekme çabalarını reddettiğimde kardeşim Lauren'i yoldan çıkardı ve onu ve bebeği öldürdü."

"I-" Ne diyeceğimi bilemedim. Bu durumda ben ne yapardım? Polise giderdim demek istedim ama Matteo'nun Emniyet Müdürü üzerindeki gücünü gördükten sonra bunun anlamsız ve tehlikeli olacağını daha net anladım. Ve FBI, senatör gibi çok güçlü bir adam söz konusu olduğunda daha fazla yardım teklif etmedi.

"Bu olaydan sonra Bellandi'lere geldim. Matteo'nun babası, onun için çalışmayı kabul edersem bana yardım etmeyi teklif etti ve beni dövüşmek için eğitti. Evden ayrıldığımdan beri zaten kas kütlesi kazanmıştım, bu yüzden bana sadece dövüşmeyi, işkence etmeyi ve öldürmeyi öğretmek meseleydi. Sokaklarda öğrendim ve hazır olduğumda onları öldürmem için bana izin verdi. Kendi bölgesinin dışında olsa bile polisle birlikte ortadan kaldırdı. Bellandi ismi her yere ulaşır," diye açıkladı Ryker. "Yani evet, Günışığı. Ailemi öldürdüm. I

Ailemi katletti ve eğer Franco Bellandi izin verseydi, babamın eğittiği çocukları satın alan tanıdığım tüm adamları katlederdim."

"Yaşadıkların için çok üzgünüm," diye fısıldadım ama yine de onu kucaklamak için hareket edemedim. Ona bakarken kaskatı kesildiğimi hissettim ve o kadar genç yaşta görmüş olması gereken dehşet beni ağlattı.

Onu teselli etmek istedim ama bu kadar güçlü bir şeyi nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Bu kadar ezici.

Böyle bir acı karşısında söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

"Jason sana o resimleri gösterdikten sonra bana gelip sormalıydın. Seni arabasına sürüklemesine ve çocukları alıp beni terk etmesine izin vermemeliydin." Aniden öfkeye dönüşü şaşırtıcı oldu. Bunun geleceğini biliyordum, beni yakalarsa cehennem azabı çekeceğimi biliyordum.

"Şoktaydım," diye fısıldadım ve bu doğruydu. Onu terk etmeye hiç karar vermemiştim. *Hiçbir* karar vermemiştim ama bunu anlamak için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Başka bir adamla gittin!" diye bağırdı ve bana dik dik bakmasından kaçınmak için gözlerimi kapattım. "Daha çok mücadele etmeliydin."

"Öyle değildi!" İtiraz ettim. "Sadece düşünmeye ihtiyacım vardı ve kimse düşünmeme izin vermiyordu."

"Kendini riske atıyorsun. Çocukları riske atıyorsun," diye devam etti, sanki söyleyeceğim hiçbir şeyi duymak umurunda değilmiş gibi. Öfkesine o kadar kapılmıştı ki, sesim duyulmadı.

"Bir polisle birlikteydim. Tehlikede olacağımızı düşünmemiştim," dedim. "Gün ortasında kim bir polise saldırır ki?"

"Çünkü bu iş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve bir elini uzatıp yanağımı okşadı. Yüzümü buruşturdum, yaramın yakınlığı acıyla zonklamasına neden oldu. "*İşte* tam da bu yüzden lanet olası güvenliğinle kal ve seni güvende tutmama izin ver. O arabayı görmenin ve içinde olduğunu bilmenin benim için nasıl bir şey olduğunu düşünmek için bir saniyeni ayırabilir misin? Gördüğüm son kazadan ölü karımın cesedini çıkarmıştım," diye öfkelendi.

Ürperdim, dudaklarımdan bir özür döküldü. "Çok özür dilerim, Ryker."

"Senin lanet olası 'özürlerini' istemiyorum," diye homurdandı, o kadar ani hareket etti ki tepki verecek zamanım olmadı. Elbisemi kalçalarıma kadar itti ve iç çamaşırımı yırttı. "Bunu bir daha yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Beni küçük düşüren ve *her şeyden* şüphe duymama neden olan diğer sırra, diğer ihanete değinmeden istediği kelimeleri söyleyemezdim. "Adını bile bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Babamın bana verdiği isim benim ismim değil. Bunu senden saklamadım, Günışığı. Sadece kendimi onun oğlu olarak görmüyorum. Şimdi oyalanmayı bırak ve bana söz ver," diye homurdandı bacaklarımı daha geniş açarken.

"Ryker," diye yalvardım, kalçalarını kalçalarımın arasına kaydırıp şortundan kurtulduğunda yüzüm buruştu. "Bilmiyordum. Güvenliğimizi bir daha riske atmayacağım. Söz veriyorum."

Çenemi tutarak bana bakarken yüzümü tuttu ve diğer eli içimde süzülmek için aşağıya uzandı. "Bana hayır de."

Söylemedim. Ön sevişme olmamasına rağmen kelimeleri bulamıyordum ve onu almaya hazır olmadığımı biliyordum. Kendini girişime doğru yönlendirdi ve yavaşça içeri itti. Yeterince ıslak değildim.

Yandı. Canımı yaktı. Beni canlı hissettirdi, bir şeyler hissettirdi.

İnledim ama ona durmasını söyleyecek kelimeleri bulamadım. Acıya rağmen bunu isteyip istemediğime bile karar veremiyordum. Bir yanım, derinlerde bir yerde, onun cezasını hak ettiğimi biliyordu. Ona olan güven eksikliğimin kendi ölümümden sorumlu olabileceğini biliyordum. Çocukların ölümünden.

"Beni bir daha *asla* terk etmeyeceksin, Tesoro. Bana anladığını söyle," diye emretti, sonunda içime otururken.

Altında titriyordum, her yerime baskı yaptığını hissediyordum ve ona bilmek istediği şeyi söylediğimde beni alacağını biliyordum. Beni kıracaktı. Benimle işi bittiğinde beni tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulacaktı ama o sabah var olan ben gitmiş olacaktı.

Ben onun olurdum. Ruhumun kendime saklamaya çalıştığım tüm küçük parçaları bile.

Hiç şüphesiz, bunun başka türlü bitmeyeceğini biliyordum. Ryker *tüketmeden* sevmeyi bilmiyordu.

"Anlıyorum," dedim.

Başparmağını klitorisime götürdü ve içimde dikili kalırken klitorisimin etrafında dolaştırdı. Arzumu artırıyor, beni çok fazla zarar vermeden istediği şekilde alabileceği kadar ıslatıyordu. "Hamile kalana kadar seni becereceğim," diye homurdandı ve ben kocaman gözlerle ona baktım. "Umarım bu gece uyumaya niyetin yoktur, Günışığı."

Kalçalarını yuvarlayarak kayganlaşmış kanalımı test ettiğinde nefesim kesildi. İkimiz de inledik ve o memnun bir gülümsemeyle kalçalarını geri çekti. Her iki eli de kalçalarıma gitti ve her santimini hissettiğim uzun, hiç bitmeyen bir geri çekilmeyle geri çekilmeden önce beni içimde öğütmek için kaldırdı. Delici darbeleri içime doğru ilerledi ve

onun işkencesini hissettim. Tekrar içeri ittiğinde, onu hissetmediğim hiçbir yerim kalmamıştı. Bacaklarımın arasına diz çöktüğünde, parıldayan kasları, kullandığı ve çalıştırdığı karın kaslarının her bir çıkıntısını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Son bir kez daha hazır olduğumdan emin olmak için hassas dokularımın arasından geçti.

Ve sonra gözlerindeki söze sadık kalarak beni becerdi. İçimdeki her itiş doğrudan ruhuma gitti, sanki aramızdaki bağın gerildiğini hissedebiliyordum. Eforundan dolayı terden parlamaya başlayan göğsünün görüntüsü, beni kurtardıktan sonra boynundaki ve ellerindeki zeytin derisini boyayan kanla nasıl göründüğünü hatırlattı.

Acımasız. Vahşi.

Benimkini.

"Bir daha asla Calla," diye tekrarladı ve eli alt dudağıma dokunmak için uzandığında. Beni henüz öpmediğini fark ettim ve dudaklarını dudaklarımda hissetme arzusu sarsıcıydı. Buna ihtiyacım vardı, bana olan kızgınlığına rağmen beni hâlâ sevdiğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Kalçaları hareket ederken bana gülümsedi, sanki arzumu görebiliyordu. "Bana ne vereceksin?" diye sordu, siki her sert hamlesinde içime doğru ilerliyor ve dudaklarımdan bir nefes çekiyordu.

Neyin serbest kalacağını bilmiyordum. Kelimeler söylenene kadar cevabın ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. "Bir bebek," diye fısıldadım. Kelimeleri duyar duymaz nefesim kesildi ve yüzü tamamen sahiplenmiş bir ifadeye büründü.

Ağırlığını benimkine verdi, içimde hareket ederken beni ezmemek için kendini zor tutuyordu. Bacaklarımı beline doladım, dudaklarını dudaklarımda hissetmek için çaresizlik içinde onu olabildiğince derine çektim. "Bunu bana zaten vereceksin Tesoro," diye fısıldadı. "Evlat edinme belgelerini de imzalayacaksın," diye emretti ve ben ona ters ters baktım.

Tereddütle başımı salladım. "Önce çocuklara soracaksın." Bunun doğru bir şey olup olmadığını hâlâ sorguluyordum ama Axel'in gördüklerinden sonra Ryker'ın yasal olarak babası olduğunu bilmenin onu rahatlatacağını biliyordum. O gün olduğu gibi bizi her zaman koruyacaktı.

Kendi korkularımın güvenliğimizin ve ailemizin önüne geçmesine bir daha izin vermeyeceğim.

Ryker kalçalarını tekrar tekrar içime soktu ve sonunda dudakları dudaklarıma dokunduğunda, dil ve diş karışımı bir şeydi.

Isırıyor, yalıyor, ruhumu parçalıyor.

Onu kendime çektim, her santimetresine ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye ve hayatta olduğumu hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Güvende olduğumu.

Alt dudağımı kemirdiğinde, boğazımdan kelimeleri çalan ve tek duyduğum kafamın içindeki uğultu olan bir orgazma doğru uçurumun kenarından dönmeme neden oldu. Ryker kendi doruk noktasını kükreyerek haykırdı, beni sıcaklığıyla dağladı ve ağırlığının birazını üzerimden alırken ellerini tenimde gezdirdi.

Hareket etmek için hiçbir hareket yapmadı, sırt üstü dönüp beni göğsüne çekerken bedenlerimizi ayırmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. "Benim," diye mırıldandı ve ben uykuya dalarken bunu zar zor duydum.

Bir saat sonra beni uyandırdı.

Elli Beş

Calla

Farkındalık, güneşin ufukta yükselmesi gibi yavaşça geldi. Vücudumdaki gerginlik, kaslarımın her santimindeki acı, esnemeye çalıştıkça bilincime sızıyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı Ryker. "En azından birkaç gün canın yanacak."

Başımı salladım ama bu hareket bile boynuma fazla geldi. Karın kaslarının çıkıntılarına dokunmak için kolumu kaldırdığımda kolum hareketi protesto etti. Karın kaslarım bu hareketle gerildi ve kasıldı ama narin bir parmakla karın kaslarının izini sürdüm.

Vücudundaki tüm küçük yara izlerini katalogluyordum. Siliktiler, gerçekten aramadığım sürece fark edilemeyecek kadar eskiydiler.

Ama bir gece önceki itirafından sonra hepsini gördüm.

Onları oldukları gibi gördüm. Başka çocuklara zarar vermek yerine maruz kaldığı sayısız istismarı. Dünyada çocuklarımın yanında daha güvende olacağı kimse yoktu.

"Bana başka cesetlerin de fotoğraflarını gösterdi," diye itiraf ettim. "Onları da mı öldürdün?"

"Hayır," dedi iç çekerek.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ben de fısıldadım. "Kurbanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Nasıl olur da-"

"Biliyorum, çünkü arkamda ceset bırakmam, Günışığı," dedi ve üzerime eğilebilmek için beni nazikçe sırtüstü yatırdı. Ağırlığını benden uzak tuttu, yüzümü kocaman elleriyle kavrarken teni benimkine zar zor değiyordu. "Onlar benim olamazdı."

Yutkundum, bir cesetten bu kadar ayrıntılı bir şekilde kurtulmanın tüm yollarını hayal ettim. İzlediğim tüm suç programları, asit ve domuz içeren tüm korkunç senaryolar, kafamda oluşan görüntüye yardımcı olmadı. "Kadınlar ve çocuklar mı?"

"Asla, Tesoro. Annem dışında hiçbir kadını ya da çocuğu öldürmedim."

Bir sonraki sözlerimi düşünürken nefesim aceleyle kesildi. Ne işe yarayacaklarını bilmiyordum ama bahsetmemek için kendimi çok önemli hissediyordum. Adrenalin patlaması yaşarken ve kazadan korkarken ona söylemeyi ihmal etmiştim. "Ness oradaydı," diye fısıldadım.

"Kim?" diye sordu.

"Sana bahsettiğim yeni öğrenciyi hatırlıyor musun? Bir adamla gelen ve senin kıskançlık krizine girdiğin. Bana adının bu olduğunu söylemişti ama bana anlattığı hiçbir şeyin gerçek olduğunu sanmıyorum. O kazadaydı ve öldürdüğün adamlardan biri onunla gelen kişiydi. Ama senin fotoğraflarındaki sarışınla birlikteydiler." Sözleri usulca söyledim, suçluluk duygusu içimi dolduruyordu. Belki de bu kadar kıskanç olmasaydım, kaza asla gerçekleşmeyecekti. Ryker'ın gözleri onun üzerinde olabilirdi. Planladıkları her neyse onu bekleyebilirdi.

Üstümde donup kalırken vücudu hareketsizleşti ve dikkatle bana bakmaya başladı. "Ne fotoğrafları?"

"Garajda gördüklerim. Matteo'ya iş bulmak için takip ettiğin kadın. Neden orada olduklarını bilmiyorum. Sohbet edecek zamanım olmadı ama onlardı."

"Emin misin? Hiç şüphen yok mu? Bu önemli Calla."

Durakladım, anlamasını sağlayacak kelimeleri düşündüm. "Onları gördüğümde bir ilişki yaşadığınızı düşündüm. Yüzünü asla unutmayacağım ve onu yanlış tanımak mümkün değildi." Ryker beni nazikçe öptü ve yataktan atlayarak ayağa kalktı. "Bekle, başka bir şey daha var."

Döndü, pantolonunu çekiştirirken bana baktı. "Ne oldu?" Sesindeki sert tınıya gülümsedim. Ona verdiğim bilgi her neyse onunla işe koyulmak isterkenki sabırsızlığı. Eğer gerçekten bu kadar önemliyse Matteo'yu araması gerektiğini düşündüm.

"Bir şey vardı..." Oturmaya çalışırken dudağımı ısırarak durakladım. Bedenim her hareketimde itiraz ediyordu ve Ryker bana yardım etmek için durdu. İlerlemek için gözlerindeki endişeyi görmezden geldim. "Jason'la git. Şokum geçince çok sabırsız olduğunu anladım. Her şey çok ani ve aceleye gelmişti. Seni aradığımda, bunu onun için mahvetmeme izin vermeyeceğini söyledi."

"Ne demek istediği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, yataktan kalkışımı izlerken vücudu tetikteydi. Kafasındaki dişlilerin dönüşünü izledim, onu izledim

Tüm bilgilere sahip olmadığım için yapamadığım bir şekilde parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Yok, ama önemli olduğunu hissettim," dedim. Eğildi, komodinden telefonunu alıp kapıya yönelmeden önce beni sıkıca öptü.

"Ryker," diye seslendim. "Neyin peşinde olduğunu ve Ness'in neden benimle böyle oynadığını bilmek istiyorum. Bu kadarını hak ediyorum."

Bana gülümsedi, tamamen inançsız görünen parlak bir sırıtış. "Neden, Tesoro?"

Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı. Ağzımdan çıkan sonraki kelimeler kulağa o kadar yabancı geliyordu ki, önceki günün beni değiştirdiğini biliyordum. Hissettiği öfkeyi, can yakma ihtiyacını anlıyordum. "Böylece zamanı geldiğinde, onlara yaptığın her şeyi hak ettiklerini bileceğim."

Elli Altı

Ryker

Su geçirmez botlarım beni deponun içine taşıdı ve kan lekeli balta yanımda sallanırken kaderime doğru yürüdüğümü hissettim. Nadiren bir sorguya bulabileceğimiz tüm bilgileri almadan girerdik ve müfettişimiz Campbell'ın Jason'ın mali durumuyla ilgili buldukları pek çok açıdan rahatsız ediciydi.

Matteo benim bildiklerimi bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Bir polisin ölümünü örtbas etmek onun için sakıncalı olsa bile müdahale etmeyeceğini biliyordum. Matteo dondurucunun kapısının yanındaki duvarı itti ve evden çıkarken yanından hiç ayırmadığı koruması olmadan beni selamladı. "Simon yeni arkadaşımızı bağlıyor," diye açıkladı ve Jason'ı kastetmediğini biliyordum.

Jason, Enzo onu bir gün önce bıraktığından beri depoda oturuyordu. "Şoför mü?" Ben sordum.

"Evet. Kadınları alamadık," dedi başını sallayarak. "Tiernan'ın ikisini de kilit altında tuttuğunu tahmin edebileceğinizden eminim."

"Onu takip etmeyi asla bırakmamalıydım," diye homurdandım, başımı tiksintiyle sallayarak. Calla'nın beni etkilemesine izin vermiştim, bana karşı duyduğu kıskançlık beni o kadar derinden etkilemişti ki işimi düzgün yapamamıştım.

"Sen yaratılmıştın," diye homurdandı Matteo. "Bir fark yaratmazdı. Başka bir yol bulurlardı." Öne doğru uzandı ve ailesine ne kadar değer verdiğini gösteren nadir bir hareketle omzuma dokundu. "Calla güvende. Çocuklar güvende. Şimdi oraya git ve Murphy'ye kadınlarımızla uğraşmaması için bir mesaj gönder."

Başımı salladım, endişemi ve pişmanlığımı sık sık takındığım psikotik enerji maskesinin arkasına sakladım. İşkenceden her zaman zevk almışımdır. Gözleri kısa bir süreliğine omzumun üzerinden geçti.

"Bundan emin misin?" diye sordu ve roller tersine dönseydi onun da benim kadar şüpheci olacağını biliyordum.

Ama bundan her zamankinden daha çok zevk alacaktım. Umarım Calla bunun ötesine bakabilirdi. "Gözden uzak dur," diye omzumun üzerinden fırlattım.

Birbiri ardına dondurucuya girdik. Jason sessizce oturuyor, sanki bir tür güce sahipmiş gibi bize bakıyordu. Başkaları üzerinde güç kullanmaya aşina olduğundan emindim, polis olduğu için değil.

Ama kirli biri olduğu için.

Onu görmezden geldim ve koltuğunda titreyen şoförün yanına gittim. Vücudu, Simon ve Matteo'nun onu çaresizce saklanmaya çalıştığı cehennem deliğinden kaçırırken gösterdikleri efordan dolayı terden kayganlaşmıştı bile. "Tiernan'ın kadınımdan ve çocuklarımdan ne halt istediğini bana söyleyeceksin." Baltayı ona doğrulttum ve geri çekilmeye çalışmasını izledim. Sandalye yere sabitlenmiş olmasaydı, kendi kıçını devirebilirdi.

Bu çok can sıkıcı olmaz mıydı?

"Onlar senin çocukların değil!" Jason sandalyesinden bağırdı ama ben onu görmezden gelmeye devam ettim. Matteo ve Simon arkada sessiz kaldılar. Normal şartlar altında bile bu benim şovum olurdu. Benim kaptan köşkü, benim depom, benim beceri setimdi.

Ama tehlikede olan benim kadınım olduğuna göre? Sadece *benim kadınımdı.*

"Çocukları istemedik," diye hırıldadı sürücü, baltanın ağzı boynuna değdiğinde. "Sadece kadını."

"Peki bu neden oldu?" Bıçağı boynunun yan tarafında gezdirerek sordum, böylece sığ kesiğin altından kan fışkırdı.

"Murphy sadece seninle konuşmak istedi," dedi köşedeki Matteo'ya bakarak. "Ona olan bağlılığını değiştirmeye daha yatkın olmanı istedi. Eğer onu elde ederse, senin de bunu düşüneceğini düşündü. O sadece bir kozdu."

"Düşüneceğim tek şey, kan kaybından ölmeden önce onu ne kadar çabuk bin parçaya bölebileceğim olurdu," diye hırladım ve kolumu olabildiğince geriye savurdum.

Adam altına işerken gözlerini kapattı. "Bekle! O da işin içindeydi." Ona dehşet dolu bir bakış atan Jason'a başıyla işaret etti. "Murphy için çalışıyor. Yıllardır çalışıyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım zalim bir gülümsemeyle. Baltamı havada savurdum ve tüm gücümle boynunun yan tarafına vurdum. Kan her tarafıma sıçradı, Jason'ın üzerine sıçradı ve o da bir kız gibi çığlık attı.

Öyleydi. Baltanın tam olarak saplanmaması beni hayal kırıklığına uğrattı, bu yüzden sürücünün boş gözleri bana bakarken tekrar savurdum.

Ancak kafası yere yuvarlandığında dikkatimi Jason'a çevirdim. Bana en kötü kâbuslarından çıkmışım gibi bakıyordu ve tenimde hissedebildiğim kan miktarına bakılırsa bu çok da uzak bir ihtimal değildi.

"Sen lanet olası bir psikopatsın!" diye bağırdı.

"Komik. Calla da benim akıl sağlığımı sorgulamayı seviyor," diye alay ederek ona yaklaştım. Bıçağım boğazına değdiğinde Matteo ve Simon'a döndüm. Matteo'ya başımı salladım ve o da dondurucunun kapısına doğru gitti.

Calla tereddütle içeri girdi, gözleri hemen yerdeki kesik kafaya gitti. Gözle görülür bir şekilde yutkundu ama kafadan ve onunla eşleşen cesetten uzaklaşarak bana doğru ilerledi.

Onu orada istememiştim, o yanımı görmesini istememiştim. Ama bir gün önce zaten bir anlığına görmüştü ve onun ısrarı üzerine hayır diyemedim.

Yine de Matteo ve Simon her an kaçacakmış ve onu kovalamaları gerekecekmiş gibi ona bakıyorlardı. Elimi uzatarak kendi isteğiyle elini uzatmasını bekledim ve sonra onu yanıma çektim. "Calla, bana yardım et," diye mırıldandı Jason, sahte bir duygusallıkla minyon karıma yalvarıyordu.

"Neden?" diye fısıldadı ve sesindeki gerçek acı beni daha da öfkelendirdi. "Sana güvenmiştik."

"Sana zarar vermeyeceğine söz verdi," dedi Jason. Matteo arkamdan alay etti ve neredeyse gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"Sence kazanın kendisi beni incitmedi mi? Bir adamın beni sürükleyerek götürmesini izlemenin çocuklar için travmatik olduğunu düşünmüyor musunuz? Axel'in en büyük korkusu buydu ve sen de bunun oluşmasına yardım ettin." Suçlama odada çınladı, dudaklarındaki titremeye rağmen sözleri güçlüydü. Jason'ı bir insan olarak pek sevmiyor olabilirdi ama ölmüş kocasıyla bağ kurmaya ihtiyaç duyduğu bir dönemde ona güvenmişti.

Artık ikisine de ihtiyacı yoktu.

"Başına gelecekleri hak ediyorsun," diye fısıldadı ve Jason sanki ona fiziksel olarak vurmuş gibi irkildi.

"Calla," diye mırıldandı ve kısa bir an için onu gerçekten kendince önemseyip önemsemediğini merak ettim. Hemen bunun önemli olmadığına karar verdim.

"İşin bittiğinde evde görüşürüz," dedi Calla ve bana dönerek beni kısaca öptü. "Çok uzun sürmesin."

"Calla!" Jason bağırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Beni burada öylece bırakamazsın."

Dondurucunun kapısına yöneldi, kolu tutup çekerek açtı. "İzle beni," diye tükürdü içeri adım atarken. Dante'nin eşiğin ana kısmında onu beklediğini, titrerken ceketini omuzlarına örttüğünü kısa bir an için görebildim. Calla'nın hayatında kan ve cinayet normal değildi ve umarım bir daha asla böyle bir şey görmek zorunda kalmazdı.

Ama ufukta savaş göründüğünden, kim olduğumu tam olarak bilmesi gerekiyordu. Onu ve çocukları korumak için tam olarak ne yapacağımı. Murphy onu bir kez bana ulaşmak için kullandıktan sonra, Dante, Sadie ve ben hep birlikte onu kendini savunması için eğitmeye başlayacaktık. Kazadan sonra o kadar da kötü durumda değildi ama eğitimle daha iyisini yapabilirdi.

Kapı tamamen kapandıktan sonra başsız cesede bir el salladım ve Matteo ile Simon'a döndüm. "Sizce bu hızlı bir ölüm müydü?" Onlara sordum.

Simon şaşkın görünüyordu ama Matteo eğlenerek kıkırdadı. "On saniye sürdü, yani öyle diyebilirim. Evet."

"Güzel," diye homurdandım ve Jason'a döndüm. "Calla seni öldürmem için bana onay verdiğinde bunu çabuk yapacağıma söz verdirdi. Benden daha merhametli olduğu için minnettar olmalısın. İyi ki bana korkunç olmayacağına dair söz verdirmedi, değil mi?"

"Seni de onun merhametini de sikeyim."

"Sana ne ödeyecekti? Arkadaşının karısına ihanet etmek ve onu gözünü kırpmadan incitecek birinin pençesine atmak için mi? Hiç suçluluk hissettin mi? Yoksa ona tuzak kurduğunu ve kazayı tezgahladığını öğrenmeyeceği için sorun olmadığını mı düşündün?"

Bana cevap vermedi, bağlarına karşı mücadele ederken kızgın bir köpek gibi nefes nefese kalmayı tercih etti. "O asla senin olmayacak, biliyor musun? Gerçekten değil," diye hırladı ve Calla'nın Chad'e ait olduğunu düşündüğünü ima etmek istediğini biliyordum. Ona sahip olan ilk kişi o olabilirdi ama ben sonuncu olacaktım.

Önemli olan da buydu.

"İnan bana, o kadın kanla lekelenmiş bir odaya başsız bir cesetle girip beni öpebilir mi? O artık benim," diye sırıttım ve baltamı sıraya dizdim. "Son bir sözün var mı?"

"Murphy seni canlı canlı deşecek," diye hırladı.

"Denemesini görmek isterim," diye karşılık verdim ve balta daha büyük bir güçle havada vızıldadı. Calla'ya yaptığı ihanetten dolayı duyduğum öfke ve hiddet saldırımı körükledi.

Bir tanesiyle başı döndü.

Hiçbir şey bir kutudaki iki kafa gibi mesaj veremez.

Elli Yedi

Calla

Ines ve ben kurabiye pişirdik, böylece Ryker'ın ne yaptığı bilgisinden kendimi uzaklaştırabildim. Muhtemelen ben daha eve gelmeden önce yapmış olduğu şeyden.

Bununla başa çıkmak zorundaydım ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Çocuklar ilgimi talep etmekten mutluydular, önceki günün kaosu ve travması hepimizi uzun süre saracak bir şeydi. Bunu şüphesiz biliyordum.

Garajın kapısı açıldığında, Ines kurabiyelere şekil vermeme yardım etmek için diz çöktüğü sandalyeden aceleyle indi. Axel'in video oyun kumandasını düşürdüğünü duydum ve oturma odasına adım attığımda Ryker'ı yerde diz çökmüş, kollarını çocuklara sıkıca sarmış halde buldum. "Sizi özledim," diye mırıldandı ve bu sözleri söylerken ellerinin onların sırtında nasıl titrediğini gördüm.

Önceki gün travma geçiren sadece biz değildik. Mutfağa geri döndüm ve ihtiyaç duyduklarından şüphelendiğim mahremiyet anını onlara verdim. Ryker sonunda kendini geri çektiğinde arkamdan yaklaştı ve yaramın en kötü kısmını örten bandajın üst kısmını öpmek için saçlarımı yolumdan çekti. Hâlâ ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum ama çocukların bakmasını da istemiyordum. Yaranın etrafındaki morluk bir gecede koyu bir mora dönüştüğü için gizli daha az travmatik görünüyordu. "Ben de seni özledim, Günışığı," diye mırıldandı ben kucağına geri yaslanırken.

"Ve seni özledim," diye itiraf ettim ve bu sözler vücudumun önceki geceden hatırladığım zevkle nabız gibi atmasına neden oldu. Vücudum kazadan sonra kamyon çarpmış gibi hissetse de ve Ryker bütün gece boyunca kaba sahiplenmesiyle bu acıyı bacaklarımın arasına kadar genişletmiş olsa da.

"Çabuk yaptım. Senin için," diye fısıldadı. Kesik kesik bir nefes aldım, kelimeleri bulamayınca başımı sallayarak onayladım. Ryker beni kendine doğru çevirdi ve bana baktı. "O da işin içindeydi Calla. Bu saçmalığı kendi üzerine alma, çünkü seni incitecek birine teslim etmeye hazırdı. Bir insan tacirine."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ness hakkında bir şey bulabildin mi?"

İç çekti. "Görünüşe göre Tiernan'ın ikinci karısı. Bir kadını olduğundan bile haberimiz yoktu. Görünüşe göre onu iyi saklıyor, çünkü Tiernan ikinci kadını ile bir kartel liderinin kız kardeşi arasında bir evlilik ayarlamaya çalışıyor."

Yutkundum ama başımı salladım. En azından bana söylediği doğruysa, bu onu ya da oğlunu neden istediği kadar sık göremediğini açıklıyordu. Nedense bundan şüpheliydim. Ryker kurabiye hamuru kasesine uzanıp ağzına atmak için bir ısırık alırken Ines bacaklarımıza çarptı.

"Kötü, 'yker!" diye azarladı.

Ryker güldü ve ona bakarken sarı saçlarını karıştırdı. "Vahşi tarafta yaşamayı seviyorum, Prenses." Oturma odasına geri döndü, oyuncak bebekleri ve oyuncak mutfağıyla oynadığı oyuna o kadar dalmıştı ki bir anda kendini kaptırdı.

Ryker'ın kollarına tamamen girdim ve kendi kollarımı onun beline doladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve yanağımı okşarken bana çarpıcı bir gülümseme ile döndü. Bunu ilk kez zorlama olmadan söylediğimi biliyordum. İlk kez çocukların önünde söylemiştim.

"Katil ve diğerleri?" diye sordu.

Kıkırdayarak başımı salladım. "Katil ve her şey, Gölgem." Bu isim aramızda yankılandı, ilişkimize eziyet eden gerilimin sınırlarından kurtulmuştuk.

Güneş ışığı ve gölgesi.

"Ya ölürsem?" diye sordu, hemen ikimizin de her gün savaşmak zorunda olduğumu bildiğimiz derin yaraya odaklandı.

"O zaman seni her şeyden çok özleyeceğim, ama tekrar bir araya gelene kadar bana eşlik edecek anılarım olacak," diye fısıldadım, onu kaybetme düşüncesiyle gözlerim yaşardı.

"Ben de seni seviyorum, Günışığı," diye mırıldandı ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken ve Axel yan odada öğürürken burnumu çekerek kıkırdadım.

"İğrenç!" diye seslenerek kız kardeşinin kıkırdamasına neden oldu.

Ryker geri çekildi, arka cebinden bir yığın kâğıt çıkardı ve oturma odasına girdi. Axel'in önünde diz çöküşünü odanın kenarından izledim. "Seni evlat edinmem iğrenç olur mu?" diye sordu ve Axel'in gözlerinin Ryker'ın elindeki kâğıtlara kaymasını izledim. Anlamamış gibi kaşları çatıldı.

"Bizi evlat edinmek ister misin?" diye sordu ve onun ne kadar harika olduğundan şüphe duyuyor gibi görünmesi beni öldürdü. Birinin ona oğlum diyebileceği için şanslı olacağından şüphe duyması.

Ryker başıyla onayladı. "Elbette seni evlat edinmek istiyorum, Küçük Adam."

"Sana baba diyebilecek miyim?" Axel aceleyle sordu ve boğazıma düğümlenen hıçkırığı zor zapt ettim. Hazır olmadıklarından korkarak bunu ertelemekle hata etmiştim. Axel en azından bana ne istediğini söyleyebilecek yaştaydı ve bunca zamandır bunu deniyordu. Ben sadece onu korumaya çok odaklanmıştım.

Ryker'ı ne kadar çok sevdiklerini hafife almışım.

"Baba?" Ines, talepkâr bir şeymiş gibi kendini Ryker'ın kollarına bırakarak sordu.

"Evet, Prenses. Babacığım," diye fısıldadı Ryker, eğilip başının üstünü öperek. Axel'in gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerimden yaşlar süzüldü ve bana ağlamaklı bir gülümseme verdi. Axel kendini Ryker'ın kollarına bıraktı ve bana bakarken ona sıkıca sarıldı.

"Sorun olur mu anne?" diye sordu oğlum.

"Eğer istediğin buysa, nasıl olmasın ki?" Onlara doğru ilerlerken ona söyledim. Ryker iki çocuğu da kucağına alarak ayağa kalktı ve kanepeye doğru ilerleyerek anın tadını çıkarmak için birbirimize sokulduk.

Kurabiyeler bekleyebilir.

Elli Sekiz

Ryker

Matteo'nun ofisine girmek her zaman uğursuzluk getirirdi, sanki orada olmamalıymışım gibi. İşim olmadığı sürece malikânede yeterince vakit geçirmiyorduk ve bunu düzeltmemiz gerektiğini biliyordum. Gördüklerinden sonra Calla'nın Ivory ve Samara'ya her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacaktı. Sadece aile eşlerinin birbirlerine sağlayabileceği bağa ve kendi paylarına düşen kanı görmüş iki kadından gelecek anlayışa ihtiyacı olacaktı.

Yüzlerine kan sıçramasının ne demek olduğunu hissetmiş olanlar.

Calla ve çocuklar arkamdan geldiler ve Ivory ile Samara öne çıkıp onu kucaklarına aldıklarında onları getirmenin doğru bir seçim olduğunu anladım.

"Nasılsın?" Ivory ona sordu. Calla'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ama çocuklar için onları geri püskürttü.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Calla. Çocuklar için dayanıyordu ama sanırım kendim için de dayanıyordu. Olanlar karşısında güçlü olmak zorundaymış gibi hissediyordu, oysa bu benim işimdi. Onu yakalamak ve tekrar bir araya getirmek için oradaydım.

Eninde sonunda yıkılacaktı. Yaşadıkları göz önüne alındığında bu kaçınılmazdı. Ama iyi olacaktı.

Samara çocuklarla ilgilenip onları mutfağa götürürken, "Çocuklar ofiste sizi bekliyor," dedi. Ivory'nin yemeklerinin kokusu eve yayılıyordu ve eve gittiğimizde üçünün de patlamaya hazır olacağından hiç kuşkum yoktu.

Bazı insanlar sevgi ve şefkatle şımartılır.

Fildişi sevgi, şefkat, yemek ve garip bir kertenkele ile şımartıldı.

Samara'nın Calla'ya yumuşak bir soru sorduğunu zar zor duyarak, onları bu konuda rehberlik etmeleri için güvendiğim tek kadının becerikli ellerine bıraktım.

Kemiklerime kadar. "Yoga yapmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu ve bu basitliği içinde o kadar sarsıcı bir şeydi ki, Calla'nın cevap verirken sesinin ağlamaklı olacağını asla tahmin edemezdim.

"Evet," diye inledi.

Ivory çocuklar için hazırladığı karışımla onların dikkatini dağıtırken Samara da karıma bildiği ve hoş karşıladığı tek terapiyi uyguladı. Matteo'nun ofisine doğru ilerledim, bana çevrilmiş tüm gözlerin içine doğru yürüdüm.

"Calla ve çocuklar iyi mi?" Lino hemen sordu, ben de başımı sallayarak yanıtladım.

"Ivory ve Samara onları koruyor." Georgio ve Lino'nun çocukların dikkatini dağıtması sayesinde en kötüsü atlatılmıştı. Jason vurulduktan sonra Calla'nın arabadan çıkarılmasının yarattığı travmanın ötesinde pek bir şey görmemişlerdi. Yeterliydi ama olabileceği kadar da kötü değildi. Bir adamın yüzünü baltayla ortadan ikiye ayırdığımı görselerdi Calla'nın bundan memnun olacağından şüpheliydim.

"İşte bu yüzden bekar kalmak daha iyi. Ne yapacağımı düşündüğümde-" Enzo kendi içinde kafese kapattığı canavara karşı koymaya çalışarak konuşmasını sonlandırdı. Hayatlarımızın kriminal yönüyle, katıksız şiddetle çeliştiğini hisseden tek kişi oydu, ama bundan hepimiz kadar zevk alıyordu.

"Senin de günün gelecek," diye uyardım onu. "Ve o zaman onu korumak için dünyayı yakıp yıkacağını anlayacaksın."

Scar'ın gözleri benimkilerle buluştu, her zaman yaptığı gibi sessizce araştırdı. Geçmişime bakarak Calla ve benim bu ilişkiyi nasıl yürüttüğümüzü merak ediyordu. Kendimizi aynı madalyonun farklı yüzleri olarak görüyorduk.

Ailesinin zorla tecavüz etmeye çalıştığı çocuk ve sokakların kurbanı olan çocuk.

Ve onlarla birlikte gelen her şey.

"Calla'ya yapılan hamle, savaşın ilk eyleminden başka bir şey olarak algılanamaz," diye homurdandı Matteo, hepimizin bildiği şeyi doğrulayarak. Zaten sınırdaydık ama eşlerimizden birine karşı yapılan bir hareket affedilemezdi.

"Bize borçlu olanlara iyilik çağrısında bulunuyorum. Hepsi bizimle birlikte durmayı kabul etti, kaçakçılığa karşı çıkmamıza katılmayanlar bile. Bölge bölgedir ve hepimiz biliyoruz ki bunu ihlal etmek fikir ayrılığının ötesine geçer. Bu ailelere yapılan bir hakarettir," dedi Don ve adamın proaktifliğini takdir ettim. Kısa bir zaman diliminde bile başaramayacağı *hiçbir şey* yoktu.

"Çağrılırlarsa gelirler mi?" Lino sordu.
"Her biri," diye onayladı Don, gözleri bir adamdan diğerine geçerken.
Hepimiz savaşın maliyetini biliyorduk.
Ölüm. Yıkım. Kayıp.
"İşte başlıyor," diye iç geçirdi Matteo, her birimize bakarken uğursuz görünüyordu.

Sonsöz

Calla

Sekiz Ay Sonra

Ines hayatımda gördüğüm en pespembe elbiseyle etrafımda dönüyor, sanki bir kalenin dışındaki gül bahçesine aitmiş gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Bellandi Malikânesi pek de uzak sayılmazdı. Sadie onun elinden tutup ayakkabılarını çıkarmasına yardım ederken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, böylece Matteo Amca'nın doğum günü için ona sürpriz yaptığı kale şeklindeki pembe zıplama evine atlayabileceklerdi. Sadece Axel ve Ines'in tek başlarına tadını çıkarabilecek kadar büyük olmalarını umursamıyor gibiydi.

Sadie Teyze onu Matteo'nun elinden alıp hafifçe zıplaması için içeri getirdiğinde Luna sevinç çığlıkları atmıştı. Kalp krizi geçirebileceğini düşünmüştüm, sanki on dört aylık değerli Küçük Ay'ı bunu kaldıramazmış gibi. Ama onu dışarı çekmeye çalışırken çığlık atınca hemen yumuşadı.

Bellandi Evi'ni kimin yönettiği belliydi ve bu kişi artık Matteo değildi.

Ivory gözlerini devirdi ama onların etkileşimini izlerken parmakları karnına doğru kaydı. "Kaç aylıksın?" Bir elimi kendi kocaman göbeğime sürterek sordum.

Sekiz aylık hamileyken her an patlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Henüz Matteo'ya bile söylemedim," diye itiraf etti Ivory, elini karnından çekerek. "Bu çok yeni."

"Belli ki, eğer bu bilgiyi henüz senden öğrenmediyse," diye güldüm ve gözleri yaşlarla dolarken kıkırdamayı paylaşmak için başını bana çevirdi.

"Zamanlama konusunda endişeliyim," diye burnunu çekti Ivory. "Şu anda her şey çok belirsiz."

"Öyle," diye kabul ettim, yan yana dururken onun elini kendi elimle sıktım. Ama yeni ailemizle dolu bahçeye baktığımda, hiçbirinden pişmanlık duymuyordum. Babam ve Don köşede durmuş bira içiyor ve yıllardır görmediğim bir şekilde kafayı buluyorlardı. Samara'nın annesi Hattie yakınlarda oyalanıyor, sadece onun başarabildiği o tatlı, şakacı tarzıyla ikisinin üzerine titriyordu.

Başaracağını umuyordum, çünkü babamın etrafında ışıldadığını gördüğüm ilk kadın oydu. Bu bana belki bir gün yalnız kalmayacağı, mutluluğu birbirlerinde bulabilecekleri umudunu veriyordu.

Hepimiz aşkın bazen birdenbire ortaya çıktığının, bizi ezip geçebileceğinin ya da bir nefeste yeniden bir araya getirebileceğinin kanıtıydık.

Lino yanımıza yaklaştı, oğlu Levi'yi kalçasında zıplatarak onunla konuştu. Ryker ve Axel yan taraftaki kapıdan arka bahçeye girdiler ve ben sıkıntılı bir nefes aldım.

"O lanet olası bir midilli mi?" Lino gülerek kükredi ve Ines'in zıplama evinden çıkıp Ryker'a doğru koşarken attığı çığlığın sesi muhtemelen kilometrelerce öteden duyulabilirdi.

"Baba!" diye bağırdı ve onu kucağına alıp sallamak için kollarına aldı. Çocuklara evlat edinme belgelerini göstermemizden sekiz ay sonra bile, ona baba demelerini duymak hala kalbimi eritiyordu. "Bana bir midilli aldın!" diye bağırdı ve ben bile tiz sesten irkildim.

"Sana bir midilli *kiraladım*," diye açıkladı Ryker, Ines'e suratını asmaya cesaret eden o sert bakışını atarak. Onun için kaçındı. Sadece onun için. "Eğer onu eve getirirsek annem beni öldürür."

Kesinlikle haklıydı. O şey bizimle eve gelmeyecekti. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama ben bile onların bir ton iş olduğunu biliyordum.

Ryker Ines'i midillinin sırtındaki eyere oturturken midilliyle ilgilenen kişi kıkırdadı ve Ryker bahçede dolaşırken Ines'in yanından ayrılmadı. Axel yanıma yaklaştı ve Ryker'ın doğum günü kızının hayallerinin her birini gerçekleştirmesini izlerken kollarıma sokuldu.

Ama yine de bunu her gün yaptı.

Hepimiz için.

"Seni seviyorum Kurabiye Canavarı," dedim ona, burnunu okşamak için elimden geldiğince çömelerek. Şimdiden yedi yaşındaydı ve yaşına göre çok büyüktü. Her zaman öyleydi ama bir adamın beni benden almaya çalıştığını gördüğü günden sonra bu durum daha da kötüleşti. Benim küçük dahim okulda yepyeni bir seviyede başarılı oldu, üstün yetenekliler okulunda bile bir sınıf atladı. Ryker ve ben onu sadece bir çocuk olmaya teşvik etmek için elimizden gelen her şeyi yaptık, ama o acele etmeye kararlı görünüyordu. Ailesini koruyabilecek bir adam olmak istediğini biliyordum, beni incinmiş görmek onun içinde bir şeyleri çok genç ve çok erken değiştirmişti.

Her gün yaptığım seçimin sonuçlarıyla uğraştım.

Ryker ve Ines nihayet bize doğru gelirken bana gülümseyerek "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Axel çömeldiğim yerden kalkmama yardım ederken Ryker'ın yüzü gök gürültüsü gibiydi. "Oturmalısın," diye emretti ve kolumdan tutarak beni verandadaki sandalyelerden birine götürdü. Omzumun üzerinden, kıkırdayarak Samara'nın pastayı taşımasına yardım etmeye giden Ivory'ye gözlerimi devirerek baktım.

"Hamileyim, ayakta duracak durumda değilim" dedim ama sandalyeye çöktüğümde ayaklarımın ne kadar acıdığını fark ettim.

Yine de bunu ona söylersem lanetlenirim.

Kelimeleri söylememem önemli değildi: onları memnuniyetle iç çekişimde gördü. Bir şey söylemesi için ona dik dik baktım ama o sadece kıkırdadı. En vahşi erkekler bile savaşlarını seçmeyi öğrenmişti ve benim kıçım sandalyede otururken, onun için önemli olanı kazanmıştı.

Beni yavaşça boğuyordu ve boşaldığında bunun Royce için ne anlama geldiğini görmek beni dehşete düşürüyordu.

"Biliyorsun, midilli onu gülünç derecede mutlu etti-" diye başladı.

"Sakın aklından bile geçirme," diye uyardım. "Midilli falan almayacağız."

"Sen sadece benim köftelerime binmeyi seviyorsun," diye alay etti ve ben sert bir yanıt hazırlarken ters ters baktı. Bunu dile getiremezdim, dikkatli davranmazsa köftelerinin hiçbir hareket görmeyeceği konusunda onu uyaramazdım.

Luna avluda beceriksizce koşup tam önümde durduğunda ve elini karnıma dokundurmak için uzandığında değil. Uzun zamandır Royce'un tekmelerini hissetmeyi takıntı haline getirmişti.

Ben de öyleydim.

Kıkırdadı ve o mavi gözlerini bana çevirdi. "Merhaba diyor, Lunabug," diye fısıldadım.

"Merhaba!" diye gülümseyerek kulağını karnıma dayadı.

"Eğer yeterince iyi dinlerseniz, 'Çıkarın beni!' dediğini duyarsınız. '" Ryker onunla dalga geçerek onu kaldırdı ve omuzlarına aldı.

Ryker onu gezdirmek için midilliye bindirdiğinde Matteo'nun ölebileceğini düşündüm.

Ivory'nin yaptığı inanılmaz güzellikteki pastayla oynamasını sırıtarak izledim ve Royce'un karnımı tekmelediğini hissettim.

Bir zamanlar hayatım siyah ve beyazdan ibaretti.

Ryker onu canlı renklerle aydınlattı. Ve asla geri dönmezdim. Bunlar bir evi yuva yapan anlardı.

***

Banyo ağrıyan ayaklarımı rahatlattı. Tek sorun kendi başıma çıkamamamdı. Bu ve Ryker'ın suyun çok sıcak olmaması konusunda çok titiz olması, bu yüzden suyun çok çabuk soğumasıydı. Ama Ryker çocukları yatırdığında dışarı çıkmaya hazırdım.

Kapının girişinde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarında sevgiden başka bir şey olmadan bana baktı. Bir zamanlar var olan tüm hayal kırıklığı, öfke gitmişti. Çocuklarımızla iyi bir hayatımız vardı ve hayat zor olsa da ve bunun onun akıl sağlığına zarar verdiğini bilsem de, bunu eve getirmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ruhunun hırpalanmış göründüğü günlerde bile, yeni duş aldığını ve kanlı bir gün geçirdiğini bildiğim zamanlarda bile.

Kollarımı uzattığımda öne doğru bir adım atarak beni nazikçe küvetten çıkardı ve ayağa kaldırdı, böylece beni havluyla kurulayabilecekti.

Axel ve Ines'leyken bu kadar azdığımı hatırlamıyordum ama bunun nedeni büyük ihtimalle içinde bulunduğum evlilikti. Ryker beni her zaman çıldırtmıştı, her zaman onu arzulamama neden olmuştu ama hamile kaldığımdan beri durmak bilmiyordu.

Beş ay önce stüdyoda çalışmayı bıraktığımı ve Ines'in gündüzleri benimle evde kaldığını düşünürsek, bu uygunsuz bir durumdu. Ryker zaten gündüzleri pek ortalıkta olmuyordu ve Murphy'ye savaş açtıkları sırada eve uğrayıp ayaküstü sevişmek için kolay kolay müsait olacağını sanmıyordum.

Beni yatak odasına götürdüğünde, bir yemek gibi yatağa uzandı ve kaşlarını çattı. "Oh, yani bana binmek istemedin mi?" diye kıkırdadı. Dudaklarımı büzdüm ama yatağa tırmanıp kalçalarına binerken cevap vermekten kaçındım.

Ona binmeyi hem seviyor hem de nefret ediyordum. Serbestçe sarkan kocaman göbeğimin ve çok büyük olan göğüslerimin görüntüsü kendimi güvensiz hissetmeme neden oluyordu ama Ryker'ın onları sevdiğinden şüphe yoktu. Elleri karnımın sıkı derisi üzerinde geziniyor, çocuğuyla birlikte şiştiğim yerlere dokunuyordu. Eğer bedenim bir gösterge ise, Royce da babası kadar büyük olacaktı. Ama kontrolün bende olması, daha da zor ve bir şekilde daha da hassas görünen o tatlı noktayı bulabileceğim anlamına geliyordu.

Ryker'ın ağzını amımın üzerinde tutamıyordum ve bu onu çıldırtıyordu. Çok fazla, çok yoğundu.

Kalçalarımı ona doğru bastırarak bana doğru kaymasına izin verdim. Sonunda onu içime kaydırdığımda, ellerinin kıçımda olduğunu hissettim, altımda homurdanırken beni pozisyona yönlendirdi. Kalçalarımın arasındaki sürtünmeden dolayı ıslak olsa bile, elleri kalçalarıma doğru kaymadan ve beni sakinleştirmeden önce onu içeri sokmam biraz zaman aldı.

"Sakin ol," diye mırıldandı, hamile karısına karşı her zaman temkinliydi. Beni fazla zorlamıyor, bebeğe zarar verme korkusuyla bana her şeyi vermiyordu. Bunu bazı açılardan takdir ediyordum.

Ama diğerlerinde beni katil yaptı.

Kalçalarımın her sallanışında ondan son bir parça almamı engelledi ama başka şekillerde verdi. Gözleri benimkileri tutuyordu, soğuk bir fırtına gibi öfkelenerek beni ne kadar çaresizce istediğini anlatıyordu. Aynı şekilde ben de onu istiyordum.

Ben de kalçalarımı onun üzerinde salladım, onu tüm vücudumda hissettiğim yavaş darbelerle içime aldım. Sonunda orgazm olduğumda, Ryker beni sırtüstü çevirdi ve bacaklarımı iki yana açarak onunkini aldı ve önünde yayılmış bana baktı.

Aşkımız boğucuydu. Çoğu zaman çok yoğun ve çok fazlaydı, ama aynı zamanda onun kalbimi sardığını hissedebildiğim, beni hiç sahip olmadığım bir şekilde canlı hissettirdiği türden bir aşktı.

Dayanılmazdı. Mükemmeldi.

Renkli bir hayattı.

Umarım Ryker ve Calla'nın hikayesini sevmişsinizdir! Yazarken her saniyesinden keyif aldım. Lütfen bana bir yorum bırakmak için zaman ayırmayı düşünün. Okurlarımdan bir şeyler duymak benim için dünyalara bedel.

Bellandi Suç Sendikası serisinin Dördüncü Kitabı bu sonbaharda Enzo ve Sadie'nin nihayet sayfalarda patlamasıyla geliyor. "Ya Sür Ya Öl" çiftimin hikayesi 26 Ekim'de Shielded Wrongs'da yer alacak.
>>> Ön Sipariş Korumalı Yanlışlar

Ryker ve Calla'ya doyamıyor musunuz? Özel Genişletilmiş Epilog'u indirin ve ilk aile tatillerine çıktıklarında geleceklerine bir göz atın.
>>> Genişletilmiş Sonsözü indirin.

Kederli Kayıp'ı beğendiyseniz ve burada bahsedilen bazı karakterler hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, Kanlı Eller ile seriye baştan başlayın!
>>> Başa dön.

Shielded Wrongs'a bir ön bakış için okumaya devam edin, 26 Ekim'de geliyor!
Lütfen dikkat: Bu yazı düzenlenmemiştir ve değişikliğe tabidir.

Korumalı Yanlışlar Ön Gösterim

Sadie

Hava yok.

Ciğerlerimde neredeyse hiç hava yoktu. Vücudumda nefes yoktu. Gözlerimi açtım ve sisin içinden üzerimde beliren figürü görmek için mücadele ettim.

Yatak odam karanlıktı. Perdelerimden içeri ışık sızmıyordu. "Sessiz olursan sana zarar vermeme gerek kalmaz. Sadece gezintiye çıkıyoruz."

I

Yüzünü göremiyordum, vücudunun benimkinin üzerindeki büyüklüğünü ve ellerinin boğazımdaki baskısını zar zor seçebiliyordum.

Onu alt edebilirdim. Daha büyük adamları alt etmiştim ama ben uyurken yatağımda saldırıya uğramanın gerçekliğinde çok farklı bir şey vardı.

Başparmakların gerçekliği boğazımın önünden bir mengene gibi geçti. Ciğerlerimin hava almak için savaşırken göğsümde nasıl tıkırdadığını.

Başımı salladım, seçeneklerimi düşünürken kayıtsızmış gibi davrandım. Vücudunun hatlarını, uzuvlarının yerleşimini ve ağırlığını incelerken.

İstismar edebileceğim her zayıf noktayı değerlendirirken. "İyi bir kız olacak mısın?" diye mırıldandı.

Yine başımı salladım, dirseklerimi ihtiyatlı bir şekilde yanlarıma soktum. Kalçaları bacaklarımın arasındayken, bir şekilde evime gizlice girmiş ve ben uyurken üstüme çıkmış olabileceği gerçeğini düşünmek istemiyordum.

O anda önemli olan tek şey vücudundaki her kemiği kırmaktı.

Sağ elimi sol koluna doladım, ona olabildiğince geniş gözlerimi diktim ve iniltiyle ürperdim. "Lütfen," diye mırıldandım.

Ağzının kenarından bir sırıtma geçtiğinde, onu tam istediğim yere getirdiğimi anladım. Beni zayıf ve çaresiz görüyordu.

"Bana ne vereceksin bebeğim?" diye sordu ve ben yüzümün buruşmasına engel olamadım.

Sol kolumu yukarı kaldırdım ve onu boynunun sağ tarafından yakaladım. Sol ayağım kalçasına gitti ve sağ bacağımı koltuk altına sokup kilitli bir dizle onu orada tutana kadar vücudumu altındaki yatakta döndürmek için kullandım.

Sol bacağımı başının üzerinden geçirerek omzunu sardım ve bacak bacak üstüne attım. Vücudum onun altında bükülürken, beni itmek için yaptığı kıvranma girişimlerini görmezden geldim. Bileğini iki elimle kavradım ve yanımdaki yatağa yuvarlanana kadar bacaklarımı aşağı doğru ittim.

Bu pozisyon, kolunun bacaklarımın arasında olduğu ve benim de onu sıkıca kavradığım anlamına geliyordu. Kalçalarımı havaya kaldırırken onu vücuduma sıkıca tuttum, dirseği geriye doğru kırıldığında ve kemik kırıldığında sevinçten başka bir şey hissetmedim.

"Siktiğimin orospusu!" diye kükredi, ayağımı yataktan kaldırıp burnuna indirdiğimde kolu ellerimde gevşedi.

"Bok herif," diye hırıldadım, geriye doğru yuvarlanıp yatağın kenarından düştüm. Gururunun parçalarını nasıl toplayacağına karar vermesi için onu yalnız bırakarak oturma odasına doğru koştum.

Onunla işim bittiğinde kalan her şeyi paramparça edecektim.

Koltuğumun arkasına sakladığım sopaya doğru koştum ve onu saklandığı yerden çıkardım. Dönerek yatak odasından tökezleyerek çıkışını izledim. Geçerken kapıyı kavradı, boyada kırmızı bir leke bıraktı ve kan lekeli dişleriyle yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Sanki beni yeterince kızdırmamışsın gibi. Şimdi de o iğrenç lekeni kapatmak için boya yapmak zorundayım." İçimi çektim.

"Seni Murphy'ye geri getireceğim," diye hırladı.

Sopamı kaldırdım, duruşumu korudum ve daha iyi çekiş için bacaklarımı sendeledim. "Bence Ryker'ın depoyu senin kanınla boyaması daha muhtemel. Orada çok daha hoş karşılanan bir dekor öğesi. Tam uyum sağlarsın." Gülümsedim ve onun bir adım daha sendeleyerek ilerlemesini izledim.

Saldırmak için çok küçüktüm. Dengemi ve ağırlığımı yerleştirmekten gelen gücümü feda edemeyecek kadar küçüktüm.

Yaklaştı.

Yavaşça.

Kafesteki bir hayvana yaklaşırken, bana kuduz gözlerle baktı. Erkekler hayvan olduklarını asla göremediler. Canavar olduklarını. Kadınlar

sadece onların alıp kullanabilecekleri şeylerdi.

Suistimal.

Zamanımı kadınlara, bir erkek onları incitmek istediğinde ne yapmaları gerektiğini öğreterek geçirirken kurban olursam lanet olsun bana.

Ben de bekledim. Ona vurmak için kaşındım. Başka biri olsaydım bana yapacağı gibi kanını akıtmak için. Ama gece yatağından çalmak için yanlış kadını seçmişti.

Murphy Filipinli kıçımı öpebilir.

Elini kaldırdı, yaklaşırken yüzünü kapattı. Bir adım daha.

Ve sopamı yüzüne değil, yanında gevşek bir penis gibi asılı duran kırık dirseğine doğru sallayarak vurdum. Kükredi, acı kolunda patlarken dirseğini tutmaya çalıştı.

Elindeki bloğu bıraktı ve ben de bir bacağımı göğsüme doğru kaldırdım. Diz kapağına doğru tekme attığımda, diğer dizine doğru çökerken diz kapağının altında kaldığını hissettim.

Tekrar savurdum ve onu şakağından yakaladım. Yüzüstü düştü ve halıyı da lekeledi.

Ev sahibim sabah beni sevmezdi. Babam olması iyi bir şeydi.

Yatak odasına dönerken sopayı da yanımda götürdüm. Komodinden telefonumu alırken kan lekeli çarşaflara bakmadım.

Gecenin bir yarısı bile telefona cevap verirdi. Matteo beni öldürmek isterdi ama o cevap verirdi.

"Sadie?" diye sordu en iyi arkadaşım uykulu bir sesle. Onu uyandırmaktan nefret ediyordum ama Matteo'nun bunun için polis çağırmamdan hoşlanmayacağını hissediyordum.

"Matteo'ya arkadaşlarından birinin alınması gerektiğini söyle," diye iç geçirdim ve oturma odasına geri döndüm. Halımın üzerindeki cesedi izledim, göğsünün her inip kalkışını saydım. Sadece baygın numarası yapıyor olma ihtimaline karşı beni gafil avlayabileceği kadar yaklaşmayacaktım.

Yatak odasından kelepçelerimi alana kadar olmaz.

"Ben iyiyim, ama ona Ryker'ın hazır ve nazır olmasını isteyeceğini söyle." Telefonu kapatırken ekledim.

Yatak odama dönüp kelepçelerimi aldım. En azından bir şey için kullanılıyorlardı.

✽✽✽

Beklerken parmaklarımı yanağıma vurdum ve içimi çektim. Gözlerimi bulunduğum kattaki adamdan ayırmak istemediğim için ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim.

Hareketsiz oturmaktan nefret ederdim. Bu benim düşmanımdı.

Ayağa kalktım, oturma odamda bir ileri bir geri volta atıyor ama mesafemi koruyordum. Adam inleyip arkasından kelepçelenmiş ellerine karşı mücadele ettiğinde, kafasına tekrar vurma isteğiyle savaştım. Matteo onu canlı isterdi.

Geçici olarak.

Her geçen saniye daha da bilinçlenirken inlemeleri daha da yükseldi. Neyse ki spor salonunun üstündeki dairemde hiç komşum yoktu. Ama bu, sesinin sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yatak odama gittim, açık duran ve geri götürmesini beklediğim kutunun üstünden Patrick'in bir çift boxer'ını aldım.

Kendi iç çamaşırımla adamın ağzını tıkayamazdım.

Başına doğru yaklaştım ve ağzından pis bir şey gibi nefes alıp verene kadar burnunu sıktım. Boxerımı içeri iterek geri çekildim ve boğazımı sıkan tıkaçla savaştım.

Boxerların temiz olduğundan oldukça emindim. Utanç verici.

Matteo'nun kapımı çalması hiç de belli belirsiz değildi ve Bellandi ekibini içeri almak için bir adım attım. Ivory'nin vücudu benimkiyle aceleyle çarpıştı ve beni o kadar hızlı bir şekilde odaya geri itti ki neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum. "Vay canına," diye güldüm. "Sana söyledim, ben iyiyim."

"Saldırıya uğradın!" diye tısladı, bana bakmak için geri çekildi. Kaşları çatıldı. "Öyle değil miydi?"

"Evet," diye başımı salladım ve Matteo ile Ryker'ın içeri girişini izledim. Onların peşinden gelen adam Bellandi Malikânesi'nden tanıdık geliyordu.

Matteo bana şöyle bir baktı, yeterince güvende olduğuma karar vermiş gibiydi. "Ağzındaki ne?" diye sordu, gözbebekleri seğiren adamı incelemek için eğilerek. Yakında uyanırdı.

"Patrick'in boxer'ı," dedim ve Ryker bir kahkaha attı.

"İyi misin, Kısa Şeyler?" diye sordu, mavi gözleri yüzümü inceliyordu.

"Ben iyiyim, Köfte. Kanı temizleyeceğinizi varsayıyorum. Sadece renk paletime uymuyor."

Ryker güldü. "Evet, o iyi." Cesedin yanına giderek onu kollarının arasına aldı. Görünüşe göre sapığın Depo'ya dönmek için acelesi vardı.

"Bu Bryan. Şu andan itibaren işler yoluna girene kadar sana göz kulak olacak," dedi Matteo, Ivory'yi kollarıyla sarmak için yanına gelerek.

"Bu arada, ben çıkıyorum!" Ryker koridora adımını atarken seslendi. Adamın beyni vardı.

Keşke Matteo da o kadar zeki olsaydı.

"Hayır mı lan?" Ivory'ye bakarak sordum. Bir bebek bakıcısının bana iyi geleceğini düşünecek kadar aklını mı kaçırmıştı?

"Ivory gelip bizimle kalmanı istiyor. Hafta sonuna kadar seni Ryker'a yem edeceğimi düşünürsek bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," diye itiraf etti Matteo. "Her halükarda evin dışındayken de güvenliğe ihtiyacın olacak."

"Lütfen Sadie. Bunu benim için yap," diye yalvardı Ivory. "Bu iş çirkinleşecek. Hepimizin peşine düşeceklerse korunman gerek."

"Kendimi gayet iyi savunduğum kısmı kaçırdın mı? Fark ettin mi bilmiyorum ama kafasına sopayla vurduğum için beyin sarsıntısı geçirdi, kolu ve muhtemelen bacağı da kırıldı. Ben kendi başıma iyiyim" dedim ve konuşurken ellerimi havada salladım. Onlara baktı ve duvardaki yazıyı görerek geri çekildi.

Ivory Matteo'ya, "Çok kızgın," dedi.

"Teşekkür ederim, Angel. Ben de kendimce bu kadarını çıkarmıştım," diye fısıldadı ona, sesinde şefkat ve eğlence vardı.

"Bayan Hicks, kanepede uyuyabilirim. Elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalışacağım," dedi Bryan.

"Bak, Bry. Kimsenin benim kanepemde uyumasına imkan yok. İyi bir sebepten dolayı yalnız yaşıyorum. Banyomdan yatak odama kadar çırılçıplak yürüyeceğim. Burada Chef Ivory yok ve seni beslemeyeceğim. Burada kalmayacaksın."

"Ne yazık ki Bryan emirleri benden alıyor," diye araya girdi Matteo.

"Doğru, umarım her fırsatta gizlice kaçacağımı biliyorsundur. I
o uyurken yüzüne penis çizeceğim ve o uyurken kıyafetlerini çalacağım.

İyi bir önlem için duşta. Bu göreve hazır olduğuna emin misin? Bana biraz acemi gibi geldi. Sana söz veriyorum, onu burada bırakırsan günün her saniyesi ona eziyet etmeye çalışacağım" dedim.

Matteo bana ters ters baktı. "Bryan, evine git," dedi sonunda, buraya gelmeden önce giydiği kot pantolonun cebinden telefonunu çıkararak. Diğer adam kapıdan çıkmadan önce minnettar görünüyordu.

"Ne? Bana onu koruyacağına söz vermiştin!" Ivory ona aklını kaçırmış gibi bakarak fısıldadı.

"Oh, o iyi korunacak. Sadece buna pişman olacağımı biliyorum. Lanet olası kadın benim ölümüm olacak," diye mırıldandı apartmanın ön kapısından çıkarken.

"Ben de seni seviyorum!" Kapı arkasından kapanırken seslendim. "Kimi arıyor?" Ivory'nin topuklarının üzerinde zıplamasını izleyerek sordum. "İşemen mi gerekiyor?"

"Hayır, işemem gerekmiyor. Hamileymişim gibi davranmayı bırak. Hamile değilim," dedi.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Henüz."

"Sus," diye azarladı. Kapıya doğru kaydı ve kulağını kapıya dayayarak telefondaki kocasını dinlemeye çalıştı. Matteo'nun söylediklerini duyamayınca dolgun dudaklarını bükerek bana ters ters baktı.

"Eee?"

"Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Neden böyle sırlar sakladığını anlamıyorum. Kimin geldiğini bilmek istiyorum!" dedi.

Matteo kapıyı dikkatle açtığında geri sıçradı. Ivory'yi kulak misafiri olmaya çalışacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu konuda pek de iyi sayılmazdı. "Kimi aradın?" diye sordu.

Ona biraz sabırlı olmayı öğrenmesi gerektiğini söyleyen bir bakış fırlattı. Bir hödüğün sabırdan söz etmesi, Fildişi'ni onunla birlikte olmaya alışması için gereken zamanı vermeyi umursamadan aldığı göz önüne alındığında gülünçtü. "Bir çanta hazırlamalısın, Sadie. Burada kalmak bir güvenlik tehdidi. Yeni bebek bakıcınızın buna izin vereceğini sanmıyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıktım, kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik bakarak.

"Sen bilirsin. Sana söyleneni yapmamanın sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olan ben değilim. Sana en azından biraz

daha fazla kıyafet giy. Sizi şortla bisikletinin arkasına atmasını isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Zamanım var." Omuz silktim. Hiç kimse, gecenin bir yarısı bile olsa, Chicago trafiğini bu kadar hızlı geçemezdi.

"Beş dakikadan az vaktin var. Yakındaydı ve trafik onun için sorun değil." Matteo kanepeme uzandı ve benim eziyet etmeyeceğimden emin olduğu arkadaşını beklerken rahatına baktı.

"Onu da perişan edeceğim, anlıyor musun? Bana kimi atadığınız önemli değil. Onları çıldırtmayı kendime görev edineceğim," dedim.

Sırıttı ve canlı mavi gözleriyle bana baktı. "Onunla bu saçmalıktan kurtulmaya çalıştığını görmek isterdim."

"En azından git bir sutyen tak," dedi Ivory. "Kızları ait oldukları yerde isteyeceğini söylediğimde bana güven-"

"Sakın başlama," diye uyardı Matteo. "Onu korumak için burada, onun oyuncağı olmak için değil."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra." Elimi göğsüme bastırarak sahte bir öfkeyle s o l u k soluğa kaldım. Benim hakkımda bu kadar az şey düşünebiliyordu.

Sanki umurumdaydı.

Yine de sütyenimi giymeye gittim, çünkü Ivory dikkatini çektikten sonra Matteo'yla bir odada sütyensiz olmak tuhafıma gitmişti. Oturma odasına geri dönerken ona yüzümü buruşturdum.

Sütyenler şeytandı.

Kapının çalınmasıyla Ivory ayağa fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıdaki delikten bakarken sırıttı ve dönüp bana baktı.

Kan ayaklarımın yanındaki halıyı kirletirken onun bu kadar mutlu bir şekilde gülümseyebilmesi hayatlarımız hakkında gerçekten bir şeyler söylüyordu.

Kapıyı çekerek açtı ve güçlü bir adamın eşikten adım atması için kenara çekildi. Koridordaki gölgelerden çıkıp iyi aydınlatılmış odaya girdi ve yaklaşırken üzerimde yükseldi. Matteo Bellandi ile aynı odada durup da küçük görünmemek için büyük bir adam olmak gerekiyordu.

İdare etti.

Motosiklet botları ayaklarını örtüyor, kot pantolon bacaklarını o çok seksi ama pek de dar olmayan bir şekilde sarıyordu. Geniş omuzlarına yapışan siyah tişört, bu canavar adamı tam olarak içine alamıyordu.

"Sadie, bu Lorenzo Vescovi," diye bağırdı Ivory, bu ismin beni bir su birikintisine dönüştüreceğini biliyordu.

"Enzo," diye fısıldadım, yaklaşırken bana bakan ela gözlere bakarak.

"Merhaba Carina," dedi derin bir gürültüyle.

Sikeyim.

Kalkanlı Yanlışları Buradan
Ön Sipariş Edin
26 Ekim'de Geliyor

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.